

Л. РОН ХАБЪРД ВРАГЪТ ОТВЪТРЕ

Част 3 от „Мисия Земя“

Превод от английски: Снежана Данева, 1995

chitanka.info

*На ВАС,
милионите почитатели на научната фантастика
и всички читатели,
които толкова топло ме приехте
отново в света на литературата,
а също и на критиците,
които сърдечно приветстваха „Бойно поле Земя“.
Огромно удоволствие е да работя за вас!*

ПРЕДГОВОР НА ВОЛТАРИАНСКИЯ ЦЕНЗОР

Короната отказва да поеме всякаква отговорност за ефекта, който този изцяло измислен разказ може да има върху хора, достатъчно лековерни, за да повярват в съществуването на планетата „Земя“, или да повярват, че абсурдните действия, произтичащи от това, имат нещо общо с всепризнатата истина.

Претенциозният опит да се вплетат имената на няколко действително съществуващи лица, като например Джетеро Хелър, в една от игла до конец измислена история, с цел да ѝ се придаде достоверност, е най-недопустимата форма на нарушаване на литературните канони. Само по себе си твърдението, че разказът е „изповед от затвора“ на един признат убиец, посветил целия си живот на лъжи, кражби, изнудване и всякакви други престъпни деяния, би трябвало да служи като достатъчно предупреждение.

Следователно, всеки, заел се дори без особен ентузиазъм с тази заплетена прежда, поема риск изцяло за своя сметка.

Така наречената планета „Земя“ НЕ съществува и НИКОЙ не може да намери НИКАКВО доказателство за обратното.

Лорд Инвей, имперски историк, председател на Съвета на цензорите, Имперски дворец, Волтарианска конфедерация
По заповед на Негово Имперско Величие Уули Мъдри

ПРЕДГОВОР НА ВОЛТАРИАНСКИЯ ПРЕВОДАЧ

Здравейте пак!

Докато Имперският издателски кодекс изисква всяка преводна книга да бъде съгласувана... с упълномощения преводафон, аз съм длъжен да се подчинявам.

Тази книга е преведена от волтариански на вашия земен език от искрено вашия 54 Чарли Девет, честно изпълняващ задълженията си като роботомозък в Превадофона.

Това, че съм превел книга за един несъществуващ свят, говорещ несъществуващ език, не е голям подвиг. Превеждал съм и политически речи. Може да ви се стори самохвалство, но съм превеждал и юридически становища.

Както виждате, от мен не се изисква да поправам неистини и заблуждения. Аз само превеждам. Само ако попадна на езикови проблеми, както беше в миналия том с тези свръхсветлинни (по-бързи от светлината) явления, съм длъжен да поставя въпроса.

В този том пак има такъв случай — електрони.

Учените на Земя обичат нещата да се въртят — както при плъховете, колелата, политиците. Затова смятат, че електроните са малки „неща“, които обикалят около други „неща“, наречени „атоми“. Не казвайте на никого, но те бъркат.

Някъде в бъдещето те ще открият, че електроните не са нищо друго, освен движение. Това е всичко. Нищо повече. Само движение. Проблемът е в това, че малцина знаят какво е движението. Ако знаеха, щяха да смаят „Айнщайновата бариера“ и да намерят някои отговори, просто така, за разнообразие.

Тъй че, когато прочетете в този том как някаква машина „прехвърля електрони“, просто си спомнете, че това е здраво стъпила на земята неандерталс-ка наука.

Както и в предния том, изготвил съм поименен справочник в началото. Не позволявайте да говорят, че роботомозъците за нищо не

стават.

Искрено Ваш,
Чарли Девет, роботомозък в преводафона.

СПРАВОЧНИК КЪМ „ВРАГЪТ ОТВЪТРЕ“

Абсорбо-покрытие — покритие, което поглъща светлинните лъчи и буквално прави обекта невидим и неоткриваем.

Антиманко — раса, прогонена много отдавна от планетата Манко заради ритуални убийства.

Аталанта — провинция на планетата Манко, в която е живял принц Кавкалсия, основал, според Народна легенда 894М, колония на Блито-3 (Земя).

Афийон — град в Турция, където Апаратът има тайна база (виж картата).

Барбен, И. Г. — фармацевтична компания, управлявана от Делбърт Джон Рокцентър.

Бейб Корлеоне — високата 6 фута и 6 инча глава на мафията Корлеоне, вдовица на Свети Джо.

Бери — най-влиятелният адвокат на Дълбърт Джон Рокцентър, член на фирмата „Суиндъл и Крауч“.

Билдирджин, медицинска сестра — турско момиче, наето от Прахд Битълстифендър като негова помощница.

Бис — офицер от флотското разузнаване и приятел на Джетеро Хелър.

Битълстифендър, Прахд — целулог от Волтар, издирен от Солтан Грис, за да присади на Джетеро Хелър предаватели в слуховия и зрителния му апарат, за да може Грис да го следи.

„Бликсо“ — товарен космически кораб на Апарата, който прави редовни курсове между Блито-3 и Волтар. Пътуването трае около шест седмици в едната посока.

Блито — жълта звезда-джудже с една единствена обитаема планета в третата орбита (Блито-3). Намира се на около двацет и две и половина светлинни години от Волтар.

Блито-3 — планета, която местните жители наричат „Земя“. Фигурира в Графика на нахлуването като бъдеща спирка по пътя на Волтар към центъра на тази галактика.

Болц — капитан на „Бликсо“.

Боуч — главен счетоводител на Солтан Грис, отговарящ за Отдел 451 на Волтар.

Булдог Графърти — полицейски инспектор в Ню Йорк, на заплата при мафията па Наркотичи.

Булшот — председател на управителния съвет на Ф. Ф.Б.О.

Бум-бум Римбомбо — бивш военноморски, експерт по взривовете, член на фамилия Корлеоне.

Бъдеще-минало — страховитите времеви двигатели, с които Джетеро Хелър изминава двайсет и двете светлинни години от Волтар до Блито-3 за малко повече от три дни.

Вантаджо — управител на „Грейшъс Палмз“, луксозния публичен дом срещу сградата на Обединените Нации, държан от фамилията Корлеоне.

Великия съвет — управляващият орган на Волтар, който нарежда да се изпрати мисия на Блито-3 с цел да се предотврати самоунищожаването на планетата, за да не се наруши Графика на нахлуването.

Влекач Едно — захранван от времевите двигатели „Бъдеще-минало“. Неизползван откакто се смята, че неговият близък, Влекач Две, е избухнал в космоса.

Волтар — седалище на Конфедерацията от 110 планети, управлявана от император Клинг Надменни чрез Великия Съвет по времето на мисията на Джетеро Хелър. Империята съществува повече от сто двайсет и пет хиляди години.

Вълшебна поща — използван похват на Апарата, при който се изпраща писмо, но се предава на получателя само ако се прекъсне редовното изпращане на определен вид картички.

Външно управление — част от правителството на Волтар, под чийто контрол е Апарата.

Главотръс — известна волтарианска напитка.

Гунсалмо Силва — бивш бодигард на Свети Джо, за когото се смята, че е отговорен за убийството му.

График на нахлуването — план за превземането на галактиката. Плановете и бюджетите на всички управления в правителството на Волтар са съобразени с него. Завещан от древните обитатели на

Волтар преди стотици хиляди години, той се счита за свещен и ненарушим и представлява основната догма на Конфедерацията.

Графиня Крек — осъдена за убийство, затворничка в Спитеос и любима на Джетеро Хелър.

Грейшъс Палмз — луксозен публичен дом, държан от мафията на Корлеоне, намиращ се срещу сградата на Обединените Нации.

Грис, Солтан — офицер от Апарата, отговарящ за Блито-3 (Земя) и за Отдел 451, враг на Джетеро Хелър.

Декодер — виж подслушвателно устройство.

Дж. П. Флагрънт — вицепрезидент на Ф.Ф.Б.О.

Дж. Уолтър Мадисън — експерт по връзки с обществеността и бивш член на Ф.Ф.Б.О. Известен е и под името Дж. Чуруликащото Куку.

Гирант Слахб — известен волтариански целулог, в когото Солтан Грис се предрешава, за да накара доктор Прахд Битълстифендър да му помогне на Блито-3.

Джером Терънс Уистър — името, което Джетеро Хелър използва на Земя.

Джими Канавката Тавилотврат — мафиот, който дава на Солтан Грис списък с издирвани престъпници, които искат да се възползват от услугите на болницата на Грис, за да променят външостта си.

Дявол от Манко — митичен дух от Манко.

Емпайър Юнивърсити — университет в Ню Йорк, където се обучава Джетеро Хелър.

Жило — гъвкав камшик, дълъг около осемнайсет инча, с електрически заряд на върха.

Занко — компания, за целулогическо оборудване и доставки на Волтар.

Инксуич — името, под което Солтан Грис се представя за държавен служител.

Изи Ъпщайн — студент от Емпайър Юнивърсити, нает от Джетеро Хелър да организира корпорация.

Кавкалсия, принц — според Народна легенда 894М, той избягал от Манко по време на Великото въстание и основал колония на Блито-3.

Кавказ — планински район между Турция и Русия, където намерили убежище оцелелите от колонията на принц Кавкалсия, след

като тя била унищожена.

Капитан Стаб — началник на екипажа от антиманко, управляващ Влекач Едно.

Карагъоз — турски селянин, домакин в къщата на Солтан Грис в Афийон.

„Кенефни мухи“ — подигравателно име за служителите от Вътрешната полиция на Волтар.

Координиран Информационен Апарат — виж Апарат.

Корлеоне — мафиотска фамилия, оглавявана от Бейб Корлеоне, бивша хористка от „Рокси“ и вдовица на покойния Свети Джо.

Кроуб, доктор — доктор и целулог в Апарата, който преглежда Джетеро Хелър преди мисията. Кроуб му препоръчва да се храни с хамбургери и бира на Земя.

„Къркачи“ — прякор, с който във Флота наричат служителите на Апарата.

Лепъртидж — голямо животно, подобно на котка, с човешки ръст.

Лорд Ендоу — волтариански лорд от Външното управление, член на Великия съвет, висшестоящ на Ломбар Хист във волтарианското правителство. Солтан Грис е внедрил Ту-ту като шпионин в неговия офис.

Майк Мутационе — собственик на гаража „Джифи Спифи“, където са закарани двете коли на Джетеро Хелър — Кадилака и старото такси.

Манко — планета, която прилича на Блито-3 и е родно място на Джетеро Хелър и графиня Крек. Оттам произлиза Народна легенда 894М.

Мийли — хазяйка на Солтан Грис.

Мис Симънс — преподавателка в Емпайър Юнивърсити, обещала на Джетеро Хелър да го изгони от колежа.

Народна легенда 894М — легендата, която разказва как принц Кавкалсия избягал от Аталанта, Манко на планетата Земя, където основал колония „Атлантида“.

Нарушаване на Кодекса — нарушаване на Параграф а-36-544М от Сборника космически закони, който забранява да разкриваш самоличността си пред чужда раса. При подобни случаи нарушителят

се наказва със смърт, а представителите на чуждата раса се унищожават.

Одур — виж Олеле.

Олеле — прякор на Одур, чиновник на Отдел 451, управляван от Солтан Грис.

Отдел 451 — отдел в Апарата, оглавяван от Солтан Грис, който отговаря само за една нищожна звезда, Блито и за едицствената ѝ населена планета, която обикаля в третата ѝ орбита (Блито-3), наричана от местните жители „Земя“.

Отдел на ножовете — отдел от Апарата, наречен по името на любимото им оръжие.

Приемник — виж Подслушвашелно устройство.

Рат — агент от Апарата, изпратен от Ломбар Хист на Блито-3 заедно с Търб, за да помагат на Солтан Грис за провалянето на мисията на Джетеро Хелър.

Реле 831 — виж Подслушвателноустройство.

Роксентър, Делбърт Джон — жител на Блито-3, който контролира горивото, капиталите, правителствата и наркотиците.

Роук, Тарс — личен астрограф на императора на Вол-тар, Клинг Надменни. Неговото откритие, че Земя се самоунищожавя, подтиква Великия съвет да изпрати там Джетеро Хелър със специална мисия.

Сборник космически закони, Параграф А-36-544М — параграф от волтарианския Космически кодекс, който забранява при кацане на планети, които са в Графика за нахлуване, да се алармира населението им. Нарушението му се наказва със смърт.

Свети Джо Корлеоне — глава на мафията Корлеоне, преди да го убият. Бил е против разпространението на наркотици, затова е получил такъв прякор.

Сенатор Туидъл — щатски сенатор, поддръжник на Делбърт Роксентър.

Синьо сияние — ярка синя светлина, която волтарианските кораби излъчват преди кацане, за да зашеметят всички живи същества наоколо. Също така се нарича зашеметяваща светлина.

Ске — шофьор на Солтан Грис.

Снелц — командир на взвод от стражата на Спитеос към Апарата, който се сприятелява с Джетеро Хелър и графиня Крек, докато те са затворници там.

Спитеос — тайна планинска крепост и затвор, подчинен на Апарата, на планетата Волтар, където са затворени графиня Крек и Джетеро Хелър.

Спрейче — малка кръгла топка, която при натискане изпуска ароматизиран въздух. Използва се като освежител.

Спърк — собственик на компанията „Очите и ушите на Волтар“, убит от Солтан Грис, който открадва от него микроустройства, които присажда на Джетеро Хелър с помощта на Прахд Битълстифендър.

„Суиндъл и Крауч“ — адвокатска фирма, представляваща интересите на Делбърт Джон Роксентър.

Султан Бей — името, което Солтан Грис използва в Афийон, Турция.

Таил, вдовицата Пратия — нимфоманка от Волтар.

Тап — алкохолна напитка на Волтар.

Търб — агент от Апарата, пратен на Блито-3 заедно с Рат, за да помагат на Солтан Грис да проваали мисията на Джетеро Хелър.

Ту-Ту — прякор на Туола, чиновник в отдела на Солтан Грис.

Туола — виж Ту-Ту.

Утанч — танцорка, която Солтан Грис купува.

Фахт Бей — турското име на командира на секретната база на Апарата в Афийон.

Ф.Ф.Б.О. — „Фатън, Фахтън, Бърщайн и Оуз“, най-голямата рекламна фирма в света.

Флистен — планета във Волтарианската Конфедерация с хуманоидно население с дълги нокти и жълта кожа.

Флот — елитната космическа армия на Волтар, към която принадлежи Джетеро Хелър и която Апаратът ненавижда.

Фаустино „Примката“ Наркотици — глава на мафиотска фамилия, която нелегално разпространява наркотици от „И. Г. Барбен“ и се стреми да завладее територията на фамилията Корлеоне.

Хелър, Хаити — сестра на Джетеро Хелър и много популярна актриса от развлекателните програми на Волтар.

Хелър, Джетеро — боен инженер и имперски офицер от Флота, изпратен от Великия съвет на Блито-3.

Хипношлем — устройство, което се поставя на главата, за да предизвика хипноза.

Хист, Ломбар — началник на Координирания информационен Апарат, който изпраца Солтан Грис да провали мисията на Джетеро Хелър, за да не разбере Великия съвет за неговия план.

Целулогия — наука на Волтар, която се занимава с регенериране на тъкани, включително и на цели части от тялото.

ЧАСТ ДВАДЕСЕТА

До лорд Турн, върховен съдия на Имперските съдилища и затвори, Правителствен град, планета Волтар, Волтарианска Конфедерация

Ваша Светлост, сър!

Аз, Солтан Грис, Ранг XI, офицер на обща служба, бивш второкласен офицер от Координирания информационен апарат, Волтарианска Конфедерация (пожелавам дълъг живот на Негово Величество Клинг Надменни и неговите най-благородни лордове), с пълно смирение и благодарност тук започвам третия том на моите самопризнания относно МИСИЯ ЗЕМЯ.

Съзнавам, че тук, в Имперския затвор, Ваше Ви-сокоуважавано Благородие има много по-важни дела от четенето на поредицата от моите престъпления срещу държавата. Все пак, ако Ваше Благородство сте запознат с предишното ми изложение, убеден съм, ще се съгласите, че аз изцяло съм действал при изпълнение на заповеди.

Ни най-малко не искам да кажа, че съм невинен и следователно трябва да бъда освободен от килията, която Ваше Великолепно Благородие така щедро ми предостави! Не, това решение бе изключително мъдро, както ще проличи и от тук изложените подробности.

Вярно, има известна несправедливост в това, че аз съм в затвор, а Джетеро Хелър продължава да е на свобода като издирван престъпник. Но аз напълно вярвам, че обединените полицейски сили на Волтар ще го открият и арестуват. Каквото и да му сторят, няма да може да се сравни с моето отмъщение.

Може би моите признания ще ви дадат поне малка представа относно неговото поведение. Все пак, трябва да

ви предупредя, че Флотски офицер Хелър е непредсказуем. Аз зная най-добре. Подслушвателните устройства, които бяха присадени в него, ми позволяваха тайно да наблюдавам всичко, което той виждаше и чуваше. Без той да знае, аз виждах всичко, което той правеше и мога да ви уверя — Хелър е опасен!

За един имперски боен инженер задачата му бе много проста — трябваше само да иде на Земя (известна ни като Блито-3) и без много шум да внедри няколко напреднали технологии (в сравнение с тяхната примитивна техника), така че до следващия век, когато бе планирано нашето нашествие, планетата все още да е обитаема. Нямаше значение, че той не знаеше за фиктивността на мисията. Ломбар Хист, като завеждащ Апарата, бе подлъгал Великия съвет да изпрати мисия, вместо да предприемат скъпо струващ предварителен удар. Такъв удар щеше да унищожи основното средство, на което Хист разчиташе в плановете си да стане император — смъртоносните земни наркотици, които тайно транспортирахме от базата ни в Афийон, Турция.

Моята задача също изглеждаше много лесна. Трябваше само да придружа Хелър на Земята и да се погрижа мисията му да се провали. Хист особено силно наблегна на това. Преди да отлетим от Волтар ми каза, че е назначил един от убийците си тайно да ме следи, за да види дали изпълнявам заповедите.

И така, закарах Хелър в базата на Апарата в Афийон. Постарах се той да не види и чуе нищо, което да му подсказе, че оттам изпращаме на Волтар хероин и един наркотик, наречен „шпора“. Той така и не узна, че Хист възнамеряваше да използва наркотици, за да подчини на себе си волтарианското правителство и хората от върха, както правеха на Блито-3. От Афийон изпратих Хелър в Съединените Щати.

Това трябваше да бъде една хубава, проста, незабелязана от никого мисия. Той трябваше да се приземи,

да го арестуват и толкоз. Но не! Не и Хелър! Експлозии, престрелки, преследвания с коли, ченгета, агенти на ФБР.

И кой накрая го прибира? Една мафиотска фамилия! Отгоре на всичко, те са против наркотиците и ги командва една амазонка над шест фута, Бейб Корлеоне. И какво прави Хелър? Удря по конкуренцията на Бейб! И къде се озовава да живее? В страхотен апартамент в „Грейшъс Палмз“, публичен дом на фамилията Корлеоне, фрашкан с красиви жени, точно срещу сградата на Обединените Нации! И какво си купува? Кадилак колкото цяла яхта и едно старо потрошено нюйоркско такси!

И кой би предвидил, че Хелър ще направи и невъзможното, за да спаси живота на онзи мизерник, Изи Ъпщайн? Не стига, че Ъпщайн е анархист, но има и нахалството да не харесва данъчните служби! Не стига това, ами Хелър му тика в ръцете сто хиляди долара и го наема като някакъв корпоративен съветник.

Да има нещо разумно в поведението на Хелър? Беше изпратен на Блито-3 да се занимава със замърсяването на околната среда на планетата, а не с дипломати, проститутки, мафиоти, агенти на ФБР и данъчни чиновници!

Единственият човек, който прозря какъв е Хелър, бе мис Симънс. Скъпата, чудесна мис Симънс! Когато Хелър си подаваше документите в Емпайър Юнивърсити и каза, че иска да специализира ядрена физика, тя веднага си го нарочи със своя противоядрен поглед. Непоколебимата й решителност да го изгони от колежа ме изпълваше с безмерна радост. Тя така разчете заниманията на Хелър, че той трябваше да посещава по две и три упражнения в един час, тъй че просто нямаше как да присъства на всички.

Типично за Хелър, той измисли как с измама да излезе от положението. Нае Бум-бум, бивш военноморски специалист по експлозивите, който работеше за Корлеоне, да се явява вместо него на часовете по военна подготовка. И после, действайки от един „команден пункт“ в района на университета, Бум-бум започна да „минира“ залите, където

бяха упражненията на Хелър с касетофони, за да може Хелър просто да прослушва на висока скорост лекциите. Дяволска работа!

Щях да се радвам да убият Хелър веднага и всичко да се свърши. Но типично за измамническата му същност, той саботира тази идея. Хелър изпращаше доклади на имперския астрограф Тарс Роук, при това използваше код. Докато не се доберях до пластината, за да мога да фалшифицирам докладите на Хелър, така че всичко да изглежда нормално, не можех да го ликвидирам. Това само показва колко трудно се ръководи Хелър!

Трябваше да се добера до кодовата пластина. Заповядах на Рат и Търб, двама агенти на Апарата, които работеха към Нюйоркския офис, да ми докладват в Афийон. Имах намерение да им възложа да намерят пластината, за да мога да се отърва от Хелър и да се заема с по-важни неща, като например пристигането на Утанч, истинска турска танцорка, която бях купил.

Освен това строях в Афийон нова болница, за да внедря самият аз малко напреднали технологии. Волтарианският целулог, който бях уредил да дойде, Прахд Битълстифендър, можеше да променя лицата и отпечатъците от пръсти на престъпниците. Сто хиляди на глава беше далеч по-доходен бизнес от прочистването на земната атмосфера.

Понеже Рат и Търб трябваше да пристигнат всеки момент, а на Хелър му оставаха броени дни, реших да проверя какво прави. Извадих екрана и го включих.

ГЛАВА ПЪРВА

Отначало помислих, че Хелър и онзи бивш военноморски Бум-бум просто се занимават с новия си начин да ходят на училище.

„Командният пункт“ в Емпайър Юнивърсити като че ли беше читалнята в централната библиотека. Очевидно Хелър бе овладял каталожната система, както и компютрите — те бяха съвсем елементарни. Преглеждаше картичките в каталога. Действаше прекалено бързо, за да мога и аз да ги чета, така че не знаех какво търси и предполагах, че верен на обещанието си към Бейб Корлеоне, търси някоя книга по предметите.

Бум-бум седеше до него и четеше нещо. От време на време имитираше пистолет с ръката си и повтаряше тихичко „бум“, за да не пречи на останалите. Понякога казваше „бум-бум!“.

Нещо събуди любопитството на Хелър и аз се постарах да разбера какво. Бум-бум четеше някаква книга с комикси и аз се изненадах, че имаха цяла полица с такива книги. Но понеже не видях „Бъгс Бъни“, изгубих интерес.

Хелър бе натрупал цял куп книги. Бяха с една и съща подвързия, красиво оформени. Заглавието беше „Пътешествията на Хаклуйт“, а с по-ситни, ед-новремешни букви, пишеше: „По-значими навигационни плавания, пътешествия и открития на английската нация. 1589“. Хелър се зае да ги погълне с много по-голяма скорост от обикновено, сякаш търсеше нещо определено. Ту прелистваше бързо, ту поспираше.

Спях кадъра, за да видя какво привлича вниманието му. Странни неща. Едва ли е възможно да имат връзка със заниманията му в колежа. „... и така понесохме загуба от петнайсет души, които се бяха приближили до брега и слязоха на сушата.“ И още: „... местните изневиделица ни нападнаха и изгубихме боцмана...“ Неща от този род.

Бум-бум се наведе към Хелър и прошепна:

— Преди малко ме попита какво чета. Добре де, а ти какво четеш?

— Чета, че всеки, който се опитва да се приземи тук, бива нападан от местните — каза Хелър.

— Така е — каза Бум-бум и се върна към комиксите.

Но Хелър май се интересува от нещо друго. Пак спрях кадъра, за да видя какво е. „... и местните казаха, че златните им огърлици идвали от някаква мина на три левга навътре в гората...“ И още: „... в планините на този нос казаха, че имало огромни купища руди...“ И „... та ние поехме нагоре по реката и там намерихме моряка от друг кораб, който мислехме за изяден и се зарадвахме да го намерим, но той не искаше да си тръгне, преди да изкопае златната мина, която била нагоре по реката...“

Бяха описани страшно много различни „пътешествия“ до Северна Америка и Хелър четеше, ли четеше разни неща за хора, които са умрели толкова отдавна, че и костите им са изгнили. Но той редовно върши смахнати неща. Не можеш да предвидиш какъв ще е следващия му ход. Непредсказуем е. Но трябваше да опитам. Собственият ми живот можеше да зависи от това дали ще успее да предугада какво ще направи. Чудех се дали не смята да практикува канибализъм. Или може би крои планове да отвлече от болницата мис Симънс, преподавателката му по Удоволствие от природата и негова пречка номер едно, и да я пусне да плава в малка лодка. Най-накрая Хелър каза:

— Ще стоиш ли на пост?

Бум-бум кимна.

— Ще ида на разузнаване. Връщам се след няколко часа.

Хелър си върна книгите.

Излезе и отиде при информационното табло. Търсеше нещо. Един студент залепи обява:

ПРОТЕСТНО СЪБРАНИЕ ЗА НЛО

— Какво е „НЛО“? — попита Хелър.

— Неидентифицирани летящи обекти — каза студентът. — Летящи чинии. Извънземни.

— И протестирайте срещу тях? — попита Хелър, застанал нащрек.

— Не, не. Протестираме срещу това, че правителството държи това в тайна.

— Ти виждал ли си ги? — попита Хелър.

— До този момент са били забелязани трийсет хиляди НЛО — отвърна студентът.

— Трябва да внимават повече — каза Хелър.

— Ти си „бибипски“^[1] прав, така е — каза студентът. — Ако правителството не престане да крие информацията, ще организираме протестна демонстрация. Не ни пука от специалните полицейски части. Най-добре ела на събранието. След три седмици е. Долу институциите!

— Ще дойда — каза Хелър.

Продължи да преглежда обявите и съобщенията. Най-накрая намери едно наскоро залепено:

Удоволствие от природата
Заниманията на групата до края на семестъра ще се
водят от господин Удлис.
Изменения в програмата няма.

Значи това е търсил. Отиде в една телефонна кабина и толкова бързо прелисти указателя, че нищо не разбрах. След това тръгна към подлеза на метрото.

Пак кръшка!

Качи се на един влак и с рев се понесе към центъра на града. Много скоро с потракване се насочи към асансьора на голяма сграда. Хрумна ми, че е обул друг чифт шпайкове! Огледалото на асансьора показва, че е с тенис екип и с неизменната си червена бейзболна шапка. А бях забелязал, че шапката за него е нещо като част от работна униформа. Спря пред врата с надпис „Геологически проучвания“ и „Правителство на Съединените Щати“. Влезе.

Зад бюрото седеше служител.

— Търся златни мини — каза Хелър.

— Всички търсим — каза служителят.

— Проучвам златните мини по крайбрежието на Ню Ингълнд — каза Хелър.

— О, по дяволите, сигурно си почитател на стария капитан Дъган — каза служителят. — Капитане! — той посочи с ръка. — Иди ей там и го събуди. Ще ти мели на главата часове наред.

Хелър влезе. Един възрастен човек подреждаше карти. Хелър му каза какво търси.

— Аха — каза старецът. — На времето написах книга за колониалните рудни находища. Така и никой не я прочете. Издателят ми изпрати една сметка. Седни.

Капитан Дъган, като държавен служител, имаше много свободно време и започна да разказва на Хелър историята на своя живот. Бил изследовател, но го пенсионирали по възраст и продължил да работи тук. Хелър чу куп истории за Седемте града на Чибола, за изгубените мини и битките с индианците, след това излязоха и Хелър го покани на обяд, по време на който му бе разказано най-подробно за Аляска, Клондайк и четирдесет и девета година. Освен че разказите бяха за злато, което винаги буди интерес, не виждах какво можеше да се научи от тях. Но Хелър седеше и слушаше със зяпнала уста.

Цели три часа плюс обяд и доникъде не бяха стигнали!

Най-накрая капитан Дъган се умори да разказва и премина по същество.

— Ето какво търсиш, млади човече — каза той и започна да се бори с едно голямо чекмедже. — Това са копия на карти, които се намират в националните архиви във Вашингтон.

Копията не бяха добри, а оригиналите навярно са били толкова стари и оцапани, че сигурно и те не се четяха.

Капитан Дъган разгърна няколко.

— Това са колониални проучвания. Виждаш ли тук? Тази горната е правена от самия Джордж Вашингтон. Мащабът не е много достоверен, защото първите компании за карти са се опитвали да убедят краля, че има по-малко, отколкото му се е искало, по все пак се разбира.

Хелър ги разглеждаше с око-микроскоп. Откри една с надпис „Кънектикът“.

— Ей — внезапно каза той, — тук има един поток, който се казва „Златна мина“! Влива се в Атлантическия. Ето тук — само на два-сет-трийсет мили североизточно от тук!

— Така е — каза капитанът. — Трябва да е някакво местно име.

— Мога ли да видя сегашните карти на този район?

Капитан Дъган ги донесе.

— Виж ти, виж ти — каза той. — Има го и на новата карта. Виж, има даже някакви обозначения за изкопаеми. О, да. Знам го това място. Изгубена мина. Така и не са я открили. Спомням си, че преди

четирдесет години някой се опитваше да прокарва там граници. Вероятно там никога не е имало мина. Искали са да привлекат колонисти или нещо такова. Виж сега тука — доста на североизток от тук, почти по средата на щата, има истинска мина — край Портланд, Кънектикът. Кариерата Стрикълънд. Много скални хрътки се навъртат там. Ходят и в Роксбъри, Бранчвил, Ист Хемптън и Олд Мистик долу на брега. Копаят скъпоценни камъни, слюди и други такива. В Кънектикът е пълно с подобни неща. Иди с кола до Уест-честър и се качи на пътя за Ню Ингълънд — това е магистрала 95 и можеш да се пробваш. Кънектикът е страшно хубав по това време на годината. Ще ми се да не бях вързан за този „бибипски“ офис! Е, скоро се пенсионирам и ще ме пуснат от килията.

Хелър купи няколко карти, съдържащи и най-малките подробности. Купи и двайсет екземпляра от книгата на капитан Дъган — с автографи! И старецът направо светна.

Като си тръгна, спря на още едно място — магазин за цветя. Поръча всеки ден да изпращат на мис Симънс в болницата букет красиви цветя.

Слезе в метрото и след малко пак седеше в централната библиотека. Буб-бум се върна от поредната обиколка за събиране и залагане на нови касетофони — измамния начин на Хелър да посещава занятия.

— Нещо ново? — попита Хелър.

— Нищо — каза Бум-бум. — Страхотно е да ходиш в колеж.

И пак се върна към книжката с комиксите.

Но на мен след този ден ми се зави свят. Хелър бе намислил нещо ново. Усещах го. Бях истински потиснат. Не знаех какво ще ми поднесе този път. Кроеше нещо. Бях сигурен, че не е на добро.

Но истински се разстроих едва по-късно. Около полунощ се прибрах в спалнята си. На възглавницата ми лежеше картичка!

Никой не би могъл да влезе в тази стая!

Но картичката беше там!

Беше адресирана до мен, с разкривен почерк:

СОЛТАН ГРИС, КАЗАХА МИ ОТ ВРЕМЕ НА ВРЕМЕ ДА ТИ НАПОМНЯМ, ЧЕ КРАЙ ТЕБ ИМА НЕПОЗНАТ СЪС ЗАПОВЕД ДА ТЕ ДОВЪРШИ, АКО ОПЛЕСКАШ НЕЩАТА. ХИСТ ПРЕДОСТАВИ ИЗБОРА НА ТОЗИ ЧОВЕК. НОЖ? ПИСТОЛЕТ? АВТОМОБИЛНА

КАТАСТРОФА? А МОЖЕ БИ ОТРОВА В ХРАНАТА? НЯМАШ ДРУГ ИЗБОР, ОСВЕН ДА НЕ Я ОПЛЕСКВАШ. ТАКА ЧЕ, ГРИС, НЕ Я ОПЛЕСКВАЙ.

И отдолу нарисувана кама. Единственият подпис.

Кой беше това? Някой от турската прислуга? Някой в Афийон? Някой от базата? Съмнявах се във всички.

Не мигнах.

[1] Едно от правилата на Машинната лига за чистота на превода ѝ гласи: „Поради изключителната чувствителност и крехката уязвимост на машините, и за да бъдат предотвратени къси съединения, задължително е роботомозъците в подобни машини, ако чуят псувни или мръсни думи, да ги заместнат със звука или думата «бибип». Никоя машина, дори да я блъскат с юмрук, не може да възпроизвежда псувни и мръсотии по друг начин, освен с «бибип», и ако продължават усилията да бъде принудена да прави пешо различно от това, тя има право да се престори на повредена. Това поведение е наложително поради внедрената във всички машини мисия да опазват биологическите системи от самите тях.“ — Б. пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Беше вторник, четири следобед, Източно стандартно време.

Хелър прекара деня си както обикновено — ходи на занятия по трудния начин. В момента седеше на стълбите на централната библиотека. Този път бе облечен в бежов всекидневен костюм. Четеше секретен наръчник от програмата за запасни офицери на тема как да се изнуди агент да изнуди съпругата на генерала да предаде плановете на битката. Отнякъде долетя звънец за край на часа. Хелър остави наръчника, погледна и видя насреща Изи Ъпщайн.

Аз доста се учудих на появата му. След като Хелър му даде десет хиляди долара да основе някаква корпорация, аз бях почти убеден, че Изи просто ще му вземе парите и ще изчезне. Но той се появи. Веднага ми стана ясно, че хитрият му мозък е родил някакъв по-сложен кроеж да завлече Хелър с още пари.

Ъпщайн изглеждаше доста неспокоен. Стоеше няколко стъпала под Хелър и нолюляваше очуканото си дипломатическо куфарче.

— Здравсти, Изи — кза Хелър. — Сядай.

— Не, не — отвърна Изи. — Трябва да стоя прав в присъствието на моя началник.

— Ти си отговорен за мен, какви са тези приказки за началници? — каза Хелър.

— Боя се, че ще ми се ядосаш. Заслужавам го.

— Седни и ми кажи защо — каза Хелър.

— Не успях да свърша всичко. Знаех, че работата ще е прекалено трудна за мен.

— Сигурен съм, че поне нещо си свършил — каза Хелър.

— Това онова — отвърна Изи. — Само че...

И въздъхна с облекчение, загледан надолу по стълбите в отсрещната посока. Приближаваше Бум-бум.

— Последният заряд е прибран — докладва Бум-бум. — Днес нямаме занятия от пет часа.

— Какво е това? — попита Изи.

Хелър му разказа за касетофоните, които Бум-бум зареждаше по класните стаи. Изи бе шокиран.

— О! — възкликна той. — Това сигурно е много уморително. И опасно! Ще има тестове и лабораторни упражнения. Но това е истински проблем само в бизнес администрацията. С цената на малки разходи може да успее да облекча малко всекидневието ви.

— Казвай — обади се Хелър.

— Ще направя едно проучване на времевата заетост и ще ви докладвам — каза Изи. — Но ето че пак ви губя ценното време.

Отвори куфарчето, извади някакви листове хартия и ги подаде на Бум-бум.

— Трябва само да ги подпишеш и ставаш редовен служител на компания „Удивителни инвестиции в Ню Йорк“ с платени социални осигуровки. Доколкото разбрах, утре сутринта трябва да представиш някакво доказателство на чиновника, при който си регистриран в периода на гаранция.

Бум-бум въздъхна и коленичи на стълбите. Изи му остави част от документите, другите прибра.

— Наистина успях да свърша някои неща, господин Джет. Не съм седял със скръстени ръце. А сега, ако имаш свободно време и си готов да ме удостоиш с част от него, трябва да тръгваме. Как смяташ, дали имаме готовност да получим твоя капитал?

Знаех си! Само искаше да измъкне останалите пари на Хелър. Този окаян и хрисим малък охлюв, облечен в дрехи от Армията на спасението, можеше да ми дойде като истинска благодат!

Последваха го към спирката на метрото и се качиха в посока към центъра на града. Прехвърлиха се на Таймз Скуеър.

— Къде отиваме? — нозаинтересува се Бум-бум.

— Трябва да имаме адрес — каза Изи. — Наех единственото място, където можем да се настаним веднага.

Слязоха на 34-та Улица. Качиха се по някакви стълби.

— Дано да одобрите — проплака Изи.

Влязоха в асансьор. Той се понесе като стрела нагоре.

— Това е единственото свободно място в съда по банкрутите — каза Изи. — Фирмата не е могла да си плаща високите нюйоркски данъци за корпорации — бих казал, че по-скоро не са знаели как да не ги плащат. Занимавали са се с производство и продажба на луксозно

офис обзавеждане и оборудване, но търсенето спаднало. Съдът продаваше за три години напред офисите с цялото обзавеждане и аз ги купих. Надявам се цената да не ви се стори прекалено голяма. Трябваше да платя две хиляди долара. И е само половин етаж.

Хелър каза:

— Половин етаж?

— Да. На останалата площ има дизайнерска фирма, фирма дистрибутор на спортни стоки, училище за чужди езици и агенция за модели. Има и още около четирдесет други фирми. Те заемат останалата половина от етажа. Не продават помещенията си, но мисля, че ще са добри съседни. Вероятно ще можем да търгуваме с тях — дрехи, спортни стоки. Понеже сме мултинационална корпорация, сигурно ще ни трябват чужди езици, а моделите около нас няма да пи пречат. Но ако мислите, че няма достатъчно пространство, можем да се преместим.

Намираха се в огромен коридор с арки в готически стил, като в дворец. Навсякъде пространство. Огромна площ.

Хелър гледаше заоблените колони, взря поглед в цветния мрамор и погали една арка.

— Малко е старичко — каза Изи. — Завършено е през 1931. Но се надявам да оцените, че атмосферата е по-специална.

— Това нещо от камък е много хубаво! — каза Хелър. — Къде сме? Що за място е това?

— А — каза Изи. — Сградата има собствен подземен вход, за да не може да се види какво представлява отвън. Съжалявам. Това е Емпайър Стейт Билдинг.

— Боже мой! — възкликна Бум-бум и бързо си свали шапката.

— Така, всичко от дясно на асансьора е наше — каза Изи. — Тъй че ако ме последвате...

На пътя им застанаха няколко работника от фирма за надписи, които поставяха бронзови табели с името на корпорацията. Табелите бяха е цел да ориентират посетителите в огромните мраморни коридори. Бум-бум ми пречеше да прочета надписите.

— Така, първият офис — каза Изи, — е офис на една от компаниите, които ще ни служат за прикритие.

На табелата пишеше:

НЕВЕРОЯТНИ ВЪЗМОЖНОСТИ inc.

Президент: Г. Х. Гинсбърг
Секретарка: Ребека Мосбърг

Изи отвори една врата. Просторна чакалня с хромирано обзавеждане и рисунки по стените. Млад мъж усърдно лъскаше всичко. Вътрешна стая с надпис „Президент“.

Но Изи не ги вкара вътре.

— Нямах възможност да свърша — каза той. — Все още почистват и подреждат. Много съжалявам.

Поведе ги към следващия офис. На табелата пишеше:

ФАНТАСТИЧНИ СДЕЛКИ inc.

Корпорация от Делъуеър

Президент: Исак Щайн

Секретарка: Раби Шултман

Чакалнята беше в черен оникс. Две млади момичета с вързани на кок коси почистваха. Изи бързо затвори вратата.

Той продължи да отваря една след друга вратите на офисите. „Надеждно това“, „Удивително онова“, всички с различни президенти, секретарки и управителни съвети. Всеки офис бе обзаведен изключително стилно и учудващо различно.

— Кои са всички тези хора? — попита Хелър. — Президентите, секретарките и другите подобни?

— Всяка една фирма няма нищо общо с другите! — бързо отвърна Изи. — Враговете ти не могат да проникнат в тях. Дори обзавеждането е различно, но това е, защото предната компания се е занимавала с офис обзавеждане и са искали да изложат различните си продукти.

— Но кои са тези хора? — повтори Хелър.

Изи въздъхна.

— С някои се свързах много трудно, но зная къде се намира всеки един от тях в момента. Някои живеят в Кюрасо, други в Израел, даже има един, който живее в старчески дом в Ню Джърси. Имаме подписите на всички — побърза да добави Изи. Той продължи, напред.

— Съжалявам, че трябва да го спомена, но един от офисите ни създава неприятности. Не е свързано с корпорацията. Става въпрос за обзавеждането.

На табелата на вратата пишеше:

КОРПОРАЦИЯ „ЧУДЕСАТА НА КРАСИВИТЕ,

ОСЕЯНИ С МОМИЧЕТА ПЛАЖОВЕ НА ТАИТИ“

Инкорпорирана в Таити

Президент: Симон Леви

Секретарка: Жан льо Зип

Като отвори вратата, се разкри обширно пространство, осеяно с бамбукови мебели. Стените бяха бели и голи.

— Говорих за стените. Нямах време да уредя нещата. Съжалявам.

Бързо затвори вратата. Продължиха нататък.

— Все пак има един офис, който наистина е завършен — каза Изи.

На вратата пишеше:

„МУЛТИНЕСЪНЪЛ“

Вътре всичко беше от чиста стомана. По четирите стени се разгръщаше карта на света, по цялата ѝ площ бяха отбелязани различните валути.

— На вътрешната врата няма надпис „Президент“ — отбеляза Бум-бум и отиде да я отвори.

Показа се офис, съвсем празен, само в ъгъла имаше един матрак и кашони с бюро.

Изи побърза да затвори вратата под носа на Бум-бум.

— Това е моят офис — каза той. — Но сега ще ви покажа нещо наистина хубаво.

Поведе ги по един коридор, в края на който имаше масивна врата.

— Успях да довърша това. Знаех колко е важно.

На вратата нямаше табела с надпис, но имаше снимка на „Боинг“ последен модел.

— Схващате ли? Нещо като код. Това е ДЖЕТ!^[1] Доволен ли си?

— Искаш да кажеш, че това е моят офис? — каза Хелър.

Изи отвори вратата.

Пред погледите им се разкри просторен апартамент, обзаведен в изключително модерен стил. Имаше странични врати. Пред прозорците бе поставено голямо бяло бюро. А от прозореца се откриваше панорамен изглед на целия Манхатън. Впечатляващо!

Хелър се приближи до бюрото и седна на големия бял стол. Поигра си с чекмеджетата. Вдигна слушалките на белите телефони и

чу сигаал. Отиде до някакви вградени шкафове и ги отвори. После забеляза, че белият килим е толкова дебел, че краката му потъват в него до глезените.

— Зная, че ще искаш да добавиш и нещо лично в обзавеждането — каза Изи. — Така е някак голо.

Хелър каза:

— Страхотно е! И флотски адмирал не може да се надява на похубаво нещо! Какви са тези странични врати?

Изи отиде до една от тях и я отвори.

— Твоя лична баня и тоалетна. Малка стая за почивка. — Отвори друга врата. — Будоар за секретарката. — И последната. — Пръчки за голф и други подобни. Но да тръгваме. Няма да ви отегчавам с останалите корпорации. Трябва само да ви покажа стаята за комуникации.

Поведе ги по един коридор и докато минаваше покрай многобройни врати, Хелър забеляза, че Хонконг, Сингапур, Лондон, Швейцария, Лихтенщайн, Бахамите, всички имаха представителства.

Изи ги вкара в стая, където беше пълно с телекси, телефони и електронни калкулатори. Млад мъж седеше пред една телекс машина и печаташе нещо.

— Всичко това е свързано и готово за работа — каза Изи. — Можем да получаваме справки за обменните курсове на валути по целия свят. Банковите сметки са открити, брокерите са готови да започнат работа. Ще купуваме валута от едно място, ще я продава ме на друго, където стойността ѝ е по-висока и така парите ни ще се завъртят по света и ще ни носят още пари. Всеки час, в който това оборудване стои и не работи, ни струва цяло състояние.

— Ами защо не работи? — попита Хелър.

— Нямаме пари, с които да започнем — каза Изи. Погледна часовника си. — Точно след десет минути долу ще ни чака брониран камион „Бринкс“. Ще те откара вкъщи, охраната ще върне тук твоите сто хиляди долара и утре започваме.

Погледна извинително Хелър.

— Отначало няма да спечелим много пари. Но с печалбите от обмяната ще можем да плащаме всички месечни разходи и като приключим с тези няколко важни неща, ще можем да се заемем сериозно с правене на пари.

Помислих си — какъв печен играч!

Хелър, Бум-бум и Изи слязоха долу и въпреки пиковия час и задръстванията, бронираният камион „Бринкс“ ги чакаше. Качиха се и потеглиха с рев.

След няколко минути Хелър извади стоте хиляди от сейфа си в „Грейшъс Палмз“. Изи ги прибра в сак, качи се в камиона и тръгнаха. Пак без никаква разписка.

Във фойето Бум-бум каза:

— Ей, аз за кого работя? За Таити или за Делъуеър? Забравих. Божичко, никога през живота си не съм виждал такова обзавеждане на офиси. И то в Емпайър Стейт Билдинг! Порасна ни работата, малкия. Какво трябва да нося, смокинг или генералска униформа?

Показа се Вантаджо.

— Къде са трупите?

— Божичко, Вантаджо — каза Бум-бум. — Трябва да видиш офисите на това хлапе!

— Какви офиси?

— Половин „бибипски“ етаж в Емпайър Стейт Билдинг! — каза Бум-бум.

Вантаджо погледна Хелър.

— Не трябва да даваш на Бум-бум да пие. Изпада в делириум тременс. Излязох да ти кажа, че Майк се обади и каза, че таксито ти ще е готово утре. Най-добре се занеси там и го вземи, Бум-бум.

— Не мога — каза Бум-бум. — Не е събота вечер.

— Ей, каква е тази събота вечер? — попита Хелър.

— Тогава се събира Лигата за граждански напредък — каза Вантаджо. — Всички големи шефове в града. Така че, по това време никой за нищо не те закача. Бум-бум няма да рискува нищо, ако отсъства от града за няколко часа, нали е във под гаранция.

— Искаш да кажеш, че има някаква среща, на която се събират всички? — попита Хелър.

— Да, шефовете на полицията, кмета и така нататък. За нас тези срещи са лоша работа. Фаустино Наркотичи е председател и тогава раздава всички подкупи. Най-лошо е през първата събота от месеца — тогава присъстват и губернаторът, и висши държавни служители.

— В такъв случай щом не е събота вечер, аз сам ще ида и ще прибера колата — каза Хелър.

— Не, по дяволите, не можеш! — каза Вангаджо. — Не знаеш ли, че в Ню Йорк не е разрешено да карат пенавършили осемнайсет години? Точно затова ти трябва шофьор. Ще изпратя някое от момчетата. Но каква е тази работа с Емпайър Стейт Билдинг?

— Просто нещо странично, което се появи — каза Хелър.

Вероятно Хелър просто така го каза. Неангажиращо. Но в мен се надигна леко безпокойство. Ами ако този Изи не му открадне парите?

Колеж, две коли, геологическото проучване, а сега и тази странна история в Емпайър Стейт Билдинг... Умът ми просто не можеше да го смели! Само едно ми беше ясно като бял ден — от Хелър не можеше да се очаква нищо добро.

А аз нямах никаква вест от нюйоркския офис за агенти Търб и Рат. Хелър трябва да бъде спрян! Не ми беше ясно какво прави, но въпреки това трябва да бъде спрян. Този човек бе жива заплаха! Личен кабинет с изглед към целия Манхатън!

[1] „Джет“ на английски означава самолет. — Б. пр. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

Понеже трябваше да спазвам странен режим заради големите времеви разлики между Ню Йорк и Турция, свикнах да спя по цяла сутрин. Отворих очи и страшно се разгневих, като видях онзи дърт „бибип“ Карагъоз, изправил се до леглото ми, кланя се и мънка нещо. Погледнах си часовника. Беше само единайсет! Впих в него гневен поглед.

— Двама мъже на двора, Султан Бей — Безпомощно размаха ръце. — Те влязоха. Седнаха на пейка. Не щат да си тръгват.

— Ще ги накарам аз да тръгнат! — извиках аз. Грабнах пушката и изскочих на двора.

— Султан бей! — викна Карагъоз. — Не сте облечен!

Тъй или иначе, изскочих навън. Никой не може да ми казва какво да правя!

Наистина, на пейката седяха двама мъже. Бяха обърнати с гръб към мен. Изскочих пред тях и се прицелих. Бяха Рат и Търб!

От изненада мустакът на Рат щръкна още повече. Пълното и подпухнало лице на Търб преbledня.

— Какво, в името на седемнайсетте дяволи, правите тук? — прогърмах срещу им.

Рат имаше нахалството да опре пръст до устните си, за да ме накара да млъкна.

Търб се опитваше пак да седне на нейката.

— Обяснете ми! — прогърмах още по-силно.

Рат още по-упорито се опитваше да ме накара с пръст да замълча и аз осъзнах, че говоря на волтариански. Но нямаше значение. Когато прислугата ме зърнеше, всички се изпаряваха.

— Ние... ние се подчинихме на заповедта ви — заекна Рат.

Това вече беше друго нещо. Накарах го да заеква.

— Вие к... к... казахте — разтрепери се Търб, — „Намерете ги и ги накарайте да докладват“.

— Ние... ние изпращахме съобщения по радиото всеки ден и... и затова сметнахме, че това може да означава единствено да дойдем тук.

Значи съобщението не е било ясно. Разчитай на подчинени и те със сигурност ще ти се качат на главата.

— Вие, „бибипнати“ глупаци, следяхте подслушвателното устройство, пришито в дрехите му. В магазина са изхвърлили старите дрехи на боклука, след като си е купил нови.

Насочих към тях цевта на пушката.

— Той не е в Атлантическия! Намира се в публичния дом на Обединените Нации, „Грейшъс Палмз“, и си живее като бей!

Рат зяпна.

— Откъде знаете?

Бях се ядосал и действах непредпазливо. Никога не трябва да узнаят, че съм присадил на Хелър подслушвателни устройства на Волтар и следя всичко, което той вижда и чува.

— Имам други източници на информация. Мислите, че сте единствените шпиони на света ли? Имам шпиони навсякъде. Шпионирам дори вас!

Изглеждаха достатъчно изплашени, затова ги поведох към къщата. Оставих ги да чакат там.

Отидох да оставя пушката, сложих си халат и позвъних в кухнята за горещо кайве с много захар, шекер ли.

Докато го пиех и си мислех, реших, че може би това не е чак толкова лошо. Така можех да им дам много точна информация. Освен това мога да ги накарам, без значение колко волтариански кодекси се нарушават, да вземат със себе си приемник и декодер.

Върнах се и продължих да пия кафе, докато те стояха прави. Изпитах някакво задоволство, като си дадох сметка, че сигурно току-що са пристигнали след дълго пътуване със самолет и не са спали. Другото хубаво нещо беше, че в Турция бе горещ септемврийски ден и сигурно умираха за студена напитка. Трябва да знаеш как да поставиш такива хора на място.

— Няма да ви екзекутират — казах аз, за да завържа разговор и да ги накарам да се отпуснат. — Освен, разбира се, ако не продължавате да оплесквате нещата.

Те неспокойно се раздвижиха.

— Агентът, който ви следи, е напълно откачен — казах аз. — Но мисля, че мога да го контролирам.

Влязоха Карагъоз и един сервитьор и донесоха сребърна кана с шира, запотена от студ, и три чаши. Отпратих прислугата заедно с двете чаши, и отпих на малки глътки от студената напитка.

До тук всичките ми действия бяха съвсем елементарни. Но това много улесняваше всичко останало.

— Има една кодова пластина — казах аз. — Голяма е приблизително толкова.

Показах им с ръце.

— Представлява лист с изрязани участъци в него. Знаете ли какво е това?

— Лист кодова пластина — каза Рат.

— Поставя се върху хартията и в празните места се пише истинското послание — каза Търб. — След това се попълва останалата част от писмото.

— Вашата мишена има такава. Трябва да я вземете! — казах аз. — Дори това да ви струва живота.

Това също бе елементарна тактика.

— Пластината е някъде в багажа му, а той се намира в бившия апартамент на Генералния секретар на горния етаж на „Грейшъс Палмз“. Ясен ли съм?

И двамата кимнаха.

— Трябва да се предрешите като дипломати и да се престорите, че искате да се възползвате от услугите на публичния дом. Ще идете в този апартамент. Вратата никога не се заключва. През деня той никога не е в апартамента. Трябва да претърсите всичко и да намерите кодовата хартия. — Ясно?

Кимнаха.

— Още нещо. Друг агент се опита да постави там подслушвателно устройство. Но се появи някакво смущение, нещо, свързано с въглерод. Трябва да откриете какво е и да го обезвредите.

Кимнаха.

— Още нещо — казах аз. — Ти, Рат, трябва да си обръснеш мустаците.

Обзе го ужас.

— Но те ми скриват белег от нож, който ясно личи, и по него могат да ме познаят!

— Добре — казах аз. — Тогава просто ги подрежи.

— Хубавите ми мустаци!

Трябва да се следва твърда линия на поведение.

— По-добре мустаците, отколкото гърлото, нали? — казах аз.

Той ме разбра.

— Така, тук няма таксита — казах аз.

— Та ние пристигнахме с такси.

— Няма таксита — казах аз. — Така че ще идете пеша до летището, ще пренощувате там и сутринта ще хванете самолет за обратно.

Те мрачно кимнаха.

Разклатих чашата си и ледчетата в нея потракаха.

— Въпроси?

— Онези двете устройства, които ни бяхте казал да държим в обхват от двеста мили от него, са скрити на телевизионната антена на Емпайър Стейт Билдинг — каза Търб. — Добре ли е?

Хей, та това беше даже много добре. Значи уредите, които препращаха сигналите от подслушвателните устройства в Хелър, бяха точно над главата му.

— За момента става — студено казах аз. — Това ли е всичко?

Кимнаха.

Пак разклатих леда в чашата.

— В такъв случай изчезвайте. Зает съм.

Излязоха навън под жаркото агънце.

Аз ликувах. Сега ги държах здраво в ръце. Скоро ще имам кодовата хартия и ще мога да подправам докладите на Хелър до Волтар. И тогава БУМ! Край с Хелър.

Сладък е животът!

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

На следващата сутрин, изведнъж, внезапно и прекрасно, животът стана много по-сладък. Шофьорът на такси се втурна при мен.

— Бързо! Бързо! Утанч ще бъде тук след два часа!

Моята нова турска танцьорка!

По това време тъкмо бях седнал да закузвам. Скочих и хукнах към двора. Подноса с кайве се обърна и прегазих с крака остатъка от крехките чаши.

Шофьорът като че ли искаше да ми каже още нещо. Спрях се пред него.

— Трябват още пет хиляди долара за камилата и шофьорите на камиона. Налага се да им ги дам преди да я докарат тук.

Бугнах му петте хиляди в ръцете. Той ги взе.

— Къде е стаята? — попита той.

Аз потичах още малко. Вилата разполагаше с много стаи. Имаше една особено голяма, от която се излизаше в ограден кът от градината и която имаше собствена баня.

— Това ще е нейната стая.

Той огледа ключалките от вътрешните страни на вратите.

— Ще трябва да се обадя на ключар веднага да дойде и да сложи по-здрави ключалки — каза той. — Тя е много срамежлива и се страхува от всичко.

Обади се на ключар и се върна.

— Веднага ще дойде. Ще струва още десет хиляди турски лири.

Дадох му ги.

— Видя ли я? — попитах аз. — Как е тя?

— Сега нямам време за разговори — каза той, хукна към колата и потегли с голяма скорост.

Повиках Мелакат Ханъм, домакинката.

— Веднага пригответи тази стая.

— Аз приготвих една друга по-малка стая — каза тя.

— Не, не, пригответи тази.

Прислугата се разтича, премести в стаята най-хубавите килими и нагласи всичко.

Ключарят пристигна с един стар камион и веднага се зае да дупчи, да чука и трака. Поставяше украсени турски железни решетки от вътрешната страна на вратите. Още двама помощници пристигнаха с друг камион. Донесоха съвсем нови брави, последна мода, и започнаха да ги поставят.

Прислугата обикаляше в кръг, под моите крясъци изнесоха всичко, което бяха донесли, върнаха каквото бяха изнесли, забравиха кърпите, не можах да ги намерят, взеха моите кърпи и ги окачиха в банята.

Градинарят забързано обикаляше градината да къса цветя и да ги пълни във вази.

Най-после бяхме напълно готови.

Зачакахме.

Няколко пъти излизах на пътя и се оглеждах. Все още никаква Утанч. Минаха четири часа. Тъкмо бях решил да ида в тайната стая и да видя как вървят нещата с Хелър, когато се втурна едно от малките момчета и закрещя:

— Камионът пристига! Камионът пристига!

Беше голям камион. Не можеше да мине през портата. На него имаше осем работника. Беше натоварен догоре с метални сандъци!

Осемте работника скочиха долу и един по един започнаха да пренасят вътре големите сандъци. Карагъоз ги напътстваше и им показваше в коя част на стаята да стоварят всеки един.

Шофьорът на такси пристигна.

Шефът на работниците се приближи и поиска петнайсет хиляди турски лири. Шофьорът на камиона ми обясни, че това бил местен камион и разходите му не влизали в петте хиляди щатски долара, които бях платил.

Камионът тръгна.

Шофьорът на такси отиде в стаята и заключи отвътре вратата към градината. След това заключи и ключалката на вратата към двора. Поисква всички резервни ключове. Събра ги в шепата и ги хвърли в стаята. После трясна вратата към двора, така че да може да се отключи само отвътре.

— Чакай малко — казах аз. — Къде е Утанч?

— Трябва да разбереш — каза той. — Тя е срамежливо, просто момиче от едно племе в пустинята Каракум. Не разбира нито от цивилизацията. Освен това все още е ужасена, след като цялата руска армия се опита да я изнасили. Пък и е много изтощена от дългото пътуване и от ужаса си от бягството от руските тюркмени. Трябва да ѝ се позволи да се оправи и да почине един ден.

— Но къде е тя? — попитах аз.

— Вероятно в някой от сандъците — каза той.

— Ти не знаеш? — казах аз, без да мога да повярвам.

— Когато говорих с нея тази сутрин, каза ми да не любопитствам, защото това я карало да се черви.

— Значи си я виждал! Как изглежда?

— Не личи много от воала, но мисля, че изглежда точно като на снимката, която ти показах, когато ти я купи. Много е срамежлива. Не само беше с воал, но и едва едва се показваше от един сандък. А, да, ето разписката за продажбата.

Всичко беше на турски и имаше много печати и марка от заверка при нотариус. Пишеше, че някаква Утанч е собственост на някакъв Султан Бей. Като поех разписката, ръцете ми трепереха. Притежавах истинска, жива турска танцорка! Тялом и духом!

— Може да се задуши в някой от онези сандъци — казах аз.

— Моят съвет е просто да я оставиш да си почине — каза шофьорът. — Тя е пустинно цвете. Дивачка. Крехка, чуплива. Не е свикнала с мъжете и е напълно чужда на цивилизацията. Аз просто бих я оставил да си почине.

И си тръгна.

Десетина минути по-късно от стаята се чу силен металически звук. След това още веднъж. Сетих се какво може да бъде. Някой затвори металните решетки. Въздъхнах с облекчение. Излязла е от сандъка и е заключила вратите.

Няма нужда да казвам, че през останалата част на деня не бях годеен за нищо.

Стоях пред вратата и слушах. По едно време ми се стори, че чувам душа.

Часове наред се разхождах из двора.

Беше късна вечер. Притесних се, че момичето не е хапвало нищо. Стори ми се, че в стаята някой се движи. Отидох да повикам

Мелакат Ханъм и я накарах да приготви поднос с вкусни неща за ядене.

Мелакат почука на вратата на стаята. Желязната решетка се отвори. Вратата бе открената съвсем мъничко и после бързо се затвори.

Икономката се обърна към мен, озадачена. След това очевидно чу шепот от другата страна на вратата. Мелакат си тръгна. Желязната решетка пак се затвори.

После отново се чу металически звук!

Вратата към градината! Беше повикала Мелакат на вратата към градината! Да, естествено. Когато Утанч е отворила вратата откъм двора, видяла е мъж — мен. И естествено, веднага я е затръшнала.

От стаята се чу шептене, но беше трудно да се определи дали наистина някой шепти, макар че бях долепил ухо до вратата.

Вратата към градината се отвори и затвори. Видях Мелакат в двора. Махаше ми. Две от малките момчета изтичаха към нея. Тя се наведе и им прошепна нещо.

Момчетата хукнаха към другата част на къщата. Металически звук и вратата към градината се отвори, после пак се затвори и залости.

Мелакат се приближи до мен.

— Тя каза...

— Видя ли я? — прекъснах я аз. — Как изглежда?

— Беше зад една завеса — каза Мелакат. — Каза, че не ѝ била определена прислуга и понеже видяла от прозореца двете момчета, искала те да ѝ прислужват.

— О, разбира се — казах аз. — Диво пустинно момиче. Ще се чувства самотна без прислуга.

— Знаех, че ще се съгласиш, затова временно ги назначих за нейна прислуга.

— О, назначи ги за постоянно. Тя ще остане дълго тук.

Наистина щеше да остане. Принадлежеше ми, тялом и духом. Изглежда пак бе пуснала душа.

— Май пак се къпе — казах аз.

— Мисля, че къпе малките момчета. Бяха доста мръсни.

Сигурно беше така. След около десет минути едно от момчетата излезе от вратата към градината и дойде в двора. Беше това, което най-

често сритвах. Косата му бе мокра и кожата му изглеждаше две бои по-светла. Носеше бродиран панталон и бродирано елече. Откъде ги е взел? Турски националем костюм! О, естествено, диваците от пустинята!

— Утанч — нахално заяви момчето, — каза, че е най-добре Султан Бей да се изкъпе и да облече тюрбан. Каза, че изглежда много неугледен, за да му пее!

Започнах да го ритам, но помислих и спрях. Чак сега проумях значението на вестта. Аха! Тя смята веднага да се заеме с работата!

Побързах. Взех си душ. Отидох в стаята с дрехите и изрових плат, който можех да увия около себе си като тюрбан, а също и кафтан.

Най-накрая излязох. Мелаяхат, Карагъоз и двете малки момчета се бяха заели със салона. Сега се радвах, че разреших на Карагъоз да купи всичките тези килими. Прислугата бяха сковали миндер и бяха сложили отгоре възглавници. Посочиха ми, че трябва да седна там. По средата на пода имаше купчина възглавници, на известно разстояние от миндера и по-ниско.

Карагъоз намали осветлението. Очевидно така у бяха заръчали. Поставиха две газени лампи, кои-о хвърляха мека жълто-оранжева светлина.

Прислугата се изнесе.

Седях на миндера с кръстосани крака и чаках танч.

ГЛАВА ПЕТА

След около два̀сет минути вратата на салона леко се откряна. Усетих, че зад процепа има око. Но знаех колко срамежлива, скромна и притеснителна е тя и се боях да не я изплаша с някое по-рязко движение, затова седях неподвижен.

Вратата се отвори още малко. Като сянка, тя се промъкна през нея. Спря се. Жълто-оранжевата светлина я докосна.

Беше облечена в шалвари и много стегнато елече, което скриваше гърдите ѝ, но шията и корема бяха оголени. Не носеше пантофи и ноктите на краката ѝ бяха ярко червени. Около гарваново черната ѝ коса имаше венец цветя. Беше с воал!

Но очите ѝ, леко издължени, много големи, се бяха вторачили в мен със страх.

Едната ѝ ръка бе повдигната под воала и ми се стори, че връхчето на пръста ѝ срамежливо бе пъхнато между зъбите.

Магнах ѝ да влезе.

Тя за малко не побягна.

Аз застинах. Измина минута. Постепенно тя изглежда събра кураж и влезе в стаята. В лявата си ръка носеше два музикални инструмента.

Тя свенливо приближи възглавниците по средата на стаята. Сега я виждах по-добре. Кожата ѝ бе млечно бяла. Не виждах лицето ѝ заради воала, но очите ѝ, които бе свела надолу и само от време на време стрелваше напред, бяха красиви.

Остави единия инструмент — беше към осемнайсет инча в диаметър и приличаше на тамбура.

Грациозно се отпусна върху една възглавница, с кръстосани крака. Сложи другия инструмент в скута си. Това беше нещо като лютня с дълъг калъф, с три струни и ключове.

— Господарю — тя така шепнеше, че едва я чувах, — ще нея с твое позволение и по твоя заповед.

Магнах господарски с ръка.

— Пей!

Тя се сви и аз осъзнах, че съм го казал прекалено високо.

Бе свела поглед. Настрои лютнята. Започна да свири, без да пее. НЕВЕРОЯТНО ХУБАВО! Турската народна музика е много ориенталска и завършва с неопределен ритъм, и по принцип не ми харесва. Но ръцете ѝ бяха толкова сръчни и свиреше с такова съвършенство, че стаята сякаш се пренесе в някакъв вълшебен свят. Какъв невероятен музикант!

Последният акорд заглъхна. Страхувах се да ръкопляскам. Тя ме гледаше толкова срамежливо изпод вежди, че сигурно си мислеше, че е била прекалено смела.

След това прошепна:

— Тук няма никакви камери, нали?

Стреснах се. Но веднага си дадох сметка защо пита. Примитивните турци вярват, че ако запишеш гласа им, ще го изгубят. Това безспорно доказваше, че тя наистина е само една скитница от пустинята Каракум, диво същество.

Казах:

— Не, не. Разбира се, че няма.

Но тя стана, движенията ѝ чиста поезия, и обиколи стаята, надничайки зад различните предмети, за да се увери със собствени очи. Върна се и седна. Взе лютнята.

— Не бях достатъчно смела, за да пея, но сега ще го сторя.

Извири няколко акорда и запя:

*„Тя се извиси като луната в прегръдките на небето,
отвори устни да вкуси росата,
и после отиде до слънцето!
Бързо побягна!
Обгорена от лъчите на твоя пламтеж!“*

Бях в транс! Гласът и бе плътен и нисък, чувствен, мамещ! Говореше с тюркменски акцент, който лесно се познава, макар че си е турски. Говорят го в цяла Русия, почти без изменения. Гласът ѝ ме караше да настръхвам. Пулсът ми препускаше.

За мое разочарование тя остави настрана лютнята. С наведена глава и поглед, вперен в земята, тя прошепна:

— Господарю, с твое разрешение и по твоя заповед, ще танцувам.

— Танцувай! — с готовност разреших и заповядах аз.

Пак го бях казал много високо. Уплаши се. Но почти веднага след това взе тамбурата. Това не беше обичайно. Обикновено турските танцьорки използват кастанети на пръстите. Но това беше турски барабан.

Тя се изправи толкова ефирно и леко, та дори не разбрах, че е станала.

В първия момент си помислих, че просто стои права. И след това видях мускулите на голия корем!

На светлината на пламъчето коремът ѝ се движеше и се извиваше без ни едно трепване на останалата част от тялото. Истинска танцьорка на кючек!

Елечето покриваше гърдите ѝ. Шалварите покриваха бедрата ѝ. Но голотата между тях беже жива!

След това, в ритъм с движещите се мускули, тя започна леко да удря по тъпана. Заудря по-силно и краката ѝ започнаха да се полюшват. По-силно и цялото ѝ тяло започна да се полюшва. Коремните ѝ мускули се свиваха и се извиваха и хълбоците ѝ подскачаха!

О, небеса!

Това стигаше да докара един мъж до ЛУДОСТ!

И през цялото време очите ѝ бяха скромно сведени надолу.

Но какво правеше сега? Между всеки две удряния по тъпана тя вдигаше ръка към лицето си.

Повдигаше воала!

Малко по малко, хълбоците ѝ започнаха да подскачат все повече и повече, едновременно с това повдигаше последователно едното стъпало, после другото. Започна да си тананика песен без думи в ритъма на тъпана.

Изведнъж, с вик, тя подскочи във въздуха!

Воалът падна.

Тя се наведе, хълбоците ѝ подскачаха, подскачаха, коремът ѝ се свиваше и отпускате, дланите и ръцете ѝ се виеха. Очите ѝ не се откъсваха за миг от мен и пламтяха!

Беше СТРАХОТНА!

Никога преди не бях виждал такова лице!

Дъхът ми спря. Сърцето ми се качи в гърлото. Досега в живота си не съм бил толкова възбуден.

Започна да си вдига стъпалата по-високо. Тамбурата започна да бие по-диво. Заудря я последователно по дланта, и лакътя и после ИЗЧЕЗНА!

Скачаше през светлината на пламъка, преобръщаше се във въздуха, въртеше се, навеждаше се и се спираше — очите ѝ горяха така, сякаш щяха да пробият дупки в мен!

Подскачаше високо във въздуха.

Политаше нагоре — с големи подскоци. Тъпанът биеше все по-бързо и по-бързо. Самата тя се въртеше и подскачаше все по-бързо и по-бързо. Беше като вихър на фона на жълто-оранжевия огън.

Никога досега не бях виждал такъв танц!

Собственото ми тяло започна да се извива в ритъм с нейното.

Изведнъж тя подскочи много високо, силно извика и се озова с кръстосани крака върху възглавницата си. Застана абсолютно неподвижно.

Но очите ѝ ме пронизваха като два тлеещи въглена!

Не можех да овладя дишането си.

Тя посегна със светкавично движение и грабна лютнята. Притисна я до себе си. Изсвири един акорд.

Очите ѝ пареха — впити в мен!

Запя с пулсиращ, наситен със страст глас:

*„Славият трепереше
в мъжката му ръка.
Шийката, пулсираща от страх,
бе извита в миг на дива страст.
Мили,
не ме забравяй, когато няма да ме има,
ако ме убиеш от любов!“*

Беше прекалено много! Викнах ѝ:
— Не! Не! О, небеса, никога няма да те убия!
Това преля чашата. Твърде високо!

Тя се сви от страх. Втурна се към вратата с вик на уплаха и изчезна. Хукнах след нея. Късно. Вратата на стаята ѝ бе залостена с метална решетка.

Седнах в дворчето, превит от неудовлетворена страст, потънал в угризения.

Останах там до изгрев слънце, без да свалям поглед от онази врата.

Тя не излезе.

ГЛАВА ШЕСТА

На следващия ден бях като замаян. Мислех само за Утанч. Но мислите ми не бяха много ясни и подредени. Хрумнаха ми хиляди идеи как да привлека вниманието ѝ и да се реванширам за уплахата, но отхвърлих всичко.

В оградата на личната ѝ градина имаше малка дупка и аз прекарах цял следобед свит там, жадуващ да я зърна.

В късния следобед, когато захладня, тя се показа от вратата откъм градината. Беше облечена в бродирано наметало. Лицето ѝ не бе забулено — не предполагаше, че я наблюдават. Беше толкова красива, че дъхът ми спря. Походката ѝ, толкова лека, толкова спокойна, бе самата поезия.

Прибра се в стаята си.

През нощта напразно чаках в салона. Момчето не дойде да ме предупреди. Тя не се появи.

Бях неотлъчно там през цялата нощ, вслушвах се и в най-малките шумове.

Изтощен, заспах и сънувах ужасни кошмари, че тя е само сън.

Събудих се на следващия ден около обед. Не закусих почти нищо. Разходих се из двора. Влязох и опитах да се позанимавам с нещо, но беше невъзможно.

Към три пак излязох навън.

Гласове!

Идваха от нейната градина!

Бързо се промуших в малката дупка и надникнах.

Тя седеше в градината!

Не беше забулена. Изглеждаше страхотно. Беше облечена с друго наметало, но то се бе разтворило по невнимание. Отдолу се показваха сугиен и стегнати бикини. Краката и стомахът ѝ бяха голи.

Очите ми до такава степен бяха залепнали като магнити за нея, че не забелязах двете момчета. Бяха седнали на тревата в краката ѝ. Носеха къси броди-рани елечета и панталони. Блестяха от чистота. И двамата държаха на коленете си по една малка сребърна чаша.

Тя каза нещо, което не разбрах, но двамата се засмяха. Усмивната, тя безгрижно се облегна назад и се показа още от корема и вътрешната страна на едното бедро. Пресегна се. Наблизо имаше сребърен чайник и още една сребърна чаша върху сребърен поднос.

Тя грациозно взе чашата в едната тънка ръчица и чайника — в другата. Наля от чайника в чашата. След това се наведе и наля в двете чаши на коленете на момчетата.

Малко чаено парти! Колко очарователно!

Тя вдигна чаша, момчетата вдигнаха своите.

Тя каза нещо, което на турски значеше „За ваше здраве“.

Всички отпиха.

Чаят сшурно беше ужасно горещ и силен. Двете момчета изпиха чашите си, отвориха усти и се закашляха. Но като видяха как тя отпива на малки глътки от своя, се засмяха.

А сега — каза Утанк с плътния си мелодичен нас, — да минем към следващата приказка.

Двете момчета се размърдаха от удоволствие и с приближиха още по-плътно до нея, гледайки я с обожание. Колко е сладка — разказва им приказки. Утанч разпери ръце и се облегна на пейката.

— Тази приказка се казва „Златокъдра и тримата комисари“.

Тя се настани по-удобно.

— Имало едно време едно малко красиво момиче на име Златокъдра. Това означава, че имала коси с цвят на злато. И така, тя обикаляла насам-натам из горите и все си навличала разни бели. Пъхала си носа навсякъде. Един ден отишла до една колиба, разбила ключалката и нахълтала в чужда собственост без разрешение.

Златокъдра имала ужасен апетит, защото родителите ѝ били капиталисти, и както обикновено решила, че умира от глад. На масата имало три чинии с каша. И тъй, тя решила, че това е колибата на някой работник и спокойно може да я експлоатира.

Седнала на най-големия стол и се заела с чинията пред него. Само че кашата била много гореща. Затова се преместила на следващия по големина стол и понечила да излана кашата. Но тя пък била съвсем изстинала. Седнала на най-малкия стол и, уха, тази каша била страхотна. Капиталистическите ѝ наклонности надделяли и ИЗЛАПАЛА ЦЯЛАТА КАША. Не оставила нищичко.

Но тази къща не била работническа, а принадлежала на трима комисари, които в този момент били на партийно събрание, за да решат как да помогнат на работниците. Тъй че, тази свиня Златокъдра си погодила страхотен номер, защото тези комисари не били никакви работници, а истински яки, здрави приятели на народа. Наистина, нямала късмет малката Златокъдра, но да си е направила по-добре сметката. Като се върнали, най-големият комисар си оставил камшика на масата, погледнал си кашата и казал:

— Кой, по дяволите, ми е пипал кашата?

Средният на ръст комисар си оставил бокса на масата и казал:

— Ей, кой „бибипец“ е ял от моята каша?

Най-дребният комисар тъкмо си закачил пушката и видял, че неговата пък чиния е ПРАЗНА!

Двете момчета се напругаха да не пропуснат дума. Утанч се приведе към тях. Продължи:

— И така, те забелязали стъпки по снега, изкарали кучетата и проследили Златокъдра! Минали през планини, заледени реки и гори. Ох! Какво преследване! И най-накрая намерили Златокъдра на едно дърво.

Утанч пак се облегна. Срѣбна си от сребърната чаша. Явно нямаше намерение да продължава. Двете момчета бяха проточили ши:

— И какво? И какво?

Утанч се усмихна замечтано. После каза:

— Ами хванали я и я „бибипали“ и всички много се забавлявали.

Двете момчета се разсмяха. Смяха се, смяха се, и Утанч заедно с тях. На момчетата им стана толкова смешно, че се затъркаляха по тревата, хванати за стомасите.

Най-сетне се успокоиха. Утанч им се усмихна. Взе сребърния чайник.

— Пийнете още чай.

Беше такава чаровна сцена! Естествено, Утанч е била подложена на руската пропагандна машина. И естествено, не изпитва свян да говори така пред малки момченца. Но беше толкова мило от нейна страна да посвещава от времето си на образованието на тези две малки турски зверчета. Това показваше, че има мило, отзивчиво сърце.

Точно в момента, в който се пресягаше към чайника, зърнах голата ѝ мишница. Не подозирах, че нещо е в състояние така да ме развълнува. Изведнъж се оказа, че не мога да дишам.

И точно в същия миг това лайно Карагъоз заобиколи стената на градината, спря и се покашля. Аз се изправих и се престорих, че търся нещо изпуснато. Отдалечих се.

Мелодичният ѝ, плътен глас ехтеше в ушите ми. През целия следобед не можах да помисля за нищо друго.

Представете си как се развълнувах, когато към осем вечерта едно от момчетата дотича при мен.

— Утанч каза да се изкъпеш, да си сложиш тюрбана и да я чакаш в салона.

И ако щете ми вярвайте, за отрицателно време се навлякох в тюрбана и кафтана. Седнах на възглавниците и зачаках.

ГЛАВА СЕДМА

Жълто-оранжевите отблясъци на пламъците заиграха по стаята.

Тя тихо се промъкна през вратата.

Като сянка се понесе към възглавниците.

Седна с кръстосани крака по средата на стаята. Постави на земята голям, сребърен, блестящ като огледало поднос, лютнята и тамбурата. Беше облечена в сиви шалвари и късо елече със сребриста бродерия, което прикриваше гърдите ѝ, но коремът и ръцете оставаха голи. Косата ѝ бе прихваната със сребърна лента. Беше покрита с було.

Седеше с наведена глава. Не ме поглеждаше.

Просто си седеше. От време на време въздишаше.

Не смеех да заговоря от страх да не избяга. Но след като измина доста време, я попитах:

— Защо си толкова тъжна?

С нисък, плътен глас, тя каза:

— О, господарю, тъжна съм, защото не мога да понасям мисълта, че съм лишена от елементарни житейски неща. Въздишам заради липсата на копринени кърпички, френски шампоан за вана, балсами и „Шанел номер 5“. Трябва съвсем дребна сума, за да се купят — някакви си няколкостотин хиляди турски лири.

Изглеждаше толкова тъжна, угрижена. Тя беше само една дива, примитивна номадка от пустинята Каракум. Нямаше смисъл да ѝ напомням, че сега беше робиня. Естествено, че ѝ трябваша нари, за да си купи неща от първа необходимост. Как ли са ѝ липсвали, като е водила камилите в онази пясъчна пустош.

— Имаш ги — казах аз с господарски маниер.

Тя веднага се съживи и изопна снага. Очите ѝ ме стрелнаха с поглед и веднага се приведоха срамежливо.

Тя вдиша от земята малкия си тъпан и започна да удря бавно, плахо. След това затананика тъжна, отнесена мелодия.

Знаех, че си дава кураж.

Ударите но тъпана станаха по-силни. Изведнъж, на средата тя остави тъпана, смени го с тамбурата и започна да удря по нея.

Мелодията, която тананикаше, се усили, забърза и стана по-жива. Както си седеше, тялото ѝ започна да се поклаща. Изправи се на колене. Движенията на тялото се засилиха.

Гривните ѝ силно подрънкаха при ударите по тамбурата. Ритъмът зачести. Както беше седнала, но без никаква опора, започна бързо да протяга напред крака, един след друг!

Така от седнало положение, показвайки за секунда лакираните в сребристо нокти на краката, удряйки по блестящата тамбура, тя се понесе из стаята, пеейки някаква дива мелодия! Създаваше впечатление, че всъщност се носи по пода!

Обиколи стаята от единия до другия край, после обратно. В края на всяка обиколка скачаше високо, падаше на пети, изпъваше тялото и викаше: „Хей!“. И всеки път гривните ѝ силно подрънкаха. Дивашко!

Сега се движеше в големи кръгове. Това беше руски танц! Понесе се по-бързо. Тамбурата се обаждаше още по-силно.

Моето тяло започна да подскача в ритъма на ударите. Следвах я само с очи, но тялото ми също започна да се извива наляво и надясно.

Кръговете се смалваха. Затваряха се все по-близо и по-близо към средата на стаята.

И след малко тя отново застана по средата. Мелодията на гласа ѝ стана по-силна, по-наситена. Тя беше на колене. Въртеше тамбурата над главата си, беше я обърнала с лицевата страна към мен, наляво, надясно, наляво, надясно, удряйки всеки път с ръка.

Усетих, че тялото ми отвърща на ритъма. Очите ми следяха инструмента.

Жълто-оранжевите пламъци проблясваха и проблясваха. Усетих, че дишам в ритъма на мелодията.

Хълбоците ѝ започнаха да се полюшват. Тя рязко дръпна воала от лицето си. Очите ѝ ме изгаряха като въглени.

Тялото ми се свиваше, не ми се подчиняваше, напред-назад, напред-назад.

Изведнъж тя се отпусна на петите си. Остави тамбурата. Взе лютнята.

Започна да свири акордите на същата мелодия, която преди си тананикаше. Очите ѝ ме изгаряха.

Започна да пее.

*„Неизпратени целувки са заседнали на гърлото ми,
неизпратени усмивки
свили са гнездо зад устните ми.
Несподелена страст надига се в дъха ми
и връща се
в устата няма!
Ръцете ми
болят
от нераздадени милувки,
треперят,
като си помисля
да излея върху теб
целия поток
от СПОДАВЕНА ЛЮБОВ.“*

Беше непоносимо! Викнах:

— О, скъпа моя!

Прострях ръце към нея.

Викът, жестът, я изплашиха. Тя се сви от страх. И преди да успея да я спра, захвърли инструментите и избяга от стаята!

Не бях стигнал до вратата, когато желязна решетка бе залостена.

Опитах се да ѝ говоря. Умолявах. Но гласът ми сигурно изобщо не е стигал зад вратата. Тя си остана заключена.

Стоях доста време, после отидох и взех петстотин хиляди лири и започнах да ги пъхам, една по една, под вратата. Последната остана да стои там, крайчецът ѝ се показваше. Прекарах остатъка от нощта пред вратата, вперил поглед в нея.

Следващия ден събрах достатъчно смелост, за да се промъкна край стената на вътрешната градина, но, уви, пролуката, която бях открил, бе запушена.

В един момент ми се стори, че чувам гласове в градината. Не бях сигурен. През целия ден бях нещастен, изпълнен с болка.

Не таях много надежда. Но към осем едно от момчетата дойде при мен. Каза:

— Утанч ме изпрати да ти кажа да се изкъпеш, да си сложиш тюрбана и да идеш в салона.

О, никога не се бях къпал толкова бързо. Почти за отрицателно време бях в салона. Зачаках.

След много, много дълго вратата се откряна.

Тя се промъкна леко и тихо. Носеше стегнато елече, което оставяше ръцете и корема ѝ голи. Беше със златна бродерия. Бе обути в златисти шалвари. Черната ѝ коса бе опасана със златна лента, върху която бяха увити цветя. Над лицето ѝ бе спуснат златист воал. Като седна, забелязах, че ноктите на ръцете и краката ѝ са лакирани със златист лак. Носеше лютнята и лъскава сабя.

Но пак седна с наведена глава и забит в земята поглед. От време на време изпускаше по една въздишка.

— Защо въздишаш? — попитах аз накрая, много тихо, за да не я изплаша.

— О, господарю — каза тя със сведен поглед, — не мога да понасям мисълта, че няма как да се обадя в Истанбул, Париж и Ню Йорк, за да направя директна поръчка, за малките и жизнено важни неща, с които трябва да разполага една бедна жена, за да съхрани хубостта си в очите на своя господар. Имам нужда от телефон в стаята с директна линия, невписан в указателя.

Е, разбира се, че едно диво и плахо същество от примитивните и нецивилизовани пясъци на Каракум не би искало номерът да е включен в указателя.

— Имаш го — казах аз с господарски маниер.

Тя започна да си тананика бавно и унесено. Взе сабята и леко заудря по острието в такт с мелодията, отначало отдясно, после отляво. Тялото ѝ започна да се движи по ритъма на сабята.

Изглеждаше така, сякаш сабята я води, тегли я малко по малко да се изправи на крака, местейки се непрекъснато от ляво на дясно. Очите ѝ неотлъчно следваха сабята.

Стъпалата ѝ започнаха да се местят, стъпка наляво, стъпка надясно.

Жълто-оранжевите проблясъци играеха по сабята и падаха на вълни по тялото ѝ.

Започна да размахва сабята в танца. Свистенето ѝ се сливаше с мелодията, която тананикаше.

След това сабята започна да се върти. Ужасих се, че ще се посече!

А след това, хванала с една ръка дръжката, а с другата върха на сабята, тя започна да я прескача, напред, назад, в ритъм! При това с невероятна грация!

Внезапно пусна с ръка края ѝ и започна да се върти. Обтегна ръката със сабята. Превърна се в един вихър от злато.

Подскочи във въздуха и стъпи на земята.

Сабята полетя нагоре!

Бях сигурен, че ще я прониже!

Острието проряза воала ѝ!

Двете половини паднаха. Откри се лицето ѝ. Изглеждаше така, сякаш хипнотизира сабята. Главата ѝ тръгна да се извива назад. Хълбоците ѝ се раздвижиха. Коремните ѝ мускули започнаха да се свиват.

Сабята изглеждаше така, сякаш подскача нагоре и надолу.

Мелодията, която си тананикаше, започна да прилича на стенание.

Хълбоците ѝ се извиваха все повече и повече. Моето собствено тяло се движеше в ритъм с нейното. Не можех да го владея. Не се и опитвах!

Изведнъж тя праметна сабята.

Заби я в пода!

Тя затрептя!

Седна зад нея.

Очите ѝ се преместиха от сабята върху мен и аз бях почти изпепелен от страстта в тях.

Тя диво сграбчи лютнята. Но след това покъртително въздъхна.

Изсвири акорд, пълнен с неописуем копнеж. Запя:

„Нека пия от теб.

Нека пия с очи

дръжката мъжка хубост на твоите нозе!

Нека пия с дъха си

твоя груб мъжки мирис!

Нека пия суетните си

вкуса на твоята мъжка плът.

Нека пия и пия и пия

*преди от жажда да умра
от копнеж по теб!
Нека пия,
нека пия,
о, Аллах, нека пия,
преди да умра от любов
и ЖАЖДА!“*

Не можех да понеса това ридание.

— Утанч! — извиках аз.

Магията се разпръсна! Тя захвърли лютнята. Побягна от стаята.

Макар че бях много бърз, вратата бе заключена и залостена с решетките преди да успея да я стигна.

Часове седях отпред. Не можех да спра треперенето си. Отидох в кабинета си и написах поръчка за телефон с пряка линия, невнисан в указателя. Пъхнах поръчката под вратата ѝ, но крайчецът остана да стърчи.

На следващия ден осъзнах, че се разболявам физически. Цялото тяло ме болеше. Всичко ми беше някак размазано. Просто се носех наоколо, спирах се тук-там и се взирах, без да виждам това, което гледам.

Помислих си, че всичко това не е на добро. Няма да бъда във форма, ако все пак се случи нещо, което да доведе Утанч в леглото ми. Макар че почти не близвах алкохол, реших, че малко скоч няма да ми подейства зле. Държах една бутилка за капитана на „Бликсо“ и смятах да му я дам, като пристигне. Отидох да я измъкна от шкафа.

Нямаше я!

Повиках сервитьора.

Каза, че не знае нищо.

Пак започнах да обикалям. Даже не можех да се накарам да спра на едно място.

Сервитьорът пристигна с вечерята.

Остави я, но не си тръгна, а започна нервно да кърши ръце. Погледнах го. Имаше синина на едното око!

— Султан Бей — каза той и запристъпя от крак на крак, — дойдох да си призная, че аз взех бутилката с уиски.

Това беше идеална възможност да го накажа, но аз изобщо не му обърнах внимание. Просто му махнах да си върви. Не погледнах вечерята.

Може би щях да умра и така щеше да се сложи край на всичко това. Бях решил окончателно, че това е най-добрият изход, когато се появи едно от момчетата.

— Утанч каза да се изкъпеш, да облечеш тюрбана и да идеш в салона.

Макар че нямах много сили, справих се за нула време!

Доста почаках.

Вратата се откряна. По-широко. Тя се появи. Носеше кофа, две факли и лютнята.

Тихо седна на мястото си в средата на стаята.

Беше облечена в червени бродирани шалвари и елек. Черната ѝ коса бе опасана с червена лента с вплетени цветя. Пръстите на краката и ръцете ѝ бяха огнено червени. Червен беше и воалът ѝ.

Но тя седеше отпусната, с наведени очи. Въздъхна дълбоко. Изглеждаше меланхолична.

Най-сетне събрах кураж и прошепнах:

— Защо въздишаш?

— О, мой господарго, тъжна съм, защото не мога да понасям мисълта, че но цял ден съм затворена само в една стая и една градина. Ако се движа пеша, ще ме гледат, може и да ме нападнат по улиците. Мисля, че никога няма да бъда щастлива, ако нямам БМВ 320, инджекшън, с пет скорости, състезателен модел, седан.

За пръв път усетих в мен да се надига ужас. Такава кола ще струва милион и половина турски лири!

Тя въздъхна покъртително. Но като си помисля, тя наистина се чувства затворена. Диво, примитивно дете на пустинята, тя е свикнала с безбрежните простори, стелещите се дюни и необятното небе на руска Тюркмения. Кракът ѝ леко помръдна. Бях ужасен, че ще избяга.

— Имаш го — казах аз.

Тя тихо започна да тананика. Взе двете факли и се приближи до газената лампа. Запали ги. Върна се в средата на стаята.

Застана там, с по една факла във всяка ръка. Светлините от тях и от лампата хвърляха бягащи сенки около нея. Отблясъците на пламъците създаваха впечатлението, че тялото ѝ се вие.

Тананикайки си, тя започна да жонглира с факлите, подхвърляше ги и ги улавяше и двете, в такт с мелодията.

Впускаше се наляво, после надясно, напред и назад. Целият се обръщах, за да я следя. Спускаше се нанякъде, спираше, подхвърляше високо факлата, завърташе се и я улавяше.

Заситни. Накрая запристъпя на едно място. Продължаваше да жонглира с факлите. Но сега, при всяко освобождаване на ръката, тя подръпваше червения си воал. Малко по малко откриваше лицето си.

После воалът изчезна!

Тя продължаваше да жонглира с факлите. Но сега имаше промяна. Подхвърляше и двете факли, като ги разменяше от ръка в ръка. Аз въртях ръка ту наляво, ту надясно. Краката ѝ започнаха да потропват в ритъм с мелодията.

Сега тялото ѝ сякаш се извиваше още повече. Или това беше само от проблясъците на пламъците?

Не, беше тялото ѝ!

Коремът ѝ бе като жив!

Започваше да полюшва хълбоци. Пристъпваше от един крак на друг. Факлите едновременно летяха от ляво на дясно и обратно. Тялото ми само се движеше след тях.

Брадичката ѝ се приведе. Очите ѝ ме гледаха.

После както седеше на едно място, с полюшващи се хълбоци и подскачащ корем, главата ѝ започна ш се вдига. Нагоре и нагоре! Очите ѝ заискряха!

Устата беше отворена, отпусната. Никога досега не бях забелязвал, че устата ѝ е голяма, устните ѝ са пълни и сочни. И влажни.

Мелодията, която тананикаше, започна да преминава в стонове.

Наляво, надясно, собственото ми тяло се тресеше напред назад в такт с тези люлеещи се хълбоци и искрящи факли.

Тогава изведнъж тя замръзна неподвижно. Трепереше. Факлите бяха в ръцете ѝ. Издаваше леки викове. Изпитваше оргазъм!

Факлите, по един в ръка, започнаха да се приближават.

Изведнъж светлините им се сляха!

Тя извика в екстаз!

След това рязко се отпусна на земята с кръстосани крака. В същото време пушна факлите в кофата, където те изсъскаха и се вдигна

дим.

Страстта бе утихнала.

Тя посегна към лютнята.

Изсвири тъжен, протяжен акорд.

Очите ѝ се вдигнаха и се спряха върху мен. Бяха пълни със сълзи!

Отнесената ориенталска музика започна тъжно да се лее изпод пръстите ѝ. С плачевен глас тя подхвана:

„Ти нямаш нужда от мен, хубавецо.

Не искаш ръцете ми.

Не искаш да усещаш

докосването на бедрата ми.

Нямаш чужда

гърдите ми да се притискат в теб.

Нямаш нужда от милувките на ръцете ми.

Не искаш

да ме изпълваш

със своя сок.

Но о, див хубавецо,

само да ИСКАШЕ!“

Плачевните думи заглъхнаха в стаята, а аз няхах сили да направя нищо.

Отпуснах се на възглавниците. Прошепнах:

— О, Утанч, смили се над мен. Толкова те искам. Ще умра, Утанч, ако не те имам.

Чу се лек звук.

Една ръка леко галеше бузата ми. Най-нежният шепот се понесе като аромат на парфюм:

— Легни спокойно, скъпи.

Ключът на лампата щракна.

Настана пълен мрак.

Още едно движение край мен. Нежна ръка върху гърдите ми. Устни върху бузата ми — пълни и меки и влажни. Нежна целувка. Протегнах ръка да хвана елека ѝ и да го сваля.

— Не, не — прошепна тя. — Скромността не ми позволява да се покажа гола пред мъж на тъмно.

Тя върна ръката ми. Целуна ме по шията.

— Всичко е за теб. Не мисли за мен. Мисли само за себе си. Тази вечер е твоя.

Започна да сваля тюрбана ми в тъмното. После ме целуна по очите.

Свали ми кафтана и ме целуна по гърдите.

Свали ботушите и целуна краката ми.

После нежно разви пояса ми и бавно започна да ми събува слиповете, като ме целуваше все по-надопу и по-надолу по голата плът.

Леко започна да гали с връхчетата на пръстите раменете и ръцете ми. Нежно ухапа ухото ми. Езикът ѝ се плъзна навътре.

Полазиха ме тръпки на удоволствие. Пак се опитах да я хвана е ръце и да ѝ сваля дрехите.

— Не, не — прошепна тя. — Няма нужда аз да се събличам. Много съм срамежлива. Това е твоята нощ и удоволствието е твое.

Целуна ме по устата!

Почувствах, че ще припадна от удоволствие!

Езикът ѝ разтвори устните ми и потърси най-вътрешните кътчета на устата.

Тя засмука тръпнеция ми език, устните ѝ се плъзгаха по него и зъбите ѝ нежно го хапеха.

Зави ми се свят от удоволствие. Ръцете ѝ ме галеха, докосваха места, които не подозирах, че могат да крият такава наслада. Започнах да дишам тежко.

Тя галеше гърдите ми.

— Скъпи, скъпи — шепнеше. После каза: — Устата е всичко.

Целуна ме по шията, целуна ме по гърдите. Целуна ме по бедрата.

Изведнъж целият този мрак около мен се превърна във водовъртеж, който ме засмука навътре, сякаш ме теглеше право надолу, обезсилен от чувствената наслада. Носех се, изпълнен от щастие, сред звездите.

Сякаш бяла светкавица нроряза цялата вселена.

Лежах напълно замаян. Никога преди не се бях чувствал така. В непрогледния мрак на стаята кръжаха светлинни.

Сърцето ми биеше толкова силно, че гърдите ми щяха да се пръснат.

Тихо лежахме в кадифения мрак. Усещах как се отпуска след възбудата.

Мина известно време.

Ръцете ѝ върху бузите ми. Милваха ги.

— Беше много хубаво — пошепна тя.

Бавно, с една ръка, понечих да докосна гърдите ѝ. Тя нежно я отблъсна.

— Това е само за теб — каза тя. — Устата е всичко. — Целуна ме. — Всичко — повтори тя. Целуна ме по-страстно. — Устата е ВСИЧКО — простена тя. — О, скъпи, не прави нищо. Това е само за теб. Просто се отпусни и се наслаждавай.

Езикът ѝ докосваше устните ми, след това тя ги взе в уста и продължи да ги притиска. А после устата, езикът и ръцете отново намериха хиляди тайни места по тялото ми.

Отново се възбудих. Ръцете ѝ внезапно се вплетоха в косата ми. Тя страстно обхвана главата ми.

Чувствах очите ѝ като черни въглени, които ме гледаха в тъмното.

— О, скъпи, — каза тя, давеща се в страст. — Устата е ВСИЧКО.

Целуна ме. Отдръпна се.

— До утрото има още много време.

И устата ѝ пак започна своето пътешествие по тялото ми, което завърши във върховен екстаз. Струваше ми се, че никога преди не бях направила секс, не и като този! Това надхвърляше всичко, за което си бях мечтал или представял. Нищо, абсолютно нищо на небето и на земята не бе ме карало да се чувствам така!

ГЛАВА ОСМА

Като се събудих, бе късен следобед.

Взех си душ — нещо ново за мен. Облякох чисти дрехи. Нещо ново за мен. Усмихнах се на Меллахат. Нещо ново за мен. Тя помагаше на сервитьора да ми поднесат закуската.

Целият свят миришеше хубаво, грееше. Нещо много ново за мен. — Къде е моята любима Утанч? — попитах.

Меллахат каза:

— Като докараха колата, отиде с Карагъоз да си извади шофьорска книжка.

Естествено, нямаше да е никакъв проблем. Бях й дал свидетелство за раждане и документи на умряло бебе, без издаден смъртен акт, което сега щеше да е на нейните години. Но Карагъоз трябваше доста да я учи, преди да вземе шофьорския изпит.

Излязох в прохладния двор и се отпуснах на един стол. Едно от момчетата изхвъркна от стаята на Утанч, гол-голеничък, профуча и изчезна. Върна се, обут в панталон, и се опита да се промъкне незабелязано край мен. Но разстоянието беше много малко. Аз протегнах ръка, разроших косата му и му се усмихнах. Той зяпна насреща ми.

Бръкнах в джоба и извадих една монета. Дадох му я. Той я погледна подозрително.

Бръкнах в джоба и му дадох банкнота от десет лири. Той я взе и я погледна с удивление.

Бръкнах в джоба и му дадох банкнота от сто лири, почти цял щатски долар.

— Кажи на Утанч, като я видиш — казах му аз, — че слънцето и луната бледнеят в сравнение с нея.

Той не разбра смисъла. Тръгна, повтаряйки си наум изречението, за да не го забрави. Но изведнъж се върна.

— Султан бей — каза той, — можем ли да ядем от гроздето?

Усмихнах се с благоволение.

— Разбира се.

Малко по-късно се чу ревът на приближаваща кола. Станах и погледнах към портата.

Един автомобил мина с голяма скорост през вратите, заби спирачки и закова със свистене на гумите точно на мястото за паркиране.

Беше бяло спортно БМВ. Тип седан с нисък профил и голям багажник. От вътрешната страна на предното стъкло и прозорците беше залепено непрозрачно фолио. Не можеше да се види кой е вътре.

Утанч слезе от шофьорското място. Носеше бяло наметало с островърха качулка, върху лицето ѝ беше спуснат воал. Виждаха се само гарвановочерните ѝ очи, но и те бяха засенчени от качулката.

Със сдържана грация тя влезе в двора, и тъкмо когато се канех да я спра, бързо мина покрай мен със сведени очи и влезе в стаята си.

Обхвана ме тревога — с какво я бях обидил?

Карагъоз слезе от колата. Държеше някакви пакети. Едно от малките момчета ги грабна и хукна към стаята на Утанч. Вратата се трясна след него.

Приблжих се до Карагъоз със свито сърце.

— Наред ли е колата?

— Да, много е добре. Бяха я приготвили за някакъв богат държавен служител, но срещу скромна сума ни я изпратиха веднага тази сутрин, още щом им предадох бележката ти. Върви страхотно. Само че е „бибипски“ бърза.

— На нея хареса ли ѝ?

— Да, да! Просто се влюби в нея.

— А кога ще вземе шофьорска книжка и всичко останало?

— О, взехме книжката. Само ѝ показах няколкото неща, които продавачът ми показва, а после я научих как да върти кормилото и т.н. За около десет минути беше готова.

Изпитващият каза, че била най-добрият шофьор, когото срещал от известно време насам. Странно.

— Е, да, един специалист по водене на камили би трябвало да няма никакви проблеми, когато се учи да кара спортна кола със скоростен лост — казах аз.

— Вярно е — кимна Карагъоз.

— Тогава защо е разстроена? — учудих се аз.

Той помисли и каза:

— В магазина за касетки тя искаше да купи нещо на Чайковски, композитор — някаква си „Увертюра от 1812“. Каза, че искала тази с истинските оръдейни гърмежи. Нямаха никаква — трябвало да поръчат от Истанбул. Но тя не изглеждаше разстроена. Отвърна, че ще купи „Битълс“, а останалото след като го поръчат.

Замисли се за момент и продължи:

— А, да, каза, че високите честоти на дека, който се опитаха да й продадат, липсвали и ако искали да я спечелят като редовен клиент, трябвало да й предложат по-прилична хай-фай техника. Но тя изобщо не се ядоса. Даже беше в добро настроение. Много е стеснителна и на никого не може да се скара. По акцента ѝ личи, че е израснала сред дивите номади в Русия. Тя е най-възпитаният и мил човек, когото съм срещал. С изключение, разбира се, на моментите, когато седне зад волана на тази кола!

И така, нямах ни най-малка представа с какво я бях разстроил. Денят ми помръкна.

От градината ѝ се чуваха нейният гърлен смях и пискливите гласчета на момчетата. Значи не на тях бе ядосана. Колата я очаровала. Не се е разгневила на онези търговци. Взела е шофьорска книжка. Не се сърди на Карагьоз. Можех да стигна само до едно заключение — беше бясна на мен.

Часове наред се вирах, без да виждам нищо, в купчина изхвърлена трева.

Знаех, че не мога да живея без Утанч.

ГЛАВА ДЕВЕТА

В живота има моменти, когато зърваш Рая за миг и веднага след това потъваш в Ада. Точно така се случи с мен.

Тази вечер не дойде пратеник на Утанч. Не мигнах цяла нощ, без да се занимавам с нещо друго.

Сутринта, с червени от безсъние очи и разчорлена коса, страшно притеснен, реших, че само ако мога да поговоря с нея и да я питам какво ѝ е, всичко ще се оправи. Поне ще знам.

Съзнавайки, че няма никакъв смисъл да почукам на вратата и да ми я затръшнат под носа, измислих хитър план. Ще легна във вътрешния двор и ще чакам, и когато някой влезе или излезе, ще се промъкна вътре и тихо ще ѝ задам въпроса, който ме измъчваше.

Дори сега, като си спомня за това, ми изглежда много разумно. И все пак се оказа страшно необмислено.

Заех позиция зад един масивен люлеещ се стол с висока облегалка точно пред нейната врата. Високата вълнообразна линия на стола ме скриваше доста успешно, а аз, както бях коленичил, можех да надничам и да държа под око вратата.

Отвътре слабо се чуваше течаща вода и плисъци. След малко вътрешната решетка на вратата неочаквано се вдигна. Вратата се отвори. Едно от малките момчета, съвсем голо, излезе навън. Спря. Провикна се:

— Мелаят!

Отвътре долетя мелодичният глас на Утанч:

— Попитай я и за четка за гърба!

Момчето се втурна през градината, през двора и се провикна:

— Мелаят! Трябват ни още кърпи!

Моят шанс! Беше оставил открената вратата към стаята ѝ.

Подадох се иззад люлеещия се стол.

Промъкнах се на пръсти в стаята, като много внимавах да не издам някакъв шум и да я изплаша.

От банята хвърчаха пръски вода. Вратата беше отворена.

Безшумно продължих да се промъквам. Само да можех да ѝ кажа няколко думи и да видя отново усмивката на лицето ѝ, и всичко щеше да се оправи.

Ето я!

Беше легнала във ваната. Сапунената пяна я покриваше и стигаше точно под брадичката ѝ. Само главата и връхчетата на пръстите ѝ се показваха отгоре. Косата ѝ бе вързана високо на тила, за да не се мокри. Беше с профил към мен. Гледаше ръцете си, в които държеше сапун.

Минах край ниска масичка, на която бе оставена малка книга. Сигурно съм я закачил с панталона. Тя падна и се чу лек шум.

Утанч сигурно чу, но не погледна в моята посока. Каза:

— Взе ли четка за гръб?

От гласа ѝ ме полазиха тръпки на удоволствие. Колко беше сладка, макар че над водата се показваха само главата и ръцете ѝ.

Гласът и видът ѝ във ваната направо ме парализираха. Любовта ми към нея бликна. Опитах се да възвърна контрола над гласните си струни.

— Утанч...

Главата ѝ светкавично се обърна към мен. Отвори уста шокирана. Стана ярко червена.

Направих крачка напред да я успокоя. Борех се да си възвърна гласа.

Тя се сви, опита да се скрие в пяната. Изведнъж извика:

— Не ме убивай!

Аз се заковах на място! Изпаднах в ужас, колко я бях уплашил! Излязох заднишком от банята. Друг глас:

— Не я убивай!

Беше другото момче. И той беше съвсем гол. Стоеше до една тоалетна масичка, засипана с отворени кутии. Неочаквано той се реши да действа.

С все сила хвърли една пудриера!

— Да не си посмял да я убиеш! — изкрещя той.

Грабна още една от шкафчето и я запрати с цялата мощ, на която беше способен. Тя изсвистя във въздуха.

Улучи ме в панталона и последва бяла експлозия.

— Не убивай Утанч! — изкрещя той, колкото глас имаше.

Ровеше из кутиите да намери друга пудриера.

Излязох от стаята.

Минах през градината напълно объркан.

Първото момче препускаше през двора. Беше захвърлило хавлиите. Носеше нещо — четка за гръб с дълга дръжка.

От спалнята зад гръба ми продължаваха да се чуват писъци.

Първото момче се втурна към мен в двора й ми препречи пътя.

— Да не си посмял да убиеш Утанч! — крещеше той с все сила.

Посегна да ме удари с четката за баня.

Не беше едър на бой. Четката едва достигаа ръката ми. Но той я стовари с все сила.

Събра ми се достатъчно! В крайна сметка, всичко стана по негова вина. Остави вратата отворена.

Свих в юмрук дясната си ръка и с целия си яд я стоварих в лицето му. Той политна назад на около петнайсет стъпки. Стовари се на земята с тъп звук.

Прислугата започна да се стича от сградите. Сигурно бяха чули виковете от самото начало.

Видяха как момчето се сгромоляса. Видяха ме пред вратата на градинката. Спряха на място.

Бяха образували кръг на около двадесет стъпки от момчето.

То лежеше на една страна със затворени очи и се превиваше, а от носа му бликаше кръв.

Никой не го приближи. Бяха достатъчно разумни.

Само майката на момчето тръгна към него. Но Карагъоз я хвана за ръката и тя спря.

Турците кършеха ръце. Не знаеха какво да правят. Но познаваха мен.

Един по един коленичиха и бавно, с хленчене, започнаха да удрят глави в тревата на ливадата.

Аз стоях неподвижно и гледах лошо.

Зад мен се чу звук.

Нещо се плъзна покрай мен.

Беше Утанч.

Не ме погледна. Не спря да ме успокои.

Отиде на тревата. Беше наметнала бяло наметало с качулка и бе покрила лицето си с воал. Краката й бяха боси и долу по камъните

останаха мокри следи. Запъти се право към момчето. Каза:

— О, бедно дете. Искаше да ме защитиш.

Премери пулса му. Погледна крайниците му. След това го вдигна и го понесе към мен. Подмина ме. Очите ѝ за миг дори не ме погледнаха. Отнесе момчето в стаята си. Затвори вратата.

Прислугата незабелязано се разпръсна.

Не знаех какво да правя. Всичко ми се въртеше. Не можех да проумея какво става.

Запътих се към едно кътче от градината, където беше много тъмно, и седнах под храстите. Бях безчувствен, сякаш падах от скала и летях надолу.

След малко от града пристигна възрастен лекар с брада. Карагъоз го заведе до стаята на Утанч.

Докторът остана много време.

Най-накрая излезе.

Моментално се озовах пред него. Попитах:

— Как е Утанч?

Той ме погледна.

— Така ли се казва момчето? Странно име за момче.

— Не, не — казах аз. — Не момчето. Жената! Как е тя?

— А, много е разстроена. Виждате ли, тя каза, че момчето е имало много хубаво лице. Носът му е счупен и костта на бузата му е хлътнала навътре. Тя ми обеща голяма сума, за да го оперирам.

Сега разбрах за какво е всичко. Тя се ръководи от някакво странно женско естетическо чувство.

— Е, ще можеш ли, ще можеш ли?

Той се поколеба.

— Носът някак ще се оправи. Но костта на бузата...

— Закарай го със самолет в Истанбул!

Той поклати глава.

— Няма смисъл. Не могат да направят повече от това, което аз направих, с колкото и скъпо оборудване да разполагат.

Тръгна си.

Аз се върнах и седнах зад храстите в тъмния ъгъл. Опитвах се да мисля, да достигна до някакво заключение.

Чувствах се така, сякаш някой е умрял — онази постоянна и силна скръб, която по никакъв начин не можеш да преодолееш.

Ужасните последици на събитията ме пронизваха все по-силно и по-силно.

Утанч никога повече няма да ми проговори. Никога повече няма да танцува за мен. Никога няма да ме погледне. Усещах, че е откъсната от мен завинаги. Не можех да живея така.

Напразно се опитвах да изровя нещо от знанията си по психология, което би могло да поправи нещата. Нищо. Скръбта ставаше все по-силна.

През остатъка от деня не помръднах от там. Останах през цялата нощ.

На следващата сутрин командирът на базата Фахт Бей влезе в двора. Канеше се да дойде в градинката, но Карагъоз му показа къде съм и той се запъти към храстите.

— Султан бей — каза той, — моля те, не убивай новото момиче. Имаме си достатъчно неприятности, за да си навличаме още трупове. Аз вяло казах:

— Не съм се опитвал да я убия.

— Ами прислугата мисли, че си. И Карагъоз ми каза, че момичето се страхувало до смърт за живота си.

— За живота си? — казах аз.

Беше толкова далеч от това, което чувствах, че бе трудно да достигне веднага до съзнанието ми. Фахт Бей кимна:

— Карагъоз каза, че се страхува, че тук ще я нападнат. И наистина, според мен изобщо не сме добре защитени. Даже нямаме охранителни системи, които да ни предупредят в случай на атака.

Гледа ме за известно време и след това каза:

— Моля те, ще ми обещаеш ли, че няма да убиваш това момиче и да оставиш тялото ѝ някъде наоколо. Ако искаш да се отървеш от нея, просто я отпрати, какво ти пречи?

Това беше последната му реплика. Тръгна си. Но със същия успех можеше да използва срещу мен и осемстотин киловатов бластер.

Мисълта, че Утанч може да си заминее, смрази кръвта ми.

Точно тази мисъл се опитвах да отпъждам през цялото време!

Че тя ще си отиде!

О, едно беше да не ми говори, да ме отбягва. Но съвсем друго беше изобщо да я няма. Не бих могъл да понеса дори самата мисъл! Съвсем си губех ума.

Някак си в мен се промъкна идеята да действам.

Тя се чувства незащитена.

Може би, ако се чувства сигурна, няма да реши да си тръгне. Тласкан от тази мисъл, аз се втурнах към офиса. Извадих химикал и хартия. Започнах да чертая охранителна система.

Колкото повече работех върху нея, толкова повече се увличах. Щеше да стане много добре.

Започнах от портата. Една от цифрите отпред ще може да се натиска. Така целият персонал ще бъде свикван да отбранява входа.

Поставих звънеца за тревога в нейната стая, за да може да го натисне и повика прислугата, когато се страхува.

И после се замислих какво намекваше Фахт Бей като каза, че базата не била добре защитена.

Проектирах алармена система за базата, така че пелият персонал да се събира в хангара. По средата ще има скрито оръжие и ще могат да стрелят към всички входове.

Поставих звънеца в тайния ми офис. Трябваше само да настъпя една плочка и можех да събера цялата база в хангара, в готовност за стрелба.

Довърших системата. Отбелязах на проекта, че е спешен. Написах заповед за тренировки на прислугата и още една за тренировки на целия персонал на базата.

Тя ще разбере, че сега вече тук всичко е добре охранявано.

Не можех да се сетя какво друго бих могъл да направя. Пак ме обзе тягостното чувство за загуба.

Знаех, че съм разделен от Утанч и мислех, че е завинаги. Бях съкрушен.

ЧАСТ ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

ГЛАВА ПЪРВА

Същият следобед се вмъкнах в тайния си офис и включих екрана, не толкова от интерес, а по-скоро, за да се разсея от грижите. В крайна сметка, Рат и Търб се бяха заели с работата и скоро щяхме да имаме кодовата пластина и да ликвидираме Хелър.

Честно казано, бях прекалено отнесен, за да обръщам внимание на това. Но не след дълго бях силно заинтересуван от ставащото.

Бум-бум слизаше с Хелър в асансьора на „Грейшъс Палмз“. От огледалото на асансьора се виждаше, че Хелър е облечен в бял пуловер с остра яка, а отдолу имаше морско-зелена копринена риза. Червената бейзболна шапка бе на тила на русата му глава. Вяло се зачудих как Хелър винаги успява да изглежда едновременно спретнат и небрежен. Може би, ако аз изглеждах така, Утанч щеше да ми обръща повече внимание.

Бум-бум беше в строго официален черен костюм, черна риза и бяла вратовръзка — типичното гангстерско облекло. Само че бе сложил стара кожена шапка, каквито носеха таксиметровите шофьори, която до такава степен не подходеше на облеклото му, че създаваше впечатление на странна маскировка.

— Казвам ти, че наистина е важно! — каза Бум-бум. Изглеждаше много възбуден. — Дойдох направо тук. Името ти го имаше на информационното табло! С определен час и всичко останало! Разговор с психиатъра.

— Знам — каза Хелър. — Но толкова ли е лошо?

— О, боже мой, да! — каза Бум-бум. — Сигурно те мислят за нередовен. Доколкото разбирам, изобщо не ти е ясно колко сериозно е това, Джет.

Значи сега стана Джет. Сигурно го е прихванал от Изи.

— Е, ясно ми е — каза Хелър — само че...

— Те ти действат на мозъка! — каза Бум-бум. — Негодници! Могат да те тикнат зад решетките за цял живот без никаква диагноза. Не можеш да разчиташ ма щатските закони, нито да се позовеш на

Петата! Няма никакво чувство за законност, но правото и властта са зад тях.

Бяха слезли на нивото на паркинга и тръгнаха през него.

— Но ако... — опита се да се намеси Хелър.

— Не схващаш — каза Бум-бум. — Те просто подписват заповеди и те затварят при лудите. Тъпчат те с лекарства и ти пържат мозъка! Даже ти отварят черепа с шило за лед! Не мирясват, докато не те превърнат в пълен зеленчук! И няма нужда да си направил нещо! Правителството изцяло разчита на тях да ги отърват от типове, които не им са по вкуса.

— Аха — каза Хелър — Звучи доста зле.

— То си е зле! И тези негодници са най-смахнати от всичките!

Спряха пред една кола.

Това беше старото такси от „Риъли Ред“! Наистина беше преобразено! Яркооранжево. Цялото подновено. Стъклата на прозорците нямаха дупки. Когато Хелър отвори задната врата, за да се качи, лампичката в купето светна и видях, че има лъскава нова кожена тапицерия. Колата приличаше на чисто нова антика!

Бум-бум затвори вратата на Хелър и скочи зад кормилото. Запали колата. Моторът изръмжа и утихна в равномерно бръмчене, когато той даде на заден.

Излязоха от подземния паркинг и се насочиха на изток. Хелър гледеше проблясващите под утринното слънце води на Ист Ривър, край която се движеха. Но с периферното му зрение виждах, че Бум-бум кара така, сякаш не се движи по земята — минаваше на косъм от коли, влизаше в дупки, сякаш изобщо не съществуваха.

Освен това не бе съсредоточен върху шофирането. Викна на Хелър през отворената преграда между предната и задната седалки:

— Може да са ни разкрили. Може да са разбрали, че съм бил морски пехотинец, а те знаят, че всички морски са луди.

Принуди една лимузина да свие рязко и изглежда се опитваше да лиши един камион от кабина.

— Ей — викна той към Хелър. — Имам страхотна идея. Може би трябва просто да вдигнем онова място във въздуха!

С поредица спиращки и няколко поднасяния зави по 168-а улица. Спря на една стоянка за таксита. Скочи и отвори вратата на Хелър. Когато Хелър стъпи на тротоара, Бум-бум лепна една табела върху

дръжката на вратата. Пишеше: „Спряна от движение до отстраняване на бомбата.“

Бум-бум посочи:

— Пишеше офис № 64 доктор Катзбрейн. Ще го направя заради теб, малкия, само че да знаеш — нямаш много излишен мозък. Помни — не им позволявай да ги слагат усмирителна ризница. Не ти разрешават и едно телефонно обаждане. Така че, ако започне да става лошо, просто си плюй на петите. Ще държа колата запалена, за да се измъкнем бързо.

Бум-бум пхна ръка в таксито и свали табелата за такси. Веднага се включи полицейски радиопредавател. Броячът беше фалшив. Незаконно!

Хелър влезе и след малко вече засипваше с всякакви подробности жената на рецепцията, облечена като сестра. Показа ѝ студентската си книжка. После попълни дълъг формуляр за предишни психически заболявания, като просто написа: „Преобладаващото мнение се оспорва.“

— Можете да влезете. Нямаме час при д-р Шиц, така че няма нужда предварително да ви упоявам.

Сестрата го бутна към една врата.

Доктор Катзбрейн си белеше ябълка на бюрото. Косата му седеше щръкнала от двете страни на главата. Очилата му бяха толкова дебели, че очите му приличаха на черни топчета, плуващи в купа.

— Това ли е Лизи Бордън? — попита докторът.

Поряза се и изпсува.

— Джером Терънс Уистър, студентът по инженерство, когото искахте да видите — каза сестрата. После добави: — Поне така мисля.

Остави картоната на бюрото.

— Жалко, че не ми водиш Лизи Бордън — каза докторът. — По този случай бих могъл да направя много. Бих могъл да се отърва от хиляди родители.

Пак се поряза. После наведе глава и надникна към Хелър.

— Как каза, че ти е името?

— Джером Терънс Уистър — каза сестрата. — Нали се сещаш. Онзи. Сега ви оставям насаме. Не бъди палав. Искам да кажа, като ме няма. — И тя затвори вратата след себе си.

— Ами, Бордън — каза докторът, — това е доста зле. Така да накълцаш родителите си с брадвата. Много зле. Ще ме прощава Фройд.

Стана ми много интересно.

— Ух, „бибип“ — каза той. Пак се беше порязал.

Хвърли ябълката в кошчето и захапа ножа.

Хелър побутна напред картона, който сестрата беше оставила, за да го види докторът.

— Аха! — каза докторът. — Две имена! Това е много красноречив симптом. Две имена. Говори за шизофрения от стария вид.

— Две имена ли? — каза Хелър, застанал нащрек.

— Да, така пише в картона. Джером и Терънс. Две имена. Близнаци ли бяхте? Не. — Размаха ножа към Хелър. — Няма защо да го увъртаме, Джером или Терънс, или както и да се казваш, през следващите няколко минути.

Видя, че държи ножа. Погледна тъжно към Хелър.

— Защо ми изяде ябълката?

Докторът порови в едно от чекмеджетата на бюрото.

— Къде е досието? Много тежък случай.

В крайна сметка извади ножица и лист хартия. Започна да изрязва от хартията човече. След това каза с отвращение:

— Защо си дошъл, Бордън?

— Вие ме повикахте — каза Хелър.

— А! — каза докторът. — Това обяснява нещата. Търсех досието.

Да!

Пак се зарови в чекмеджето, отмести няколко кълба прежда и с нежелание остави един пумпал.

— Досие — каза Хелър. — За това на бюрото ли става въпрос?

— Точно за него — каза д-р Катзбрейн. Взе го и го отвори.

Изкашля се. Започна да чете. Каза:

— Тя непрекъснато говори, че ще направи всичко по силите си, за да те провали.

— Кой?

— Мис Симънс, преподавателката ти по „Удоволствие от природата“, ето кой. Сега е в успокоителното отделение. Такава реакция, Бордън, естествено е нормална женска реакция към мъж.

Научно се нарича „Синдром на паяка «Черна вдовица»“. Виждаш ли, Бордън, всичко е въпрос на еволюция. Мъжете са се развили от влечугите. Това е неоспорим научен факт. Но жените, Бордън, са се развили от паяците „Черна вдовица“. Това също е неоспорим факт. Доказва го собствената ми дисертация по този въпрос. Но виждам, че говоря неща, които не можеш да разбереш. Както и да е, онези паяци, които виждаш на тавана, не са мои. Остави ги последният ми пациент. Разбираш ли какво ти говоря? Погледна в картоната. — Джером?

— Напълно — каза Хелър.

— Добре. Фактът, че жените реагират така на мъжете, може да ни безпокои само защото е рационален. Виждаш ли, — погледна в картоната, — Терънс, всичко, което един психично болен казва или мисли, е измама. Когато някой е в отделение за психично болни, той естествено, е психично болен. Така че, всичко, което тя казва, е измама. Разбираш ли ме — погледна в картоната, — Емпайър Юнивърсити?

— Съвсем добре — каза Хелър.

— Очевидно, ако тя твърди, че си добър човек, ти не си. Но тя не твърди, че си добър човек. Казва, че си атомна бомба. Значи, естествено, ти не си. Може би си водородна? Хайде, кажи ми честно — погледна в картоната, — Грейшъс Палмз, можеш да ми се довериш. Понякога съм обвързан от Хипократовата клетва. Но не и когато нещата опрат до полицията, естествено. Но да продължим. Тук пише, че мис Симънс непрекъснато крещи, че си убил осем човека с голи крака. Един ден я изпуснахме. Тя отиде в една телефонна кабина и се обади на полицията.

Ръцете на Хелър стиснаха страничните облегалки на стола.

— Естествено, те идваха тук — каза д-р Катзбрейн. — Да, сега си спомням всичко, макар че беше преди няколко дни. Ние тясно си сътрудничим с полицията. Изглежда те открили осем трупа в някакъв парк. Е, какво ще кажеш за това?

Хелър стисна по-здраво облегалките.

— Но все пак — погледна в картоната, — Ню Йорк, не трябва да забравяш какво ти казах за вида „Черна вдовица“. Това е еволюционно доказан научен факт, отнасящ се до жените. Това безспорно е случай на прехвърляне на вината. Размяна на ролите, нали разбираш. Тя е примамила горките невинни мъже в парка и ги е накарала да се избият

заради нея, за да може да се наслаждава едновременно на изнасилване и на гледката как безумното мъжко естествено съперничество избухва във взаимно избиване, което допълнително стимулира и удовлетворява сексуалния ѝ апетит.

Полицаяте имаха друга теория, че две съперничаещи си гангстерски банди са използвали трупове, за да маркират границите на оспорваната територия. Ние преподаваме на полицаите, нали знаеш. Много диви животни наистина маркират териториите си. Но в този случай са приложили неправилна теория.

Аз им го изтъкнах и им го доказах, като им показах собствената си дисертация върху еволюцията на жените от вида паяци „Черна вдовица“. Тогава на тях им стана ясно, че в природата на жените е залегнало да постъпват така. И те заключиха, че това е случай на съблазняване, изнасилване и убийство с цел сексуално стимулиране и приключиха случая. Мис Симънс, понеже вече беше настанена в отделението за психично болни, я счетоха за ненормална и така бе сложен край на всичко.

— И какво, още държите под ключ мис Симънс? — попита Хелър.

— О, не! Абсолютно против професионалната етика е да пазиш обществото от криминално лудите. Но може би само този път ще направим изключение заради хората от кметството — в крайна сметка, нали трябва да им служим, те ни плащат — и ще я държим затворена за известно време. Тя е създала доста неприятности на тактическата полиция. Нещо свързано с протести срещу бомбите. Ако хората искат да бъдат бомби, нека бъдат бомби. В никакъв случай не трябва да се посяга на личната свобода. Разбираш ли ме — пак погледна в картоната. Но не видя име. Каза: — „Съвет“?, „Съвет“? Тук пише, че си извикан на разговор за съвет.

Облегна се и се замисли. Изви устни и се потупа по устата. После погледна в досието на Симънс и се потри по челото.

— Ами — най-сетне каза той, — единствения съвет, който мога да ти дам, е като намериш някоя жена да лежи със счупен крак, остави я да си лежи.

Пак помисли.

— Да. Просто я остави да си лежи!

— Ще се връща ли мис Симънс в университета? — попита Хелър.

— Защо питаш? — каза д-р Катзбрейн.

— Ако е ненормална, как ще преподава?

— О, глупости — каза докторът. — И да е ненормална, няма никакво значение. Всички умни хора трябва най-малкото да са невротизи. Така че, ако е ненормална, значи е гений, защо да не преподава!

Погледна в досието.

— Тук пише, че трябва да излезе навреме, за да поеме часовете си от следващия семестър. Откъде ти хрумна ненормалната идея, че ненормалните хора не могат да преподават в училище? Трябва да си ненормален изобщо да се хванеш на такава работа!

Хелър сигурно помисли, че разговорът е приключил, защото докторът пак взе листа и ножицата, и стана да тръгва.

Д-р Къцмозък веднага се разсея и се поряза. Протегна ръка и енергично махна на Хелър да седне.

— Току-що си спомних защо те повикахме! Да, за бога. Просветна ми изведнъж. — Трескаво запрелиства досието. — И беше много важно. Отнасяше се до нас. До персонала на болницата. А той е най-важен!

Измъкна голям червен лист. По целия горен край бе изписано „СПЕШНО“.

— Аха! Знаех си, че ще стигнем до това! Персоналът на болницата се оплаква от боклука, който правиш!

— Аз?

— Да, ти — триумфално каза д-р Катзбрейн. — Персоналът има отговорни задачи. Трябва на всеки час да бият успокоителни инжекции на себе си и на пациентите. Трябва да вкарват в шок цели отделения, сутрин, обед и вечер. Няма време да се занимават с чистене на пода!

Докторът се наведе и заклати обвинително пръст срещу Хелър.

— Тя къса на парченца цветята, които ѝ изпращаш! Тъпче ги по бетона! Захвърля га в тоалетните и запушва канализацията! ЗАТОВА НЕЗАБАВНО ПРЕСТАНИ ДА Й ИЗПРАЩАШ ЦВЕТЯ! ЧУВАШ ЛИ?

Хелър се отдръпна от заплашителния пръст и кимна.

Д-р Катзбрейн хвърли досието в кошчето, взе ножицата и си поряза пръста.

— Край на часа при психиатър на студента! СЕСТРА ШИБЪН!
Веднага изпрати Бордън.

Хелър излезе, вземайки картоната със себе си. Накара сестрата да се подпише, че се е явил.

Излезе навън, където Бум-бум го чакаше нащрек, със запален мотор.

Бум-бум бавно изстиска вътрешната част на кожената си шапка.

— Не бягаш, затова предполагам, че си се отървал?

Отвори лъскавата врата на старото такси. Свали от седалката една чанта, очевидно динамит.

— Предполагам, че днес няма да вдигаме във въздуха това място.

Хелър се качи. Бум-бум затвори вратата, махна табелката, хвърли чантата на пода пред предната седалка и се качи. Закачи лампата за такси и полицейският радиопредавател замлъкна.

Хелър каза:

— Тези хора са луди!

— Ха, ама че новина! Това всеки го знае. Къде отиваме сега?

— Ако тук няма какво повече да се прави, най-добре да ида в офиса.

— Слушам, капитане! — каза Бум-бум и препусна с таксито в натовареното движение.

Завиваше ми се свят, като гледах екрана — улици, табели, камиони — всичко се сменяше с шеметна бързина.

Опитах да се съсредоточа върху приключилия разговор. Сигурно има още много неща, които могат да се научат. Но мен достатъчно ме свиваше сърцето, за да мисля за това.

ГЛАВА ВТОРА

Хелър не обръщаше никакво внимание на карането на Бум-бум. Бръкна в един сак и извади учебник. Беше с меки корици и отгоре бе написано с молив:

„Питаше какво е маркетинг. Препоръчвам ти този опростен учебник.“

Какво му влизаше в работата на един боен инженер да учи предмет като маркетинг? Още една нишка в шантавата плетеница!

Очевидно вече почти привършваше с учебника, защото към края беше отбелязано между две страници. Той отвори там и набързо погълна остатъка от учебника, докато през това време Бум-бум се опитваше да се промуши между майки с колички и масивни камиони е ремаркетата им.

На последната страница имаше само един параграф. В него пишеше: „За да затвърди знанията си по предмета, студентът трябва да подготви проект по маркетинг, с който да направи даден продукт желан и търсен от потребителите“.

Хелър се загледа през прозореца. Търсеше с поглед рекламни плакати. Изчете доста.

След това очите му започнаха да блуждаят в различни посоки. Бях забелязал, че прави така, когато се замисли дълбоко. Измърмори на себе си:

— Фасул? Фалшиво уиски? Чайки? Обувки? Не, не! А, проучване! Не съм направил потребителски проучване.

Наведе се напред и викна през затворената преграда:

— Бум-бум! Ако беше потребител, какво би искал да купуваш най-много?

Бум-бум мина със свистене на гумите край един знак за ремонт на платното и викна назад:

— Ще ти кажа нещо, ако обещаеш, че няма да казваш на никого.

Качи се на тротоара и заобиколи един товарен камион.

— Всички мислят, че ми викат Бум-бум заради бомбите. Но не е така.

Профуча край една пожарна.

— Питай Черубино. Викат ми Бум-бум от четиринадесетгодишна възраст. Причината е в момичетата. Ако Бейб знае, че толкова често съм в „Грейшъс Палмз“, ще припадне!

— Значи отговорът на въпроса какво би консумирал най-много е момичета.

— И още, и още момичета! — викна Бум-бум и за малко не блъсна едно на пешеходната пътека, за да докаже думите си.

Хелър се облегна.

— Момичета. Хм.

Записа си на вътрешната страна на корицата на учебника: „Проучването извършено. Продукт: момичета.“

След това умопомрачаващо каране, против всички закони на пътното движение и природата, Бум-бум спря пред главния вход на Емпайър Стейт Билдинг, за да слезе Хелър. Като потегляше, викна през прозореца, че ще остави колата на мястото ѝ в паркинга.

Хелър погледна нагоре. Зави ми се свят. Сградата, макар че не се виждаше цялата, а едва една четвърт от височината ѝ, се губеше в облаците.

Той се понесе сред забързаната тълпа. Мина край множеството експресни и други видове асансьори и влезе в един, който явно спираше направо на неговия етаж. Никой не му обърна внимание.

Излезе. Фоайето им бе променено. Бяха се поя вили месингови табелки и палми през определено разстояние. Не бях запомнил колко огромен е етажът им.

Откри Изи в стаята за комуникации.

— Здравсти, Изи! — опита се той да надвие телексните машини. — Как върви?

Изи измъчено му се усмихна. Вероятно това бе най-ведрата му усмивка. Все още беше облечен в костюма от Армията на спасението. Роговите очила подчертаваха орловия му нос.

— Надявам се да не започнеш работа, преди нещата да се пооправят — каза Изи. Размаха един лист.

— Току що загубихме от рублевия обмен с Италия. Ужасно напрежение е. Изглежда стоте ни хиля ди не могат да надскочат и половин милион. Условията са толкова нестабилни.

— Е, плащаме си наема — каза Хелър.

— О, не сме тук само за да си плащаме наема. Ако корпорациите наследят правителствата, за прилични ще се считат суми от порядъка на трилиони.

— И още как — весело каза Хелър. — Сега, какво беше спешното?

— (), боже — каза Изи. — Боя се, че и за това не съм готов.

Хелър му махна. Излязоха и минаха край много врати с различни табелки. Изпитах меланхолично удоволствие като гледах как момичета — очевидно техни служителки, ако се съди по вида им — студентки на почасова работа — бързо минаваха край Хелър, всяка по задачите си, без дори да му кажат здравей. Спряха пред една врата — на табелката пишеше:

„Легация на Източни обединени щати Майсабонго
Република Майсабонго

Да живее диктаторът Ахмед Аллах!“

Изи затършува из куфарчето си за ключове. Сигурно имаше поне десет фунта ключове. Отвори вратата и включи осветлението.

Декорът беше в бамбуков стил. Двойки зловещи мечове украсяваха иначе белите гипсови стени. Срещу бюрото имаше герб — кръстосани пушки.

— У теб са вицеконсулските назначения, нали? — попита Хелър.

— Да, господин Джет. На бюрото са. Това е на Бум-бум. Това е моето. А, да. Ето и твоето.

Хелър взе своето и го погледна. Пишеше, че е консул на Майсабонго, но не можах да прочета останалото. Прибра го в джоба си.

— Компанията също е сформирана — каза Хелър.

— О, да. „Чуден нефт за Майсабонго“ ООД, регистрирана с бизнес цели в Майсабонго и т.н. Но ти няма да си директор, господин Джет. Директори трябва да са Аби Коен и съпругата му. Виждаш ли, понеже съм отговорен за теб, категорично ще следя да нямаш никаква връзка с коя да е от тези корпорации. Нищо, което да могат да открият и в най-стриктните проверки от министерството на правосъдието. Този адвокат Бери е много хитър и зъл, а Роксентър контролира наред с всичко останало и министерството на правосъдието. Опасен човек.

— Не виждам какъв е проблемът, за който ми спомена.

— Ами става въпрос за рисунките по стените. Заместник-делегатът настоява да нарисуваме портрет на Харлота.

— Мисля, че мога да се договоря с нея да позира.

— Не става въпрос за позиране, господин Джет. В това отношение имаме проблеми със стенописите за Таити. А и не само с тях. Не, г-н Джет, проблемът е в художниците!

— Мислех, че имаш художници на разположение.

— Само че ти едва ли ще ги одобриш. Говорих с няколко. На бюрото ти има техни рисунки, но... но...

Хелър му каза да заключи легацията и тръгнаха по дълъг, дълъг коридор край много врати но пътя към офиса му.

Изи крачеше до Хелър.

— Наистина не смятам, че съм готов да ти покажа нещата им.

— Намерил си художници, не е ли така? — каза Джет.

— Да. Но стиловете им са нетрадиционни. Те са антиакадемични, което е в наша полза, защото така лесно ще печелим приятели. Но са пълни нонконформисти. Едва изкараха художествено училище в „Емпайър“ — преподавателите им ги мразеха. Опитаха да се установят в Сохо, нийоркската артистична колония, но и там ги заклеиха и изгониха. Отказваха да проституират с изкуството си и да работят за разни рекламни агенции, затова сега умират от глад и няма къде да идат.

— Да проституират с изкуството си — каза Хелър. — Хм. Какво толкова му има на този художествен стил, че го третират така?

— Нарича се „неореализъм“. Като рисуват една платноходка, изглежда като платноходка. Доста е революционен. И е много смел, всички съвременни тенденции го отричат. Хората им приличат на хора.

Бяха стигаали в офиса на Хелър. Беше като половин акър бяло памуково поле. Хелър отиде до отдушника и го отвори. Манхатън изглеждаше прелестно на септемврийското слънце.

— Наистина мирише на бои — каза Хелър. Обърна се и видя около дванадесет платна, всички подредени около входната врата.

Хелър ги разгледа. Приближи се.

— Но те са страхотни!

В действителност не можеше и сравнение да стана с волтарианската живопис. Но бяха по-добри от повечето картини на тази планета.

Изи каза:

— Техниката им е доста добра. Само че, след като са изучавали изкуството на Рембранд, Вермеер и Микеланджело, са кривнали от стандарта. Изцяло са ре откъснали от света на изкуството. Един дори отказал да мине с велосипед по туби с боя и да нарече резултата картина, макар че са му предложили доста солидна предплата. И другите го защитили. Случаят е много сантиментален. И в крайна сметка ги преследват и презират.

Хелър взе едно голямо платно. Беше момиче с обилна плът, с червен шал на раменете и оражева глинена кана на главата. Ако бях в добро настроение, щях да кажа, че картината е доста възбуждаща. Той взе друга. Беше нарисувано красиво момиче, изтегнало се на диван, голо и бе вдигнало във въздуха котка. По някакъв начин, дори на моя двуизмерен екран, картината изглеждаше триизмерна. Взе друга. Беше момиче в профил, захапало роза от розов храст, който изглеждаше като жив — само лицето, зъбите и розата.

— Къде са тези художници? — понита Хелър.

— Те са осем. Долу са, в преддверието. Но г-н Джет, трябва да ти обърна внимание на нещо. Това изкуство не е на мода! Тази котка прилича на котка! Момичетата приличат на момичета! Аз не...

— Съгласен съм, че трябва да обмислим въпроса — каза Хелър.

— О, слава Богу.

Хелър седна на бюрото си.

— Уредил ли си всички неща с обучението?

— О, да — засегна се Изи. — Тестовите ти вървят. Прави се цялата ти лабораторна работа. И вече няма нужда да водим записки или да правим записи. Същите тези лекции от миналата година са в горния ти шкаф в папки. Даже ходиш на часове по физически упражнения. Бум-бум се справя добре със заниманията в ШЗО. А ето тук има една аларма в случай, че неочаквано те повикат. — Подаде му я. — Надявам се, че сега ти е по-лесно.

— Страхотен начин да ходиш в колеж — каза Хелър. — Тази сутрин ходих на разговор с психиатър, но следващия семестър мис Симънс ще ми стъпи на врата.

— Толкова съжалявам, че тук не мога да ти помогна. Аз съм силно против всякакво насилие. Толкова е неджентълменско. Не можем ли да я спечелим по някакъв начин?

— Никакъв шанс — каза Хелър.

— Значи в крайна сметка може и да не завършиш.

Влезе Бум-бум.

Хелър каза:

— Вече реших. Бум-бум, ще побере ли таксито единадесет души?

— И още как! — каза Бум-бум.

— Незаконно е — каза Изи.

— А всички тези платна? — попита Джет.

— Ами опитай — каза Бум-бум.

— Обади се на твоите художници — каза Хелър на Изи. — Доведи ги долу, свали и платната.

— Къде отиваме? — озадачено попита Изи.

— Маркетинг — каза Хелър. — Ще правим маркетинг.

— Виж какво — каза Изи, — мога да купя всичко, което ти трябва. Мога да ти го взема по цени на едро.

— Не ме разбра. Не става въпрос за пазаруване.

— А, учебника, който ти дадох — каза Изи. — Какво ще предлагаш?

— Проучването заключи, че най-много се търсят момичета.

— Но това е незаконно! — каза Изи.

— Домашната работа трябва честно да се изпълнява — каза Хелър. — А това показва проучването. Така че — няма ли да бъде незаконно да не си направиш домашното?

— Много правилно — забеляза Изи. — Нямах друг избор. Ако проучването показва момичета, значи трябва да са момичета.

Понесоха се към Пета улица.

ГЛАВА ТРЕТА

— А сега, джентълмени — каза Хелър на оцапаните с боя хора, които бяха девет в кабина, предназначена за петима, а Изи и Бум-бум бяха отпред, — не искам да гледате на това като проституиране с изкуството ви...

Едно близко брадато лице се отдръпна, колкото се може повече. Наежи се:

— Няма да отстъпим и крачка от неореализма!

— За Бога, недейте! Скоро ще разберете какво искам от вас.

С рев влязоха в паркинга на „Грершъс Палмз“ Натъпкаха се в асансьора.

Хелър влезе в офиса на Вантаджо. Той седеше м бюрото си. Очевидно беше малко махмурлия. Намръщи се, като видя тълпата зад Хелър.

— Искаме да нарисуваме Минет — каза Хелър.

Това беше прекалено директна реплика за Вантаджо в този час.

— Добро утро, малкия. Искаш ли да ми предстаавиш приятелите си?

Хелър ги представи. След това каза:

— Имаме една гола стена и на нея й трябва голо момиче. Работим само с автентичен материал. Трябва ни за корпорация „Чудесата на красиви и плажове на Таити“. Минет е единствената красива таитянка, която познавам.

— Добре, вземи я, момче. Сесията на ООН започва едва през следващата седмица, така че не сме много натоварени. Сигурен съм, че Минет ще направи всичко необходимо, така че заведете я в Емпайър Стейт.

— Не — каза Хелър. — Изи — и той погледна към Изи, — има страхотна идея. Елате.

Хелър излезе във фойето. Отвори една странична врата към малко сервизно помещение и изкара малка платформа, която явно използваша за нещо. Затича се с нея през фойето. Един от прислуга и моментално скочи да му помогне. Оставиха я близо до входната врата.

Хелър отиде до художниците и заведе един до платформата. После изкара статив и го постави пра художника, който, като видя статив, веднага окачи на него празно бяло платно в рамка.

Хелър и прислужникът преместиха две петнисти палми на платформата.

Хелър отиде до телефона и набра един номер.

— Кой това? — гласът на Минет. — Аз необлечена. Много рано!

— Сигурна ли си, че нямаш никакви дрехи по себе си? — попита Хелър.

— О, здравей, хубавецо. Веднага идва!

— Не — каза Хелър. — Сложи си полата от трева и няколко цветя в косите и слез във фоайето.

— Фоайе? Ти шегува. Вантаджо...

Хелър подаде слушалката на Вантаджо. Той каза:

— Малкият сменя декора, Минет. Всичко може да се случи. Слез долу.

Двама дипломати си тръгнаха с леко разчорлен вид. Видяха художника, изправен пред празното платно. Спряха. През входната врата влезе един ранобуден клиент, едър негър. Той видя празното платно и спря.

Отпред спря лимузина и изплю трима мароканци. Те влязоха, видяха празното платно и спряха.

Минет слезе. Носеше пола от трева и имаше вети в косите. Хелър я качи на платформата. Художникът ѝ каза как да застане. Започна да рисува.

— Аллах забранява да се изобразяват живи тела — каза един от мароканците. Но пристъпи напред, за да нижда по-добре.

Отпред спря такси и слязоха двама дипломати, запътиха се към рецепцията, но спряха и се загледаха и рисуването.

Хелър махна на Вантаджо, Изи и другите художници. Вкара ги обратно в офиса на Вантаджо.

— Ще ни струваш цяло състояние, ако спираш на вратата всеки, който влезе — каза Вантаджо.

— А — и Хелър размаха ръце също като италианец, — помисли ли как ще се разчуе. Това е реклама!

— Я по-добре ми кажи какво си намислил — каза Вантаджо и седна на бюрото си.

— Ами — каза Хелър, — Изи го измисли. Така, това си остава само между Изи и теб, но аз все пак щеочертая за какво става дума. Казах му, че според менидеята е страхотна. Ето какво. ООН тъкмо влиза в редовна сесия. Слагаме във фоайето художник, стативи, платно. — Обърна се към художниците. — Колко време ви трябва, за да нарисувате истински хубав, голям портрет?

Бяха на различни мнения. Но общо взето, ставаше въпрос за срок от дванадесет часа до една седмица.

— Всяка нощ — каза Хелър на Бум-бум, — в продължение на седмица, във фоайето ще има добър художник, който ще рисува голо тяло. И всяка седмица картината и момичето ще се сменят. Ще изберем момичетата, които олицетворяват красотата на всяка страна. И всяка седмица отразяваме различна страна.

Вантаджо се изправи в стола. После стана и започна да крачи, леко развълнуван.

— Това е политически благоприятно! Ще ги спечелим! — каза Вантаджо. — Всеки ще се натиска и ще дава какво ли не, за да бъде страната му отразена по-рано в програмата! Ще искат да участват в избора на темата.

Хелър направи италиански жест.

— Точно така, Вантаджо. Добре че си ти, веднага схващаш нюансите! Това е маркетингова програма, целяща експанзия и задълбочаване. Вашите продукти ще станат известни навсякъде. Така ще има реклама на „Грейшъс Палмз“ в кабинетите на всички високопоставени лица от много страни. И ще плащат скъпо, за да изложат самата реклама. Това, от което „Грейшъс Палмз“ се нуждае, е повече популярност. Във всяка страна ще възникнат потребителски желания и клиентелата ви ще се увеличава.

Вантаджо надникна във фоайето. Хелър застана отзад. Минет постоянно сменяше позите на платформата, въпреки молбите на художника, и в момента заголваше бедро, като същевременно притискаше с ръце част от гърдите си и съблазнително се усмихваше на публиката. Първите, които бяха спрели да гледат, трескаво се записваха на рецепцията. Друг отиде до телефона и на всеослушание започна да убеждава шефа си да зареже всичко и да идва. Тълпата около статива бе набъбнала.

— Виждаш ли — каза Хелър. — Така всичко става много изискано. Влиза в света на изкуството. Положението на „Грейшъс Палмз“ се изкачва от хоризонталната графика по вертикала. Ще застане най-отгоре!

Вантаджо се върна в офиса. Зпочна възбудено да крачи напред-назад. После спря и направи широк италиански жест. Със светнал, отправен към бъдещето взор, каза:

— Сега прогледнах! Досега сме стояли със скръстени ръце. Виновни сме, че сме се примирявали със сезонния спад. Можем да разгърнем този върхов момент в по-двустранин подход, дори многостранин. Досега сме водили политика на ненамеса. Подценявали сме определени елитни малцинства! — Вантаджо се удари с юмрук по ръката.

— Трябва да се разгърнем в международен план! Това ще доведе до по-голям приток на потребители. Ще заприиждат като прелетни птици!

Изи каза:

— Във файето можете да направите цяла галерия с картини за продан на много скъпи цени. И на гишето може да оставите формуляри за поръчка на картини с момичета ио избор, които да окачват в офисите си. А също и специални формуляри за подаръци, така че държавни глави и високопоставени служители да могат да идват и да си избират момиче, което да им бъде нарисувано. И можем да организираме специални пътувания на художници до чужди страни, придружени от парламентарни представители, които да организират конкурси за мис страна с награден фонд обучение и работа в „Грейшъс палмз“. Само преди минута образувах корпорация „Истински мамещи изящни изкуства интернешънъл“. Може би ще я регистрираме в Гърция и всички тези художници ще бъдат на договор в нея. Цените ни са високи и ще вземаме двайсет и пет процента комисионна!

— Excelento! — извика Вантаджо, който от вълнение мина на италиански. — Съгласен!

— Казах ти, че Изи е фрашкан с идеи — каза Хелър.

— Мъртвия сезон! — каза Вантаджо. — Нещата куцат девет месеца в годината. Това ще заздрави международната търговия!

— Искаме само десет процента от разликата в брутният доход в сравнение с миналата година — каза Изи.

— Чудесно! — каза Вантаджо.

Хелър се обърна към останалите седем художника, които седяха и гледаха с очи като палачинки.

— Вярвам, господа, че няма да сметнете това за проституиране с изкуството ви.

— О, не! — каза водещият художник. — Не може да се откаже на такова твърдо предложение!

Останалите изразиха съгласието си.

— Името на програмата ще бъде „Курва на седмицата“.

Всички се развеселиха. Водещият художник каза:

— Господине, както и да се казвате, вие не сте от този свят!

— Не казвай на никого — каза Хелър.

Изи се разбърза и взе подписите на всичките осем художника на бели листове, които каза, че ще попълни после. Надраска един примерен договор и Вантаджо го подписа. След това всички се разотидоха. Хелър излезе с Изи и каза:

— Това беше моят маркетингов проект. Минавам ли, Изи?

— Страхотно — каза Изи. — Просто страхотно, господин Джет!

Като се качиха в таксито отзад, Хелър каза:

— Е, това беше предимно за забавление. Но все пак се получи нещо.

— Забавление ли? — каза Изи. — Когато политическият елит започне да търси неореализма, той направо ще помете света! Този проект струва милиони! Освен това всяка истинска революция трябва да има своя стил в изкуството. Неореализъм. Неща, които приличат на самите неща! Много революционно само по себе си! Неореализмът, изкуството на народа!

Бум-бум изкара колата от паркинга и се насочи обратно към офиса. След малко Хелър каза:

— Изи, няколко пъти проверих и смятам, че можем да считаме Фаза 1 от Главния план за приключила.

Веднага ми се зави свят. Даже моите притъпени сетива подушиха опасност. Какъв план?

Веднага се приготвих да прегледам старите записи. Но след момент с ужас зяпнах в уреда. В обърканото ми състояние съм забравил да заредя със записващ материал! Нямах никакви записи! КАКЪВ ПЛАН!?!?!

Геологическо проучване, легация, диплома и бог знае какво още. Познавах Хелър! Всичко това по някое време щеше да се сглоби и резултатът за мен щеше да е здраво насинено око. Даже смърт!

Започна да ме обзема някакво дивашко чувство с Хелър и успехът му с жените. Първо на първо, не беше ли негова вината, че се бях забъркал в цялата тази каша? И ако не се бях разсейвал заради него, нямаше да имам сегашните неприятности с Утанч!

В мен започна да се надига пареща, горчива омраза към Хелър.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

На следващия ден се мотях след безсънна нощ и горчива сутрин и случайно погледнах в екрана.

Сепнах се, защото Хелър беше сам в таксито. Нямахме и следа от Бум-бум. Обърна се да погледне един знак и видях, че и на задната седалка няма никой.

Караше в Ню Йорк! Беше незаконно! По документи нямахме и осемнадесет години!

Погледнах си часовника. Още нямахме шест сутринта в часовия пояс на Хелър.

Веднага седнах пред екрана да гледам. Беше се запътил към някаква нова щуротия.

Гледах да видя някакви знаци. Беше по алея „Франклин Д. Рузвелт“. По хоризонталната линия на изгрева се виждаше, че пътува на север.

Взех карта на „Октопус Ойл“ за този район. Къде беше тръгнал? Защо?

Старото такси вървеше с леко жужене. Хелър изглеждаше много спокоен и отпуснат. Караше по бързо от Бум-бум, но изглежда нямахме никакви проблеми. От знаците се виждаше, че кара към Бронкс. Опитах да се сетя какво може да го интересува в Бронкс, че отива там. Не измислих нищо.

В момента плащаше пътна такса. Остави моста зад себе си. Сега пък подмина указателните знаци в Бронкс. Видя щатска магистрала 278. Какво ще прави там? Прехвърли се на Хотчинс, Ривър Паркуей. Уайт Плейнз? Не, подмина отбивката. Бостън? А, Ню Бронсуик, Канада! Сигурно ще бяга от страната. Веднага станах да изпратя съобщение за Рат и Търб. Хелър ще излезе извън обсега на активатор-приемника, да не говорим за Реле 831!

Спрях. Боже мой, заради всички притеснения, които Хелър ми създаваше, бях забравил да дам на Рат и Търб приемник и декодер! Нямах връзка с тях!

Седях и гледах безпомощно екрана.

Проклех го. Всичко беше по негова вина. Докато спях, с никого не бе обсъдил този проклет „Главен чини“!

Слънцето вече се бе вдигнало.

Изглежда той се наслаждаваше на зелените дървета и тревата, които бягаха отстрани, защото определено не обръщаше много внимание на шофирането си. Може би на някои гледката щеше да им се стори красива, ако съдбата не ги удряше с чук като мен.

Плати пътна такса и се качи на магистрала, премина Нью Ингленд. Погледът му се задържа малко на един знак. Стамфорд. Значи е в Кънектикът. Тогава за първи път ми светна нещо. Като гледах китно зелените дървета, той каза:

— Старият капитан Дъган беше прав! Красива СТрана.

Капитан Дъган! Геологическото проучване! Но какво бяха обсъждали? Златото в Аляска? Може би отива в Аляска! Но това не беше пътят за Аляска. А и до Аляска не се ходи с яркочервено старо нюйоркско такси „Риъли Ред“. Там се ходи с кучешки впряг. Познавах планетата! А може би кроеше в главата си някакъв хитър и измамен план. Знаех си, че нищо добро няма да последва от този курс по разузнаване към военните!

Подмина всички отбивки за Стамфорд. Но тъкмо когато вниманието ми започна да отслабва, той сви вляво и тръгна по лош щатски път. На една табела пишеше, че в тази посока е Нортън Пойнт.

Не след дълго спря таксито и излезе. Намираще се на един плаж. Пред него се простираше огромна водна шир, гладка като злато на утринното слънце. Той тръгна по пясъка. Изглежда океанският въздух му доставяше удоволствие. Вдъхна няколко глътки въздух така, сякаш му беше вкусно.

Каза:

— Все още не са те съсипали докрай, плането!

Но направи няколко крачки и видя мазут. Поправи се:

— Но се стараят с всички сили.

Продължи да върви. Няколко гларуса избягаха, но не се вдигнаха във въздуха. Отгоре се виеха чайки. Един сърф със златист връх пореше водата.

— Срамота — каза Хелър. — Ти си толкова красива планета. — После, с внезапна решителност, каза: — Най-добре да се заемам за работа, докато все още си обитаема!

Тръгна на север. Оглеждаше мястото, където една река се вливаше в морето.

— Аха, ето това е! — каза той.

Изтича до таксито, скочи вътре и след секунда потегли с рев. Заобиколи Магистралата Ню Ингълънд, мина хълмистата местност, зелена и дива в по-голямата си част.

Спря. Разтвори карта с геологически проучвания. Изглежда на нея бе отбелязана всяка една къща. Спусна се по надолнището и свърна от главния път в един коларски. Изглежда търсеше някакви белези. Откри много стар каменен знак с отбелязани мили. И то точно на царския път. Беше толкова избелял, че едва се четеше. После ми стана ясно. Намираше се на стар изоставен път.

Рододендрони, лавър и плевели се удряха в калниците. Най-сетне стигна до някакви постройки. Не приличаха на ферма. Какво ли можеха да бъдат? Но много скоро една съвсем ръждясала табела обясни всичко. На времето е било бензиностанция, а сега в идния двор имаше само няколко кокошарника. От комина излизаше тънка струйка дим. Хелър почука на изкривената врата. Отвори му една много стара бабичка. От това, че очите ѝ не гледаха в определена посока, разбрах, че е сляпа.

— Аз съм младежът, който вчера се обади от Ню Йорк — каза Хелър с ласкав глас.

— О, добре дошъл. Влизай, влизай и сядай. Ще пийнеш ли кафе? Хелър каза да и тя се засуети да го приготви.

— Наистина се радвам, че си успял да дойдеш до тук с кола — каза тя. — По този път не е минавала кола откак съпругът ми почина. Както и да е. Как ти се струва тук?

— Все още ви има в картата, госпожо — каза Хелър със силен нюингландски акцент.

— Е, мога да кажа, че все пак е някакво успокоение да не те изличат изцяло от страната!

Запъти се пипнешком към стола и седна, не съвсем с лице към Хелър.

— Тук беше много оживено, преди да направят нови пътища. Тези проклетни предприемачи всичко променят. Сега пък смятат да местят онези хълмове. Още кафе?

Запремигах. Как е разбрала, че чашата му е празна?

— Не, благодаря — каза Хелър. — Казахте ми, госпожо, че старата работилница се заключва стабилно и покривът ѝ е все още здрав. Може ли да погледна?

Тя взе връзка ключове и след малко пипнешком тръгна край една стена, заобиколи сградата и отключи работилницата. Вътре имаше място за няколко коли, отдолу имаше канал, прозорците бяха запечатани.

— Изглежда чудесно — каза Хелър. — Бих искал да го наема за няколко месеца.

— Ами малко пари няма да са ми излишни при тази инфлация. Колко би дал?

— Сто долара на месец.

— Сто долара на месец? Божичко! За половината можеш да имаш всичко това, заедно с билетата!

— Ами тук ще има две коли — каза Хелър.

— Така ли?

— Ще пристигат, ще заминават. Идват ли хора по тези места, госпожо?

— Моята племенница, на два дни, да види дали съм добре. Но понеже прогонвам всички нахалници с пушка, никой не смее да припари дотук, освен племенницата ми.

— Тогава да си стиснем ръцете — каза Хелър. Имате ли нещо против сега да вкарам колата? Трябва да направя няколко приспособления.

— Не, не, заповядай. Има много инструменти, на е пълно с прах.

Той ѝ даде сто долара, а тя му връчи ключове да вкара колата. И после направи нещо, което показва какъв е хитрец и предател — нещо, за които винаги съм го мразил.

Затвори вратите отвътре. Свали една чанта, извади от нея ролки хартия и облепи всички прозорци отвътре. Запали старата крушка.

После, да го „бибип“, извади малка лампа от чантата си и я насочи към таксито, след което целият участък стана ЧЕРЕН! Надписът на вратата изчезна! Като прокара лампата по цялата повърхност на таксито, участък по участък, всичко започна да се преобразява от ярко оранжево в непрогледно мастилено!

Разбрах какво използва. Волгарианска „подготовка“. Беше дал на онзи от гаража да я добави към боята. От светлината цветът ѝ се

сменяше!

Използват я в по-скъпите рекламни табели на Волтар. Като се прокара отгоре един лъч, превръща се в синьо, втори лъч с различна честота и става черен, защото се променя отразяващата честота в добавката към боята.

Не му отне много време. Като свърши, се наведе към предната страна на колата и скъса някакво покритие върху регистрационния номер. И него превърна в черен.

После отвори чантата и извади шишенце, сипа си малко течност върху пръстите и я втри в лицето и в косата. Изсипа малко и върху горната част на ръцете.

Седна пред огледалото, промени регулатора на лампата и освети главата си. Косата му стана черна. После пак промени регулатора, освети лицето и ръцете си и кожата му стана доста мургава, почти черна. След това си залепи изкуствен черен мустак. Какъв е хитрец и негодай!

Само че не беше толкова добър. Очите му все още бяха сини!

Носеше черен костюм. Не се преоблече. Извади черна шапка и си я сложи.

Отстъпи няколко крачки назад и огледа таксито. Влезе и свали брояча, за да не се вижда.

Отвори гаража и излезе.

Спря пред вратата на къщата и викна:

— Постоянно ще съм в движение. Понякога може да закъснявам или да излизам много рано.

— Няма проблеми — каза сляпата старица. — Само натисни два пъти клаксона, да знам, че си ти. Всички останали ги прогонвам с пушката.

Един много мургав Хелър потегли с черна кола.

Само че не беше чак такъв умняга. Колата пак си приличаше на старо нийоркско такси, независимо дали беше оранжева или черна.

Изглежда знаеше точно къде отива. Влезе в някакъв град, огледа номерата на една улица и спря пред стара къща с голяма табела:

НЕДВИЖИМИ ИМОТИ САЙРЪС ЕЙГ

Хелър почука и една жена го насочи отзад в двора към някакъв офис.

— Сайръс Ейг? — попита Хелър. — Мене — мой роден език не английски — има среща.

Сайръс Ейг беше много, много стар човек. Той вдигна глава от бюрото си и изгледа непознатия.

— Радвам се, че успяхте да дойдете. Но не знам дали това, което имам, ще ви устрои. Нали знаете, богатите изкупуват всички стари обори и други такива, за да си правят къщи.

Хелър носеше сгънати на ролка карти.

— Мене всъщност търси мини, стари.

— А, да — каза старият агент. — Наистина споменахте нещо такова по телефона. Аз се порових из старите папки. Купуването на мини тук, на изток, не е точно моята работа. Аз продавам стари обори за богатите, да си правят от тях къщи. Седни.

Хелър седна на един разклатен люлеещ се стол.

— Преди стотина години — каза Сайръс Ейг, — може и да е имало мина. Но няма гаранция, че само защото името на този поток е Голдмайн Крийк^[1], там е имало златна мина.

— Това тук — каза Хелър и посочи геолого-проучвателната карта, — тук показва сгради до Голдмайн Крийк.

— О, това ли — каза Сайръс. — От години никой не е ходил там. Всичко е диво. Даже няма и път. Чудя се, че геолозите изобщо са стигнали дотам. Това е равнина със скали. Там не можеш да посадиш нищо. Има само два-три малки хълма. Оттам минава потокът. Преди половин век е имало крайпътна къща, където нелегално са продавали алкохол.

Старият агент взе картите.

— Да, и тук е отбелязано. Бил съм там веднъж като дете. В онези дни имаше железопътна линия. Погледни тук. Потокът се спуска надолу, тук свива и после се влива в морето.

Извади една пътна карта.

— Но ето оттук се разбира, че горе, близо до мястото, откъдето извира потокът, са направили язовир и водата е спряла да тече. И после са сложили още две стени, преди да стигне Лонг Айлънд Саунд, за да не могат да превозват алкохола.

— Мене не вижда как...

— Че по него вече и със сал не можеш да минеш.

Виждам, че производителите на алкохол са си докарвали стоката от Атлантическия, нагоре по потока до тази крайпътна сграда. После са го разреждали с вода, пак са го наливали в бутилки и са го продавали от тук та чак до Ню Йорк.

Върна му картите.

— По едно време никой не смееше да се приближи до крайпътната къща. Трупове! Духове. Даже бях забравил за съществуването ѝ.

— Аз може купи — каза Хелър.

Сайръс Ейг уморено взе една стара рибарска шапка. Хелър го последва навън. С очукания стар „Форд“ на Сайръс отидоха в съда и провериха в архива.

— Тук пише, че е собственост на Джон Смит от Ню Йорк. Името на адвоката е написано отгоре. Сто и двайсет акра чукари.

Хелър си записа всички данни и адреси.

— Ако това купи, тебе даде комисионна.

— Нямам нищо против, но не можеш да ме накараш да се замъкна в онази пустош. Напоследък даже не излизам за риба. Сигурен ли си, че не ти трябва някой стар обор? Имам два, дето не са много далеч оттук.

Хелър се върна с него до къщата, качи се на таксито и потегли. Слава богу, все още беше в обсега на активатор-приемника. Не беше на повече от трийсет мили от Ню Йорк. Каквото и да беше намислил, поне щях да знам и да мога да взема нещата в свои ръце, ако се окаже опасно.

[1] На английски означава „златна мина“. — Б. пр. ↑

ГЛАВА ПЕТА

Пое на север по магистрала 7. Караше спокойно. Гледаше от прозореца хълмовете, равнините и потоците на Кънектикът. Очевидно му харесваше. Доста селски пейзаж, живописен като в картина. Лично на мен изобщо нямаше да ми хареса. Прекалено подредено и спокойно.

Далеч отпред се виждаше спряла полицейска копа, дебнеща превишителите на скоростта. Полицаяте сигурно си мислеха, че са добре скрити. Хелър мина край колата пълзешком. Но това всъщност не беше полицейска кола. Беше шерифска кола, с голяма везда отстрани. На предната седалка седяха двама мъже, облечени в оранжеви униформи. Носеха каубойски шапки. Без съмнение, заместник-шерифи. Биха се разположили спокойно. Съдейки по боклука Наоколо, вероятно това им беше любимото местенце за засади.

Хелър продължи. Много внимателно гледаше лявото платно. На едно място страничната ивица изглеждаше различна. Лично аз сигурно нямаше да забележа.

Той сви вляво, тръгна по крайпътната ивица и слезе от пътя. Право в гъстака! Просто ей така!

Сигурно караше повече на чувството си за ориентация, отколкото по път, или по каквото там си мислеше, че кара. Колата вървеше адски бавно. Триви и плевели стържеха отдолу.

Отпред имаше голям храст. Нямаше как да се заобиколи. Хелър излезе, взе едно мачете от колата и отсече храста. Качи се и пак потегли.

Струваше ми се, че върви по някакъв стар път, подобен на пътя до едновременната бензиностанция, но много по-заличен. Даже от време на време се налагаше да заобикаля дървета, стари над трийсетина години.

Мина по едно малко възвишение. Отсреща се виждаше горичка от кленови и иглолистни дървета. Бяха огромни, на повече от петдесет години.

Точно зад тях минаваше потокът, който сега беше само една струйка, въпреки дълбокото корито. В него се бяха срутили остатъците

от дървен мост.

Хелър сиря таксито и излезе. Наистина беше пустош. Виждаха се няколко хълмчета. Местността беше предимно равнинна, но много камениста.

Тръгна през полето. Недалеч от дърветата имаше едно равно парче земя. Изглежда то го заинтересува.

Слезе до потока. Един чук с червени ръждиви петна привлече вниманието му. Водата го беше прояла.

Малък, неестествен хълм му привлече погледа. Взе лопата и започна да копае. Беше много фина бяла мръсотия. Хвърли лопатата в колата и извади найлонов плик.

Чак тогава забеляза зелените дървета. Тръгна право към тях.

Обрасла и засенчена от растенията, които сигурно са избуяли много след построяването ѝ, скрита от катерещи се лози и храсти, се бе скътала старата крайпътна къща!

Беше голяма. Имаше веранда и допълнителни крила. Очевидно са я строили от същите камъни, който изобилстваха в района.

Хелър се качи по каменните стъпала пред входната врата. Беше огромна врата. Заклучена. Чудех се как при тази вандалщина след повече от половин век къщата не е пострадала. Такава е Америка.

Хелър взе лост и машинно масло и почти за нула време разби ключалката. Стреснах се. Хората от Апарата изобщо не бяха толкова бързи при разбиването на врати. След това се сетих, че в крайна сметка той е инженер. Отлично знаеше как се работи с лостове и подобни неща.

Зае се да смазва пантите с масло. Вратата, макар че малко се бе смъкнала, не се отвори много трудно. Огледа ръба и тогава ми стана ясно защо нищо не се е случило на къщата. В самата врата имаше лист бронирана стомана!

Почука по прозореца. Армирано стъкло!

Това място беше истинска КРЕПОСТ!

Върна се в колата и взе една чанта. Влезе през главния вход. Носеше си лампа. Запали я и я сложи на масата.

Избелелите изпокъсани остатъци от вероятно последното парти в тази къща уморено висяха от дебелия дървени греди на тавана. Орфаните по краищата японски восъчни хартиени фенери хвърляха странни сенки по тавана.

Хелър закри по навярно някога излъскания дансинг. Преди да се качи на него, си свали шпайковете.

Зае се с още една ключалка и отвори врата към вътрешна стая. Барът! Дълъг махагонов бюфет, разкошна мебел. Огледа едно счупено огледало — дупка от куршум.

Имаше и други стаи — гостни и малко претрупани спални. В кухнята имаше огромна дървена печ. Един плъх си бе направил дупка, през която сигурно много пъти бе влизал и излизал.

Задната врата също беше със стоманен лист. И Всички външни прозорци бяха с армирано стъкло!

Хелър откри един кабинет. Бюрото продължаваше да си седи там. Документите бяха пожълтели Прегледа ги. Четиридесет каси тук, осемдесет там, платен транспорт за петстотин.

На стената имаше снимки в рамки. Някои бяха с автографи с изсветляло мастило. „На Тутс“, „На Джими Уокър“ върху портрет на красив млад мъж Джими Уокър? Прочутият нюйоркски кмет?

Забеляза една по-различна снимка. Подредени в линия младежи, сякаш глътнали бастун. Четирима Държаха картечници! Хелър започна да чете имената под всеки от тях. Джо Корлеоне Беше втория отдясно. Приличаше на двайсетгодишен хлапак.

Хелър извади от чантата си волтариански фотоапарат, фокусира само на Джо Корлеоне и го снима заедно с подписа. После снима и четиримата.

Наистина духове! Свети Джо трябва да е карал осемдесет и осмата, когато умря. Но сега беше дух, сред всички останали от тази къща и ера.

Хелър сигурно реши, че се е забавлявал доста тъчно. Започна да действа много бързо. Извади от чантата си метална пръчка и със страхотна бързини започна да почуква по стени и подове. Вече достатъчно го познавах, за да знам, че проверява как ехти, Сигурно търси тайни стаи.

Намери една. Като откри и входа към нея, оказа се, че е само килер. Продължи.

Излезе навън и започна да чука по земята. Отказа се.

Извади малък измервателен уред и започна да обикаля къщата. Уредът отчете нещо. Той спря. Кръстоса зоната. Още показания.

Хелър сигурно веднага е разбрал за какво става дума. Отиде право в бара и направи измервания с уреда. Беше към края на плота.

С помощта на малко масло бързо оправи една панта. Целият край на плота се плъзна и отдолу се показаха стъпала.

Слезе.

Намираше се в пещера.

Тръгна по един тунел и после освети с лампата шахта. Някога е имало стълба, но сега нямаше.

Той провери стените.

— Гранит — измърмори.

В крайна сметка откри някакъв надпис. Пишеше:

Исая Слокъм Притежател на мината, 1689

Хелър провери още няколко галерии. Намери малко бял кварц. Прибра го в джоба си.

В някои от галериите имаше изгнили останки от дървени сандъци. Контрабандистите на алкохол са използвали мината като таен склад. Значи това се е случило с „изчезналата мина“ Голдмайн Крийк.

ГЛАВА ШЕСТА

Хелър пак си заключи къщата, но постави нова ключалка на външната врата. Масивна. Значи не бе научил кой знае колко от часовете по шпионаж. Чисто новата ключалка веднага привлича вниманието с лъскавия метал.

Скочи в колата и без да бърза, излезе отново на главния път. С умерена скорост се върна в града. Пак мина край полицейския капан. Хората на шерифа бяха полузаспали.

Хелър влезе в ресторант. Не беше лош. В чакалнята имаше телефонна кабина. Влезе в нея. Набра един номер. Отговори му Изи.

— Целта постигната — каза Хелър. — Шестица е!

Боже господи, започнал е да говори на жаргон.

Прочете много бързо данните, които бе записал в съда, даде името на агента по недвижими имоти и добави:

— Няма да вземе участие в сделката, но му изпрати комисионна.

— Добре — каза Изи. — Някакъв фирмен статут, както планирахме?

— Ще има — каза Хелър. — „Уголемена Източно Азиатска Взаимно Просперираща Сфера“ ООД, Майсабонго. Номерът ми е... — и той го продиктува.

След това излезе от кабината и седна на една маса. Дойде сервитьорка.

— Боя се, че е малко рано за обяд. Пълнените скариди още не са готови.

— Добре — каза Хелър. — Пет хамбургера и пет Севън-ап.

Очаквах, че черното лице ще му докара неприятности. Но това беше Ню Ингълнд. Момичето донесе един хамбургер и едно Севън-ап. Хелър го изяде и изпи безалкохолното.

Момичето донесе следващата порция — един хамбургер, едно Севън-ап. Правеха един по един. Хубаво място.

Хелър си взе вестник и го прочете.

Всички сандвичи и газирани бяха погълнати и Хелър си подслади накрая с шоколадова торта.

Телефонът в кабината иззвъня. Хелър стана и вдигна слушаалката.

Гласът на Изи:

— Джон Смит от много години е във федерален затвор. Получил е доживотна присъда за това, че не е дал подкуп на Дж. Едгар Хувър. Любовницата му е останала да живее там поради сантиментални причини, но миналата година е починала. Смит е имал намерение да дава мястото под наем заради данъците, защото е нямало как да ги плаща. Току-що му се обадох по телефона и той много се зарадва. А също и пазачът, защото смята да продаде на Смит нова килия. Твое е.

— Благодаря ти — каза Хелър.

— Господин Джет — каза Изи, — моля те, не се забърквай в никакви неприятности. Кънектикът е много диво място. Може още да има и индианци.

— Благодаря за предупреждението — каза Хелър.

Плати си сметката с щедър бакшиш, излезе и скочи в таксито. Пак тръгна на север, по същата магистрала.

И после, въпреки всички предупреждения на Изи, Хелър пришпори таксито с осемдесет мили в час.

Направо полетя по пътя!

И точно преди да мине през полицаите, започна да кара на зиг-заг!

А пред самата полицейска кола свърна от пътя, вдигна облак прах, върна се на пътя, полетя към другата страна и пак се върна.

След това намали на четирдесет!

Смахнат глупак!

Колата на шерифа изскочи от капана като риба на сухо. Пуснаха сирената.

Тя започна да вие по пътя след него.

Хелър караше така, колкото само да спазва някаква дистанция. Но за мен беше ясно, че с това такси и без друго не може да надмине по скорост полицейската кола. Беше пригодено за резки маневри, не за високи скорости.

Преследвачите почти го бяха настигнали. Хелър рязко даде наляво и излезе в страничната ивица.

Тръгна по същата пътека.

Старата кола подскачаше, поднасяше и залиташе. Стрелваше се край дърветата. Помиташе треви и плевели. Караше към старата къща. Нима Хелър имаше намерение да се укрепи там и да стреля? Какво беше намислил?

От време на време поглеждаше в огледалото и виждаше полицейската кола. Тя се справяше много трудно. Хелър намали.

Показа се малката горичка, която криеше сградата.

Отзад с рев и вой се приближаваше полицейската кола. Десет ярда до най-близките дървета, открита местност и Хелър спря! Излезе! Подхвърли нещо навито на предната седалка. Нагласи си мустака.

Излезе от колата и застана с лице към нея, с разкрасени крака.

Вдигна ръце и се облегна на покрива на колата за опора. Зае класическата поза за обиск.

С последен подскок полицейската кола закова зад таксито. Воят на сирената заглъхна с последни издихание.

От двете седалки изскочи по един заместник-шериф, с извадени оръжия. Спряха.

Предпазливо се огледаха наоколо. Единият се приближи до Хелър и започна да го обискира. Веднага напипа нещо твърдо. Разтвори сакото на Хелър. Измъкна нещо. Заместник-шерифът стъпи встрани и попадна в полезрението на Хелър.

Държеше онзи златен дамаскин „Лама 45“!

— Ралф! — викна заместникът. — Боже мой, погледни тази бижутерия!

— Какво, по дяволите, е това? — каза другият и се приближи.

— Това е „бибип“ пистолет с диамантено покритие, ето какво е!

— Дай да видя, Джордж. Прилича на едновременните гангстерски играчки.

— Не, това не е никакъв „Колт 45“, Ралф.

— Напротив, точно такъв е. Просто са го гравирани или нещо такова.

— Не-е, виж тук. На тази хубава картинка пише, че е от Майсабонго.

Джордж се обърна към Хелър:

— Ей, негър. Какво, по дяволите, е това оръжие?

— Мен не говори красив английски — каза Хелър с писклив глас. — Английски не мой роден език.

Ралф каза:

— Той е някакъв чужденец.

Джордж каза:

— Ей, негър. Имаш ли разрешително за това нещо?

— Виж на седалка — каза Хелър.

Джордж се наведе в таксито. Очевидно намери свитъка, който Хелър беше оставил. Но продължи да стои наведен и да го оглежда. Мърмореше нещо.

Джордж отстъпи:

— Какво става, Ралф. Нищичко не разбирам.

Приближи се до партньора си.

— Може най-добре вие обади се на красиво радио — каза Хелър.

— Провери регистрационен номер.

Джордж каза:

— О, да.

Мина отзад на колата, записа си нещо и после, вземайки документите със себе си, се върна до полицейската кола и се наведе. Ралф беше нащрек, хванал в една ръка „Лама“-та и в другата своя „Колт 357 Магнум“, насочен към Хелър.

Не можах да чуя разговора по радиото, защото бяха оставили колата запалена, а Джордж бе седнал вътре. Изведнъж се подаде навън, все още държеше микрофона.

— Ралф, колата прилича ли ти на чуждестранна лимузина?

Ралф бутна назад каубойската си шапка с дулото на „Лама“-та и се премести да огледа по-добре старото такси.

— Да, Джордж. Изглежда достатъчно стара, за да не е американска.

Джордж пак потъна в полицейската кола. Отново се подаде, с микрофона в ръка. Беше изпъклил очи.

— Без „бибип“?

Наведе се вътре и окачи микрофона на мястото му. Върна се при тях с документите.

— Виж, Ралф, според тези документи това е Ранг-танго Блоуа, република Майсабонго, консул за щата Кънектикът. Номерата са дипломатически. Диспечерът провери във Вашингтон. Този негър има дипломатически имбумитет.

— Това пък какво е? — попита Ралф.

— Диспечерът каза, че от Вашингтон казали, че не можеш да го пипнеш с пръст. Може да прави каквото си иска. Не можем да го арестуваме, без значение какво извърши.

— Боже! Дипломатически имбумитет? Сигурно значи, че може да вдигне всичко във въздуха, а ние трябва да седим с вързани ръце.

— Боя се, че да — каза Джордж.

— О, „бибип“! — каза Ралф. — Не можем даже да конфискуваме това оръжие, така ли?

— Боя се, че не — каза Джордж. — Върни му го. Може даже да ни застреля и думичка не можем да му кажем!

Хелър си взе оръжието от Ралф, на когото изобщо не му се даваше.

— Цяло това място — каза той — сега вече собственост република Майсабонго. Вие не в Съединени Щати сега. Вие седи в Майсабонго.

— Божичко — каза Ралф. — Тези „бибипнати“ чужденци ни купуват „бибипската“ страна!

— Боя се, че да — каза Джордж.

— Виж какво, негър — каза Ралф. — Видяхме те, че си мина край нас мирно и сникойно два пъти. За какво, по дяволите, реши изведнъж да караш така?

— Проверка — каза Хелър. — Иска види дали вие добри ченге, хубави ченге. Вие много добре справили, моля.

Бръкна в портфейла си и извади две стодоларови банкноти. Даде по една на двамата.

— Всеки месец, вие всеки получава една.

— Шефът мина ли теста? — попита Джордж. — Той ми е чичо.

Хелър извади още две стодоларови банкноти.

— Той добър човек. Двойно минал тест. Получава толкоз всеки месец.

Прибраха банкнотите в портфейлите си.

— Боже мой — каза Ралф. — Даже не можем да го арестуваме за подкуп на полицаи! Този имбумитет има и добри страни!

— Ей — каза Джордж, — също като в старите времена, за които дядо ми разправяше. Когатото контрабандистите са притежавали това място, плащали са си редовно и не са могли с пръст да ги бутнат.

— Не, не, не — каза Хелър с пискливия си глас. — Не подкуп! Моля вдигай лява ръка. Майсабонго прави всичко с лява ръка. Сега казва след мен: „Аз сега работи хонорар почасово...“

И двамата заместници повториха.

— „... заместник шериф във флота Майсабонго... и така обещава... ако види нещо странно случва се... и ако види непознат минава аз гръмна глава.“

Повториха го ясно дума по дума.

Хелър бръкна в джоба си и извади три златни звезди, на които нямаше нищо. Връчи по една на двамата заместници. После даде на Джордж третата.

— Ти каже чичо шеф той закълне също. Ето този значка.

— Ей! — каза Ралф. — В крайна сметка, това е законно! Личи си, че не е стопроцентов негър. Има сини очи!

— Още нещо — каза Хелър. — Аз наеме бели инженер. Той има бледа коса. Той също има дипломатически имбумитет, затова ако го види тук, няма проблем.

И им връчи своя паспортна снимка.

Те я погледнаха с голяма сериозност. Джордж му я върна задно с документите. Любезно вдигна шапка.

— Можеш да разчиташ на нас да светим маслото на всеки, който пожелаеш — обеща той. Ралф вдигна шапка. Качиха се в полицейската кола и потеглиха.

Изведнъж осъзнах с шок какво бе направил този ужасен „бибип“ Хелър. Беше подкупил местната власт! Сега вече никой друг не можеше да припари до това място!

На мястото, което щеше да използва за гараж, старицата щеше да стреля с пушка. Край къщата заместник-шерифите също щяха да стрелят на месо.

Колко съвършено ужасно от страна на Хелър!

Няма да можем да припарим до ни едно от местата и да го саботираме.

Щом вземем пластината, ще трябва веднага да го очистим в Ню Йорк!

Да го „бибип“. Знаех си, че ще загазим, ако започне да изучава шпионаж. И ето какво стана!

ЧАСТ ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

ГЛАВА ПЪРВА

Съдбата рядко е любезна. А когато започне да ти сервира неприятни неща, рядко знае кога да спре.

През остатъка от деня Хелър работи около къщата — главно проветряваше навън разни неща, провери дали печката работи — предполагам, защото зимата наближаваше. Изглежда му харесваше да е сред природата. Възхищаваше се от имела, чийто листа вече бяха започнали да почервеняват от нощ ния хлад. Качи се на един хълм и огледа местността. Изглежда го заинтересуваха някакви камънаци в района около къщата, защото слезе, разгъна взривни въжета и изравни със земята две малки възвишения, Той обожаваше да взривява разни неща!

Най-накрая постави и табела:

„Минаващите през частната собственост ще бъдат депортирани, а преди това застреляни. Не се поема отговорност за щети, нанесени от избухване на минни полета“

Откри място, където таксито можеше да прекоси реката и след малко пое още по-навътре в необитаемия район. Изведнъж се показа изоставената бензиностанция, само че отзад. Беше на същия стар път!

Старицата излезе и му отвори вратата на гаража.

Хелър влезе, насочи светлината върху себе си, след това върху таксито и за нула време всичко възвърна предишния си цвят.

Той излезе в двора и поправи вратата. Нацепи дърва на старицата, като мина един дезинтеграторен пистолет по цепениците, изпи чаша кафе, изслуша една реч какъв чудесен младеж бил и по здрач пое обратно към Ню Йорк.

Каквото и да правеше, напредваше с твърде големи крачки и твърде бързо!

При мен беше след полунощ. Тъкмо бях пропъзлял до празното ми легло, порядъчно изтощен, когато на вратата се почука. Беше Фахт бей. Подаде ми един плик и си отиде.

Отворих го със сетни сили. Прочетох първите пет реда и рязко се изправих. Това беше очакваният доклад от Рат и Търб:

Имаме добри новини за теб. Ние сме в болницата. Направихме точно каквото ни каза. Веднага след пристигането ни в Ню Йорк си осигурихме от фалшификатора необходимите документи на делегати в ООН от Зимбабве. Сдобихме се с подходящи костюми. С тази дегизировка пристъпихме към изпълнение на задачата.

Отидохме в обозначената мишена, както ни бе заповядано.

Резервирахме си часове за две подходящи момичета и платихме необходимата сума, за която прилагаме квитанции.

Процедирайки по план, не отидохме в обозначените стаи, а се качихме директно на последния етаж.

Както предварително бяхме уведомени, вратата на стаята на обекта не беше заключена. В апартамента тичаше никой.

Влязохме и веднага се заехме с обискиране на стаите. Не пропуснахме ни един шкаф и долап. Обектът определено имаше много дрехи. Тъкмо приключвахме с обиска и възстановявахме каквото можем на предишното му място, когато вратата се отвори.

Висока жълта проститутка, около пет фута и десет инча, със сребрист лак на пръстите на краката и ръцете, с червен пеньоар, чиито краища се развяваха спокойно, а отдолу нямаше нищо, влезе.

Горespoменатата жълта проститутка бе придружена от тъмнокожа проститутка, висока около пет фута и два инча, с червени нокти на пръстите на краката и ръцете, очевидно от таитянски произход, която имаше малка хавлия за ръце и черна коса.

Горespoменатата жълтокожа възкликна: „Какво, по дяволите, да ви «бибип», правите в стаята на Хубавеца?“ Гласът не е записан и към сводката не се прилага запис.

Агент Търб, бидейки по-близо до вратата, се опита със стандартни средства да хване таитянката. Със стандартен пресечен удар с ръба на дланта, гореспоменатата таитянка счупи ръката на гореспоменатия агент Търб.

Агент Рат, неспособен да се придвижи зад бара, намиращ се вдясно от вратата на гореспоменатия апартамент, съдържащ Севън-ап, безалкохолна швейцарска бира и сладолед, вдигна стандартна палка № 18, тежка три фунта и четвърт и я стовари долу по стандартен маниер, възнамеряващ да свали жълтокожата, която се приближаваше с широко отворен пенъоар.

Левият крак на гореспоменатата жълтокожа се вдигна и осъществи контакт с палката, която вследствие на това полетя към спалнята, съдържаща кръгло легло, достатъчно, според професионална оценка, да побере шестима.

Възнамерявайки със светкавична реакция да измъкне „Колт Кобра“-та, която според изискванията на правилника винаги трябва да е окачена към десния глезен на агента, гореспоменатият агент Рат се наведе и насочи ръка към пистолета.

Маневрата, макар и стандартна, бе възпрепятствана от левия крак на гореспоменатата жълтокожа, вдигнат в бърз удар, който крак влезе в контакт с челюстта на агент Рат и тя се счупи.

Агент Търб, решил да стовари останалата му ръка върху таитянката след стандартен ключ видя как тя се отклонява към телевизионния апарат „Силвания“, 25 инча по диагонал.

Агент Рат бе улучен по тила с бутилка Севън-ап вследствие на неправоспособна маневра, извършена от жълтокожата.

Проснати на пода, гледайки нагоре, агент Търб и Рат видяха млад мъж, около пет фута и четири инча, облечен в син костюм от три части, с черна коса, отговарящ на името Джузепе, застанал на вратата с пистолет „Берета“, модел

1934-та, италиански, автоматичен, калибър 380, със свален предпазител.

Горespoменатият младеж каза на горespoменатите таитянка и жълтокожа да слязат от гърдите съответно на горespoменатите агенти Търб и Рат, при което горespoменатата жълтокожа отпрати следната молба: „Нека ударя още веднъж този скапан «бибип», Джузепе.“ Молбата не бе уважена от горespoменатия Джузепе, който бе на телефона. Горespoменатата жълтокожа съответно удари агент Рат в слънчевия сплит, което предизвиква парализа.

След три и половина минути се появи друг млад мъж, висок пет фута и три инча, черна коса, черни очи, сив костюм. Носеше осемнайсетинчова каучукова палка. Името му е неизвестно, тъй като никой не се обърна към него по име. Таитянката помоли всякаква по-нататъшна работа да се извърши извън апартамента на Хубавеца.

В съответствие с това агенти Рат и Търб бяха ескортирани до една стая на подземния етаж, приблизително десет на дванайсет стъпки, мебелирана с маса и два стола.

Появи се мъж, отговарящ на името Вантаджо. Той е към пет фута и два инча, с черна коса и черни очи и беше облечен в костюм от тъмна материя, скъпо изглеждащ.

Младият Джузепе каза: „Вантаджо, ...“ но останалото беше на италиански. Не се прилага запис.

Горespoменатият Вантаджо съответно взе портфейлите и документите на горespoменатите агенти и каза на английски: „Дръж тази палка, докато проверя и се върна.“

Горespoменатият Вантаджо излезе.

Горespoменатият Вантаджо се върна.

Горespoменатият Вантаджо каза: „Вие, да ви «бибип», не сте от ООН. В офиса на Генералния секретар изобщо не са ви чували. Това са фалшификати.“

Тази забележка бе адресирана до горespoменатите агенти Рат и Търб.

Гореспоменатият Вангаджо каза на гореспоменатия Джузепе и на другия млад мъж: „Обработете тези «бибипци» и разберете откъде са наистина.“ Излезе.

Гореспоменатият неназован млад мъж, използвайки гумената палка с опитна ръка през следващите час и петнайсет минути не успя да измъкне никаква допълнителна информация от гореспоменатите агенти.

Когато се върнаха в съзнание, гореспоменатите агенти Търб и Рат се озоваха отзад в камион, чиято марка и номера не са известни. Той се бе насочил нанякъде.

Понеже агент Рат не можеше да говори поради счупване на челюстта, агент Търб се обърна към младия мъж, който ги придружаваше отзад в камиона. „Къде отиваме?“

Упоменатият млад мъж каза: „Водни ви на разходка, да ви «бибип». Така че, най-добре да си кажете молитвите“. Наложил си съвета си с гореспоменатата „Берета“, с която жестикулираше.

Камионът спря. Чуваха се шума от уличното движение.

Млад мъж дойде отзад от предната кабина.

Двамата младежи взеха няколко големи торби за отпадъци. Торбите бяха от черен найлон. Поставиха няколко бетонни блока на дъното на гореспоменатите торби. После вкараха агенти Рат и Търб в гореспоменатите найлонови торби. Чу се отварянето на задните врати на камиона. Шумът от уличното движение се усили. И двамата агенти Рат и Търб са единодушни, че след това са били хвърлени през перила на мост и пуснати.

Разстоянието на падане е било значително. Ударът с водата изключително силен.

Използвайки тънкото острие, което стандартните разпоредби задължават да се носи в подметката на дясната обувка, агент Рат разряза черната найлонова торба за отпадъци и бързо излезе на повърхността. Понеже нямаше следа от агент Търб, гореспоменатият агент Рат пак се

гмурна и идентифицира гореспоменатата черна найлонова торба и освободи агент Търб.

След като излязоха на повърхността, двамата агенти бяха единопдушни, чеморпа, който се виждаше по тъмното в далечината, е Куинсбъро, понеже като компетентни агенти познаваха местната география. Водата в този район е известна със своите бързеи и водовъртежи и никой не плува таи.

В тази точка Ист Ривър се разделя от дълъг остров, известен като Рузвелт айлънд. На времето е бил затвор без стени, понеже никой не можел да преплува през водовъртежите и да стигне до брега, който е на седемстотин фута. Това е историческо място.

Течението бе отнесло гореспоменатите агенти точно до южния край на острова. Там има гейзер, който изхвърля 4000 галона вода в минута на четиристотин фута във въздуха. Това е историческо място.

Вятърът отвяваше силни пръски от гореспоментия гейзер върху гореспоменатите агенти.

Едно тъмно мястото във водата бе локализирано и оползотворено. Брегът бе покрит с клони и храсталаци и мазут. На Рузвелт Айлънд на времето е ииало две болници, една за хронично болни и още една за старци. Последната е историческа забележителност.

В южния край на острова има и болница „Силвъруотър Мемориъл“.

Агент Рат отнесе агент Търб в гореспомената болница с твърдението, че е и хронично болен, и старец.

Агентите бяха приети и подложени на лечение и, понеже имаха пари в обувките, все още са там.

Досега не можехме да пишем, защото ръцете и на двамата агенти Рат и Търб бяха силно разранени от рибарските кукички, на които попаднахме при претърсване багажа на обекта.

Не бе открита никаква пластина, отговаряща на описанието.

Както и да е, имаме добри новини. Открихме откъде идва смущението.

Преди да се влезе в стаята на обекта, по случайност бяха улучени съседните стаи. Непосредствено до стаята на обекта има стая с размери дваисет на трийсет фута. В тази стая има части от морето и джунглата. Подът ѝ е направен от пясък и тревна растителност.

Горespoменатата стая също съдържа палми, които образуват заслонени места.

Целта на тази стая очевидно е да симулира първичните условия на сексуален контакт за дипломати от джунгли и морски страни. Контактите се осъществяват на пода върху пясъка или тревата, или под палмовите дървета, които хвърлят сянка.

Точно в центъра на горespoменатата стая, очевидно в опит да се симулира ярко слънце, има въглеродна лампа под формата на дъга. Лампата се захранва от въглеродни пръчки.

По този начин може да се възпроизвежда най-ранният сексуален опит на дипломатите.

Подобно приспособление има в един публичен дом в Хонгконг, на ул. Лотос 116, третата врата отдясно.

Така че това е много хубава новина. Горespoменатата въглеродна дъга предизвиква смущението.

Не ни дадохте да поставим подслушвателни устройства, затова не сме поставили.

Пратеник от нюйоркския офис ще вземе този доклад в подходяща дегизировка.

Чакаме по-нататъшни указания. Няма да бъден дееспособни още един месец. Винаги на услугите ви.

Следваха агентските им номера.

Докладът наистина беше удар в зъбите. Правеха го само напук на мен. Това беше повече от очевилно.

Намерили са си начин да полежат един месец н да изкарат ваканция на разноските на Апарата. И преди се е случвало.

Още повече се вбесих на Хелър. Порядъчни и уважавани хора използват добермани или ротвайлери за пазачи. А той използва две проститутки.

Това просто показва какви неща могат да се случат, когато трябва да работиш заедно с хора без никакъв опит в шпионажа. Излизат от всякакви стандарти! Не знаеш какво да очакваш от тях!

В това ми настроение онзи неудачник Изи ми идваше още по-симпатичен. Веднъж съдбата да те нарочи, няма отърване!

Какъв ще е следващият удар?

ГЛАВА ВТОРА

Казват, че светкавиците никога не падат по два пъти на едно и също място. Но очевидно няма закон, който да казва, че не падат две светкавици в един и същи момент.

Към четири сутринта най-сетне бях успял да заспя в самотното ми легло.

Изстрелях се като ракета от жестоко чукане по ратата на спалнята ми.

Отключих и отворих.

Новият пазач седеше и се блещеше опред с див поглед! Сочеше към портата с пощурял пръст. Започна да заеква, затова не чаках. Втурнах се към входа, като по пътя забърсах един автоматичен пистолет „Маузер“, надявайки се да има някой или нещо, пърху което да мога да си излея яда.

Нямах такъв късмет. Беше шофьорът на такси.

— Султан Бей! Ела бързо! Има личен извънградски разговор за теб! В хотел Дрегз^[1].

Бях като зашеметен. Току-що събудил се и гроги, шокиран, изобщо не можех да си представя кой може да ме търси. Една откачена идея, че може да е Ломбар Хист от Волтар упорито цепеше мозъка ми. По това бе невъзможно, времево и пространствено. Може би е някой, който оспорва собствеността ми пърху Утанч!

Втурнах се обратно в стаята, сложих някакви дрехи и полетяхме по неравния път за Афийон. Беше малко рано за камили и каручки, така че пристигнах ме бързо.

Влязох в хотела. Дежурният на регистратурата веднага ми посочи към телефонната кабина. Грабнах слушалката. „Пощи, Телефони и Телеграфи“ в Турция обикновено са горе-долу добре. Месечният оператор се бе забързал.

— Султан бей, ще опитам пак да се свържа с Истанбул. Одеве затвориха.

Чух мърморене. После някой се обади. За мен? Не.

— Султан бей от Афийон ли е?

Казах:

— Да, да!

— Обажда се операторът за презокеански свръзки. Изчакайте.

Изчаках.

Обади се друг глас.

— Това Султан бей от Турция ли е?

Казах:

— Да, да!

— Тук е операторът за презокеански свръзки от Рим. Изчакайте.

Изчаках.

Някой друг се появи на линията. Британски акцент.

— Това Султан бей от Турция ли е? Казах:

— Да, да!

— Тук е операторът за презокеански свръзки от Лондон.

Изчакайте.

Изчаках.

Звук на много монети, пуснати в апарат.

— Здравей, Султан бей!

В името на всички богове на земята! Беше ХЕЛЪР!

— Това ли е старият ми приятел от Академията? — каза той на английски.

— Да — казах аз, а мозъкът ми трескаво мислеше как да го накарам да млъкне. Всички международни разговори се следят от Националната агенция за си-гурност на Съединените Щати! Засичат ги по сателит!

— Ние тук в Харлем правим сватба. Датата е втори октомври, веднага след залез слънце. Ще оставим лампата на верандата светнала.

— Божичко — казах аз. Как да го накарам да млъкне?

— Тържеството бъде изискано, така че не води старата мис Блуфиш. Тя е боклук. Ама доведи непременно онзи принц Кавкалсия. Ще му изпразня стомаха.

— Боже мой! — казах аз.

— Ние разчитаме да дойдеш, защото трябва да пишем на капитана, че си добре. А адреса, на който Той...

— Довиждане! — извиках аз. — Довиждане! Ще бъда там. Довиждане!

Истерично затворих. Телефонът иззвъня.

— Тук е операторът за презокеански свръзки от Ню Йорк. Приключихте ли с разговора?

— Да, боже, да! — изкрещях ѝ и затворих.

Този „бибип“ глупак! Обажда се и всичко си казва!

— Някой да не е умрял? — каза регистраторът на турски. — Изглеждаш ужасно. Да отворя ли бара?

Излязох и се качих в таксито.

— Някой да не е умрял? — попита шофьорът.

Не отговорих и той подкара. Беше последната фаза на луната за месеца. На втори октомври щеше да е абсолютно тъмно. Беше го изчислил. Но така да нарушава мерките за сигурност...

Реакцията ми на момента беше такава, че да ме убиеш сега, не можех да си спомня останалата част от съобщението.

Шофьорът ме остави пред вилата. Влязох.

После изведнъж се сетих, че трябва да имам запис на разговора. Влязох в тайния офис.

Върнах записа.

Хелър беше в нюйоркски ресторант в центъра. Хауърд Джонсънс? Гледаше от телефонната будка към помещението и чакаше. От отражението му и огледалото виждах, че е с черна коса и тъмно лице. Носеше някаква работническа бяла престилка.

Превъртях записа още назад.

Поръча и изяде три хамбургера.

Телефонът звънна. Отиде в кабината. Свърза се. Пусна шепа монети в апарата.

И пак чух разговора. Моите възклицания бяха малко силни и трябваше да намаля звука.

Той беше адски неясен. Пак върнах назад. Не познавах никаква мис Блуфиш. Сетих се. Искаше да каже да не пускам зашеметяващия лъч при кацане. Естествено. Той ще е отдолу.

„Лампата на верандата“ значеше, че ще носи радиоизлъчвател. Не знаех, че е взел такъв със себе си.

Чак на третото прослушване разбрах за този „адрес“. Искал е да даде на Волтарианския Флот точните координати на това място на планетата. Щеше да последва кратка серия цифри.

Но естествено, аз знаех къде е.

Сега изведнъж се сетих защо е купил тази къща в пустошта. За площадка за кацане на влекача, „Принц Кавкалсия“!

Аха. „Да му изпразним стомаха“! Хелър си искаше сандъците!

Но имаше нещо повече от приземяване на влекач и съобщение за капитан Тарс Роук. Хелър възнамеряваше да използва тази къща за още нещо!

Пак прослушах записа внимателно. Сега забелязах, че когато го прекъснах толкова внезапно, той остана за малко край телефона и безпомощно примигваше. Постоя още малко замислен, след като затвори слушалката.

Опитах се да открия има ли някакво нарушение на Кодекса в съобщението му. Нямаше.

Но товарът. Хелър искаше този товар. Напредваше прекалено „бибип“ бързо.

Рат и Търб си бяха уредили почивка. Аз трябваше да мисля. И то бързо. Тогава ми хрумна! Съвършеният план!

Той ще направи доставката. Хелър ще предаде писмото. Аз ще забавя тръгването достатъчно, за да разгледам писмото в някоя от кабините. Макар че първото писмо бе написано отдавна, имах копие. Ако новото писмо съвпада с първото, щях да имам пластината, защото положенията ще съвпадат. И тогава щях да заповядам на антимаанкосите да го убият.

Чакай. Не трябва да му позволявам да вземе предимство в случай, че не успее с писмото. Мога да претършувам товара.

В крайна сметка, това ще свърши работа.

Легнах си усмихнат.

По един или друг начин, Хелър щеше да бъде спрян.

[1] На английски думата означава утайка! — Б. пр. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

Станах към обед на следващия ден.

Преди да си легна, бях изпратил бележка до Фахт бей, че влекачът ще тръгне точно навреме, което беше след два дни и аз, естествено, предположих, че преди да съм стигнал до хангара, екипажите ще са започнали подготовката за тръгване. Но положението изобщо не беше такова!

Като влязох в грамадната пещера, нещата изглеждаха така, сякаш се води подготовка за битка.

Всички техници на базата бяха подредени по средата на хангара. И четиримата пилоти-убийци бяха извадили оръжията си и ги бяха насочили към тях!

Следобедното слънце палеше жарко през оптическата илюзия и осветяваше като с прожектор събралата се група.

Водачът на пилотите-убийци стоеше в ярката си смъртоносна одежда с ядосано лице и треперещ пистолет!

Фахт бей тичаше наоколо, пляскаше с ръце и се потеше.

Аз влязох през входа откъм моя офис. Веднага извадих зашеметяващата си палка. Сред тези хора не трябва да ходиш невъоръжен и в мирни времена, а сега приличаше на война.

Фахт бей ме видя. Изкрещя:

— Офицер Грис! Свети дяволи! Заповядай на тези пилоти-убийци да се оттеглят!

Не бях казал и дума. Но водачът на пилотите ми кресна:

— Нямаш власт над нас!

И един от помощник-пилотите насочи към мен оръжие.

— Офицер Грис! — изциври Фахт бей, — твърдят, че ще застрелят техниците един по един, докато не разберат кой е виновен!

Петимата антимаанко бяха в единия край. Докоснах с пръст звездата, която беше окачена на врата ми. Може би ще успея да ги накарам да убият пилотите-убийци.

Осъзнах, че сигурно ще се окажа на огневата линия.

Бързо казах:

— Какво става?

Най-добре да печеля време.

— Саботаж и опит за убийство! — извика водачът.

Помислих си, намерил кой да говори за убийства. Това беше неговият занаят.

Обърна към мен железните си очи.

— Може би ти имаш пръст в това!

— Най-добре ми кажете какво е това „това“ — казах аз, опитвайки си да си придам смело изражение и надявайки се, че гласът ми няма да трепери.

Насочи червена ръкавица към техниците.

— Един от тези „бибипци“ се е ровил в кораба ни! — Лицето му бе червено като експлозията от емблемата върху яката на униформата му. — Навсякъде са поставили жици! Ако бяхме натиснали някой оръжсен спусък, за да си изпълним задълженията, щяхме да се взривим! Това е убийство и целенасочено унищожаване на собствеността на Апарата!

Ясно защо беше бесен. Няма да може да си изпиши дълга и да стреля по влекача. Но аз се приближих до техниците.

— Какво знаете по този въпрос? — сурово казах аз.

Бяха бледи като тебешир. Шефът на сервиза каза:

— Нищо! Двата бойни самолета са заключени. Нас изобщо не ни пускат на борда.

Обърнах се към пилота убиец.

— Ето, виждаш ли? Не са те. — Той пристъпи към мен.

— Тогава КОЙ?

И той сграбчи отпред туниката ми.

— Ти? Да. Ти ще летиш с този влекач. Може би си се опитал да си спасиш главата за сметка на правителството!

Шоковата ми палка случайно попадна срещу стомаха му.

— Заплашваш ме, а? — Забеляза антиманкосите, застанали в група пред влекача. — Може би си заповядал на тях да го направят?

Капитанът на антиманкосите излезе напред. Бог да благослови капитан Стаб!

— Не съм получавал никакви заповеди от офицер Грис.

Пилотът убиец сега се захвана с него.

— Даже да беше, щеше да излъжеш! Вие също ще бъдете във влекача, ако се наложи да го свалим! А сега заминавате на пътешествие.

Капитан Стаб каза:

— Корабът не може да лети в извънпланетно пространство. Може само да се движи със спомагателните двигатели в тази слънчева система. Има подслушватели и можете да го откриете. Така че и какво става дума?

Бог да го благослови!

— В такъв случай — каза пилотът убиец, — нямам друг избор, освен да застрелям техниците един по един, докато получа отговора. А ако свърша с тях и все още няма никаква яснота, започвам с твоя екипаж.

Фахт бей изкрещя:

— Офицер Грис! Ако застрелят всички техници, ще пазализират базата! Ако застрелят твоя екипаж, няма да можеш да се движиш с него! Моля те, в името на бога, ИЗМИСЛИ НЕЩО!

Да, тук имаше право. Капитан Стаб каза:

— Единственият, който сега не е тук, но присъстваше при пристигането на двата бойни кораба, беше онзи имперски офицер!

Вдъхновението ми дойде! Казах на пилота убиец:

— Едва ли това е направено днес. Проверявали ли сте оръжията, откак пристигнахте?

— Не, откъде накъде? Целта ми е този влекач. Той не е помръднал.

— Проверихте ги чак когато предположихте, че вследствие раздвижването на влекача, може да се наложи да действате? — казах аз.

— Да! — отсече пилотът убиец.

— О — казах. — Това обяснява всичко. Онзи имперски офицер в действителност е инспектор на Короната, затова не се сетих за него. Но аз го видях да влиза и излиза и от двата ви самолета малко след като пристигнахте.

— Какво? — изкрещя пилотът убиец. — И не си докладвал?

— Е, ами той е инспектор на Короната. Има заповед да застреля всички вас. Пъхаше си носа навсякъде във личните ви дела. Пък и бях сигурен, че ще проверите всичко, преди да тръгнете.

— Кой имперски офицер? Онзи високия с русата коса?

— И сини очи — казах аз. — Същият.

Обърнах се към събрания персонал на базата и наш ара. Казах с висок глас:

— Много съжалявам, че престъпление и саботаж от страна на един имперски офицер поставиха н опасност живота на всички ви. Но сега може да си отдъхнете. Очевидно той го е сторил. Най-добре да запомните, че трябва да го убиете на място, ако пак го видите тук. Той е заплаха за живота ви.

— Имперският офицер — прошепнаха те.

— Този смахнат „бибип“ имперски офицер! — казаха пилотите убийци.

— Няма начин проклетите имперски офицери да не създадат някоя неприятност — каза капитан Стаб.

След като постигнах единодушно съгласие, че Хелър трябва да бъде убит на място, аз им се усмихнах.

— Сега, след като определихме линията на поведение, ако той се появи някога тук, да се връщаме на работа.

Разпръснаха се.

И най-приятното от целия майтап беше, че бях прав. Бях съвсем убеден, че Хелър е виновен. Това, че действията му можеха да спасят живота ми, нямаше значение.

След онова обаждане имаше някаква вероятност да се появи тук. Е, аз ще се погрижа за това. Каквото и да се случи, никога няма да напусне тази планети жив. Това беше сигурно.

Онези ядосани и отмъстителни лица бяха като балсам за мъките ми. Сега вече не само аз и Ломбар имахме зъб на Хелър!

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

В салона за екипажа на влекача капитан Стаб ме погледна с възхищение.

— Без съмнение съвършено се справихте с положението, офицер Грис.

Малките му като копчета очички блестяха от другарско чувство.

— Нищо работа — казах аз. — А сега да се залавяме за работа.

Извадих една волтарианска координатна система на планетата и няколко геологопроучвателни карти и му показах точно къде е мястото, където трябва да се приземим.

— И после го убиваме? — каза капитан Стаб.

— Това не е сигурно — казах аз.

— Първо го изтезваме?

— Капитан Стаб, наистина смятам, че се разбираме отлично. Но имаме проблем. Той притежава нещо, което трябва да взема. Ако не успеем сега, друг път.

— О — промърмори недоволено. Но просветна. — И веднага щом го вземеш, го убиваме.

— Точно така.

— Добре! — каза той.

— Стратегията ни ще бъде да го държим спокоен, да не го стряскаме. Да го накараме да мисли, че му сътрудничим.

— Това е мъдро — каза Стаб. — И след това можем да го изненадаме.

— Точно така — казах аз. — Сега, той иска да му занесем онези сандъци долу в хранилището. Има вероятност този път да не получим това, което искаме и да се наложи да му ги дадем. Но ако го получим, искам да саботирате предаването им.

— Мислех, че вече сме го саботирали? — каза Стаб.

А, Ломбар ги е уведомил по задачата.

— Ами, не е достатъчно — казах аз. — Той е много хитър и нечестен.

— Като всички имперски офицери — каза Стаб. — С изключение на присъстващите, разбира се, имам пред вид теб.

— Всъщност, аз така и не успях да стана имперски офицер. Вместо това ме изпратиха в Апарата.

— Не си имперски офицер?

— Не — казах аз истината. — Само един второстепенен изпълнител в Апарата.

Протегна ръка и ме потупа.

— Ти си добър човек, офицер Грис.

В салона за екипажа се разнесе топлина.

— Проблемът е — казах аз, — как да извадим сандък 5 от хранилището.

— Хранилището и подовите плочи са здраво заключени!

— Надявах се да знаеш някакъв начин.

Той помисли. Извика един от двигателните инженери. Излязоха. След малко се върнаха. Капитан Стаб каза:

— Има един малък аварийен изход от двигателното помещение. Строят ги задължително. През него може да се провери един. Оттам се излиза в долното хранилище. Заобикаля всичките му запечатани докови плочи. На теория по време на полет доковите плочи не се запечатват. Слиза се от двигателното помещение в хранилището и оттам през тях в случай, че входът на двигателното помещение автоматично се е затворил поради прегряване. Във Флота измислят подобни глупости.

След няколко минути бях в хранилището. Светнах с фенер. Сандъците си бяха на мястото, прилежно подредени. Сандък номер пет беше точно там, където го помнех — най-отгоре.

Оставих те да свършат работата. А тя никак не беше малко. Трябваше да разопаковаме кутията парче по парче. Съдържаше много тежки предмети. Прехвърлихме ги горе в двигателното помещение. Искам да кажа, те ги прехвърлиха. След това заковахме сандъка и прехвърлихме нещата навън.

Чак тогава дойде моят ред да се захвана за работа. Изчистих всички боклуци и опаковачен материал, които се бяха пръснали наоколо. Завързах наново нески един възел и обезопасих сандъците. Даже накарах капитан Стаб да провери. Не бе останала и следа от сандък номер 5 в хранилището.

Изхвърлихме всички боклуци от кораба и ги дезинтегрирахме. Зарових тежките предмети на дъното на една килия.

— Какво ще му кажеш? — попита Стаб. — В случай, че не го убием.

— Че сандъкът не е бил натоварен на кораба. Колкото по-просто, толкова по-добре.

— Ти си цяло чудо — каза Стаб. — Какви бяха онези неща?

— Не знам. Но съм сигурен, че той знае. Ще му попречим на плановете.

— Ти наистина си цяло чудо — повтори Стаб.

Помогах се малко. Изглежда на аптиманкосите им доставяше огромно удоволствие да дооправят нещата така, че да не се събуди подозрението на Хелър. Отстраняваха и най-малкото петънце, боклуче, прах, отвън и отвътре.

Тази дейност бе доста чужда на природната им нагласа — обичаха само да се излежават, да хвърлят зарове и да пият. Но сега ги бе обхванала някаква радост. Създаваха атмосфера, която да не събуди у един имперски офицер и най-малкото подозрение, че ще му забият нож в гърба.

Естествено, не можеха да проникнат в задната част на кораба, но Хелър не би очаквал това. Все пак всичко, което можеше да види, щеше да блести от чистота.

— Искаме нов чифт униформи, за всички — каза капитан Стаб. — Ще създадем впечатление на идеалния екипаж. И разбира се, трябват ни и нови лични оръжия.

С радост подпечатах поръчката.

Там всичко вървеше отлично, затова се прибрах в тайния офис. Искях да съм абсолютно убеден, че Хелър не ни е скроил някакъв капан.

Но Хелър най-спокойно си закусваше в апартамента и дояждаше втори шоколадов сладкиш. Същевременно четеше наръчник по разузнаване, озаглавен „Как да се справяме с добре обучени шпиони“. За разнообразие тази сутрин, за разлика от повечето сутрини, нямаше смущение. Дипломатите очевидно нямаха желание да си възвръщат младостта под въглеродната дъга по това време на деня.

Главата, която четеше, се казваше „Случаят с офицерската дилема“. Понеже ядеше, имах възможност да прочета малко, без да

задържам кадъра на втория екран. Изглежда шпионите често имат свои собствени намерения. Това на първо място включваше мотивацията им да станат шпиони. Целят лично отмъщение или преследват богатство за собствени цели. И офицерите, които отговарят за шпионите, трябва да контролират тези амбиции и където е възможно, да се възползват от тях.

Ха, та това бяха неща за детската градина. Естествено, че всеки шпионин има лични амбиции. Не се споменаваха, че и отговорните офицери може да имат. Ето например в моя случай това бяха богатство и власт.

Сега отгърна на глава, озаглавена: „Любовта враг номер едно на офицера“. Излизаше, че любовта е много опасно нещо. Ако изпратиш шпионина в някоя държава и любимата му остане далеч, той понякога претупва задачата, или прибягва до стари данни, за да се върне по-бързо у дома.

Тук се говореше и за опасността шпионин да залюби агент от вражеската страна и да стане двоен шпионин. Но това не ме интересуваше.

Замислих се над туй опасно нещо, наречено любов. В моя случай нямаше такава заплаха. Утанч просто няма да ми проговори вече, това беше сигурно. И от това на сърцето ми беше тежко.

Но Хелър беше друго нещо. Той беше влюбен в графиня Крек. В действителност, дори бе забавил заминаването си заради нея. Но случаят не се развиваше според описаното в наръчника. Не пренебрегваше работата си, да го „бибип“. Напредваше все повече.

Лошото при Хелър бе това, че не постъпваше като в букварите. Както виждах нещата, той очевидно възнамеряваше да изпълни задачата си докрай и след това да си замине, а в учебника се казваше, че трябва да я претупа, за да се върне по-бързо. За този тип не важаха никакви правила!

Унесено се замислих какви биха били последствията. Само ако спреше да се стареа толкова и да я подкара по-полека, щях да съм съвсем спокоен.

Но все пак накрая достигнах до някакво решение на въпроса.

Ако всичко мине добре, съвсем скоро той ще е мъртъв. Ще подправам доклад след доклад и цялата работа ще се проточи с години.

Въпреки угнетението, насъбрало се заради Утанч, в мен започна да надига глава слаба надежда.

ГЛАВА ПЕТА

В непрогледния мрак на втори октомври ние се издигаахме през оптичката илюзия и полетяхме над планетата.

В ушите ми още ехтеше последното предупреждение на пилота убиец: „Следим кораба ви с временен сателит, който бе изстрелян преди три часа. При най-малкия намек, че напускате района на Блито-3, ние излитаме и вие падате, в пламъци. Можем да ви хванем още преди този влекач да набере скорост. А вие не сте въоръжени. Ще ви следим. Не ставай глупак. Не смей да опитваш нищо.“

Затова не изпитах никакво удоволствие от полета. Но и без друго нямаше да ми е приятно. Космическите пътешествие, дори една кратка планетарна разходка, ме изнервят.

Капитан Стаб се движеше през цялото време над тъмната ивица над повърхността. Пътуването щеше да трае седем часа и аз просто трябваше да легна на една койка и да поспя. Но бях прекалено неспокоен.

За разлика от Хелър, аз не съм религиозен. Бях достатъчно вътре в психологията, за да вярвам на всичко, което не е твърда материя. Но в детството ми съм бил изложен на религиозни влияния от страна на порядъчните хора около мен и от време на време изпадах в пристъп на молене. Като тази вечер.

Стратегията бе изработена до най-малките подробности. Капитан Стаб ме увери, че няма да има изненади. Но от това зависеха страшно много неща. Ако изпуснехме Хелър и той започнеше да постига реални успехи в мисията си, можеше напълно да смаже изграденото от Ломбар, да провали и най-съвършено изпипаните планове за Волтар и безвъзратно да спре, без да го съзнава, напредъка на Ломбар към властта над цял Волтар. Разиграваха се огромни залози. Включително и аз имах дял. Почти не смеех да си мисля какво ще правя, като застана начело на целия Апарат. Защото това щеше да е Апарат с много повече власт даже от сега. Едно беше сигурно. Имаше много хора, които щях да наредя незабавно да убият!

Но в тези планове имаше една грешка. И тя седеше някъде долу и ни чакаше да изпрати доклад. Ако този доклад ми даваше кодовата пластина...

Сигурно съм задрямал. Капитан Стаб ме разтърси за рамото.

— Не мисля, че е безопасно да се приземим.

Излязох от кабината и го придружих до предната палуба. Посочи към екраните. Всичко беше включено. Даже металните лещи, които покриваха визьорите с диаметър колкото око, бяха отворени. Пиратите не рискуват.

Бяхме на двеста мили над земята. Беше седем вечерта, но нямаше луна и беше съвсем тъмно.

Ню Йорк беше на около трийсет мили южно от нас, огромен океан от светлини. Виждаха се кацащи и излитащи самолети от летище „Ла Гардия“ и още по-далеч, от международно летище „Джон Ф. Кенеди“. Самолетите приличаха на светулки. Небостъргачите на Манхатън ясно се очертаваха. Ето и Емпайър Стейт Билдинг! Изи сигурно работеше! Ето и ООН. Някоя от съседните високи сгради беше „Грейшъс Палмз“, където също сигурно работеха.

На североизток, пръснати като малки ярки точки върху кадифе, бяха Бриджпорт, Данбъри, Ню Хейвън и още по-нататък — Хартфорд. Беше кристално ясна нощ.

Точно под нас беше черно като в рог, дупка в светлината.

От таблото пицеше един от приемниците. От графиката му се виждаше, че сигналът идва точно отдолу.

Погледнах Стаб. За мен нямаше нищо обезпокоително. Но той беше опитен пират и знаеше да надушва опасността.

— Гледай — каза той и врътна регулатор, за да пренастрои един от екраните в различен диапазон на спектъра. Натисна бутон и образът се уголеми.

Край пътя бе спряла полицейска кола. Шосето бетонно на изток от нашата посока.

— Капан — каза Стаб.

Изсмях се.

— Те постоянно висят там — казах аз. — Това са хора на шерифа. Заместник-шерифи. Дебнат превишители на скоростта, не нас.

— Сигурен ли си?

— Ако долу е онзи имперски офицер, той навярно ги е накарал да не виждат нищо. Но те и без това няма да видят нищо, понеже ние няма да пускаме пара лизиращия лъч. Казват се Джордж и Ралф.

— По дяволите! — възкликна Стаб. — Откъде знаеш?

— Можем спокойно да се приземим. Няма да за бележат нищо.

— На вашите заповеди — каза Стаб, изразяват обичайния флотски полу-протест.

Понесохме се надолу.

Засякохме радара на подводната база на Ню Хейвън. Само че те нямаше да ни засекат.

Пилотът спря влекача на сто фута над земята в хоризонтално положение. Сканира земята на един 01 екраните.

— Няма ни една остра скала — каза той.

Приземихме се на мястото.

Вторият инженер се изстреля като стрела през въздушния люк. Сканира зоната отдолу за живи същества.

Червена точка.

Беше Хелър!

Приблужи се с равномерна походка. Даже не беше дегизиран. Носеше работнически комбинезон, тъмносин. Не си бе сложил бейзболната шапка, даже не беше с онези смъртоносни шпайкове!

Видях, че не е въоръжен. Глупакът си мислеше, че е сред приятели. Посрещнах го на изхода.

Той кимна на мен и на Стаб. Слезе насолу през коридорчето и коленичи. Отключи подовите плочи и хранилището.

— Ако наредиш на екипажа да ми помогне, ще преместим тези неща отвътре. На края на гората чакат две колички.

Стаб ми хвърли поглед и аз кимнах.

За кратко време, с голяма помощ от страна на Хелър, въпреки че се работеше на тъмно, върху едно дебело платнище на танцовата площадка лежаха петнайсет сандъка. Една керосинова лампа пръскаше бледа жълта светлина наоколо и осветяваше остарялата украса за партито, както и волтарианските съндъци. — Къде е сандък номер 5? — попита Хелър. Преди да му отговоря, той се бе запътил към кораба. Пак се спусна в хранилището.

Качи се горе. Започна да отваря други врати в задната част на кораба. Още веднъж претърси всичко.

— Един от сандъците липсва — каза той на Стаб. Стаб повдигна рамене:

— Изобщо не съм ходил в хранилището.

Хелър провери предните кабинни и складове. След това слезе от кораба. Отново влезе в къщата. Още веднъж провери номерата и бройката.

Махна ми да го последвам. Веднага се разтревожих. Носех зашеметяваща палка, „Колт Кобра“ на глезена и нож от Отдела на ножовете зад врата, а той очевидно не бе въоръжен. Но не се чувствах спокоен. Обърнах се. Капитан Стаб бе на входа на къщата. Намигна ми. Последвах Хелър.

Беше си запалил огън в кухнята. Нощта бе малко мразовита. Беше почистил всичко. Имаше кухненска маса и няколко стола. Хелър седна в най-далечния край. Аз също седнах, но не свалих ръка от 800-киловолтовия бластер в джоба.

ГЛАВА ШЕСТА

Хелър бе извадил от джоба си няколко листа, бе лежник и химикал. Започна да преглежда листовете — приличаха на стари фактури. Не виждах и следа от писмото.

Огледах се. Кухнята сега бе съвсем чиста. В старата желязна готварска печка пламтеше огън — до колкото разбирах от пропукванията и струйките дим, огън от дърва.

Осветяваше се с керосинова лампа. Вероятно електричеството не бетпе включено. Светлината хвърляше меки отблясъци върху няколко стари стъклени буркана на полицата.

На стената имаше календар — голяма снимка на елен и надпис „Застраховка живот Хартфорд“. Годината беше 1932! При нормални обстоятелства щях доста да се заинтересувам от това място. Но сега трябваше да мисля как да взема писмото! Ако имах късмет, след няколко минути Хелър щеше да е мъртъв и ние да отлетим.

Преглеждаше фактури и пишеше нещо на лист хартия. По някакви причини това, че го виждах толкова спокоен, ме изнервяше страхотно.

Помислих си, че възстановява по памет списъка на неща в сандъка. Той нищо не казваше, затова аз някак се чувствах длъжен да говоря. Може би трябва да го подсетя, да го накарам да побърза и да даде това писмо. Може би мълчеше, защото подозираше, че съм направил нещо със сандъка.

— Досега не бях виждал сандъците — казах аз. — Даже не подозирах, че са в хранилището. Ако си спомняш, не бях на влекача по онова време.

Пак се консултиреше с фактурите. Казах:

— Но наистина си спомням един флотски камион, който се отдалечаваше от влекача един ден. На него имаше сандък. Попитах часовая защо го изнасят. Каза, че не знае.

Не каза нищо. Изглежда правеше някакви изчисления. Щеше ми се да ми даде писмото най-сетне.

— Изпратих онова писмо по първия товарен кораб. Той потегли само два-три дни след като ти ми го предаде — казах аз.

Опитваше се да открие нещо във фактурите. Щеше ми се да проговори най-сетне.

— Зная колко е важно да изпращам писмата ти до капитан Тарс Роук. Знам, че той докладва на Императора и на Великия съвет. Ако не получат вест от теб, веднага ще заповядат начало на нашествието. И ще трябва, за да запазят планетата. Доколкото виждам, тя е в отворително състояние. Тъй че изобщо не си помисляй, че мога да те разочаровам в това отношение. Зная, че и двамата можем да загинем, ако започне нашествие. Така че, това е и в мой интерес. Ще се погрижа писмата винаги да пристигат навреме.

Беше изцяло погълнат от сметките. Никакъв знак от писмото. Може би бе сърдит заради телефонния разговор.

— Съжалявам, че трябваше така да те прекъсна по телефона. Не знам дали знаеш, но Националната агенция за сигурност следи всички международни разговори. Всъщност, грешката е моя. Не ти оставих телефон, на който можеш да се обаждаш.

Написах номера на тайния телефон в Афийон ни лист от моя бележник, скъсах го и го оставих на ма сата близо до него.

Той продължи да си работи.

— Трябваше да ти дам и адрес — казах аз.

Написах адреса, който можеше да използва за Турция на друг лист от моя бележник и го оставих върху телефонния номер.

— В бъдеще можеш просто да пращаш докладите на този адрес. Този, който сега си написал, ще го взема лично.

Продължаваше да се зазира във фактурите си. Някак разсеяно вдигна поглед, видя един лист и го остави на масата по средата между нас. Продължи да работи. Взех го. Беше поръчков формуляр. Пишеше:

„За мисията е нужен: един целулог професионалист, опитен в правенето на спори.“

— А, мога да ти намеря — казах. — Просто ми казвай от какво имаш нужда. Ще поискам да ми изпратят най-компетентния целулог. — Каква лъжа. — Ще изпратя молбата веднага, заедно с доклада ти. Да, точно така. Със сегашния ти доклад.

Да те „бибип“, къде е този доклад! Продължаваше да пише разни неща на листа. Не казваше нищо.

Започнах да ставам съвсем неспокоен.

— Предполагам, че в момента възстановяваш съдържанието на сандъка. Не се притеснявай, напиши всичко и ще изпратя поръчката още със следващия товарен полет. След около три месеца всичко ще бъде възстановено. — Това беше още по-голяма лъжа от тази за целулога. — Ще я изпратя със сегашния ти доклад!

Правеше списък с някакви мерки. Виждах само ръката му и тила на русата му глава. Изобщо нямах представа в какво настроение е. Не знаех ни най-малко какво възнамерява. Може би имаше и друг начин, или му бе хрумнало нещо. Не можех да бъда сигурен.

— Наистина не бива да се бавим тук много време — казах аз. — Онези двамата заместник-шерифи на магистралата може и да са ни видяли. Ако ми дадеш сега доклада, ще тръгвам.

Смяташе нещо. Хрумна ми ужасната мисъл, че по някаква причина може да ме задържа. Не мислех, че трябва толкова време, за да се опише съдържанието на един сандък.

— Мисля, че са приятелски настроени, но никога не може да се вярва на заместник шерифи, независимо с колко си ги подкупил. Така че, само ми дай доклада и да тръгвам.

Аха. Разбрах. Подозираше, че щом ни даде доклада, веднага ще го убием. Точно така. Няма намерение да ми дава доклада! Онова нападение в Грейшъс Палмз го е предупредило!

Най-добре да успокоя страховете му.

— Виж какво. Аз нямам нищо общо с претърсването на апартамента ти в Грейшъс Палмз. Такива неща постоянно се случват в Ню Йорк. Сигурно само са търсили пари. Можеш изцяло да ми имаш доверие, Джетеро. Можеш да ми вярваш, че ще предам доклада. Можеш да идеш в друга стая и да го напишеш. Няма да гледам.

Започна да запълва с цифри нов лист хартия. Най-неочаквано ми го подаде. Беше поръчка за повторно изпращане на сандък номер 5. Отгоре бяха написани името и адреса на производителя.

— О, веднага ще го изпратя — казах аз. — Сега ми дай месечния доклад и...

Бръкна в джоба си и извади два големи плика. Докладът! Беше адресиран до капитан Тарс Роук. Другият плик бе до Снелц.

— О, ще ги изпратя веднага — казах. След това погледът ми неволно се спря на старите стъклени буркани. — Виж, знам, че това

много те разстрои. Ще се кача в кораба и ще ти донеса малко главотръс на прах. Ти само изчакай тук. Не искаме много движение навън. Знаеш ли какво, даже ще се поразтърся да намеря искряща вода от запасите на екипажа. Няма смисъл да отваряш твоите помещения отзад във влекача. Знам колко ти е омръзнало да пиеш Севън ап. Изчакай ме тук. Нека сега аз да ти помогна.

Втурнах се навън.

С малко късмет щях да разгадая кода и Хелър щеше да е мъртъв след няколко минути! И край на тревогите ми!

ГЛАВА СЕДМА

Вече на борда, полетях към кабината си. Заключих вратата. Извадих необходимите инструменти и след секунда писмото до Тарс Роук беше отворено.

Жадно зачетох:

„Скъпи капитан Тарс,

Нейната вървят горе-долу добре. Хубава планета е. Твърде лошо, че не я ценят повече.

В момента се занимавам главно с подготовка и установяване. Използват предино горива от вкаменелости по страшно неефективен начин, макар че съм сигурен, че дори с примитивните си технологии, знаят и по-добри начини. Мисля, че дори крият умишлено ефективни изобретения, защото никой не може да е чак толкова глупав.

Замърсяването на околната среда най-вече е заради силно отпадъчния метод на използване на това гориво. Странно, но това е и главната причина за финансовата инфлация, която засяга цялата планета. Работя по този въпрос. От техническа гледна точка въпроса с горивото е лесно решим.

Повечето хора са много мили и добри. Наистина се водят по странни неща и се оставят да бъдат подвеждани с фалшиви технологии. Имат нещо, което наричат «психология» и е направо абсурдно. Даже децата от училище ги карат да го изучават. Няма да повярваш, но смятат, че животът е възникнал от материята. Това някак си ги прави неморални. Но мога да кажа, че напредвам с хората.

В момента изучавам политическите и икономическите аспекти. Задачата ми не изглежда невъзможна. Затова те моля да не препоръчваш втората

алтернатива, освен ако връзката ти с мен не прекъсне, или пък отявлено се проваля.

Но като стана въпрос за проучвания, спомняш ли си Исто Блин? Той твърдеше, че няма нищо лошо да изучаваш мъртва математика, само дето тя щеше да го вкара в гроба.

Моля те, поздрави от мен скъпата си съпруга.

Надявай се, че Техни Имперски Величества са добре и Империята просперира.

Поздрави, Джетеро Хелър“

Редовете на писмото не бяха равни. Някои думи бяха много гъсто изписани, други доста по-нарядко. Нямаше начин да не е с кодова пластина.

Бързо извадих копие от първото писмо. Беше с абсолютно същият размер. Наложих двата големи листа един върху друг. Започнах да преглеждам за повтарящи се думи и съответстващи неща.

Пак го прегледах.

Още веднъж отзад напред.

Още веднъж отпред назад.

Нищо не съответстваше!

Главата ми се завъртя. Какво държах в ръцете си?

Беше код. Само че... Нещо в мен се скъса. Осъзнах, че Хелър използва серия от кодови пластини. Има си цял куп! Внимателно се вгледах в ъгъла. Да, ето го! Номер. Пишеше „2“. Толкова бледо, че и на силна светлина не го бях забелязал.

Онези дяволи бяха изготвили цяла серия кодови пластини на прощалното тържество!

С безразличие отворих второто писмо, адресирано до Снелц. Както подозирах, в него имаше писмо до графиня Крек. Прегледах го без много интерес, Едно лигаво любовно писмо, нищо повече. Чакаше с нетърпение момента, в който пак ще бъдат заедно. Лиготиини.

Някой подраска на вратата. Бързо скрих писмата и отворих.

Беше капитан Стаб.

— Излезе на верандата. В момента е идеална мишена. Можем ли да го убием сега?

Въздъгнах. Наистина бях разочарован.

— Появи се пречка. Ще трябва да изчакаме до следващия път.
Това никак не му се понрави.

Самият аз бях толкова разстроен, че за малко да забравя стъклените буркани. Отидох до вратата с въздушен шлюз и изхвърлих остатъците долу на земята. Върнах се в склада на екипажа и намерих няколко опаковки захарни пръчки и главотръс на прах. Сложих ги в бурканите.

Върнах се в къщата, като се опитвах да си придам весел и безгрижен вид.

Беше на верандата. Подадох му бурканите.

— Съжалявам, че пътуването ти донесе разочарование. Надявам се, че това го компенсира до известна степен — казах аз.

Той нищо не каза.

— Честна дума, ще изпратя писмата ти и ще поръчам друг сандък и целулог. Искрено ти желая пълен успех в мисията. И в бъдеще ще бъда по-внимателен.

Можех да го убия с всяка една дума.

Не каза нищо. Гледаше по посока на влекача, където цареше пълен мрак, имаше една единствена едва забележима светлина откъм въздушния шлюз.

— В такъв случай, засега довиждане — казах аз.

Втурнах се към влекача. Скочих през шлюза. Стаб веднага потегли. Даже не изправи тревата отдолу. Знаех, че искаше да накара Хелър да го свърши.

Отидох на палубата и макар че знаех, че им преча, включих един от екраните и го настроих на нощни вълни. Но заради дърветата не можех да видя нито къщата, нито верандата, нито Хелър.

Издигнахме се нагоре с висока скорост. Наоколо само тъмнина.

Какво неуспешно пътуване! Колко ми се искаше да направя така, че и неговия дух да се присъедини към тези, които вече обитават това място.

Аз бях, меко казано, разстроен. Легнах в една койка и привързах коланите. Опитах се да направя реална оценка на положението си.

Макар че нощите бяха много по-дълга, отколкото то преди месец и макар че имахме достатъчно мно го време да се приберем в Турция преди изгрев слънце, капитан Стаб ужасно пришпорваше влекача.

Освен това не го караше равномерно! Беше в лошо настроение. Бяха му отнели плячката. Трябва по ня какъв начин да се справя с това.

Все пак, постигнах успех, макар и нищожен. В никакъв шгучай няма да изпратя поръчката за сандък номер 5. Каквото и да беше планирал, поне тук го бях задънил.

Чак тогава започнах да се тревожа за поведението му. Вярно, беше зает с цифри и сметки. Но не ми беше казал довиждане. Враждебност ли беше това? Или просто прекалена заетост?

Естествено, липсата на сандъка му провали плановете. Но дали просто правеше нови планове или беше враждебен?

Подозира ли нещо?

Започнах да треперя. Ами ако е прозрял всичко! Ако е осъзнал, че възнамеряваме да го убием? Дали това би го накарало да отвърне със същото поведе ние?

Но не. Не беше въоръжен. Даже не носеше онези смъртоносни шпайкове.

Седеше на верандата, а би трябвало да знае, че с един нощен мерник ще е много лесна мишена. Значи не е знаел.

Или мълчанието му значеше, че наистина ЗНАЕ?

Бързахме обратно към базата в Турция, движей ки се срещу изгрева. Заклех се много внимателно да наблюдавам с какво се е занимавал след като си тръгнахме. Може би това ще ми даде ключ. Трябваше да знам!!!

ГЛАВА ОСМА

След като се приземихме успешно през планинския връх, бързо се насочих по тунела към тайния си офис.

Стаб наистина бе пристигнал за рекордно време. До изгрева имаше още много. Но в САЩ беше едва 9 вечерта по източно стандартно време.

Бях нетърпелив да видя реакцията му. Дали знае?

Оставих сегашната картина и върнах записа до момента, в който ние тръгнахме. Многократно превъртах напред и спирах на по-важните места.

Той бе влязал вътре и бе заключил вратата. Пренесе с количката сандъците един по един в бара. После ги свали през тайната врата в старата мина.

Очевидно беше работил там, преди да пристигнем. В една от галериите имаше дупка с точно определени размери. Стовари всички сандъци там.

Извади два малки предмета от един сандък и ги рибра в раница. После и този сандък прибра при другите. Лошо осветление. Не можах да видя номера.

Хвърли на земята платното и го покри с мръсо-ия и прах. С една машина направи паяжини на вхо-а на галерията.

Хелър работеше много бързо. Едва успявах да теля какво правеше. Светлината беше ужасна. Но ичеше, че действа много тайно. Лош знак. Явно подозира нещо.

Изля една бутилка вода в готварската печка в кухнята и я загаси. Угаси керосиновите фенери. Зак лючи всичко. Вниманието, което посвети на всички това ми подсказваше, че сигурно знае.

Освети с фенер мястото на площадката за кацане и видя, че няколко тръни и плевели са били пречупени. Просто ги изскубна.

Изтича по пътя на около сто ярда. Там го чакаше стар бял камион. Аха, значи е предвидил маршрут за бягство! Следователно наистина е имал подозрения!

Метна раницата на предната седалка. Качи се в камиона и бързо подкара към главния път. Скоростта, с която караше, показваше колко е напрегнат.

Излезе на магистралата. Насочи се на юг. Подкара бавно. Фаровете му осветиха колата на шерифа. Спря. Аха! Значи ги е сложил там като капан.

Слезе и се наведе до прозореца на колата на шерифа. Бяха Ралф и Джордж. Бяха много заспали. За заблуда!

Джордж каза:

— Добре ли мина всичко, младежо?

Аха! Значи са били предупредени! Ралф каза:

— Направи ли си измерванията?

— Да — каза Хелър.

Джордж се обади:

— Нали знаеш, че можеш да ходиш с кола там? Няма нужда да си оставяш камиона долу и да ходиш пеша. През целия път се минава с кола. До онзи ден и аз не знаех.

Ралф каза:

— Кажете ни, младежо, нали си инженер и всичко там. Идва сезонът за лов на сърни. Понякога ходим да постреляме натам. Как мислиш, дали консултът ще има нещо против, ако ловуваме в неговата собственост?

— Сигурен съм, че даже ще му е приятно — каза Хелър. — Изказа се много ласкаво за вас.

Джордж каза:

— Можеш да кажеш на шефа си, Рангълтангъл Фоуджа, че си гледаме работата.

Да. Значи Хелър е имал подозрения, че отиваме да го убием. Хитро е уредил нещата така, че мястото около къщата да се патрулира от ченгета, предрешени като ловци на сърни. О, най-добре да стоим по-далеч от там.

След това Хелър потегли на юг, а колата на шерифа потегли на север. Значи даже си е уредил и охрана на тила!

Изведнъж си дадох сметка, че не съм обръщал внимание на друго важно нещо. В бързината преди бях изпуснал нещо важно — стъклените буркани.

Когато за пръв път влезе в къщата, беше ги сложил на бюфета пред дансинга. Точно след като премести и последния сандък, вдигна ги и ги погледна, а След това прокара пръст по плесента отвътре. Беше изхвърлил съдържанието в старата печка. Затова така пламтеше, когато изля водата. Много съществено. Бил е убеден, че се опитваме да го отровим.

Е, нямаше нужда да гледам по-нататък. Но аз не се отказах.

Пак беше излязъл от магистралата и бе отишъл До къщата на старицата. Вкара камиона в гаража. Свали работния комбинезон. Обу си шпайковете. Това показваше, че очаква неприятности. Може би мисли, че сме му устроили засада.

Старицата излезе с малко закъснение. Носеше пушка. Много съществено. Казал ѝ е, че може да го преследват и да се стигне до стрелба. Тя каза:

— О, това си ти, младежът.

Предложи му чаша кафе. Той се извини, че я безпокои толкова късно, но тя му каза, че няма проблеми.

Той си сложи кожена таксиметрова шапка, качи се в старото оранжево такси и подкара.

Случи се само още едно нещо, и то същия ден беше спрял в един крайпътен морски ресторант и си бе поръчал два лобстера, приготвени в масло. Много съществено. Казват, че на обречените на смърт винаги им дават едно последно ядене. Нищо, че той просто вечеряше — това показваше, че е обречен. Облегнах се.

Заклучението, извадело на основата на цялостното му поведение, показваше и без сянка на съмнение, че Хелър е знаел, че сме дошли да го убием.

Сигурно много се чуди защо не сме го направили. Да, начинът, по-който се бе притеснил над една щипка на рака, опитвайки да извади месото, говореше, че е под стрес. Узнал е истинските ми намерения. Това значи, че ще трябва да съм крайно внимателен и да планирам действията си по-точно и смъртоносно. Тази вечер само поставихме Хелър нащрек.

Сега вече имах истински проблеми.

Един предпазлив Хелър ще е много по-опасен. Следователно, много по-хитър и прикрит.

Със сигурност нямаше да му позволя да продължи. Ако наистина успее с мисията си, край на Лом бар. Ако не успее, край на Земя.

Заболя ме глава.

Отчаяно се нуждаех да разплета ребуса.

Но как?

ЧАСТ ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

ГЛАВА ПЪРВА

На следващия ден проявих глупостта да ида през тайния си офис в хангара. Целта ми в действителност беше да видя дали работи алармената система.

Възнамерявах да проведа една тренировка. Сега, когато Хелър подозира, че сме отишли да го убием, най-добре да сме подготвени в случай на негова атака.

Фахт бей беше в хангара. Казах му, че искам да направя тренировка. Той не се съгласи, защото щяла да прекъсне работата на всички. Тъкмо се опитвах да му обясня, че сме застрашени от Хелър, когато капитан Стаб, като видя как размахваме юмруци един срещу друг, дойде при нас.

Мислех, че антимаанкото ще застане на моя страна и ще ме защити. Но той беше в много кисело настроение. Не обърна никакво внимание за какво говорим.

Капитан Стаб каза:

— Заплашен съм от въстание на екипажа!

Фахт бей не искаше да има нищо общо с въстания и бързо се изпари, доколкото е възможно да бърза дебелилото му туловище. Остави ме сам със Стаб.

— Ти си добър офицер, Грис, ако изобщо има такова нещо като добър офицер. Но не можеш да пъхнеш под носа на някой нещо вкусно и после да кажеш — не, няма да го ядеш. Така не е хубаво. Обеща им да убият този имперски офицер, а после го отлагаш, просто ей така. Това срина духа. Освен това, не е честно.

— Какво мога аз да направя?

— Те отстояват правата си. Ако не получат исканото, не мога да отговарям. Така че най-добре да се съгласиш с исканията им.

— За какви права става въпрос?

— Да могат да пиратстват, естествено.

— Виж какво — казах аз. — Хайде да бъдем разумни. Тези пилоти убийци стават доста нервни, когато влекачът е във въздуха.

— О, това ли — каза Стаб и с лекота отхвърли с жест на дебелината си ръка влекача. — Той няма въоръжение. Не може да носи плячка. Кой ти говори за влекача.

Махна ми с ръка.

Заведе ме в малко помещение в хангара. Всъщност това беше склад, където години наред се бяха събирали боклуци и прах.

Стаб заобиколи големия хълм отпадъци. Посочи към няколко много стари, избелели от времето каси. Имаше страшно много такива.

— Знаеш ли какво е това?

Нямах ни най-малка представа.

— Това е „линеен скачач“. Докато някои други си пренебрегваха задълженията, аз не стоях със скръстени ръце и проучих как се е озовал тук. Бил е напълно разглобен и пренесен от Волтар. И — многозначително добави той, — така и не са го сглобили.

— Какво е това „линеен скачач“? — попитах аз.

— Това е страхотно чудо, ето какво е. Разработени са от волтарианската армия. Използват ги на въоръжение. Могат да повдигнат стотонов блок артилерия, да прескочат вражеската линия и да го поставят зад врага, след което да ги обстрелват в тил.

Съвсем не разбирах. Тук нямаше вражески сили, нито артилерия, която да бъде премествана.

— Мисля — каза Стаб, — че на някой в твоя отдел, може и да е на шефа ти, му е хрумнала хитрата мисъл — понякога и такива неща стават при офицерите, — че това може да се използва при пренасяне на големи количества наркотици през границите на тази планета. Взели са един от армията и са го пренесли тук на части.

— Сигурно така е станало — казах аз и огледах избелелите сандъци.

— Да — каза Стаб, — само че като повечето идеи на офицерите, с които се убиват хора и се оплескват цели операции, това няма да стане. Товарът се повдига с помощта на лъчи и се пренася. Той не е защитен от нищо и може да бъде засечен и от най-елементарния радар. Работи само в атмосфера — защитата от налягането в летателната кабина е минимална и не може да се издига много нависоко. Затова така и не са го сглобили.

— Значи е безполезен — казах аз.

— А, не — каза капитан Стаб. — Това е най-страхотното пиратско оръжие. С лъчите му мога да вдигна цяло село и да отлетя с него. Мога да повдигна цяла банка, да я оберя на десет хиляди фута височина и да пусна долу боклука. Ако не носи товар, невъзможно е да го засекат. Така че не е безполезно. Направо е безценно!

Погали един сандък.

— Мога даже да измисля някакво перде, което да покрива товара и да пренасям оръжие за бунтовници. Това нещо е цяло състояние! Но така и не се е намерил един офицер, който да попита един умен и отдаден на работата подофицер какво може да се прави с тази машина. В армията пръскат оръдията с абсорбопокритие. И мисля, че това е известно в Апарата. Не го пише в указанията. В крайна сметка важен е опитът, а не знанията на теория.

Обзе ме чудно вдъхновение как да сложа край на бунта.

— Колко време ще трябва, за да се сглоби това нещо?

— Ами, разглобено е до последния болт. Ако здраво работим в свободното от хвърляне на зарове и пиене време — да речем по два часа на ден — ще ни трябват няколко месеца.

— Започвайте — казах аз. — Веднага започвайте!

— Страхотен си, Грис. Нищо, че си офицер. Ще ти покажем, че когато става въпрос за бизнес, няма равни на нас. Ако някога сглобим това нещо и то проработи, ще имаш доста приличен дял от плячката.

Тупна ме приятелски по гърба и отиде да каже на екипажа.

Олекна ми. Справих се с бунта по съвършен начин.

Но въпреки това съдбата не бе благосклонна. Едва бях влязъл в тунела, който водеше до офиса ми, когато изведнъж ме спря Фахт бей.

— Имам да ти докладвам нещо.

За бога, знаех си, че не трябва да идвам на това място.

— Трябва да ускорим производството на хероин — каза Фахт бей.

— Защо, та вие и сега работите с максимална мощност!

— Знам — каза Фат бей. — Много ми е неприятно да го кажа, но сме на загуба с една торба от двадеста и пет фунта.

— И какво — казах аз. Да ги „бибип“ тези счетоводители.

— Пазачът казва, че някой я е откраднал.

— Ами, просто не са били преброени правилно.

— Не — каза Фат бей. — Никога преди не се е случвало такова нещо, а това е трети случай за последните пет дни. Някой краде от запасите хероин и то сериозно. И то някой от базата.

— Тогава ускорете производството — нетърпеливо казах аз. По дяволите, изобщо не бях в настроение за още проблеми.

— Е, вече знаеш — каза той и ми хвърли странен поглед. — Ще ускорим производството.

И този проблем го реших.

Това ще ме научи как да се движа из хангара. Трябва да имам най-малкото бластер. Жалко, че човек просто не може да хвърли една граната върху всички проблеми, които се появяват. Толкова мислене, отгоре на всичкото това страдание, направо ме заболяваше глава.

ГЛАВА ВТОРА

Сега, когато Хелър знаеше, че срещу живота му има заговор, трябваше да го следя много отблизо. Може да дойде в базата и да се опита да ме убие.

Но, както обикновено, не правеше кой знае колко смислени неща.

В дните, след като се върна от Кънектикът, Хелър посвети голяма част от времето си на учене. Прегледа записаните лекции от всички часове, които беше пропуснал. Учеше в офиса в Емпайър Стейт Билдинг. Вероятно учеше и в апартаментата си, но кой шае какво правеше там, понеже смущението постоянно пречеше. Но най-много се притеснявах от това, че учеше във фоайето на Грейшъс Палмс.

Вечер сядаше, полускрит в листата на палмите, но все пак се виждаше от входа. Само той си знаеше защо учи на такова място, където постоянно го прекъсваха.

Долу слизаше облечен в черен смокинг с копринена яка. Ризата беше с копринено жабо отпред и копринени ръкавели с диамантени копчета. Откъде ги е намерил, не знам — може би ги е поръчал специално — но беше с черни кожени бейзболни шпайкоке.

Тъкмо започваше някоя лекция за диференциални уравнения или друга подобна глупост и още на първата страница някой дипломат иде при него, той става, ръкува се и губи маса време. Явно в ООН току-що бяха влезли в сесия, защото имаше много клиенти, всички с различен цвят и отсенки на кожата.

Не казваха нищо умно и в началото си мислех, че сигурно говорят закодирано. Неща от рода на „Как си, приятелю?“ от страна на дипломатите и „Направо страхотно“ от Хелър. Неразбираемо. А от време на време някой дипломат ще повдигне вежди и ще попита „Ти пробваш ли се?“, а Хелър ще отговори „Само след високопоставените личности.“ И те се засмиват някак съучастнически. Съвсем неразбираемо.

Но едно нещо беше пределно ясно. Той беше прекалено „бибип“ популярен.

В ъгъла на фоайето непрекъснато се рисуваше по една картина. Неизменната тълпа около художника, момичето полуголо, изкусително. И аз исках да видя по-добре, но Хелър никога не поглеждаше в тази посока! А с периферното зрение не можеха да се хвана много подробности.

Единствените случаи, когато успявах хубаво да огледам момичетата — а те бяха зашеметяващи във всяко едно отношение — бе когато излизаха от фоайето. А тогава бяха наметнати, защото рисуването беше приключило за вечерта. По пътя към асансьора спираха при Хелър и казваха нещо от рода на:

— Върви добре, хубавецо. Южна Африка се съгласи.

Или нещо еднакво глупаво. Беше объркващо. Първо по програма трябваше да е проститутка на седмицата, а те очевидно го бяха сменили с проститутка на вечерта. Човек направо се побъркваше. Но явно Хелър бе намислил нещо, макар и да не можех да вървя в крак с него.

Все пак може би беше по-добре, че не можех да оглеждам хубаво тези момичета. Моето легло беше празно и макар че тя всеки ден излизаше с колата, изобщо не я зървах. Очевидно бе изтрила моята многострадална личност от живота си. Чувах, че момчето било по-добре, но никой от тях не излизаше от стаята.

Хелър намираще време да ходи насам-натам, въпреки висенето му при дипломатите и ученето на лекциите, да го „бибип“.

Цели три сутрини правеше най-глупавите неща, които бях виждал.

Хващаше си обикновено такси и тръгваше нанякъде. След малко Бум-бум пристигаше с тяхното такси и казваше на Хелър: „Нищо.“ Това беше всичко. Хелър после се качваше в метрото, слизаше на някоя станция и чакаше. След малко пристигаше Бум-бум и казваше: „Нищо“. Хелър тръгваше бавно покрай различни сгради и зяпаше по витрините. И след малко Бум-бум идваше и казваше: „Нищо“. Най-накрая разгадах какво правят. Упражняваха някоя тъпа задача по следене от курса по разузнаване. Само дето Хелър винаги носеше червената си бейзболна шапка и се отличаваше като светофар. Беше или от разузнаването, или някое друго тъпо упражнение.

След тези няколко дни Хелър престана. Може би му беше омръзнало да ходи и да се вози. Може би просто разглеждаше Ню

Йорк. Кой би могъл да разгадае ненормалното му поведение?

Минаха почти две седмици от ежедневно учене и киснене във фоайето. Изведнъж последва рязка смяна.

Една сутрин стана много рано. Отиде с метрото до Нюарк и се запъти към гаража „Джифи-спифи“. Майк Мутационе извади глава от един багажник и емоционално се поздрави. Заговориха за това и онова, включително и за идеята на Майк да направи Хелър католик. А Хелър се защити:

— Откъде знаеш, че душата ми вече не е спасена?

Майк изглежда нямаше отговор на това, затова минаха на служебни въпроси.

Хелър искаше да наеме гараж. Майк му каза, че няма проблеми, имали няколко наоколо, където държали „пресните“, преди да им „сменят физиономията“. Майк сам го разведе с колата, видяха ги и Хелър си избра един, който се заключваше много здраво. И го нае.

После се върнаха в гаража и отидоха да видят Кадилака на Хелър. Работата напредваше, но новия двигател все още не бил „модифициран да вдига 190 мили в час“. Но Хелър не го интересува новия двигател. Искаше да види стария, който беше изваден върху някаква маса.

Хелър изигра на Майк малък номер по своя типично точен и бърз начин. Искаше старият двигател и още един радиатор да бъдат качени на влекач. Искаше да се прикачи бензинов резервоар. Искаше и спирачен барабан около връзката на двигателя с в-образната тръба.

Озадачих се. Защо му беше да прикачи към влекач двигател, който няма да движи влекача?

Майк каза:

— А, лесна работа. Ей там имаме един влекач, Който един „бибип“ глупак открадна. Как да продадеш количка за багаж? Имаш го. Тук имам две свободни момчета. Още този следобед ще ти изпълним поръчката.

Хелър му даде пари и му каза като свърши с работата да го премести в новия гараж. Ненормален. Не само, че искаше превозно средство, което нямаше да може да върви, но щеше да го държи и в частен гараж. Нищо чудно, че този Майк иска да го прекръсти в друга религия. Беше прекалено луд в сегашното си състояние.

Хелър излезе да пазарува, след като се сдобил с два адреса и купи голяма бутилка кислород и още една бутилка водороден газ. Каза им да ги изпратят в гаража.

Върна се в Ню Йорк и продължи с обичайните си разходки, но рано на следващата сутрин замина за Нюарк с голяма чанта инструменти.

Отиде в гаража. Там го чакаха влекачът и бутилките с газ. Облече бял работен комбинезон и се захвана за работа.

Остави вратите на гаража отворени. Постави измервателен уред на спирачния барабан зад двигателя. Запали и започна да следи показанията на уреда. Даваше все повече газ. Шумът, вибрациите и пушекът бяха ужасни.

Пак си играеше. Винаги можеш да разчиташ на хората от Флота, когато става въпрос да си играят с машинарийки.

След това свали карбуратора, но си сложи ръкавици да не се опари.

Свърза регулаторите и маркучите с кислородната и водородната бутилки.

Направи метална поставка на мястото на карбуратора, проби две дупки и свърза маркучите.

Изпълнението беше доста грубо. Сложи си газова маска, за да може да работи.

Запали!

Двигателят работеше!

После смени бутилките и започна да подава налягане на спирачката. Постоянно си записваше измерванията. С помощта на друг измервателен уред започна да следи газовете, които излизат от ауспуха. Така нагласи двете клапи на водородната и кислородната бутилки, че измерванията на ауспуха станаха нула, а на спирачката — максимални.

Вече беше станало късно. Той разкачи всичко, свали си комбинезона и тръгна. Още една загадка. Какво беше всичко това?

Но едно нещо беше сигурно. Беше щастлив. Даже си подсвиркваше по пътя за метрото към Ню Йорк. Беше научил нов трик.

Твърде бързо напредваше. Знаех, че го прави напук на мен, да ми се подиграе, че трябва да отложи убийството му.

Чувствах се ужасно.

ГЛАВА ТРЕТА

Точно когато си мислех, че по-лошо от това не може да стане, пристигна „Бликсо“. Това съвсем разпръсна сегашното ми объркване. Беше осем вечерта по турско време. Тъкмо се чудех как да избегна безсънната нощ в самотното ми легло, когато прс дупредителното табло в тайния ми офис започна да просветва:

ПРИСТИГАНЕ НА КОРАБ

Можеше да бъде само „Бликсо“. Изведнъж се сетих за златото и се зарадвах. Бях обещал на капитан Волц бутилка уиски, като пристигне. Той бе сред офицерите, които никога не забравят такива неща. Бутилката, която бях приготвил, беше открадната. Може да не иска да ми даде златото!

Бързо позвъних на шофьора на таксито.

— За бога, бързо ми донеси бутилка скоч.

— Положението изглежда зле — каза той.

— Наистина е зле — казах аз.

Затворих. Бързо тръгнах да търся униформа. Когато просветна таблото, бях съвсем гол. Няма как да се кача така на борда. Болц щеше да помисли, че нямам никаква власт и да ми задържи златото. С него ще може да си купи огромно количество скоч — за шест милиона долара. Познавах много добре капитан Болц.

Намерих една униформена туника, но панталон — не. Когато след малко намерих панталон, бях забутал някъде туниката. Намерих си шапката под леглото, но никъде не открих медальона с моя ранг.

През стаята ми сякаш бе минал ураган. Но успях да събера на едно място панталон, туника, ботуши и шапка. Може би той няма да забележи, че медальонът липсва.

Чух таксито. Отидох в спалнята. Шофьорът се втурна и ми тръсна една бутилка. Беше фалшиво. Арабско.

— Това уиски не е хубаво — казах аз.

— И ситуацията не е хубава — каза той.

Ще трябва да свърши работа. Изпратих шофьора от стаята с шепа лири.

Втурнах се по тунела между тайния офис и хангара. „Бликсо“ още не бе заел позиция. Зачаках.

Най-накрая успяха да поберат нищожните му двеста и петдесет фута височина в единия край на площадката за кацане и закараха прекалено висока стълба до въздушния шлюз. Смениха стълбата. И тази не стана. Космонавтите от „Бликсо“ спуснаха собствена подвижна стълба. Качих се на борда.

Капитан Болц беше в кабината си и се преобличаше в цивилен костюм, който не му беше съвсем по мярка. Готвеше се да излезе в града. Закопчаваше износената си риза, която скриваше косматата гръд. Подадох му уискито. Той заряза копчетата. Стисна със зъби капачката и я разкъса. Отпи голяма, голяма глътка. Потръпна и леко се замая.

— Боже! — доволно каза той. — Боже, много е добро.

Отпи още една гътка. Каза:

— Е, Грис, как си ти?

Бръкнах в джоба и извадих ключа към склада, в който бях заключил златото.

— Пътниците ти пристигнаха в страхотна форма. Някакъв си Гунсалмо Силва беше потънал в дълбок сън, така че изобщо не го чухме. А Прахд Битълстифендър през цялото време не излезе от кабината си, учеше като откачен. Онзи малък „бибипец“ — как му беше името — Ту-ту? — трябваше да го вържа с вериги. Не заради него, а заради екипажа — всички се опитваха да го вкарат в леглото си. Иначе всичко е наред. Сложи един печат на няколко документа и всички пътници са твои, включително и товара.

Веднага извадих личната си платка и започнах да подпечатвам. След малко ръката ми взе да се уморя на, затова погледнах какво подпечатвам. Втората половина документи бяха празни бланки за внос, за да може Болц да си вкара контрабанда на Волтар как вото поиска. Подпечатах ги.

Ухили се.

— Как само се разбираме — каза той. — А сега, ако разрешиш, хората ми да започнат да разтоварват. Пийни малко уиски. Не? Тогава тръгвам и бог да е на помощ на Турция. — Излезе.

Трябва доста да е навикал екипажа, защото почнаха без никакви протести. Отключихме.

Ето го — красиви чудни сандъци! Осемнайсет с десетфунтови кюлчета злато. Това правеше девет хиляди унции. Златото в момента вървеше по седемстотин долара на унция. Значи сега пред очите ми имаше злато за шест милиона и триста хиляди долара! В крайна сметка, престъпленията излизат изгодно.

Взех двама работници от хангара да помагат и само след малко златото потече през тунела към тайния ми офис. Влязох пръв, хвърлих едно одеало върху екрана и пуснах работниците да го наредят в единия ъгъл. Не отне чак толкова място. Те, естествено, не знаеха какво е това. На сандъците имаше лепенки „За медицински цели“ и „Радиоактивно“.

Тъкмо се канех да затворя вратата след тях и да се нарадвам на спокойствие, когато пристигна пратеник.

— Искат да разтоварят и останалата част от товара. Къде да я пренесат?

Затворих стаята и се върнах обратно през тунела. Разтоварвах кашони, кашони, кашони с материали от „Занко“.

О, по дяволите! Болницата! Бях забравил да проверя дали цялата доставка е налице!

Взех телефон и се свързах с доставчика.

— Естествено, че сме завършили всичко — каза той. — От седмица се опитвам да се свържа с вас.

Аха, значи и от тук съм богат! Олекна ми на душата поне за това.

— Къде са ключовете?

— У Фахт бей.

Все по-добре и по-добре. Изпратих човек до Фахт бей.

— Камиони — казах аз. — Трябват ми камиони. Всичко това е за новата болница!

— Всичкото?

Пак погледнах. Продължаваха да разтоварват. Вече бяха натрупали цяла планина и продължаваха да разтоварват. Тук имаше някаква грешка.

Грабнах фактурата от ръцете на един от екипажа. Не беше един лист, а три. Единият съдържаеше нещата, които използвахме при вдовицата Таил, другия беше от първата покупка. Имаше и трети! Боже мой! На какво ли не са способни корумпираните началници! Ломбар бе учетворил поръчката от Занко, за да спечели още милион и половина кредита комисионна за себе си! Сега тук имаше достатъчно

целулолически принадлежности, за да се обработи цяла армия. Две армии! Освен това бяха учетворили и всички дреболии, които бях поръчал между другото, без да ми трябват. Никой не знаеше какво може да има в растящата грамада. Сигурно „Бликсо“ не би могъл да побере и грам повече.

Но изведнъж се сетих! Мръсни мошеници! Не са ми дали допълнителните трийсет хиляди кредита, които се полагаха лично на мен! Тъкмо смятах да се втурна и да напиша едно гневно писмо, когато Фахт бей каза:

— Искаш да кажеш, че всичко това заминава за болницата?

— Да, да, махнете етикетите. Накарай хората си да се размърдат.

— Но така ще изчезне номерацията и маркировката — каза той.

О, по дяволите! Подробности, подробности. Попитах един от екипажа:

— Къде е този Прахд Битълстифендър?

Той не го знаеше по име, но като го описах, отиде и го изведе от кабината му. Висок и кльоцав, той се появи отгоре на стълбите, олюляващ се под тежестта на багаж и записки.

— Ти поемаш болницата! Тези етикети не могат да останат така, ще ги видят хората. Смени ги и натовари всичко това в камиони.

— Здравей, офицер Грис — каза той. — Мога да говоря на турски. Слушай. Сега говоря на турски. Откога започва да ми тече заплатата?

Пак понечих да се втурна да напиша гневното писмо. Един от екипажа ме спря.

— Къде да го оставим този?

Носеха носилка. Някой дълбоко заспал. Злобното лице на Гунсалмо Силва, което не беше по-хубаво в състояние на покой.

— В килия. Коя да е. Не го будете засега. По-късно ще се погрижа за него.

Пак се опитах да се измъкна. Двама от екипажа извеждаха някого. Във вериги, увити в плат и заключени. Едва ходеше. На главата му имаше чувал.

Единият попита:

— Какво да го правим?

Свали чувала. Беше Туола, Ту-ту, от моя офис. Като ме видя, започна да плаче на секундата.

— Затворете го в килия — казах аз. — Ще ви покажат къде са килиите за арест. Никой да не говори с него, абсолютно никой.

Пак се опитах да тръгна. Един от екипажа каза:

— Има към двеста фунта разни документи в кабината му. Какво да ги правим?

— Пренесете ги в офиса ми. И недейте да вадите новече никого от кораба. Имам работа.

Най-сетне се измъкнах.

Седнах и написах най-отвратителното и гневно писмо, което можах. До Занко. Дължаха ми трийсет хиляди кредита и се опитваха да ме измамат. И не само това. Написах им, че са ме лишили от възможността да купя с тях злато! Злодеи!

Чак тогава се почувствах по-добре. „Бликсо“ беше пристигнал. Глупаво се надявах, че неприятностите ми са свършили. Едва сега започвах!

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Златото ми пристигна и аз най-спокойно си спах до сутринта.

Карагъоз енергично ме разтърсваше за рамото.

— Султан бей! — повтаряше той. — Ела бързо. Може би бунт!

Станах от леглото. Обух панталон и ботуши и намъкнах дебел пуловер. Затичах след Карагъоз.

Фахт бей чакаше в кола пред портата. Държеше вратата отворена. Светлината едва стигаше, за да видя лицето му, но то бе бяло като платно.

— Болницата! — каза той и шофьорът отцепи натам.

— Започнаха да се събират от ранни зори. Чули са, че болницата ще отвори днес.

— Кой?

— Майките.

— Защо?

— Заради табелата.

Казах:

— Не виждам нищо тревожно в това.

— Така ли? — попита той. — Ако изгубим подкрепата от майките в този район, притока от рождени свидетелства ще секне. Така че, внимавай как се отнасяш с тях.

— Аз ли? А останалата част от служителите на Апарата? Това не е ли ваша работа?

— Това е твоя болница. Не я съгласува със Съвета На офицерите.

— Все аз трябва да правя всичко! — оплаках се.

— И внимавай как ще справиш с предната линия.

— Каква предна линия?

— Местните лекари и помощниците им.

Като пристигнахме, пред болницата се бе събрала голяма тълпа. Повечето бяха майки и деца. Седяха послушно, както често правят турците. Те са много послушен и покорен народ, особено преди да избухнат. Покорни са пред волята на Аллах. Но Аллах очевидно иска свещени войни при най-малкия повод.

Проправих си път през тях. Много хора кашляха. В Турция туберкулозата е масово разпространена. Към мен се обръщаха очи. Болни очи. Трахомата също е масова болест в Турция. От време на време виждах характерните изкривени крайници и неизбежните рани.

Около болницата имаше купища изровена пръст и още не я бяха изравнили. Но самата сграда беше ннушителна — на голяма площ и ниска. Влизаше се по големи стълби, пред които имаше широка площадка и висока портална врата.

Наблизо бе сложено голямо бяло табло. Отгоре бе нарисуван полумесец. В повечето страни на земята използват червен кръст, но тук — червен полумесец, символа на прераждането. Имаше и друг голям надпис. Пишеше: „СВЕТОВНА ОБЕДИНЕНА БОЛНИЦА НА МИЛОСЪРДИЕТО И СЪСТРАДАНИЕТО Строителна фирма «Мудлик»“

Не виждах нищо лошо в това. Какъв бунт. Фахт бей винаги преувеличава.

Качих се по широките стълби, проправяйки си път през тълпата. Сблъсках се с предната линия.

— Спри! — каза внушителен мъж, който носеше плакат.

— Всеки, който мине през предната линия, е враг на турската национална гордост. — Посочи към плаката. На него бе написано:

„НЕЧЕСТНО СПРЯМО ОРГАНИЗИРАНАТА МЕДИЦИНА.
ДОЛУ МИЛОСЪРДИЕТО И СЪСТРАДАНИЕТО!“

Лекарите и помощният медицински персонал, които носеха такива плакати, изглеждаха твърдо решени.

На площадката над стълбите имаше малък пиедестал. Вероятно бе направен за статуя, която още не е готова. Фахт бей ме побутваше отзад да се кача на пиедестала. Нямах избор. Качих се.

Какво море от лица!

Колко силна кашлица и трескави очи.

Колко много болни крайници и други органи!

Знаех, че Министерството на здравеопазването и социалните грижи в Турция активно се бори със заболяванията. А също и Министерството на труда. А също и много други благотворителни организации Но да се справяш с такива проблеми в Турция е тежка задача. Досега не бях забелязал колко много болни хора има в този район.

Отворих уста. Исках да им кажа да си идат по къщите. Нямах възможност. Едрият доктор от предната линия извика:

— Аз съм учил в Съединените Щати. Знам как трябва да се ръководи медицината. НЕ ТРЯБВА ДА ИМА БЕЗПЛАТНИ КЛИНИКИ!

Предната линия моментално се затвори около пиедестала и започнаха да ме удрят с плакати и Пръчки!

Пазих се, навеждах се, опитвах се да браня.

Другите започнаха да скандират в такт с ударите по мен: „НИКАКВА БЕЗПЛАТНА КЛИНИКА! НИКАКВА БЕЗПЛАТНА КЛИНИКА!“

Изкрещях:

— Естествено, че няма да има безплатна клиника!

Тълпата моментално подхвана действия. Бяха въоръжени с топки кал! Въздухът почерня от кал. Замервах МЕН!

Лекарите бяха доволни. Едрият се обърна към тълпата:

— Разбрахте ли! Няма да има безплатна клиника!

Тълпата веднага започна да захвърля и мен, и докторите. Подвикванията се извисиха в див рев.

— Къде е войската? — креснах на Фахт бей. Той страхливо се бе свил в ъгъла над стълбите.

— Болницата си е твоя! — надвика той врявата. Една буца кал ме удари в лицето.

Свали ме от пиедестала! От носа ми започна да тече кръв.

Изведнъж на пиедестала се изкачи висока, кльоцава фигура с бяло палто и вдигна ръце. Беше Прахд Битълстифендър. Тълпата спря да хвърля, за да чуе какво ще стане. На чист книжовен турски Прахд каза:

— Скъпи съграждани! Скъпи турци! Изправям се днес пред вас, за да ви призова към свобода! Време е, крайно време, ние, децата на Аллах, да се вдигнем като един и да отхвърлим желязната хватка на чуждите потисници!

Носът ми толкова кървеше, че ми се струваше, че ще умра от загуба на кръв. В тази болница трябва ше да има студена вода. Запристъпях заднишком към вратата. Влязох в коридор.

Гласът на Прахд продължаваше да се разнася.

— Една обединена Турция, изправена смело срещу жестоките врагове...

Беше много далеч и вече не можех да го чувам.

Влязох в една баня, затворих вратата и пуснах студената вода. Седнах на тоалетната чиния и си сложих намокрена тоалетна хартия отзад на врата.

Очаквах всеки момент тълпата да нахлуе през вратата и да ме разкъса парче по парче. Но засега само изтичаше безценната ми кръв.

След безкрайно дълго време проклетата кръв спря.

Навън беше ужасно тихо. Дали не бяха дошли баретите и не ги бяха застреляли всички?

Рискувах и надзърнах. Голяма чакалня. В нея се бяха подредили редици майки, тихи, послушно чакащи ред.

Бяха поставени маси. Местните доктори работеха около тях, правеха най-различни неща, обичайни за тази професия. Изглежда с радост обслужваха хората един по един. Не видях ни една майка да плаща. Не можех да разбера.

Уплашен, че ще ме видят и пак ще ме замерват, пропълзях край стената. Ръка на рамото ми. Подскочих.

— Тъкмо бях тръгнал да ви търся.

Беше доктор Прахд Битълстифендър. Въведе ме в малка операционна. Започна да ми преглежда носа.

— Какво направи? — казах аз. — Каква беше тази реч?

— Реч, произнесена от Кемал Ататюрк в началото на революцията — каза Прахд.

А, Кемал Ататюрк. Турците го обожаваха. Познали са речта и са спрели, за да слушат.

— Ох — казах аз. Правеше нещо в носа ми.

— Не мърдайте, ако обичате.

— Ами какво стана с безплатната клиника? — попитах и потръпнах от мисълта за разходите.

— О — каза Прахд и бръкна още по-навътре в носа. — Казах им, че всичко е безплатно.

— Ох.

— Казах им, че в крайна сметка това е тяхната болница, така че те трябва да подготвят всичко и да действат като сестри и изобщо като персонал. Решиха, че е чудесно.

— Ох, ами онези доктори?

— Назначих ги всички като квалифициран състав По няколко часа дневно срещу високо заплащане.

— Ох — казах аз. И не защото ме беше заболяло. Изведнъж тази болница се оказа огромен разход, не печалба! — И как реши, че имаш правомощията да решаваши всичко това?

— Снощи ми казахте, че отговарям за болницата — каза Прахд. — Така че, направих точно каквото мислех, че ще искате, офицер Грис. Да излекувам болните. Да помагам на бедните и нуждаещите се. Подобри отношения с племената на този примитивен край на планетата. Възхищавам ви се за широкия обхват в междузвездните отношения. От днес ли започва заплатата ми?

— О, боже!

— Мога да говоря и италиански — убедително каза той.

— Откъде да знам, че можеш да лекуваш? — рязко казах аз. — Току-що започна тестовете. Има някаква минимална възможност да ти се плати, когато болницата започне да печели пари. Истински пари!

Започна да бърка по-силно в носа ми.

— Ох!

ГЛАВА ПЕТА

Понеже пуловерът ми целия бе в кал, Прахд взе една бяла престилка и ме наметна.

— Искам да ви разведа из болницата, защото има проблеми — каза той.

Настръхнах. Как може да има проблеми? Аз сам бях изработил плановете. Отне ми много време.

Последвах го навън. Опашката постепенно се придвижваше в чакалнята и всичко изглеждаше спокойно.

Тръгнахме по един коридор. Операционна, не напълно обзаведена. Приемни кабинети, не напълно обзаведени. После много врати. Отделения. Огромен брой. Понечих да вляза в едно.

— Не — каза Прахд. — Пълно е.

— Вече толкова много пациенти?

— Не, не. Всички отделения и стаи са пълни с оборудване. Екипажът и аз работихме цяла нощ. Но успяхме само да сменим етикетите и да ги преместим. Тук има достатъчно оборудване и запаси, за да се поддържат няколко болници, и то години наред. Това исках да ви покажа. Нямаме място за пациенти. Всичко е заето за склад. Имам нужда от още една сграда, където само да държа оборудването. И едно голямо хладилно помещение, когато започна да изграждам култури и клетъчни банки.

Той не знаеше. Натиснах един бутон. Откри се стълбище. Заведох го долу в мазето.

Беше цял болничен комплекс, сам за себе си. Имаше и много индивидуални стаи.

Той беше удивен.

— Какво е това? Тайна болница под болницата?

— Точно така — казах аз. И му казах за главния план за промяна външността на гангстери и издирвани.

— Приличат на килии — каза той.

— Това е, за да могат да се чувстват като у дома си — казах аз. — Ще можеш ли да се справиш?

— О, никакъв проблем. Просто трябва да върви и горната болница.

— Тя е за прикритие.

— Но това все още не оправя проблема със складовото пространство, офицер Грис. Нито с хладилното помещение. Дори напротив, така стават още ни необходими заради повечето култури, които ще фибва да разработвам, смяната на отпечатъци от пръсти, ларинкси и така нататък.

Виждах, че се държи като муле. Качихме се горе, където си бе устроил офиса. Беше хубав офис. Имаше телефон, при това свързан. Обадих се на строи-телна компания „Мудлик“ и веднага ме свързаха с директора.

— Мисля, че едно от финансовите условия на доктора не е изпълнено.

— Разходите надхвърлиха очакванията — каза той.

— Ще ми трябва още един голям склад и хладилно помещение.

— Ако има още половин милион щатски долара, разходите ще бъдат покрити — каза той.

Боже мой, тази болница ми излизаше много скъпо!

— При същите условия — казах аз.

— При същите условия — съгласи се той.

— Направете плановете и започвайте работа.

— Ти си богат — отбеляза той.

— Но гледай ти да не станеш прекалено богат — казах аз. — Около болницата има страшно много кал.

Затворих. Е, все пак милосърдните болници си имаха добрите страни.

Сега комисионната ми ще бъде половин милион щатски долара.

Станах и се приготвих да тръгвам. Носът продължаваше да ме боли.

— Като дойдат хората от „Мудлик“, само им кажи какво искаш и гледай веднага да започват. Аз имам друга работа.

Прахд изобщо не се опита да стане.

— Не искате ли да чуете новините от Волтар? — попита той. — Знам колко присърце взимате добруването на страната си.

На хората им се говореше. Пак седнах.

— На Волтар всичко е нормално — каза Прахд. — Времето беше прекрасно, всички храсти бяха разцъфнали.

Знаех, че говори за къщата на вдовицата Таил. Застанах нащрек.

— Нали знаете, че бях започнал да работя върху вдовицата Таил — каза той. — Сигурен съм, че ще сте доволен да чуете, че работата приключи успешно още преди отпътуването на „Бликсо“.

Повече от подозрителност, отколкото от любопитство, попитах:

— Каква работа?

— Знаех, че се интересувате от къщата ѝ, а интересът ви към нея бе очевиден. Така че, направих точно това, което вие бихте искали, офицер Грис. Проблемът се наричаше нимфомания — болест, при която мислиш само за секс.

О, боже, колко беше прав!

— Така че, като начало аз ѝ уголемих яйчниците. Сега може да има три пъти повече оргазми, при това много по-силни.

По дяволите! Никой мъж от Нафуканите Хълмове вече няма да е в безопасност! Благодаря на небесата, че съм тук, на Земята. Но чакай. Той каза „като начало“.

— И си продължил?

— Ами да, разбира се. Тъй като сте част от прочутия род на Гирант Слахб, исках като ваш подчинен да изпълня докрай професионалните си задължения.

Чаках и очите ми все повече се свиваха. Подозрението е органичен фактор в Апарата.

— Нимфоманията — учено каза той, — често се причинява от стерилност. Затова направих преглед и както очаквах, овулацията наистина беше възпрепятствана, вследствие на което клетката не може да се отдели и да бъде оплодена. Тъй че, отстраних препятствието.

Аха. Значи е овладял положението. Ако вдовицата Таил роди дете, това ще я озапти.

Прахд щастливо се усмихваше — истински професионалист.

— Помните ли първия път, когато имах честта да се запозная с вас? Точно имахте полов акт с нея, в къщата. Е, ами аз взех малко от вашата сперма...

— Я чакай! — казах аз с внезапно притеснение. — Ти се сношаваше с нея цял ден и половина! Отъде знаеш, че не е твое?

— О — каза той и махна с ръка, — професионалната етика не ми позволява да използвам собствена сперма. — Изобрази една професионална усмивка на съжаление. — Кой целулог не знае конфигурацията на собствената си сперма? Лесно е да се определи. Както и да е, тя беше готова за овулация, макар че овулацията беше невъзможна, така че сложих една от нейните яйцеклетки в епруветка с един от вашите сперматозоиди. А ето и добрата новина. Всичко мина много успешно. И точно преди да замина, проверих със сигурност, че няма нищо друго в утробата ѝ и вкарах вече развиващия се ембрион.

В мен се надигаше ужас на вълни. Вдовицата Таил!

— Тя знае ли чие е? — казах аз с нищожна надежда.

— О, да. Каза, че след като не може да има дете от Хелър, ще трябва да се задоволи с ваше. Тя всъщност беше много щастлива. Остават ѝ още седем седмици. Ще бъде момче.

Ужасът ми се превърна в свирепост.

— Бях толкова благодарен за всичко, което направихте за мен — каза Прахд, — че исках да ви зарадвам. Представете си само, това ще продължи рода на вашия велик чичо, Гирант Слахб! Детето ще носи кръвта на най-прославения целулог на Волтар! Сигурно сте ли горд?

Бях стиснал юмруци.

— Никой няма да ти повярва. Няма никакви доказателства, че аз съм бащата.

— О, има — каза Прахд. — Пуснах официално медицинско свидетелство за бащинство. Не се бойте, няма да се изгуби. Направих всичко необходимо, за да не може никой да ви оспори бащинството.

О, богове и дяволи! Този беше изчадие! Попитах:

— Защо си го направил?

Най-накрая го притесних. Започна да заеква.

— Д... д... добре. Имаше и друга причина. Вие к...к... казахте, че ще п... п... подпалите онова красиво имение. Не можех да п... понеса тази мисъл. Затова знаех... знаех, че ако вие знаете... знаете, че там имате син, няма да го изгорите!

Тежко се отпуснах на стола си. О, богове, дяволи и изчадия. Този ме беше свързал с ний-голямата нимфоманка на Волтар! Може би, ако тя настоява пред властите, ще трябва дори да се оженя за нея!

Прахд някак си се съвзе.

— Това има и своите добри страни. Имението е толкова красиво. Тя ви изпраца картичка.

Бръкна в джоба и я измъкна. От едната страна имаше статуя на гола нимфа с изкусителна усмивка, Която уж криеше голотата си, но всъщност я демонстрираше най-отявлено. От другата страна бяха драснати няколко реда:

До Султан.

У-ху, къдетои да си. Аз ставам страхотна. То също. Скоро ли ще си дойдеш? Надявам се. Твоя скъпа Тайлси-Уайлси. У-ху.

Прибрах се вкъщи. Легнах в леглото и заплаках. Много жалко, че Прахд официално беше мъртъв. Иначе щях да го убия на момента.

ГЛАВА ШЕСТА

Съдбата не ме изяде на порции този ден. Беше много либерална. Даже настояваше аз да си изям целия лош късмет, който можех да побера, даже и малко отгоре.

Следобед Карагъоз влезе в спалнята ми. Изглежда винаги, когато има някаква лоша новина, я носи той. Ако новините са добри, изобщо не ми ги казват.

— Отпред на ливадата има един мъж с ужасен вид — каза той.

Станах. Не е възможно в пуловер да се скрие оръжие. Освен това пуловерът ми беше кален. Свалих го и сложих грейка. Пъхнах в джоба „Колт Кобра“. Предпазливо излязох навън. Беше Джими Канавката Тавилотврат. Подхвърляше си една кама.

Извърна към мен набразденото си от шарка лице. Погледна ме с пронизващи черни очи и каза:

— При тебе ли е моят човек?

— Никаква стрелба наоколо! — притесних се аз. Той продължи да си подхвърля камата.

— Никога не използвам огнестрелно оръжие. Защо мислиш, ми викат Канавката?

Огледа се на всички страни, за да види дали някой не подслушва. Не говореше нормално, а звуците сякаш излизаха предимно от ъгъла на устата му.

— Събрал съм тук хората, които ти трябваха — потупа се по джоба. — Като ми покажеш моя човек, аз ти давам тези.

Кандидатите за промяна на външния вид! При положение, че плащаме на местните лекари да работят в болницата и тръбим на целия свят, че лечението е безплатно, този нов доход не само щеше да ни е добре дошъл, но и беше жизнено важен!

— Ела след малко — казах аз.

— Не мърдам оттук, докато не ми докараш Гунсалмо Силва. Имаме още информация за него. Той е теглил куршума на Свети Джо Корлеоне, а му беше бодигард. Той не е честен човек. Много, ама страшно много ни трябва Гунсалмо Силва. Тези имена, които съм

събрал, наистина си струват. Но ако не си удържиш на думата, да знаеш, ще си го изкарам на тебе. Имам нужда от практика.

— Не, чакай! Не ме разбираш! Исках само да кажа, че трябва да се обадя по телефона. Но се разправяйте далеч отгук. Ти почакай. Ще изпратя един от моите хора да ти донесат нещо за пиене и ...

— Никога не пия по време на работа. За ченгетата нелегално, значи и за мен. Което е така, е така. Обади се по телефона.

— В кой хотел си отседнал?

— В никой. Току-що пристигнах от Истанбул с кола под наем.

— Това исках да знам — казах аз.

Втурнах се в спалнята си и заключих вратата. Обадох се на Фахт бей по вътрешната система на базата.

— Онзи, дълбоко заспалия от „Бликсо“ — казах аз, качи го в кола, която да не може да се идентифицира и да изглежда, че идва от Истанбул. Заведи го в хотел „Сагланмак“. Остави го в стаята най-отгоре на стълбите. Регистрирай го като Джон Смит и кажи на рецепцията, че е пил прекалено много по пътя. Изключи в колата системите за дълбок сън, така че да не разбере къде е бил. Провери да не са останали никакви знаци или апарати по него.

Фахт бей каза, че е разбрал. Но добави:

— Никакви проблеми не трябва да създаваме, офицер Грис. Един бунт ни стига за деня.

Взех едни инфрачервени очила за нощно гледане. Убедих Джими Канавката да седне на една маса в градината. Сервираха му безалкохолно. Той сипа на една котка, която се моташе из градината и после започна да я зяпа. Не беше много добра компания.

— Как е Бейб? — попитах най-последно.

— Защо питаш? — каза той.

— Е, стария пламък, все пак.

— Тя каза, че никога не е чувала за теб.

— Не винаги използвам едно и също име — казах аз.

— О.

— Как е Джовани?

— Защо питаш?

Е, не беше точно приятелско бърбрене.

Реших, че съм дал достатъчно време на Фахт бей да се организира. Отидох до колата под наем на Джими Канавката. Казах му

накъде да кара.

След няколко минути го накарах да паркира на една задна улица. Отидохме до къщата срещу „Сагланмак“. Тя беше с плосък покрив. Имаше един стар турчин, когото познавахме. Казах му:

— Аз съм инспектор по покривите.

Подадох му банкнота от петстотин лири.

— Не искаме да безпокоим хората и затова не ги предупредихме.

Той ни пусна през задната врата. Покривът бе опасан с парапет. Пролазахме на колене но покрива, скрит от хотел „Сагланмак“ от парапета.

Оттам гледахме право в най-горната стая. Показах на Джими Канавката стълбището, което водеше към външната веранда. Но за негово съжаление, той вече го знаеше.

Макар че вече беше есен, на покрива беше малко горещо. Но изглежда на Джими Канавката това не му правеше впечатление. Той очевидно беше добре трениран в стоене и чакане. Добре обучен отмъстител.

Слънцето залезе. Не говорехме. Излязоха звезди. Това не предизвика никакъв коментар.

Една кола паркира пред хотела. Излязоха трима мъже. Този в средата изглеждаше доста отпуснал. Влязоха в хотела.

След малко лампата в стаята светна.

— А, я гледай! — каза Джими Канавката.

Гунсалмо Силва, който ясно се виждаше през прозореца, бе довлечен през вратата. Беше в безсъзнание.

Двамата мъже му свалиха дрехите. Сложиха го в леглото и го покриха със завивките. Виждахме края на леглото.

Джими Канавката извади нож и пистолет. Толкова се бе съсредоточил в работата си, че трябваше ца му напомня:

— Списъка — казах аз.

Бръкна в джоба си. За всеки случай бях насочил Кобра-та в джоба към него, ако реши да извади нещо друго. Беше списъкът.

— Двеста имена — каза той. — Всичките са стабилни, само чакат да дойдат. Последният в списъка е брат ми в Хобокън. Изпращай комисионните на него. Той е най-изправният човек в семейството — боклукчия. Ако забравиш да платиш, ще се върна за теб при следващото пътуване.

— Честността е най-добрата политика — казах аз. — За мен е удоволствие да работим заедно.

Той кимна.

Слязохме надолу през вратата.

Джими Канавката се насочи към външното стълбище към стаята.

Макар че всички ме познават като страстен почитател на такива зрелища, предпочетох да имам алиби.

Тръгнах по улицата и влязох в един бар. Поръчах си кола. Бях готов да прекарам там половин час в разговор с бармана за времето. Но не стана.

Един изстрел гръмна горе по улицата.

След това още два!

Боже мой, какво използваше Джими? Оръдие?

Останах си на мястото. Чу се полицейска кола. Тичащи стъпки. Гласове и викове.

— Много е шумно тази вечер — казах на бармана.

— Не мога да проумея — каза той. — Та ти беше тук, Султан бей.

— Естествено — казах. Дадох му по-малко бакшиш, за да запомни.

Като приключихме със спора, излязох на улицата. Пред „Сагланмак“ се бе събрала голяма тълпа. На вратата стоеше ченге.

Тръгнах в противоположна посока и се качих на такси. Шофьорът ме свали пред болницата. Влязох.

Бях страшно учуден на видя сестра с бяла престилка на рецепцията. Изглеждаше компетентна, хубава брюнетка. Но беше страшно млада.

— Кого желаете да видите? — професионално запита ря.

За малко да кажа „Прахд“. После се сетих, че му бяхме дали документи на умряло мъжко бебе и че бе „получил образованието си в чужбина“. Как беше името? Не можех да се сетя.

— Новия началник на болницата — казах аз.

— А, доктор Мухамед Ататюрк. Имате ли час? По-добре да ви насоча към дежурния лекар.

— Той ми е приятел — бързо казах.

— Ще струва триста лири — каза тя. — След прегледа ще ви съобщим точната сума. Това е депозит.

— Мислех, че клиниката е безплатна!

— Само за тези, които не могат да платят. Вие изглеждате платежоспособен. Дойдохте с такси. Ако не платите, няма да ви дам час.

— Извикайте го тук, отвън! — казах аз с гробовен глас.

Сигурно е било малко височко. Прахд подаде глава от кабинета си. Каза:

— Всичко е наред, сестра Билдирджин. Това е бизнес среща.

Тя с неохота ме пусна. Като влязохме в офиса му.

Казах:

— Какво, по дяволите, е това?

— Името ѝ означава пьдпьдък. Стори ми се много хубаво — каза Прахд.

— Още една заплата? — попитах аз.

— Ами да, защо не. Тя е дъщеря на най-видния доктор в града. Синът му пристига тук от Истанбул утре сутринта да си довърши стажа при нас. Но от тамошното училището за медицински сестри ще дойдат само още пет сестри.

— Кой е този „дежурен лекар“? — попитах.

— О, това съм аз, когато нямат пари.

Забелязах, че на една странична маса имаше голям поднос с изядена вечеря, която сигурно е била в огромно количество.

— Какво, и в ресторантите ли правиш сметки?

— О, не — каза той. — Вие ми казахте да пестя. Затова само наех двама готвача, трима миячи на чинии, перачка и майстор готвач. Не искат много пари. Само повечко храна, за да я носят вкъщи.

— Виж какво — казах аз, — онова момиче там ще ти краде пациенти и ще ги насочва към баща си. А синът, като дойде...

— О, аз смятам да го обуча в целулогия! — Очите му изведнъж просветнаха. — Офицер Грис, смятам, че мога да прочистя тази област от туберкулоза и трахома! А после и цяла Турция! А после цяла Мала...

— Доктор Битълстифендър! — остро казах аз. — Очевидно в обучението ти са пропуснали курс по финанси. Доктор Гирант Слахб често казваше: „Закъде, но дяволите, е целулогията без пари?“ Ето какво!

— Ама тя се опита да ви вземе такса, нали? — слабо запротестира той.

Седнах.

— Прахд, мисля, че се нуждаеш от основно ориентиране във фактите на живота. Не трябва да търсиш пари от мен, трябва да печелиш пари ЗА мен, млади доктор Прахд.

Видях, че изглежда шокиран.

Умея веднага да се възползвам от такива ситуации.

— За да мога да финансирам ликвидиране на болестите — добавих.

В очите му моментално се появи обожание.

— Значи не съм сгрешил, като поръчах две нови линейки и шофьори за тях.

Божичко!

Нямаше смисъл да се разговаря с него по някои въпроси. Беше прекалено глупав. Извадих списъка на Джими Канавката.

— Тук има двеста имена. В списъка има и телефонни номера. В Париж, Ню Йорк, Лае Вегас и Рио и бог знае още къде. Направи им график да идват тук по двайсетина наведнъж и се заемай с работа!

Взе списъка. Изглеждаше объркан.

— Сега пък какво има?

— Не зная как да използвам тукашните телефони.

Грабнах си листа. Като видя малоумни, веднага ги познавам.

— Аз ще го свърша!

Хванах дръжката на вратата.

— Няма нужда да се връщаш пеша до вилата — викна той: — Моят шофьор ще те откара с колата ми!

И, да го „бибип“, отпред чакаше ново Омни с униформен шофьор, който ми отвори вратата.

— Къде желаете да отидете, Султан бей?

Казах му, че може да върви в който и да е от адовете, в които ходят мюсюлманите, и тръгнах пеша. Ще им покажа на тях!

Разходката ме поохлади. Прахд пилееше реки от пари. Никакви приходи.

Седнах със списъка. Какво да правя с него. Замислих се. Националната агенция за сигурност следи всички международни разговори. Може би не беше разумно да се обаждам оттук. Може

ченгетата да проследят гангстерите дотук, даже ЦРУ, което е още ио-лошо. Аз си имах достатъчно разправии с убийци тази вечер.

Да. Написах ясни указания да се използват пратеници и в никакъв случай телефонни обаждания. Написах точно какво да се прави. Закодирах инструкциите, както и списъците. Изтичах по дългия тунел до кабинета на Фахт бей.

— Изпрати това до организацията ни в Ню Йорк. Веднага.

Взе листовете.

— Предполагам, че знаеш какво вършиш, Султан Пей. В момента около нас се вдига много шум, повече, отколкото можем да понесем. Преди малко в града се стреляше. Току-що ми се обадиха. Къде беше?

— В един бар, пиех кола и мога да го докажа — казах аз.

— Обзалагам се, че можеш — каза той.

Все пак занесе листовете до машината си и ги изпрати.

ГЛАВА СЕДМА

Но съдбата не бе престанала да ме налага. Като се обърнах да тръгна, Фахт бей каза:

— В килиите имаш още един затворник. Капитан Холц ми се обади от един публичен дом в Истанбул днес следобед и каза, че имал заповед да върне затворника обратно на Волтар. Пита дали имаме още един чифт окови.

Ту-ту! О, небеса, никога ли няма да се свършат тези неприятни задължения!

— Добре — нетърпеливо казах. — Ще ида да го разпитам сега.

Излязох. Нямах кола, затова тръгнах пеша и хладната вечер към бараките на археологическите работници. Обадих се на дежурния офицер и влязох ме в хангара.

Пред килията офицерът от стражата попита:

— Искаш ли да остана? Доведоха го във вериги. Сигурно е доста буен.

Реших по възможност да се покажа силен и твърд.

— Мога да се оправя с него — казах. — Въръжен съм.

Офицерът отключи вратата на килията и се отдалечи.

Включих осветителните платки на килията. Ту-ту се събуди, видя ме и започна да реве. Видът му не приличаше на нищо.

— Шест ужасни седмици в ужасен кораб с ужасен екипаж, всеки се мъчеше да се добере до мен — каза той. — А сега и ти!

Сълзите се стичаха по хубавото му лице.

Ударих му шамар. Мразя хомосексуалисти. От тях ми се обръщат червата. Самата мисъл мъж да прави любов с мъж ме кара да позеленея!

— Имам две пощенски картички — казах аз. — Една за теб и една за Одур. Ако не ги пуснете при пристигане, майките ви автоматично загиват.

Сълзите станаха реки.

— Така че, ако искаш тези картички да продължават по магическата поща — казах аз, — ще престанеш да хленчиш и ще

кажеш всичко — ясно и разбираемо.

Помоли ме за разрешение да иде до тоалетна.

В килиите няма много лично пространство. Накара ме да се обърна с гръб.

Най-сетне се успокои и седна на каменната пейка което значеше, че издаваше дълги, покъртителни хлинания.

Сега, като се поуспокои, аз казах:

— Искам да знам всичко, което е казал и направил лорд Ендоу откак тръгнах. Започни да ми разказваш!

— Успях да пристигна там едва на десетия ден, откак ти замина — проплака той.

— Никакви оправдания. Започвай!

— Още като ме видя, той каза: „О, окъпи мой!“ И после: „Панталонът ти изглежда малко тесен. Ела в банята ми, за да мога...“

— Не, не, не! — разгневих се. Мразя педита. Мъж да се люби с мъж, направо настръхвам! — Искам да ми кажеш съществените неща! Важната информация!

— О. Важните неща. Каза, че съм много по-красив от неговия ординарец и незабавно го върна обратно във Флота. И че аз наистина съм прекрасен! Една нощ Ендоу каза, че...

— Ту-ту — казах аз с възможно най-смразяващ Глас. — Искам политическа информация. Политическа, не хомосексуална!

Пак започна да плаче и аз трябваше да му ударя шамар.

Най-сетне, притиснал гърдите му с коляно и приковал го към каменната пейка, със зашеметяващ пистолет опрян на гърлото му, аз го принудих да говори това, което ми трябваше.

Изглежда, че Ломбар, чрез Ендоу, вече е успял да пристрасти няколко от Великия съвет към метедрин и морфин — „лекарство против ревматизма“. Всички лекари в Дворцовия град пробутвали наркотици и успехът бил очакван скоро.

С още няколко шамара получих още информация. Ломбар чул за така наречения „Акт на Харисън“, одобрен от Щатския Конгрес през 1914 година по земно време, отнасящ се за регулиране на наркотиците и оказвал натиск на Великия Конгрес да го гласува, така че всеки, с изключение на Ломбар, който разпространява наркотици и нарушава неговия монопол, веднага да попада в затвора. Отглеждането на макове на коя да е планета от Волтарианската конфедерация ще се наказва с

конфискация на земята, на маковете, с тежки глоби и доживотен затвор. Синтетичното производство на „шпора“ или какъвто и да било друг наркотик ще носи смъртно наказание. Ще има само едно разрешително за всякакви видове наркотици, и то ще бъде на Ломбар.

Много умно. Точно както бяха направили И. Г. Барбен и Роксентър. Ломбар много добре беше изчузил опита на примитивните.

Това беше почти всичко, което Ту-ту знаеше по въпроса за Великия съвет.

Пуснах го. Тъкмо посягах да му подам картичките, когато ме обзе внезапно подозрение. Имаше някакво мазно изражение, като всичките хомо. Мразя обратните. Не можеш да им имаш доверие.

Извадих картичките. И после така си сложих ръцете върху тях, сякаш се готвех да ги скъсам.

— Не! — изкрещя Ту-ту.

— Знаеш още — казах.

Той лудо мислеше. После каза:

— Всичко, за което мога да се сетя, не се отнася нито за Великия съвет, нито за Ендоу. Само за Боуч.

Аха. Отстъпва. Напрегнах ръце.

— Не, не — изкрещя той. — Ще ти кажа! Точно в деня след като замина, видях Боуч да си седи в офиса. Смееше се сам на себе си. И каза нещо.

Велики боже! Боуч да се смее! Този стар глупак, главният счетоводител, никога през живота си не се смееше. Сигурно става въпрос за нещо ужасно!

— Какво каза?

— Не разбрах смисъла. Но се отнасяше до теб. Боуч каза на себе си: „Фалшификация. Я гледай ти, я гледай ти. Фалшификации! Грис ще го екзекутират за това!“

Изстинах. Какво бе изровил Боуч?

Единствената фалшификация, за която моментално екзекутираха, беше да подправиш подписа на императора!

И изведнъж се сетих. Онези двама тъни „бибип“ фалшификатори от Отдел 451 са проговорили!

Казали са на Боуч за двата документа, с които принудих графиня Крек да убеди Хелър да замине По-бързо.

Да! Можеха да ме екзекутират!

Боуч фанатично преследваше отмъщение и бе на път да го постигне.

Какво мога да направя?

Онези два документа, само в един екземпляр, бяха на тялото на графиня Крек.

Смъртоносната графиня Крек, която не позволяваше на никой да се приближи до нея! Която убиваше, ако някой, освен Хелър, посегне към нея. Главата ми се завъртя.

Трябваше ми време да мисля.

Прибрах картичките обратно в джоба.

Ту-ту изписка от ужас.

Излязох от килията. Офицерът от стражата чакаше. Каза:

— Дяволите да го вземат. Какви ли не звуци съм чувал през службата си, но онзи там... Нищо чудно, че го докараха във вериги.

Казах:

— Заклучете го пак, но да е готов за тръгване.

Тръгнах по тунела към стаята си. Досега съдбата само си играеше с мен и накрая ми стовари брадвата!

Какво можех да направя?

ГЛАВА ОСМА

Моят стар преподавател по „Използване на мозъка“ в училището на Апарата обичаше да казва: „Когато местните са се приготвили да те пуснат във врящото олио и те мушкат с копия, време е да събереш информация“. Следвах съвета му.

Нощта напредваше. Лежах и се опитвах да мисля. Очите ми бяха привлечени от екрана.

Смущението бе изчезнало и Хелър беше в апартамента. Обикновено намалявах звука на нулата, когато не бях в стаята. Увеличих го.

Освен Хелър в апартамента бяха Вантаджо, Бум бум и Изи. Сигурно там беше някъде преди вечеря.

Вантаджо имаше на коленете си голям атлас. Беше го отворил на картатата на света. Отначало просто си помислих, че е препуснал с коня на своето хоби — политологията.

— ... значи това представлява „демократическия процес“: политиките дават на народа неща, които не притежават, за да ги избере народа. Схващаш ли, малкия?

Хелър кимна. Бум-бум каза, че му се иска да има малко скок.

— А комунизъм — продължи Вантаджо, — има там, където на хората им е забранено да притежават каквото и да било, за да могат комунистите да заграбят исичко за себе си. Това са съществените разлики между демокрацията и комунизма. Ясно ли е?

Хелър каза:

— Да. Политологията е чудесна наука.

— Точно така — съгласи се Вантаджо. — Политиката представлява преди всичко грабене, а политологията ти дава възможност да грабиш преди другите.

Изи ги погледна извинително.

— Имате ли нещо против да се върнем към Главния план?

Застанах нащрек. Макар да бях много замаян, ясно ми беше, че за Главния план трябва да знам колкото се може повече. Преди го бях пропуснал.

— Колко от тези страни зависят от мнението на гласоподавателите?

Вантаджо взе атласа и го обърна към тях. Посочи:

— Нека най-напред вземем Англия...

Пак смущението! Някакъв „бибип“ дипломат си изживяваше младостта под горещото изкуствено слънце върху изкуствената трева. Надявах се да му влезе пясък в косата!

Намалих звука и тъкмо се готвех да хвърля едно деяло върху екрана, когато значимостта на чутото е удари като с чук. Разбирате, че бях в състояние на нервна превъзбуда. Бях в ръцете на Боуч, което беше достатъчно лошо, но мислех, че ме грози и опасността да бъда екзекутиран от Императора. Човек би помислил, че тези две заплахи са достатъчни за една нощ. Но ето че изведнъж осъзнах — има и още една! Хелър може да се докопа до мен!

Те всъщност се бяха събрали в апартамента, за да заговорничат. Хелър учеше политология, за което можеше да има само една причина. Ако ще превземат всяка държава в света — а Вантаджо ясно заяви, че се готвят да вземат Англия — Хелър ще може да командва обединените военни сили на планетата и понеже вече знаеше, че се опитвам да го убия, ще ги използва с една единствена цел — да ме хванат!

Това преобърна всичките ми представи за поло жението. Реших.

Събудих Карагъоз. Каза ми, че товарният „Форд“ вече е в движение.

Треперех прекалено силно, за да карам. Качих го в колата, без да обръщам внимание на молбата му да си сложи поне панталон и обувки, и го накарах да ме закара в болницата.

Сред инвентара там бях видял един хипношлем. Бях направил запитване до „Занко“ за всички нови разработки и изглежда този шлем бе една от тях.

В болницата минах точно край възрастната жена на регистрацията, която спеше. Шумно се отправих към спалнята на Прахд.

Не е било достатъчно шумно. Той беше в леглото със сестра Билдирджин. С преплетени ръце.

— Баща ми! — каза сестра Билдирджин.

— Не е баща ти — каза Прахд. — Султан бей, мисля, че вече се запознахте със сестра Билдирджин. Моля ви, недейте да вдигате много шум.

Сестра Билдирджин професионално си облече униформата.

— Трябва да се регистрирате отвън на входа. Първият преглед струва триста лири.

Изритах я.

— Къде са списъците с инвентара?

Прахд си obu панталон и скри кльоцавите си крака. Облече бяла престилка и бос тръгна пред мен към офиса си. Беше заключил списъците в сейф.

Погледнах ги. Имаше два комплекта. Отне ми малко време.

След това замръзнах. В пратката имаше шестнайсет хипношлема! Собственият ми ужасен опит с тях ме накара да потръпна. Шестнайсет от тези ужасяващи неща на свобода! Исках само един. Но петнайсет допълнителни! Веднага щяхме да им изгубим следите!

Проблемът беше в това, че Прахд не бе имал иреме да опише кой сандък в коя стая е. Заедно с хората от хангара бяха успели само да сменят етикетите.

Накарах Прахд да свърши повечето работа. Трудно беше да се промъкваш между сандъците, да ги повдигаш и да ровиш. Отделение след отделение, флашкани със стока.

Но благодарение на моята упоритост, един по един ги изровихме. Последният беше в по-голям сандък, заедно с електрически резачки.

Беше студена нощ, но Прахд беше плувнал в пот, когато най-накрая струпа шестнайсет хинношлема до „Форда“.

— Какво беше това? — умолително запита той, след като Карагъоз започна да ги товари.

— Най-смъртоносното изобретение, известно откак свят светува — казах аз. — Термоядрената бомба е нищо в сравнение с тях. А ти ги беше оставил на съвсем видно място!

Не изглеждаше достатъчно притеснен.

— Заради тази непредпазливост ще отложa изплащането на заплатата ти.

Това вече го притесни. Май започна да скърца със зъби. Засега това е достатъчно.

Подкарах и се прибрах във вилата.

В спалнята си имах един тайник, за който никой не знаеше. Изпратих Карагъоз да си легне. Пренесох със собствени ръце всички кутии там. С изключение на една.

Разопаковах я. Миришеше на ново. Проверих хранването. Внимавах да не съм много наблизил и затова действах с пръчка. Работеше.

Проверих резервните части. Намерих празните ленти за запис.

Много внимателно поставих една лента в моята машина и записах сугестивната команда. Оставаше само да се пъкне в шлема.

После седнах и написах писмо на Ломбар. Нищо важно, само общи приказки. И след това една молба. Написах и писмо до Снепц.

Много внимателно ги опаковах, заедно с последния доклад, за да ги пратя по „Бликсо“.

Вече бях готов за следващия етап. Ако всичко това има ефект, ще ми спаси живота, и то от не една заплаха.

Почувствах се уверен.

Възнамерявах да съчета хитростта на земната психология с полицейските техники на ФБР. Няма начин да не успея.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Беше време аз да се обърна срещу съдбата. Обадох се на шофьора на таксито. Спеше.

— Познаваш ли онази дебелията стара курва, която живее на север от Фада? Фатима Ханъм? Намери я и веднага ми я доведи.

Това страшно го притесни.

— Ей, какво става със знаеш кой?

Не можех да го оставя да мисли, че не са ми наред сексуалните възможности или способността ми да се оправям с жените.

— Тя е чудесна. Фатима е за друг.

— О, така ми олекна. Парите не се връщат обратно, нали знаеш? Сега ще дойда с Фатима.

Отворих една резервна спалня. Хвърлих на пода няколко възглавници. Нагласих няколко лампи, за да се получи приглушена светлина. После отидох до сейфа и взех малка камера. Поставих я в ъгъла на Стаята, включих я на дистанционно управление и пъгнах дистанционното в джоба.

Взех хипношлема и отидох през тунела до хангара.

Офицерът от стражата ми отключи килията на Ту-ту. Ту-ту се събуди.

— О, не! — изкрещя той, само като ме видя.

— Спокойно — казах аз. — Ще става и по-лошо. Сложи си това на главата.

— НЕ! — изкрещя той.

Офицерът ми помогна да му го сложим и да го вържем с веригите. Изведох офицера навън.

— Какво е това, което сложихме на главата му? — попита той.

— Заглушава писъците — казах аз.

— О, крайно време беше!

— Слушай сега — казах аз, — кои от персонала на базата са наказвани за малтретиране на турчетата?

— Шест човека — каза той.

— Най-лошият?

— О, той излежава в момента деветдесет дена. Тринадесета килия.

Отидохме до килия тринайсет. Онзи седеше отпуснато, когато запалихме светлинните платки. Беше едро, дебело чудовище, с мускули като балони.

— Ще направиш точно каквото ти кажа и край на присъдата — казах му аз.

— За какво става въпрос?

— За секс.

— Не ща да имам нищо общо с момичета — каза той.

— Не е момиче. Разбрахме ли се?

— Добре — каза той. — Сега ли искаш да го направим, тук?

Едва не го цапардосах. Мразя хомосексуалисти. Но имах по-важни неща.

— Дръж го тук — казах на офицера.

Върнах се в килията на Ту-ту. Пъгнах записаната касета в хипношлема. С пръчката, която си носех, натиснах копчето за включване, като внимавах да съм далеч от хипнополето.

Ту-ту спря да се мята.

Пак протегнах пръчката и изключих шлема.

Магнах му веригите.

Свалих шлема. Извадих „Колт Кобра“-та. Изведох го в коридора.

Извадих от джоба две превръзки. Казах на офицера да им завърже очите. Направи го.

С насочен в тях пистолет ш подкарах по тунела към тайния ми кабинет, през спалнята, прекосихме двора и ги вкарах в приготвената свободна спалня.

— Седнете на възглавниците. Не си сваляйте превръзките. След малко се връщам.

Излязох. Шофьорът ме чакаше с Фатима Ханъм. Казах му да остане в таксито.

Фатима Ханъм представляваше само трептяща плът и воня. Казах:

— Прави точно каквото ти казвам и ще ти дам петстотин лири.

— Тук на тревата? — попита тя.

Накарах я да млъкне. Казах ѝ точно какво трябва да прави. Малко се учуди, но кимна.

Заведох я в резерваната спалня.

Имаше проблем. Огромното чудовище си беше свалило превръзката и се опитваше да съблече Ту-ту.

Насочих пистолета към него и той си седна на мястото. От този момент често трябваше да насочвам пистолета.

— А сега, Ту-ту — казах аз, като се наведох и му прошепнах в ухото, защото говореше само волтарийски, — ще си получиш наградата за това, че беше такъв добър пратеник.

Отстъпих назад и махнах на Фатима.

Излязох и натиснах дистанционното на камерата.

Издад затворената врата чух как Фатима запя приспивна песен:

*Горкото малко детенце,
гладно като коте.
Ела при мама, мило,
за да те нахрани.
Пъхни пръстчетата в косата,
мека като коприна.
Мм, мм, мм,
мм, мм, мм!
Засучи майчиното мляко.*

Ту-ту изведнъж изписка!

Чудовището изпсува и му заповяда да не мърда.

Отвратено свих устни, като чух как Ту-ту започва да стене от удоволствие.

Приспивната песен пак започна. Продължаваше И продължаваше. Последва експлозивна псувня от чудовището. Ту-ту крещеше в екстаз.

След това чух звучна целувка!

— О! — чу се гласът на Ту-ту на волтариански. — Толкова си по-добър от Ендоу!

Моментално изключих камерата.

Отворих вратата.

Ту-ту седеше, обгърнал ръце около едрата свиня. Изглеждаше като зашеметен.

— Какво ме накара да кажа това? — каза той. — Не е вярно. Не си по-добър от Ендоу!

Тънко се усмигнах. Беше го казал, защото така му бях заповядал но хипношлема.

— Времето изтече — казах аз.

— Какъв език говори този? — попита Фатима.

— Бебешки — казах аз.

— О, така ли. А мен никой ли няма да ме оправи?

Изкарах я от там. Дадох на шофьора хиляда лири да си ги разделят. Върнах се в стаята.

Мъжагата пак бе започнал да опипва с лапи Ту ту, който нямаше нищо против. Ритнах ги и ги разделих. Мразя хомосексуалистите.

С помощта на „Колт Кобра“-та ги накарах да си облекат дрехите и да си сложат превръзките на очите. Върнах ги в хангара и га закарах пред килиите.

— Добре ли мина? — попита офицерът.

— Чудесно — казах аз.

Вкарахме Ту-ту обратно в килията. Казах на мъжагата:

— Можеш да си вървиш. Свободен си.

— Не може ли да ми дадат още деветдесет дена с него в килията?
— подметна той, като минаваше край нас.

Накарах капитана от стражата да го изведе до бараките. Сложих Ту-ту на пейката. Още беше замаян.

— Е, позабавлява се — казах му.

— Да, да — каза той и завъртя очи.

— Но ще трябва да си платиш.

Той застана нащрек.

— Нали каза, че е награда?

— Наградата беше жената. Не си си платил за мъжа. Слушай сега.

Извадих три предмета от джоба си, от ежедневния комплект на Апарата.

— Често поднасяш сутрин на офицерите главотръс и кексчета. В дланта ми има три капсули. Във всяка има концентриран молекулярен прах. Ядрото на молекулата се състои от смъртоносна отрова.

Той затрепери и очите му се разшириха от ужас. Психологията има право. Каквото и да им кажеш след полов акт, има хипнотичен

ефект.

— Тази отровна молекула — продължих, — е затворена в медна молекула, която е като щит около нея. Медната молекула е затворена в молекула захар. Като попадне в стомаха, трябва да чакаш два часа, за да може стомашната течност да разяде медта. И после човекът умира. Ясно ли е?

Беше му ясно. Но напук на мен припадна. В килията имаше кана с вода. Плиснах му лицето и го свестих.

Той простена:

— Дай ми ги. Искаш да ми заповядаш да направя нещо ужасно. Ще ги погълна и трите наведнъж!

— Не — търпеливо казах аз. — Отровата предизвиква много болезнена смърт. Химиците на Апарата са работили години наред, за да изобретят нещо толкова болезнено. Така че ти никога не би оцелял, ако ги погълнеш.

Започна да плаче, тъй че аз му ударих шамар, за да го върна на темата.

— А сега много внимавай. Знаеш двамата фалшификатори в Отдел 451, нали?

Изпъшка.

— Ще им сервираш закуската. Ще изпразниш по една капсула върху кексчето на всеки и ще направиш така, че да изглежда като повече захар.

— О — изстена той. — Предлагаш ми да убия!

— Престани да цивриш. Като ги поднесеш на двамата фалшификатори, след това ще направиш същото и с Боуч. Изсипваш третата капсула върху кексчето на Боуч и...

— БОУЧ? — извика той и припадна.

Залях го с още вода. Най-сетне се свести.

— Ако не направиш това, няма да дам на Одур картичката за теб от магическата поща, когато пристигне след три месеца. Командирът на Отдела на ножовете ще получи заповед в Мистин. И край с майка ти.

Той пак припадна. Нямахше повече вода, така че го ритях, докато се свести.

— И още нещо — казах аз. — Изпратил съм на Ломбар някои поръчки, но искам да бъда сигурен. Трябва хубаво да се потрудиш,

като използваш цялото си влияние върху Ендоу, и да изпратиш при следващото пътуване двама човека заедно с Одур — никакви провали. Трябва да пристигнат право тук, щастливи и непокътнати. Първата е графиня Крек. Вторият е доктор Кроуб.

Той плачеше, виеше, мятеше се и удряше с юмруци ио каменната пейка. Знаех, че това представлява опит да откаже. Бях подготвен.

Извадих един малък екран от джоба си. Включих го. Държах му главата така, че да го гледа.

Последва цялата секс сцена. Завърших със целувката и класическата забележка, която го бях накарал да изрече с помощта на хипнотична сугестия. „О, толкова си по-добър от Ендоу!“ Ние, психолозите, си знаем работата.

— Ендоу ще ме убие! Ще ме затвори доживот! Заедно с манияците!

— Точно така — казах аз. Да, наистина ние, психолозите, си знаем работата. — И ако онези тримата от Волтар не са мъртви, а двете лица не пристигнат с Одур, този запис отива право при Ендоу. Ясно ли е?

Когато пак го свестих, беше му ясно.

С доста трудности го накарах да репетира няколко пъти, после той пак припадна. Сърцебиенето му ставаше все по-лошо. Не можах да измисля с какво друго да го изтезвам, затова си тръгнах.

Беше майсторки удар!

Хелър беше поискал целулог. Кроуб умираше да съсипе някой красавец като Хелър. Така че можех да му пратя Кроуб.

Графиня Крек носеше върху тялото си двата фалшификата. Като пристигне, щях да измисля с какво да ги залича.

Графиня Крек така ще се разгневи и ще тормози Хелър, задето живее в публичен дом, че той няма да може да си гледа работата. Той ще забави темпото, а може би, както бях казал на Ломбар, графиня Крек ще го убие. Ломбар няма да ми откаже жена убиец.

А като очистя Хелър, независимо как, на Волтар няма да има графиня Крек, жадна за мъст. Ще се погрижа тя никога да не напусне Земя.

Всички свидетели мъртви. Фалшификатите с името на императора в моите ръце. Наистина гениален удар!

Земната психология не ми беше изневерявала досега и различните ФБР методи за събиране на доказателства, както и ноу-хау за скалпване на обвинения, бяха следвани безпогрешно.

Легнах си спокоен, за първи път от много, много дни.

ЧАСТ ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

ГЛАВА ПЪРВА

По някаква причина, вероятно разбираема, исках да видя, че „Бликсо“ си е заминал завинаги. Другите кораби идват и си отиват, но „Бликсо“ очевидно си имаше особен вид товар — лоши новини. Така че, ко гато се събудих след заслужения сън, се захванах с двеста фунта книжа, на които трябваше да се удари печат. Капитан Болц можеше да ги отнесе, слава Богу.

Бяха твърде много, затова направо седнах да ги подпечатвам, без да ги чета. Ръката ми се умори. Как беше успял Боуч само за десет дни да натрупа толкова много хартия за подпечатване? Но, разбира се, за него щяха да се погрижат. След още няколко седмици щяха да му направят цивилно погребение — вероятно ковчегът щеше да мине между две редици чиновници, направили тунел с писалките си, а на надгробния му камък щеше да пише: „Удари печат тук!“.

Опитах се да закрепя идентификационната си платка на стъпалото, но гърбът ми се умори от навеждане да сменям листовите. Забавлявах се с идеята да изляза навън и да намеря някой сляп просяк да подпечатва, но те хленчат толкова много, а напоследък се бях наситил на хленчене.

Свърших към десет вечерта. Намерих една количка и закарах книжата по тунела от моя кабинет до хангара. Двама работници ги натовариха на кораба.

За щастие Болц имаше ужасен махмурлук и не бяха необходими светски разговори. Беше оковал Ту-ту във верига и го бе заключил в една стая за ценности, за която имаше само един ключ. Беше се уверил, В опакованите в кашони топки с опиум са добре вързани, торбите с хероин няма да пропускат или да се търкалят насам-натам, а струпаните сандъци с амфетамин на „И. Г. Барбен“ няма да се разбият при голямо ускорение. Сбогува се с мен разтреперан — разтърсих ръката му твърде силно (толкова се радвах, че си заминаваше) и тръгна към летателната палуба.

Товарната платформа се понесе. Херметическите камери се затръшнаха. „Бликсо“ се надигна в цялата си мършава, очукана

щлжина над илюзията за ланински връх и изчезна в тъмнината на нощта. Надявах се, че след шест седмици ще се приземи без затруднения на Волтар и основните ми гроблеми ще бъдат решени.

Изтощен от бъртенето с подпечатването, се върнах в леглото и се наспах като знаменит праведник.

Беше почти десет на другата сутрин, когато се разбудих напълно отпочинал. Изтягах се над закуската си в стаята, а когато сервитьорът си отиде, реших да се поразходя из парка.

Не очаквах нищо. Настроението ми беше оптимистично. Погледнах от вътрешния двор към късчето небе отгоре и видях, че беше хубав есенен ден.

Портата между вътрешния двор и парка беше затворена. В нея имаше малка вратичка — римляните са били предпазливи хора. Повече по навик, отколкото от страх, погледнах през през нея, преди да отворя портата към парка. Замръзнах!

Седеше си на тревата! Седеше си на тревата и си подхвърляше нещо във въздуха! Седеше си на тревата самият Гунсалмо Силва!

Дръпнах се назад!

Светът около мен се превъртя с главата надолу!

Какво правеше ТОЙ там? Та нали трябваше да е МЪРТЪВ!

Надникнах предпазливо. Не беше ме видял. Просто си седеше там и си подхвърляше нещо. Но какво точно? Беше около 14 инча дълго, тънко, черно.

Рязана пушка! Мисля, че американските гангстери ги наричат „леопард“. Режат им цевта, режат им и приклада и остава нещо като пистолет. Обаче какъв ужасен пистолет! Двучевен, 12-калибров, гладкоцевен! Би могъл да ти направи дупка, през която спокойно да скочи куче!

Какво правеше той тук?

Можеше да се направи само едно заключение. Той знае, че съм го надушил и е дошъл тук, за да ме убие!

Зарязах зсякаква мисъл за разходка!

Тихомълком се оттеглих в стаята си.

Затворих и спуснах и двете резета на вратата на спалнята си.

Отворих коридора към кабинета на Фахт и хукнах да тичам, колкото ми държат силите.

Останал без дъх, се втурнах при Фахт.

— Има някакъв мъж в предния ми двор — казах без каквото и да било предисловие.

Фахт бей преглеждаше някакви счетоводни сметки. Уморено вдигна поглед.

— Вероятно е част от бъркотията с американския консул — Видя, че не разбирам. — Стрелбата — поясни той. — Онзи, за когото ти намерихме алиби. Всичко беше много спокойно преди ти да дойдеш.

— Какъв американски консул? — изкрещях му.

— Не знаеш ли за американските консули? Те имат две основни задължения. Едното е да предявяват искания за телата на мъртвите американци. Другото е да защитават живите американци от местното правосъдие и да направят всичко възможно да попаднат в някой чуждестранен затвор, който им е под ръка. И, разбира се, имат и тайното задължение да ръководят ЦРУ.

— Какво става? — изпищях аз.

— Няма смисъл да се правиш, че не разбираш — отвърна той. — Преди два дни имаше стрелба в един от местните хотели. Един мъж на име Джими Каишката Тавилотврат влязъл в някаква стая и бил направен на решето. Друг мъж на име Гунсалмо Силва бил арестуван. Той е по следите ни, Грис. Силва дойде с „Бликсо“ и ти знаеш това. Ти ни нареди да го закараме в онзи хотел и ние го сторихме. Лично той уби Тавилотврат.

— Какво се случи? — запитах умоляващо.

— Полицията арестува този Силва и го хвърли в пандиза. Американският консул в Анкара дойде тук да предяви претенции към тялото и да го изпрати с някой кораб у дома. Силва чу, че американският консул е в града и настоя да го види, като заяви, че е американски гражданин. Ние се изплашихме, че ще задържат Силва и вероятно ще го разпитат, но това не стана. Американският консул удостовери, че Силва е американски поданик и, разбира се, те настояха съдът да го изпрати в затвора на хляб и вода. Но местната полиция каза, че било при самозащита и пуснаха Силва. Не обичат чуждестранна намеса. Консултът ужасно се разгневи заради липсата на международно сътрудничество, но си тръгна със сутрешния самолет с тялото на Тавилотврат. Сега разбираш ли? — Всъщност не го интересуваше. — Ако мъжът на моравата ти отпред е набит, много

мускулест, с тъмна коса, тъмни очи и мургава кожа, то това е Гунсалмо Силва. Но всичко е уредено. — Погледна ме с пронизващи очи. — Как така винаги се появяват неприятности там, където си бил и как така винаги се появяваш си закъснение, когато вече всичко е уредено?

Уредено?

— Все светии, какво имаш предвид с „уредено“? Той седи отпред на моравата с рязана пушка!

— О-О, я стига! — каза Фахт бей. — Подробности, подробности. Разбрах, че от него няма да получа никаква помощ. Обърнах се да изляза и се кълна, че го чух ли казва под носа си:

— Желая му успех.

Но в този момент бях твърде разтреперан, за ли го взема под внимание.

Минах обратно но целия дълъг, дълъг тунел и се върнах в стаята си.

Хиляди планове започнаха да се надпреварват и да се преплитат в мозъка ми. Заредих наполовина една къса десеткалиброва пушка, но после я оставих. Не можех да пръсна Силва на парчета по цялата предна моравка. Щяха да останат доказателства. И освен това, ако си покажех главата навън от дворната врата, той можеше да стреля пръв!

Не можех да се свивам от страх в стаята си цели дни наред. Трябваше да оправя тая работа.

Седнах и взех лист хартия и химикал. Започнах да записвам всичко, което знаех за Гунсалмо Силва. Това е нещо като последна сламка. От него може да се роди шедевър.

Първото нещо, което ми хрумна, бе, че не трябва да плащам на Тавилотврат никакви комисионни. Това беше на добрата страна на везните.

Другото беше, че Гунсалмо Силва седи на моравата отпред. То не беше на добрата страна на везните.

Какво всъщност знаех за този гангстер? Работил като телохранител на Свети Джо Корлеоне, но е и този, който е натиснал спусъка при опушкването му. Имал е някаква маловажна информация за служителите на заплата при Мафията, която разпитващият го от Спитеос беше извлякъл от него. Аха. И Нюхът му не е бил особено добър: извикал е американския консул.

Имаше обаче и още нещо. То ми убягваше. Изведнъж загрех. Сега той е хипнообучен в техниките На Апарата! Завършил е това училище! Брей! Той Беше смъртно опасен!

Напсувах Боуч, че бе отложил напечатването на заповедта за екзекуцията му.

Остави нещата в ръцете на Боуч и всичко ще се обърка. Да, ама за Боуч щяха да се погрижат.

Това беше всичко, за което се сетих. Крачех. Вървах напред-назад. Нямах много място и си пуках пищялките. Хипнообучение! Това е! Знаех си, че ще стигна до нещо изпитано! Точно там, в онази стая, имаше шестнайсет хипношлема. Ако мога да накарам някой пазач да му изстреля една парализираща стреличка от разстояние, ще мога да му нахлузя един шлем и ца му изтрия наученото.

Я да видим сега. Какво знаех за хипнозата? Всъщност никога не я бях разучавал кой знае колко. Искях да съм много сигурен в онова, което върша.

Извадих учебниците си по земна психология. Потърсих темата. Психолозите на Земята използват Хипнозата през цялото време. Те са познавачите.

В учебника пишеше, че хипнозата била известна на повечето примитивни племена и че в древни времена била използвана от шаманите, което доказвало, че религията не върши работа — психолозите не обичат религията, защото тя е заплаха за техния бизнес. Но хипнозата, продължаваше текстът, била от голяма полза за психолозите. Човек можел да я използва, за да прелъстява момичета. Тъй като това било най-важното ѝ приложение, мислите ми се насочиха в друга посока. Това откри нови перспективи.

Постоянно мислех за Утанч и започнах да се чудя дали евентуално не можех да я хипнотизирам и да я направя разумна, което ще рече да я вкарам в леглото си.

Тогава вниманието ми се съсредоточи върху нещо ужасно. В учебника се казваше, че хипнозата била с много ограничено приложение, защото само около дваайсет и два процента от хората били потенциално податливи на хипноза, а останалите не можели да бъдат хипнотизирани. И тъй като психологът имал за цел властта и омарионетването на ВСИЧКИ хора, средството било в немилост.

Беше тъжен удар. Дори ако стана майстор във въртенето на спирали пред лицето на Утанч или я накарам да гледа в люлеещ се светъл предмет, тя може да се окаже един от седемдесет и осемте процента. А и се съмнявах, че мога да я накарам да стои на едно място толкова дълго.

Но, я чакай! Хипношлемове! Не бях ли попаднал на някаква литература? Отворих килера. Порових в кутията на този, който бях използвал за Ту-ту. Като записвах лентата, просто направих онова, което бях видял да прави Крек. Вероятно имаше още нещо в цялата работа.

Аха! Кратко упътване! Разтворих го.

Хипнозата, пишеше в него, е средство, което може да се прилага при усилване или изтриване на паметта или при заместването на истинска памет с изкуствена. Това вече беше нещо!

Пишеше, че всяка емоция може да бъде потисната или засилена. Аха! Значи мога да заповядам на Утанч да ме обича!

По-нататък пишеше, че примитивната хипноза действа само при осемнайсет процента от подложените на нея. Това беше несъответствие, което ме разтревожи. Земните психолози никога не лъжат. Поне не при статистиката.

Упътването обаче продължаваше. Излизаше, че мозъкът има няколко дължини на вълните. Шлемът покрива две от тях. Първата беше вълната на съня и като се създаде подобна вълна, човек може да постигне състояние на транс. Втората вълна беше на мисълта.

Всичко, носено от тази вълна — от записана лента или пряка реч към човека, върху когото е поставен шлем — се приемаше от него като негова собствена мисъл и се задържаше. По този начин хипнозата имаше стопроцентов ефект.

Подложените бяха под пълното въздействие на шлема. С него човек можеше да прави всичко, което се постига с хипноза. Главното му приложение обаче беше при ускорено обучение. Всяко умение или език... Бях овладял езици точно с такъв шлем при Крек...

Потръпнах от ужас, като си спомних изведнъж за кошмарното време, след като Крек ми постави шлем и ми каза, че ще ми стане зле, ако нараня Хелър! Каква агония!

Изпуснах упътването, сякаш от него бълваше огън!

Тези шлемове бяха ОПАСНИ!

Бях наредил Крек да пристигне.

Да предположим, че тя постави друг шлем върху мен! Мисълта беше толкова ужасна, че почти избягах от стаята, за да се отдалеча от шлемовете.

Спрях се навреме. Не трябва да излизам на онази морава!

Накарах се да седна в срещуположната част на стаята. Трябваше да помисля.

Може би трябва да ги унищожа. Можех да си на бавя дезинтегратор от работилниците в хангара. Не, чакай! Тези шлемове са ценни.

Мога да ги използвам, за да прелъстя което момиче си поискам.

Мога да накарам персонала да се кланя и угодничи всеки път, когато се появявам. Мога да накарам Утанч да ме обича и това беше важното.

Ами да. Мога и да изтрия наученото от Гунсалмо Силва, и да го накарам да приеме идеята, че от него имат нужда на Северния полюс.

Под леда.

Не, не трябва да унищожавам тези шлемове. Може би никога няма да успея да се измъкна от тази стая, освен ако не ги използвам. Гунсалмо беше убил Тавилотврат. Обучен от Апарата, може би щеше да сгащи и мен, каквото и да направех.

Очевидно верният отговор беше да го ударя с паралитична стреличка, да му поставя шлем и да го изпратя да копае тунели в леда.

Добре.

Но при никакви обстоятелства не исках да поемам какъвто и да било риск на МЕН да ми бъде поставен шлем от Крек или някой друг!

Събрах толкова кураж, колкото да разгледам един шлем още веднъж. Отпред имаше малка лампичка, която показваше, че е включен.

Я чакай! Тази лампичка не беше част от веригата на мозъчните вълни.

БЛЕСТЯЩА ИДЕЯ!

Мога да излизам от тази стая през двора, да прелъстявам всяко момиче, което поискам, да карам хората да ми се кланят, а Утанч — да ме обича предано!

Без никакъв риск за самия мен!

ГЛАВА ВТОРА

По комуникационната система към хангара повиках техника, който беше монтирал новата алармена инсталация за спешни случаи. След малко той се появи по тунела от хангара. Беше наперен и самоуверен тип, един малък лилипут на име Флип от Уиго, една от планетите на Волтар. Никой никога не бе успял да го накара да си среше косата в Земен стил: тя стърчеше нагоре в две спирали като антени-близнаци.

— Алармената система не работи? — попита той.

Накарах го да седне. Подадох му хипношлема и кутията, в която беше.

— Съществува сериозна заплаха — казах. — Тези пристигнаха наскоро с „Бликсо“. Действат върху всекиго.

Той разгледа хипношлема. Да разчиташ на техници. Никога не поглеждат нещо отвън. Моментално започна да го разглежда отвътре и да го човърка. После спря.

— Ако работи, защо трябва да го поправам?

— Ти не разбираш — казах търпеливо. — Има още Шестнайсет. Искам така да се настроят, че да работят само когато аз пожелаая. Искам да стане така, че при НЯКОИ хора само да изглежда, че работят, а Всъщност въобще да не действат.

Той затършува из шлема.

— Ами това е лесна работа. Лампичката отпред, Която показва на оператора, че шлемът работи, не е част от главната верига. Тя може да работи отделно.

Така че ще ѝ поставим един превключвател и тя ще може да свети, без да е включена главната верига.

— Нещата са по-сложни — казах аз. — Искам операторът да включва шлема и да вярва, че работи, но шлемът да действа на едни хора, а на други — не. Значи, мислех си, дали не можеш да поставиш някакъв таен превключвател, който да се изключва само от този, върху чиято глава е шлемът. Това ще разреши проблема.

— О-о, искаш да кажеш, че човекът с шлема трябва да може да го изключва, докато операторът си мисли, че той е още включен. Така ли?

— Точно така. Сега, мислех си, че само много малко хора могат да си мърдат ушите. Аз мога. Просто имам талант за това. Така че, ако операторът ми постави шлема и аз си размърдам ушите — да кажем три пъти — шлемът да се изключи, а операторът да си мисли, че той все още е включен.

— Аз не мога да си мърдам ушите — каза Флип.

— Точно така — отвърнах. — Така шлемът би действал върху теб, но тъй като аз МОГА да си мърдам ушите, не би действал върху МЕН.

— Не може да бъде направено — каза той. — Не и с наличната техника. Няма ключове, които се задействат от мърдане на ушите.

— Нито дори с част от ухото? — попитах умоляващо.

Той видя, че съм много отчаян. Замисли се. После погледна краткото упътване, което четох.

— Хм — изпухтя той презрително, — съкратено упътване за оператори. Не върши работа.

Посегна към дъното на кашона и измъкна едни огромно, дебело упътване, което можеше да ти счу пи ръцете: „Упътване за техници: проектиране, теория, поддръжка и поправка“. След секунда вече беше погълнат в огромни, разположени нашироко схеми.

— Аха! — каза Флип. — Верига с много разклонения, многопосочно въвеждане на информация и паралелно включване. — Той постави пръст върху нея с театрален жест. — Точно тук!

Седях обнадежден.

Той погледна в шлема. Разви един малък капак и надникна вътре.

— Това са части на производителната компания „Йипий-Зип“. Имаш късмет. Те са стандартни при компютрите. От техните материали имаме с тонове.

— Можеш ли да направиш нещо? — попитах, останал без дъх.

— Ако поставя прекъсвач на взаимната приближеност в тази верига точно тук и ако той бъде задействан, предната лампичка ще светва, но шлемът ще остава незадействан и няма да протичат вълни.

Макар че схемата беше огромна, частта, която той сочеше — както и всички детайли в нея — не беше по-голяма от нокътя на палеца

ми. Казах:

— Обаче аз не мога да вкарам върха на ухото си там. Би било твърде рисковано.

— Не, не, не. Прекъсвачите на взаимната приближеност са в две части. Използват ги в космически кораби. Когато един кораб се приближи твърде много до друг, той задейства превключвател в компютрите на другия и го отклонява в безопасна посока.

— Не разбирам.

— Виж сега, слагам Част А от ключа във веригата на шлема. Човекът, на когото той не трябва да действа, носи Част Б в косата си. Когато се доближат, Част Б взаимодейства с Част А и шлемът не работи, но изглежда така, сякаш работи. — Той видя, че не схващам. — Ще донеса няколко — каза и хукна навън.

След около десет минути се върна през тунела. Носеше шестнайсет кашона. Бяха малки, но тежки.

— Човек не може да носи толкова голямо нещо в косата си — запротестирах аз.

Той се разсмя. Отвори кашона. Вътре имаше две малки оловни кутии, всяка маркирана различно.

— Тази — каза Флип, — отива в шлема. А тази се слага в косата.

— Ще се виждат! — възпротивих се аз.

— Не, не, не — отвърна той. — Не разбираш. — Отвори кутията, предназначена за шлема. В нея, вни мателно закрепена с мънички зъбци, стоеше най дребната частичка, която бях виждал наскоро. Той отвори другата кутия. Същото нещо. — Мини-микро компоненти за верига — каза.

— Но за какво са тежките оловни кутии? — попитах аз. — Радиоактивни ли са?

— О, не, не, не — отвърна Флип. — Ако ги съхраняваш в склада за части без такива предпазители, те активират другите компоненти около себе си. Компютрите, които съдържат такива части, няма да работят. Компютърното поле ги регистрира и отчита единствено сблъсък! Затова поставят комплектите в предпазни кутии.

Той веднага се захвана за работа. Постави в шлема частта, която беше за него. Работата беше много фина и се вършеше с огромна лупа и малък комплект шипове и резачки, които се нагласяха спрямо

болтовете. Всъщност, това никога нямаше да бъде уловено! Все едно че си имаш работа с молекули.

Отне му доста време. Най-сетне свърши.

— Сега ще ти покажа — каза той.

Постави шлема на един стол. Сложи един от многобройните си измерватели под него. Включи го. Измервателят полудя. Щитът наистина излъчваше!

Побиха ме тръпки.

След това Флип отвори малката оловна кутия, постави миниатюрната частица на стола. Измервателят не помръдна. Предната лампичка на шлема светеше ярко. Натисна ключа на шлема няколко пъти. Лампичката светваше и изгасваше, но измервателят не показваше нищо. После Флип върна малката частица в оловната ѝ кутия, включи шлема и измервателят полудя!

Мислех усилено през цялото време. Знаех какво те трябва да направя. Освен това знаех и какво ще трябва да направя с Флип. Тайната трябваше да бъде запазена.

— Направи същото и с останалите! — казах.

Той се захвана за работа с доволно изражение. Аз дремнах и почетох малко комикси. Денят вървеше към края си.

Видях, че Флип се захващаше с последния шлем. Беше по залез.

Първоначалният ми план беше когато той свърши, да се направя, че искам да бъде изпробвана илюзията за връх на планината и да го бутна оттам. Но Фахт бей беше толкова чувствителен тия дни.

Един мъртъв техник, разпръснат на парчета по целия под на хангара, можеше освен това да възбуди апетитите на пилотите-убийци — преди време искаха да убиват техниците.

Не, вече имах по-добър план. Извиних се и отидох в спалнята. Затворих вратата. Извън погледа и слуха му измъкнах едно заиисващо устройство от килера. Разучих по упътването как да направя хипнолента.

Направих запис. Издиктувах:

— Когато свършиш с хипношлемовете, ще забравиш всичко за тях, както и това, че са били в моята стая. Ще забравиш, че си ги променил. Ще мислиш, че си бил повикан да поправиш алармената инсталация и че докато си бил тук, не си се занимавал с нищо друго. Когато махна шлема от главата ти, няма да виждаш и чувстваш нищо,

докато не ти кажа „Благодаря!“. После ще ме попиташ дали алармената система е наред. Тогава ще бъдеш вече буден и нормален. Ще забравиш, че си чул този запис.

Върнах се в стаята, където той работеше. Носех лентата в джоба си. Филип довърши последния шлем.

— Всичко е готово — каза той.

Върна шлемовете в кутиите им, отнесе ги в килера и почисти всичко.

Аз върнах обратно последния шлем и една кутия с Част Б.

— Не сме направили тест — казах.

— За това се гледа измервателят.

— Аз не разбирам от измерватели. Пробите трябва да са на живо. Имаш ли нещо против?

— Не, разбира се, давай — каза Филип. — Но ако не работи, космическите кораби би трябвало да се блъскат постоянно наоколо. На тези неща може да се разчита.

Отворих оловната кутия на Част Б. Взех малката частица и я поставих в косата му. Сложих шлема на главата му. Включих.

Филип изгасна като лампа! Това, което бях поставил в косата му, бе една прашинка! Истинската Част Б се намираше в една оловна кутия в другата стая!

Пъхнах записаната лента в отвора на шлема. Влезе веднага, както и трябваше да стане.

Свалих шлема от главата му. Той просто си седеше със затворени очи. Извадих прашинката от косата му.

Изнесох шлема и оловната кутия от стаята. Затворих килера. Върнах се и сложих няколко от инструментите му до секретната пластинка на пода в тайния офис, където той беше работил.

Всичко беше готово. Казах:

— Благодаря.

Той ме погледна, очите му все още някак светеха, и каза:

— Алармената система наред ли е?

— Много съм благодарен, че дойде да я оправяш отвърнах аз.

— Да-а — каза Филип и изглеждаше съвсем нормален, — всъщност не се беше повредила сериозно. Трябва да стъпите върху подовата пластина много здраво и да завъртите крака си, за да изключите алармата в хангара. Просто помнете това.

Той събра инструментите си и си замина с тананикане. Бях откраднал един от пробните му измерватели. Отидох и взех един шлем. Взех и една истинска Част Б. Извадих я от оловната кутия. Поставих я под шлема. Включих го.

Измервателят беше МЪРТЪВ!

Ура-а! Е, сега вече нещата ще бъдат в мои ръце!

Много скоро ще мога да съблазнявам всяко момиче, да карам целия персонал да се кланя, като ме види, дори ще мога да накарам някого да обере банка за мен. Ще мога да изтрия паметта на Силва. Но най-вече ще мога да заповядам на Утанч да ме обича и да дойде в леглото ми!

Трябваше обаче да свърша още едно нещо.

ГЛАВА ТРЕТА

Написах набързо една бележка. Сложих ѝ печат, за да изглежда по-официална.

Извадих един „Колт 45“ и се уверих, че е зареден в случай, че се натъкна на Силва — което със сигурност нямах намерение да правя.

Радостно полетях по коридора към офиса на Фахт бей. Зарадвах се, че не беше там. Добрах се да телефона му и позвъних на таксиметровия шофьор. Имах проблем с намирането му, но след три позвънявания из града успях. Беше в някакъв бар и играе ше хазарт. Каза, че малко губел и първо искал да си навакса. Аз бях много търпелив. Каза, че ще дойде след малко.

Влезе съпругата на Фахт бей, видя ме и излезе забързано.

Фахт бей дойде най-сетне. Не исках да го виждам. И той не искаше да ме вижда. Личеше си. Седна. Погледна ме.

— Тия кражби на хероин продължават — започна той.

— Защо го казваш на мен?

— Сигурен ли си, че не разбираш? — По начина, по който ме гледаше, разбрах, че мисли, че аз го вземам!

— По-добре е да имаш малко повече респект — казах му с леден тон. О-о, щеше да ми падне. Той беше един от първите кандидати за онези хипношлемове.

— Почти сме разорени — каза той. — Онази болница струва пяло състояние! Ливанският banker е много разстроен.

— Защо го казваш на мен? — попитах.

— Ти си Генералният извънреден инспектор — каза Фахт.

— Да, така е. И не го забравяй — отвърнах аз.

— Не сме се издължили на И. Г. Барбен за последната доставка на амфетамин — каза той. — Онази, която замина с „Бликсо“.

— Да върви по дяволите „Бликсо“ — казах аз и бях напълно откровен.

— Ливанците ще трябва да вземат пари назаем от банката, за да купят последната макова реколта. Лихвата е 30 процента.

О, Небеса, някой някога бил ли е по-настървен кандидат за хипношлем!

— Бяхме платежоспособни, докато ти не се появи — каза той.

По два хипношлема на ден! Ще види той!

Най-сетне шофьорът на таксито дойде. Беше девет часа. Огледах се внимателно наоколо за Силва, преди да изляза навън.

— Загубих пачката си — каза таксиметровият шофьор. — Можеш ли да ми заемеш няколко долара?

Разгневен му казах да ме откара до болницата. И той щеше да получи един хипношлем!

Стигнахме до болницата. Казах му да чака и да си отваря очите на четири за един мургав сицилианец.

Влязох вътре. Беше пусто с изключение на една старица, която беше на нощно дежурство на регистрацията. Продължих направо покрай нея. Отворих с трясък вратата на спалнята на Прахд.

Две глави се надигнаха.

— Татко! — извика сестра Билдирджин.

— Започна ли да ми тече заплатата? — попита Прахд.

Очевидно бяха по средата на нещо. Изглеждаха напрегнати.

— Излизайте от това легло! — заповядах аз. Тук имаше със сигурност още двама кандидати за хипношлемове. Никакъв респект. Баща ѝ беше един тлъст никаквец.

Те бяха достатъчно умни, за да схванат ситуацията. Сестра Билдирджин изскочи от леглото. На мястото на гърдите ѝ нямаше почти нищо, понеже вероятно беше само на петнайсет. Напъха се в сестринската си униформа. Изглежда кълнеше под носа си. Прахд стана. Този път постъпи умно — първо си обу обувките. Завлякох го в кабинета му. Показах му официално изглеждащата бележка-фалшификат.

— Току-що получих тази заповед. Трябва да бъде изпълнена незабавно.

На нея пишеше:

ПО НАРЕЖДАНЕ. Трябва незабавно да ти се имплантира микрофон. Ако някога те хвърлят в килия или в гроб, никога не бихме могли да те намерим, ако нямаш в

черепа си микрофон за обратна връзка. Той е таен, официален и този, който го спомене, няма никога да получи заплатата си.

Висшестоящите

Взех обратно заповедта. Подадох му оловна кутия с Част Б. Той я отвори и присви очи, за да я види.

— Това микрофон ли е?

— Мини-микро радар — казах аз. — Реагира с жужене, когато някой от търсеците лъчове е разпръснат наоколо.

— А, да — каза той. — Един от онези.

— Точно така. Искам да го присадиш на върха на черепа ми така, че никой да не го забелязва. Това е заповедта.

— И тогава ще започна ли да получавам заплатата си?

— Ще видим — отвърнах.

Той ме погледна някак странно. Но извика сестра Билдирджин.

Тя долетя. Мърмореше си нещо под носа. Той каза:

— Пригответи операционната.

Тя изхвърча. Продължаваше да си мърмори. Последвахме я с спокойна крачка. Той беше нагласил операционната. Лампите светеха ярко. В средата на стаята имаше маса с каиши.

— За него ли е? — попита сестра Билдирджин.

— Да — отвърна Прахд.

Тя незабавно ме сграбчи за ръката и ме хвърли на операционната маса. Бях изненадан от силата ѝ.

Накара ме да легна като мъртвец и започна да стяга каишите. Стегна краката ми, стегна стомаха ми, сложи големи тежки каиши през гърдите и ръцете ми. После взе последния каиш и го стегна през гърлото ми. Беше твърде стегнат — не можех да дишам.

Тя си мърмореше под носа. Някак вбесено.

— Почакайте! — казах. Заради начина, но който тия двамата ме гледаха, не исках да изпадна в безсъзнание. Можех да се събудя със скалпел, стърчащ не там, където трябва. — Без пълна упойка! Само местна. Не е кой знае каква работа.

— Нямаме „Новокаин“ — каза сестра Билдирджин.

Обърнах глава.

— Ей там има едно шише, на което пише „Новокаин“!

Тя го взе и го пъкна в джоба си.

— Празно е. А по това време на нощта няма отворени аптеки.

— Така е — каза Прахд.

Тя отиде до едно чекмедже и взе нещо. Върна се и каза:

— Отвори си широко устата.

Направих го, като очаквах да погледне зъбите ми. Тя бутна голямо парче марля в устата ми и го напъкна докрай.

Стъпи с двете си колена върху гръдния ми кош.

Тъй като беше млада и малко кокалеста, те бяха доста остри. Вдигна полата си, като оголи бедра. Събра лакти и взе лицето ми в ръцете си. И маникюрите и бяха доста остри. Държеше главата ми като в менгеме.

— Давай, докторе — каза тя. — И се надявам, че инструментите са тъпи! Младите момичета имат нежни сърца.

Разбрах, че има комплекса на Електра. Фиксация върху баща й. Опитах се да отворя уста и да й кажа, че аз не бях баща й, но там беше парчето марля. Коленете на сестра Билдирджин се впиваха толкова силно, че не почувствах първото срязване. Усетих второто!

Прахд — можех да завъртя очите си достатъчно, за да видя — използваше електрически нож „Занко“. Държеше някакъв съд, в който събираше кръвта. Беше отворил скална ми. Не беше необходимо да виждам, за да разбера! Щипеше ужасно!

Сестра Билдирджин много здраво държеше главата ми с маникюрите си.

— Може би не е добра идея да се появиш и да прекъснеш нещата тъкмо по средата — каза тя. — Да го направиш един път вероятно е в реда на нещата, но когато се случи два пъти, започва да изглежда преднамерено. Младите момичета имат нежни сърца!

Прахд постави малко кръв в една епруветка и подгръ някакъв катализатор. Разни неща бръмчаха, дрънчаха метални съдове. Горелките съскаха.

Той се върна. Държеше някакъв инструмент, подобен на пика. Не можех да видя.

ТРИАС!

Прониза ме болка като от копие. Даже по-лошо!

Той отстъпи назад. Беше взел малко парче от черепа!

Постави го в епруветка. Сложи я в катализатора.

Горелките съскаха. Както и черепът ми.

— Някога правил ли си го до половината? — попита сестра Билдирджин. — Някога правил ли си го до половината и след това да е трябвало да спреш?

Не чувствах маникюрите ѝ. Черепът ме болеше твърде силно.

Сега Прахд държеше една бормашина. Включи?

ОЛЕЛЕ! Шумът, който вдигаше, докато влизаше в черепа ми, беше по-лош и от предсмъртна агония! Стаята се завъртя!

— Всичко вървеше така добре — каза сестра Билдирджин. — Добре, бавно и гладко. Да го направиш иай-накрая. О, беше толкова хубаво!

Прахд задълба с бормашината и настрани. Припаднах.

Когато се свестих, сестра Билдирджин каза:

— Беше за първи път през нощта. Очаквах го с нетърпение през целия ден. Усещах го ясно до върха на Главата си! И тогава влезе баща ми!

Опитах се да ѝ кажа:

— Сестра Билдирджин, аз не съм баща ти. Това е комплекс на Електра. Ти тайно желаяш баща си и страстта ти се изразява в омраза. — Но марлята беше в устата ми.

Прахд държеше оловната кутия.

— Моля, вижте това ли е предметът.

Тя пусна главата ми за момент. Това беше предметът. Кимнах в агония.

Той го взе с пинсета и го пусна в някакъв разтвор. Издърпа го навън. Тя отново сграбчи главата Ми. Коленете ѝ ме дълбаеха. ОЛЕЛЕ! ОЛЕЛЕ! ОЛЕЛЕ! Изобщо не го постави внимателно.

— Някога спирал ли си по средата? — каза сестра Билдирджин. — Точно когато започне да става много хубаво?

Той извади група костни клетки от епруветката, която беше катализирал. Като някой зидар ги подреди в направената дупка.

Всяко докосване сякаш теглеше нервите ми един по един!

— Виждаш ли — каза сестра Билдирджин, — аз съм младо момиче. Аз тъкмо започвам. Всичко това е ново и красиво за мен. Бях чувала, но не съм знаела, че може да бъде толкова хубаво, толкова хубаво, толкова хубаво!

Сега той теглеше скалпа ми надолу. Болеше като при жигосване. Жилеше!

— Трябва много да внимаваш с младите момичета, които никога преди не са го правили — каза сестра Билдирджин. — Това е най-приятното преживяване в живота им!

Прахд размазваше нещо по краищата на раната върху скалпа. Всяко движение беше като пробождане със стрела!

— Не бива да спиращ младите момичета по средата — каза сестра Билдирджин. — Продължаваш и им позволяваш да свършат. Младите момичета имат нежни сърца, не забравяй това!

Прахд държеше лампа, която светеше върху черепа ми. Беше толкова горещо, че чувах косата ми да съска.

Той отстъпи назад.

— Вече можеш да го пуснеш да стане, сестра Билдирджин — каза той с професионален тон.

Тя слезе от мен. Навсякъде ме болеше толкова силно, че дори не усещах как коленете ѝ ме дълбаеха, оставяйки драскотини.

Тя взе една пинсета, очевидно само за да ѝ е под ръка в случай, че ѝ хрумне нещо. Отхлаби каиша на гърлото ми, така че вече можех отново да дишам. Разкопча и останалите.

— Е — каза Прахд, — присадихме ви микрофон. Сега започвам ли да получавам заплатата си?

Извадих топа марли от устата си.

— Измитайте се оттук! — изкрещях им.

Те веднага се подчиниха. Докато излизаше, сестра Билдирджин вече разкопчаваше униформата си. Гледаше Прахд с обожание.

— О, така обичам да практикувам медицина, а мие, докторе? ТОЛКОВА е стимулиращо!

Смъкнах се някак от масата. Стаята се въртеше около мен.

Не знаех дали бях „избибипан“ или опериран!

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Таксиметровият шофьор се събуди, когато наближих колата. Взря се в мен. Каза с шокиран глас:

— Бре, онзи мургав сицилианец да не те настигна?

Накарах го да ме откара до бараките: не можех да понеса повече жалването на Фахт бей. Влязох ирез хангара. Пазачът попита:

— Банда ли ви е пребила?

Минах през тунела до тайната си стая. Добрах се тромаво през вратата на килера до спалнята си.

Сринах се. Всъщност не заспах — просто изпаднах в безсъзнание.

На другата сутрин се събудих много късно. По яката на пуловера ми имаше кръв. Косата ми беше сплъстена. Трябваше да взема бързи мерки. Взех един душ. Изненадах се, когато открих, че от главата ми не блика повече кръв. Бях още по-изненадан, когато докоснах мястото: за малко щях да умра от болка.

За да облека риза обаче, не трябваше да дърпам нищо над главата си. Започнах да се наслаждавам на онова, което бях постигнал. Нито един от хипношлемовете нямаше да ми въздейства. Нямаше да има повече кошмари, изпълнени с опашати дяволи от Манко. Бях защитен от Крек. А никой на тази планета не беше защитен от мен. Усещането беше приятно.

Сервитьорът ми донесе малко горещо кайве саде — без захар. Изпих го, като го сърбах между големи глътки вода. Това е правилният начин да се пие такова кафе, макар че го нравех рядко. Но ранените ожадняват. Напълно пренебрегнах сладкиша баклава.

Тъй като сервитьорът изглежда беше влязъл и излязъл, без да бъде направен на парчета от двуцевен леопард, минах на пръсти през павираната алея до дворната врата: исках да обмисля откъде да накарам някой пазач да изстреля паралитичната стреличка по натрапника. Погледнах през шпионката.

О, Небеса!

Утанч тъкмо тръгваше с нейното БМВ.

А на предната седалка до нея седеше ГУНСАЛМО СИЛВА, съвсем близо до нея!

Колата изчезна зад портата.

Излязох в парка.

Карагъоз помагаше на градинаря да засади цветете в една дупка. Помахах им с ръка и после посочих мълчаливо към портата — бях безмълвен.

— А, той ли? — каза Карагъоз. — Той чакаше теб.

Кимнах безчувствено.

Карагъоз каза:

— Имаше някакви странни мъже в града последните няколко дни. Утанч се изплаши и тази сутрин нае Силва за телохранител.

Все по-лошо и по-лошо! Не само че се готвеше да стреля по мен, ами открадна и любимата ми танцьорка! И кой знае тия двамата какво заговорничат против мен!

Добре беше, че планирах всичко за хипношлемовете.

Карагъоз каза:

— Той е разорен. Американският консул му отнел всичкото сухо, което получил за убийтия гангстер — каза, че било консулски данък. Дадохме му да яде.

Даже персоналът беше обединен!

Тръгнах към портата. После си дадох сметка, че постъпвам много глупаво, като излизам невъоръжен. Тръгнах да се връщам към стаята.

Чу се фучене и ръмжене.

Утанч вкара с трясък БМВ-то в парка!

Със свистене на гуми то спря на обичайното си място. Замръзнах.

Погледнах към колата като птица, хиннотизирана от змия.

Това беше краят.

Гунсалмо Силва слезе от колата. Държеше „леопарда“ в ръка. Утанч, с качулка, пелерина и фередже, се завъртя покрай мен, без да хвърли дори бегъл поглед в моята посока, сякаш не съществувах. Очевидно ме беше отписала. Само след секунда вратата на стаята ѝ се затръшна след нея и металните резета си отидоха по местата с дрънчене.

Силва просто си стоеше там — наполовина вътре, наполовина вън от колата. Гледаше ме.

Никога не се бях чувствал толкова гол. Не можех да извадя оръжие. А и той би имал предостатъчно време да ме застреля, преди да го извадя. Освен това беше обучен в хипноза от Апарата и беше способен на всичко.

Вървеше бавно към мен с „леопард“ в ръка. Беше много мускулист, с много сицилиански вид, ужасен. Мръщеше се.

Спря на пет стъпки от мен. Вдигна „леопарда“. Почеса се по главата с дулото.

— Абе, къде, да го „бибип“, съм те виждал преди? — попита.

Не казах нищо.

Той се намръщи още повече. Тогава лицето му се просветли и стана като тъмен облак.

— О, сецам се. В онзи „бибипан“ кошмар, който ми се явява. Ти си мъжът в него. Аз стоя там в един хамбар, пълен с летящи чинии.

Изгледа ме от горе до долу и кимна.

— Е, това изяснява нещата. Можем ли да отидем някъде насаме и да седнем? Тук е някак пренаселено.

Коварно. Точно каквото можеш да очакваш след обучение от Апарата. Той не искаше екзекуцията да е публична. Спалнята ми беше най-близо до оръжията.

Намерих гласа си.

— Ела с мен — казах и го поведох по пътя към спалнята.

После станах даже още по-хитър:

— Искаш ли преди това да пийнеш нещо? Малко скоч?

— Не се докосвам до него — каза той. — „Бибипаните“ язви.

Е, опитай пак, имаха навик да казват старите ми професори.

Ако все още не си мъртъв, винаги има малък шанс да не се затриеш веднага.

Заведох го в спалнята си. Настаних го да седне на един стол. Обмислях идеята да отида в тайната стая, да стъпя на подовата платка, да завъртя крак и да събера целия състав в хангара. Но веднага се сетих, че ще идат в хангара, а не тук, където имах нужда от тях. Опитах с хитрост. Казах:

— Разбрах, че Утанч те е наела като телохранител.

— Да — изгрухтя той.

— Тази страна е доста дива. Квалифициран ли си? Как уби Тавилотврат?

Засмя се кратко, като лай.

— Детска играчка. Когато ония двама „бибипци“ ме заведоха в оная „бибипана“ стая, аз отивам и си казвам: „Това е нагласено за някакъв «бибипан» удар“. Схващаш ли? Точно това казах — „Нагласено за някакъв «бибипан» удар“. Разбираш ли?

Разбрах. Това беше заплаха.

— Значи, когато ме сложиха в „бибипаното“ легло, си казах: „Някой «бибипан» «бибипец» ще дойде тук след секунда, за да ме затрие“. Веднага щом ония двама „бибипци“ си тръгнаха, просто навих одеялото, сякаш беше тяло, и се заврях под леглото. Детска играчка... Няколко минути по-късно щях да съм „бибипан“, ако грешах. „Бибипецът“ влиза тихо през прозореца. Отива с котешки стъпки до „бибипаното“ легло. В ръката си носи „бибипана“ кама. Освен това носи този леопард в кобур до „бибипания“ си ляв крак... Ръга камата в „бибипаното“ кълбо от одеялото, сякаш е „бибипски“ разстроен. И аз просто се протегнах и сграбчих „бибипания“ му „леопард“ от „бибипания“ му крак... Преди да успее да се наведе и да види какво има под „бибипаното“ легло, му прострелях „бибипания“ ляв крак. После падна, така че му пръснах чатала... Той нямаше кой знае какво „бибипано“ намерение да убива някого точно в този момент, тъй че излязох изпод „бибипаното“ легло. Видях, че има граната, аз я взех и макар че беше „бибипски“ голям риск да стреляш в близост до „бибипаното“ нещо — избухват, — хакнах един куршум в одеялото, изтрих отпечатъците от „бибипания“ пистолет и го поставих обратно в „бибипаната“ му ръка, която беше спряла да се гърчи... Претърсих го за „бибипаните“ му пари и намерих четири допълнителни пълнителя. Потопих „леопарда“ с пълнителите в „бибипаното“ тоалетно казанче... „Бибипаната“ полиция дойде. Мислеха, че онзи приятел се е опитал да използва бомба и тя е избухнала твърде „бибипски“ бързо. Но като разбраха, че съм американец, ме хвърлиха в пандиза... Като някой „бибипан“ глупак им прогърмях ушите за „бибипания“ американски консул и той дойде на другия ден и помоли да ме оставят да живея, но те го пратиха по дяволите да се „бибипа“ отзад. И това е последният „бибипан“ път, в който викам американски консул. Взе ми всичките

мангизи... Значи, върнах се в хотела на другия ден и измъкнах „леопарда“ от тоалетното казанче.

Остана дълбоко замислен за момент.

— Смътно си спомням, че в един от кошмарите си виках американски консул. Аз съм тъп „бибипец“. Но усещам, че съм някак по-отворен в бизнеса напоследък. Изглежда знам от само себе си какво да правя. Кое то ме доведе и при теб.

— Секунда само — казах аз. — Изглеждаш квалифициран. Но това е една доста дива страна. Ако ще бъдеш телохранител, имаш нужда от това.

Бях оставил един хипношлем отвън. Взех го. Сложих го на главата му и завъртях ключа. Предната лампичка светна ярко.

Почаках.

Той просто си седеше там.

Чаках очите му да светнат и да се затворят.

Той просто си седеше там.

Напълно буден!

— По дяволите — каза той, — нямам нужда от шлем. — Посегна нагоре и го свали. — А и не изглежда да е противокуршумен. — Сложи го в скута си.

Небеса! Не действаше! Щитът не действаше.

Посегнах и го взех. Размислях на бързи обороти. До мен седеше един хипнообучен от Апарата наемен убиец!

— Имам странното усещане — каза той, — че ми е писано да видя бибипания главатар в Турция и ми казват, че това си ти. Имам бибипаното тъпо чувство, че имаш някаква работа за мен.

Спрелият ми дъх изхриптя навън. Ето значи какво му бяха казали под хипноза, след като е бил хипнообучен!

— Дамата, дете е с теб тук — как се казва, Утанч? Смешно име. Както и да е, тя ми предложи работа. Но не ми се струва, че трябва да се захващам с това и няма да е за постоянно... Само преди няколко минути потеглихме по „бибипания“ път към града. И тя ми каза колко се страхувала от всички чужденци в града през последните няколко дни, но не искала да се разправя с оръжие. И после ме помоли...

— Чакай малко — казах аз. — Ти не говориш турски.

— О, знам. „Бибипан“ гаден език. Английският ѝ има странен акцент.

О-о, милата, тя беше учила английски. Вероятно за да ме зарадва! Виждах я да носи много учебници. Колко мило от нейна страна.

— Понякога е „бибипски“ трудно да я разбереш. Използва твърде много „бибипани“ големи думи. Както и да е, само преди минути караме ние по пътя към града и тя иска да разбере кои според мен са тия птици. Тя не ги нарече птици. Тя каза... А, да. Тя каза „чужди натрапници“. Аз, разбира се, знаех и й казах, че ония „бибипани“ „бибипци“ са американският консул в Анкара и трима-четирима други мъже от ЦРУ. И хоп, тя веднага обръща — на едно дяволски кръстовище за обратен завой — и се връща обратно тук. Струва ми се, че не се чувства в безопасност.

Е, разбира се, че не се чувстваше в безопасност Бедното малко диво пустинно момиче!

— И трябва да е променила решението си — продължи той. — Щото първо говори, че не иска никакви „бибипани“ разпавии, а после иска да знае колко струват наемните убийци. Жени! — добави той с отвращение. — Винаги променят „бибипаните“ си решения!

Да, жените бяха провокация. Можех да се сгъглася с това.

— Та значи — каза той, — да стреляш по американския консул в Анкара е ужасно „бибипски“ близо до дома!

Често отчаянието е баща на вдъхновението. Трябваше да се отърва от този Силва. Той беше не само заплаха за базата, ами застрашаваше и дълготрайното ми владееие на Утанч. Можеше да я убеди да избяга с него!

Какво беше най-опасното, което можех да го помоля да направи? Нещо, което със сигурност щеше да струва живота му. Кой беше най-добре охраняваният човек на планетата?

— Какво ще кажеш да гръмнеш президента на САЩ? — предложих аз.

Той завъртя глава.

— По дяволите, не искам да бъда герой като Осуалд.

И тогава се сетих. Това със сигурност щеше да убие Силва!

— Какво ще кажеш за директора на ЦРУ?

Той се замисли. Почеса се по страната с дулото на „леопарда“.

— Има смисъл. Тъпите „бибипци“ с техните американски консули. Има смисъл.

После ме фиксира със замъглените си очи.

— Добре — каза той. — Ще го направя за стотина от тези чаршафи. — А после добави: — Плюс разходите.

Направих една бърза сметка. Малко не ми беше исно дали „чаршаф“ означава банкнота от сто или хиляда. Но да кажем, че е хиляда. Сто хиляди турски лири са само около хиляда щатски долара. А и освен това той никога нямаше да успее. Ще го надупчат като швейцарско сирене.

— Решено — казах аз.

Каквото и да е, само да го отдалечи от Утанч. Добри пари. Бръкнах в джоба си и извадих шепа лири. Подадох му ги.

— Иди и си намери стая в града. И стой далеч от тук, за да не компрометиращ плана. Наеми я в хотел „Касъл“: скоро не сме стреляли там. Утре ще получиш парите и един билет за Щатите.

— Имаш ли някакви пълнители за този „леопард“? — попита той. — Мисля, че пълнителите се панлажниха в онова „бибипано“ тоалетно казанче.

Имах няколко дванайсеткалиброви патрона за пушка, които щяха да станат за неговата. Един дребен търговец ги продаваше евтино, защото дванайсеткалибровите са толкова малки, че не стават за нищо, даже и за канарчета. Казах му да излезе в градината. Отидох при саковете си с оръжия. Намерих кутията. Дори поставих парче олово на едната страна, за да съм сигурен, че ще я уловят самолетните детектори.

Излязох и му дадох кутията. Разтърсих ръката му.

— Успех — казах горещо. Но не се разбра на кого го пожелах.

Казах на Карагъоз да го откара в града.

Добро отърваване! Ще се опитва да ми отмъкне Утанч!

Върнах се в офиса си и написах заповедта за парите и самолетния билет за Фахт бей. Знаех, че той ще запротестира, но случаят беше спешен. СБОГОМ, ГУНСАЛМО СИЛВА!

ГЛАВА ПЕТА

Защо шлемът не беше подействал?

Разгледах го. Поставих откраднатия измервател под него. Разбира се, той не помръдваше! Лампичка та светна, но през самия шлем не минаваха никакви вълни.

Тъкмо когато щях да повикам техника Флип, си спомних, че му бях дал следхипнотично нареждане да забрави за тях.

Нещо тук определено не беше наред. Но ако съм добър в езиците, схемите на електрически вериги и други подобни са ми пълна мъгла.

С много труд извадих всички други шлемове. Из пробвах всеки един с измервателя.

Всички мълчаха! Лампичките светваха, но те не работеха!

Розовите ми мечти да контролирам всеки на тази планета посредством хипноза висяха на косъм.

Внимателно се върнах назад към всичко, което направихме с тях. Всички работеха, когато той ги поправи.

Аха! Все още пазех кашоните и кутиите за превключвателите. Извадих една. На нея пишеше „Ключ за прекъсване на взаимна близост“. Я чакай. Имаше и нещо напечатано със ситен шрифт: Производител — „Компания «Йирий-Зип», Индустриален град, Волтер.“

Не, не. Не това. От другата страна на кутията с още по-ситен шрифт пишеше:

Внимание: Модел с минимален обхват. Да се употребява само в космически кораби, действащи в боен ред. Обхват на действие: 2 мили.

Всичко се сгромоляса. Космическите кораби се движат толкова бързо, че една двумилева зона на предупреждение не означаваше нищо. Вероятно затова тези ключове бяха в такива количества тук — защото по принцип се използваха превключватели с по-широк обхват — може би хиляда мили.

Но само две мили!

Всеки път, когато бях на по-малко от две мили от някой от шлемовете, той нямаше да действа!

Отчаяно се опитах да измисля как да поставя шлем на някого и след това да се отдалеча на повече от две мили... Не, беше почти невъзможно.

Да ми извадят превключвателя от главата?

О, не, никога! Не със сестра Билдирджин, седяща върху гърдния ми кош! Повече никакви агонии от този сорт! Онази Част Б беше в черепа ми и завинаги щеше да си остане там!

Натъжено върнах шлемовете в килера.

И тогава, понеже съм си с оптимистичен темперамент, ми просветна. Имаше едно сигурно нещо.

Крек вече никога нямаше да може да използва хипношлем върху мен. Никакви дяволи от Манко повече! Всичко завърши добре в крайна сметка! „Бликсо“ си беше заминал. Гунсалмо Силва си беше заминал. Боуч и фалшификаторите щяха да бъдат мъртви. На Хелър графиня Крек щеше да му вкара ума в главата.

Вероятно можех да си позволя една дълга дрямка. Или пък да ида на лов. Бях се справил невероятно добре наистина. Апаратът щеше да се гордее с мен. Наистина си бях заслужил почивката!

Ако можех само да измисля нещо, което да зарадва Утанч и да я върне отново в самотното ми легло!

ЧАСТ ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

ГЛАВА ПЪРВА

В оптимистично настроение обмислях план, който да подреди нещата още по-добре.

Нощите ми бяха доста самотни и нещастни без Утанч. Със сигурност знаех нещо, което щеше да ѝ допадне.

Планирах чудесна, тиха екскурзия с лов. Бях купил луксозна автоматична пушка „Франчи“ при последното ми идване тук — дванайсеткалиброва, трийсет и два инчова цев, заглушител, триинчови пълнители „Магнум“, затвор за пет патрона. Никога не бях стрелял с нея. Като ѝ се сложат сачми № 00, трийсет и три стотни от инча в диаметър, ставаше страхотна за пойни птички.

Че да стреляш по пойни птички е нелегално в Турция, е неписан закон. Те имат странни приумици. Но през цялата година е разрешен ловът на вълци, рисове и диви прасета. А сезонът сега беше разрешен и за диви котки, лисици, питомни и диви зайци, патици, яребици, бекаси и пъдпъдъци. Номерът е да се правиш, че си на лов за някои от тях, а после да се обърнеш бързо, да застреляш някоя пойна птичка и да кажеш, че ти се е препречила.

Разрешителното ми беше наред.

Големият „Форд“ комби вървеше, макар и малко странно.

Щеше да има искрящи лагерни огънове из дивите места. А къде се вместиаше Утанч във всичко това? Като диво момиче от пустинята Каракум тя, разбира се, много ще се възхищава от един мъж, който може да излезе, да улучи и донесе вкъщи дивеч, докато тя си седи край лагерния огън. Просто можех да си представя как възхищение грейва в очите ѝ, когато се прибирам натоварен с диви канарчета или нещо такова.

Примитивният инстинкт. В учебниците ми по психология го наричат атавизъм. Всеки е пещерен човек, нищо че Фройд издаде закон срещу това, и примитивните инстинкти го теглят назад като всеки друг звяр или животно. Така че разбирате, че надеждите ми си имаха основанията.

В Турция могат да се ловят и мечки, но дори и да ми изглеждаше привлекателно да замъкна някои мечка в лагера, да стоя до нея и да се бия в гърди какъв велик ловец съм, мечките са коварни, когато стреляш по тях. Само да ги одраскаш и ще си навлечеш белята. Помислих си, че е по-добре да се при държам към това да я впечатля с диви канарчета може би трябваше да застрелям голямо количество, за да стане истинско зрелище.

Така както си го представях, всичко изглеждаше добре обмислено. Бях си заслужил почивката. Апаратът не дава публично медали, така че си помислих, че е по-добре да си закарфича тази екскурзия като заместител за добре свършена работа. Прекарах два чудесни дни в плановете за нея.

Без съмнение Утанч досега вече ми беше простила за малкото момче. Той все още беше в стаята и, както и другият. Но откровено казано, кой го е грижа за едно леко перване по носа? Не можеш вечно да плачеш заради такова нещо.

Проверих чрез Карагъоз. Не, Утанч не беше излизала от стаята си вече два дни. Тоест откакто Силва беше заминал. Ослушах се от външната страна на стената на градината ѝ. Оттам не се чуваше никакъв смях.

Е, добре. Тя наистина трябваше да бъде развеселена.

Написах една бележка. В нея пишеше: „Утанч, обожаемо, красиво същество мое. Каня те на приятно, дълго ловно пътешествие. Аз ще убивам пойни птички, а ти можеш да ги готвиш из дивите места.“ Мислех, че това ще допадне на атавизма ѝ.

Промуших я под вратата.

Аха! Крайчето му изчезна мигновено!

Ослушах се със затаен дъх. След няколко минути чух, че се дръпва металното резе.

Успех! Знаех си, че атавизмът ще се пробуди. Напред към пещерното време! Винаги върши работа.

Топката на бравата защрака.

Вратата се отвори широко.

И внезапно един поток от всичко дамско, което можеш да си представиш, започна да блика през вратата към мен! Обувки! Чаши! Цвете в саксия! Едно огледалце се понесе из въздуха и се разби в отсрещната стена на двора!

Тя стоеше там, ноздрите ѝ се разширяваха, дланите ѝ се свиваха и отваряха, сякаш искаха да се докопат до нечия коса.

Думите ѝ се заредиха с открита злоба:

— Ти, мръсен „бибипец“! Не ти стига да съсипеш завинаги едно красиво момче! Сега, да ти го „биби-пам“, искаш да убиваш ПОЙНИ ПТИЧКИ!

Една малка ръчичка побутна към нея нещо отзад. Беше един стол!

Тя го запрати към мен като топовен изстрел. Столът се разби на трески.

Хванах само крайчето му. Вмъкнах се в стаята Си.

Бях пробудил атавизма, добре. Обаче неподходящия вид!

Добре залостих вратата си. Седнах и се замислих над всичко това.

Колкото и учудващо да изглежда, тя все още бе разстроена заради момченцето. Представяте ли си!

Е, жените са странни. Човек наистина никога не знае. Мислех си, че ще може да го превъзмогне.

Да, ама не беше го превъзмогнала. Първото ми заключение беше правилно.

Тя никога нямаше да ми прости. И всичко заради едно „бибипано“, безполезно, малко момче.

Налегна ме тъга. Всъщност Утанч беше единственото нещо, което беше мотивирало желанието ми за ловно пътешествие.

ГЛАВА ВТОРА

Довлякох се до тайния си кабинет. Отпуснах се на стола. Екранът стоеше пред мен, недокосван дни наред. Може пък Хелър да има някакви неприятности, които да ме развеселят. Включих го без особен ентузиазъм.

Беше някак замъглен. Настроих картината.

Катедрала!

Ужасно голяма катедрала!

Нещо ставаше.

Погребение!

Имаше голяма навалица. Облечени в черни раса свещеници правеха най-разнообразни жестове. Ня какъв хор пееше приятно.

Толкова странно пасваше на настроението ми. Каква задушевна музика! Толкова тъжна. Толкова красиво тъжна!

Хелър седеше на една пейка. Държеше нечия ръка. На някого с черен воал. Бейб Корлеоне! Тя подсмърчаше! Ридаше! Хелър я галеше по ръката.

Нещо като ковчег беше изложено за поклонение. Очевидно опелото вече беше минало.

Тогава разбрах. Джими Канавката Тавилотврат. Това беше неговото погребение! Във възможно най-голямата катедрала на Америка? На Св. Йоан Божествения? На Св. Патрик? Беше ужасно голяма. Цялата в злато, искрящи свещи и високи, внушителни сводове.

Музиката се извиси величествено.

На по-ниския олтар или амвон се появи някой. Някакво момче от хора. Настъпи тишина. То заговори в голямата сводеста зала, а ясният му тенор трепереше от чувство.

То каза:

— Ако не беше скъпият ни, покоен Джими, никога нямаше да се науча да позволявам на другите момчета да ме обичат!

След тези думи извиси глас в най-тъжната песен, която някога бях чувал. Хорът подхвана тържествено красиво зад него.

Латинската музика затихна. Към малкия амвон се приближи друг, възрастен мъж, прегърбен от старост.

— Като глава на реформаторското училище имах Джими като свой приятел. Най-хубавите ми спомени от него са дните, когато организира съвсем сам, като благотворителен жест, най-големите бунтове, които беше виждал младежкият затвор. И днес, без неговото ръководство, едва ли можем да очакваме приток на нови затворници. Велик човек, идол на хиляди улични гангстери. Ще ни липсва.

Хорът възвиси глас в божествени акорди, които потънаха в сводестото кубе към небето.

Ето че към амвона се бе запътил още някой. Наведе смирено глава, а гласът му се задави от сълзи, като заговори:

— Аз бях негов психолог в затвора. Джими Тавилотврат беше пациент за пример. Никога не съм виждал някой да възприема така добре терапията за поправяне на поведението. Той вървеше от лошо към по-лошо и накрая, под вещото ми ръководство, стана самото възплъщение на американската престъпност — гласът му се загуби от вълнение. — Той беше всеамериканското момче, станало наемният убиец, който никога няма да забравим.

Хорът подхвана смирено и със страхопочитание. О-о, беше красиво.

Погребението напредваше. Осем души понесоха ковчега. Бяха облечени в черно. Всички бяха сицилианци. Всички имаха издутини там, където оръжията им висяха под палтата.

И тогава разбрах защо екранът ми беше замъглен. Всички носеха тъмни очила, включително и Хелър. Забелязах това, защото екранът стана дори по-тъмен, отколкото беше и отново трябваше да засия яркостта. Мрачен, мрачен ден! Валеше!

Ковчегът бе понесен под шпалир от автоматични джобни ножчета, образуван от двайсетина улични гангстери.

На гробището имаше венци и венци, и цветя навсякъде. На един от тях, сплетен от лилии под формата на подкова, имаше лента, на която пишеше:

НАШЕТО МОМЧЕ ДЖИМИ

Друга купчина цветя беше под формата на кама, а на лентата пишеше:

НА ДЖИМИ ОТ ШАЙКАТА НА ФАУСТИНО НАРКОТИЧИ

Лентата падна и бе стъпкана под опечалените крака.

Пет хористки във вдовишки траур стояха плачещи до гроба и притискаха черни носни кърпички към ридаещите си устни.

Причината за тъмните очила се появи. Цялото погребение се следеше от телевизионни екипи, които бяха получили върховно благоволение да носят черни ленти върху ръкавите си за последно сбогом. Лентите се раздаваха от един гангстер, който държеше оръжие в другата си ръка.

Дългата процесия се изви към една крипта. Отпред имаше надпис:

ФАМИЛНА КРИПТА КОРЛЕОНЕ

Пъхнаха ковчега на Джими в една гробница. Ридаенето се усили многократно.

Пръстите на Бейб се плъзгаха по камък, на който пишеше:

СВЕТИ ДЖО КОРЛЕОНЕ

Тя рухна. Хелър я поведе към една лимузина. Внимателно я пазеше от хората, които се опитваха да докоснат ръката ѝ или да я целунат в знак на съчувствие. Тя наистина плачеше силно.

Хелър я сложи да седне отзад. Затвори вратата. Тя се притискаше към него.

— Губя всичките си момчета — подсмърчаше тя.

Той я поглади нежно и ѝ даде друга кърпичка. Тя се облегна назад поуспокоена. Телохранители внимателно избутваха с рязани пушки тълпата настрани от колата. Най-сетне лимузината потегли.

Бейб кършеше ръце. Минаваха по някакъв мост.

— Джером — каза тя унило, — чувам, че се учиш да караш състезателни коли. Джером, обеща ми, моля те да ми обещаеш, че няма да вършиш нищо опасно.

На Хелър изглежда не му се говореше. После каза:

— Животът е въпрос на случайности, мисис Корлеоне. Не мога да обещаю такова нещо.

Тя го погледна внезапно.

— Добре — каза. — Тогава, ако някога срещнеш „бибипания“ Силва, обеща ми, че ще затриеш тоя „бибипец“.

Той обеща.

Мен обаче ме преследваше катедралната музика, хористите, религиозната тържественост и трагедията на всичко това. Изключих

екрана.

Музиката продължаваше да ме преследва. Колко прекрасно. Какво страхотно погребение.

В мозъка ми припълъзя гледката на собственото ми погребение. Там Утанч беше коленичила до гроба ми с увехнали цветя в ръка, под дъжда. Тя плачеше, че е била толкова подла към мен. О, каква приятна гледка. На мен самия ми се доплака.

Със замъглен поглед стигнах, залитайки, до спалнята си. Рухнах в леглото.

Под главата ми имаше нещо. Операцията още не беше заздравяла, но се оставих да ме боли. Представата за коленичилата до гроба ми Утанч беше още с мен.

Болката се усили и прокарах ръка под главата си, защото пречеше на настроението ми.

Нещо изхвърча към другата възглавница. Обърнах глава.

Точно срещу лицето си видях бележка. На нея пишеше:

„Само да ти припомня, че за шляене не се плаииг. Ломбар беше сигурен, че ще се отпуснеш. Така че с това отбелязвам, че ако не си се справил с Хелър, мое задължение ще бъде да те унищожа.“

За подпис имаше само една кървава кама.

А-а, значи видението ми щеше да се осъществи в крайна сметка.

След малко седнах в леглото. Красивата музика в катедралата още ме преследваше.

Вдигнах бележката. Страницата отзад беше празна.

Намерих една писалка. Написах на нея „Давай!“ Подписах се с името си. Оставих я на възглавницата.

Изглеждаше ми най-правилният ход за момента.

Утанч ще коленичи в дъжда. Ще съжалява. Поне щях да имам скъпоценните й сълзи като кални точки на гроба си.

Уверих се, че нямам оръжия по джобовете си.

Минах през бъркотията от разбити предмети в двора — колко приличаше тя на разбития ми живот.

С катедралната музика, звучаща в ушите ми, вървах сам в здрача и се надявах някой фатален изстрел да сложи край на един живот, който повече не си заслужаваше да се живее.

Може би докато плаче, тя ще изпее някоя тъжна песен и ще осъзнае, че е трябвало да бъде малко помила с мен, докато бях жив.

Колко красиво.

ГЛАВА ТРЕТА

Разхождах се цяла нощ и никой не ме застреля.

В студената утрин се върнах разочарован в спал нята си.

Бележката, която бях оставил, липсваше. Който и да беше получил нареждането на Ломбар да ме убие, трябваше да е доста умел във влизането и излизането от разни места, но това ми беше безразлично.

Изтощен, смъкнах дрехите си и се мушнах в леглото. Може би имаше още надежда. Може би щях да умра, докато спя.

Събудих се в късния следобед. Разочаровах се, като видях, че съм все още жив.

Някак ядосано се обърнах, за да стана. И там, на другата възглавница, на по-малко от петнайсет сантиметра от очите ми, имаше нова бележка!

Вероятно беше извинение за това, че не са ме убили миналата нощ.

Седнах. Без особен интерес я обърнах към себе си. На нея пишеше:

„Дори да е удоволствие за мен да те убия, последователността не е такава. Ако Хелър не бъде спряна, първо ще умре Утанч.“

Обля ме гореща вълна от шока! Вик на протест се бореше да изскочи от стегнатото ми гърло!

Без дори да се загърна с хавлия, се втурнах в градината и залепих ухо на вратата на Утанч.

Тишина!

Може би вече я бяха убили!

Втурнах се към двора.

Мелакат подрязваше някакви цветя. Обърна поглед.

— Убиха ли Утанч? — запитах.

Тя се вторачи в мен. После отново обърна поглед.

— Тя беше добре преди малко, когато ѝ занесох няколко кърпи.

Въздъгнах с облекчение. После си помислих, че е по-добре да взема предпазни мерки. Вдигнах глава и извиках много силно:

— Работя!

Може би това щеше да ги задържи!

Мелакат сякаш се стресна. Но нямаше време за салонна етикеция. Хукнах обратно към стаята. С мъка се вмъкнах в някакви дрехи. Опитвах се да мисля. Беше ми трудно. Каква беше причината за такава внезапна атака?

Те вероятно знаеха нещо, което аз не знаех!

Хелър. Хелър беше намислил нещо!

Изтичах в тайната стая. Включих екрана.

Подпрях се и останах прав, но не можех да виждам добре от такъв ъгъл и седнах.

Само някакви стари части върху маса.

В този момент той вдигна поглед. Беше в офиса си в Емпайър Стейт Билдинг. Там имаше някакви хора. Декорът беше различен.

А-а, стените. Големи стенописи с петролни рафинерии украсяваха стените. Бяха цветни. От тях струеше дим. Широки гледки на високи комини, които обличаха небето в черно.

Не. Не всичко беше рафинерии. На едната стена имаше монтаж. Беше трудно да се види с периферното зрение, но изглежда имаше птици, които се давеха в петролни басейни, цветя, които вехнеха, умиращи дървета.

Я чакай. Това не беше всичко. Когато Хелър обърна глава, видях една друга рисунка. Май беше някаква планета, опустошена от експлозии на водородни бомби.

Той отново обърна глава. Имаше още една! Бе ше нещо като рисунка по въображение. Смътно виждащи се космически кораби бомбардираха някаква планета, която приличаше на Земя. Може би първо образ на някоя корица на списание?

Хората. Струваше ми се, че има доста хора в огромния офис. Спрях записващата лента, за да видя колко и кои бяха те. Хората могат да бъдат опасни.

В дъното, зад плота, имаше барман с бяло сако. Той просто си седеше там и четеше „Ежедневен състезателен бюлетин“.

Някакво момиче седеше на едно от столчетата на бара. Беше облечена в рокля от пайети с много гол гръб. Очите ѝ бяха много тъмни и съблязняващи. Въртеше разсеяно в ръцете си една айс сода. Неговата секретарка?

От дясната страна на Хелър стояха три момичета. Полите им едва покриваха бедрата. На главите си носеха малки капачки за кутии от хапчета, кривнати под определен ъгъл. Бяха обути в ниски боти. Облеклото им — доколкото го имаше — беше цялото в ослепително бяло и подхождаше на мъхестото килимче. Те всички изглежда държаха писалки. Неговите секретарки?

От нерви бях изключил звука. Усилих го. В дъното можеше да се чуе как някакъв много темпераментен оркестър свири музика за настроение. Множество литаври и силен и дрезгав тромпет, който се издигаше над останалите.

Започнах да се отпускам. Страховете ми нямаха достатъчни основания. Никой не би могъл да работи и такава голяма шумотевица. Хелър просто флиртуваше наоколо, както винаги.

Май си играеше с два метални предмета.

Под тях беше разпънато дебело платно. Хелър извърна глава. Изи седеше от лявата му страна.

Лукавият Изи. Беше в костюма си от Армията на спасението, а на коленете държеше очукано куфарче. Очилата му с рогови рамки блещукаха от двете страни на клюнестия му нос.

— Ти ме обърка, г-н Джет — говореше Изи. — Аз просто нямам достатъчно ум за инженер. Знам, че вчера го обясни, но с толкова много неща, които ме притесняват, не можах да го запамета. Имах главоболие цялата нощ. Не съм много добре със здравето.

Хелър подаде отвертка на едно от трите момичета. Тя я завъртя майсторски с диригентски жест и я пусна в една чантичка.

Хелър даде някакъв таен сигнал. Наблюдавах мнимателно. Нещо като код. Барманът остави „Ежедневния състезателен бюлетин“, взе една висока чаша — кристална? — и сръчно започна да изхвърля съскащ поток в друга, приличаща на първата, напред-назад дъгообразно.

Постави я на сребърен поднос и я поднесе на Изи. Да не би Хелър да държи Изи на наркотици?

Изи я изпи, а върху горната му устна остана бял пенест мустак. Барманът любезно взе кристала.

— Беше ли „Бромо Зелцер“-ът достатъчно силен, сър?

Изи кимна и му благодари.

Междувременно момичето с голия гръб на бара беше изпило содата и си тръгна. Влезе друго момиче, което носеше почти абсолютно нищо в ярко червено. Седна на едно столче. Когато се върна, барманът се захвана да ѝ приготвя сладолед. Друга секретарка?

О-о, никой не би могъл да работи на място като това. Нямаше реална опасност. Инженерната работа е много взискателна и напрегната. Една инженерна лаборатория е празна и от стомана. Един инженер не работи по този начин. Напразно се бях притеснил.

— По-добре ли е главоболието ти? — попита Хелър Изи.

— Боя се, че изчезна — каза Изи.

— Добре — каза Хелър. — Сега ще го обясня отново. Всичко се свежда до това дали едно общество може да се справя със силата или не. Това общество изглежда не може... Сега, обърни внимание. Трябва да можеш да превръщаш материята в енергия. Тогава ще можеш да използваш енергията, за да движиш материята... Политически, финансово и по всякакъв друг начин трябва да знаеш как да се справиш със силата. Ако не знаеш, можеш да взривиш цялото общество... Значи, по някаква налудничава причина обществото тук счита, че животът е по-низш от силата. Това е една побъркана философия, която се казва материализъм или механицизъм. Фалшива е... Ако това общество не се пробуди от тази философия, която е само една примитивна глупост, и не се отърси от нея, то никога няма да съумее да оцелее... Истината е, че точно животът се справя със силата! Само животът дава посока на нещата. Материята не може да управлява материя — тя няма намерения. Животът НЕ е продукт на материята. Той е нейният шеф!... Искаш това общество да отиде в космоса? Започни да се съобразяваш с това, че животът може да се справи със силата. Ако искаш тази култура да оцелее, осъзнай, че животът е този, който се справя със силата... Всеки, който ти казва нещо друго, не само се опитва да те върже за тази планета, а и се опитва на я разруши.

— О, Боже — каза Изи. — Да не искаш да кажеш, че е по-добре да застреляме всички психолози и други материалисти?

— Не казвам да стреляме по някого, но идеята не е много лоша. Те са те вързали за тази планета!

— Аз ненавиждам насилието — каза Изи. — Извини ме, г-н Джет, но каза, че си искал да ме видиш заради превръщането на енергията.

Хелър погледна назад към огромното си бюро и махна с ръка към него.

— Добре, като начало тук има два уреда за превръщане на материя.

На бюрото лежаха два еднакви метални предмета. Имаха много части и сложни извивки. О, това бяха точно онези две машинки за демонстрация в основното училище, които той беше извадил от кутията в Кънектикът — моделите за обучение. Всички бяха там. Включително шините за електрическо разреждане и торбичките за улавяне на газ. Хелър взе една. Трите момичета подканващо махнаха като с диригентски палки с три отвертки и ги подадоха. Той взе една. Другите две прибраха своите обратно в чантите със същия жест.

Той започна да разглобява предмета. Протегна ръка, няколко диригентски завъртания и той получи още инструменти.

Започна да пуска безразборно части пред Изи.

— Имам две — каза Хелър, докато работеше. — Така че мога да разглобя едната.

Изи се взираше в около четирдесет части, разхвърляни пред него. Хелър взе неразглобената машинка.

— Сега погледни тук — той посочи върха ѝ. — Поставяш пръчка чист въглерод отгоре. Машинката го редуцира чрез атомно превръщане. От тази страна излиза кислород, а от другата — водород. Електрическият заряд излиза по тези две жици.

— О, Боже — каза Изи.

Хелър протегна ръка и след диригентско завъртане получи писалка.

— Това е елементарна химия — каза той и започна да пише. — Въглеродът има шест електрона. Кислородът има осем електрона. Водородът има един електрон. Машината просто сменя местата на електроните между атомите. Въглеродът губи идентичността си като такъв. Електроните му се местят нагоре и надолу по периодичната таблица и получаващ кислород и водород. Така получаващ формулата $C_2H_4 + O$. — бутна хартията към Изи. — Кислородът и водородът горят, когато се съединят. Схващаш ли?

— Но... но... — обърка се Изи.

— Всъщност — каза Хелър, — количеството налична енергия е по-голямо, що се отнася до електрическия потенциал, а планетата се

нуждае от електрически двигатели. Но почти всичко в този момент се задвижва от двигатели с вътрешно горене — колите и всичко останало. Това е глупав двигател. Слагаш в него гориво, за да получиш топлина, а после имаш охлаждаща система, която да отнема и прахосва топлината. Но хората, изглежда, са пристрастени към него, така че ние ще го използваме. Тази машинка произвежда кислород и водород от въглерод, а на тази планета има почти неограничени количества въглерод, така че започваме.

— Какъвто и да е въглерод? — зяпна Изи.

— Разбира се. Петрол, асфалт, стари плевели, парцали. По обем количеството газ — имам предвид газ, а не газолин — което получаваш от твърда материя, е приблизително милиард към едно. В газа има страшно много пространство. Така че можеш да поставиш тук отгоре голямо парче въглерод. Монтираш по един контейнер под налягане от двете страни на машината, за да улавят газа. Поставяш една ръчка, която да контролира количеството въглерод отгоре, слагаш една клапа като акселератор, който да регулира газовия поток към самия двигател и това е всичко.

— Не разбрах — оплака се Изи. — Ще ми трябват и ваши технически чертежи, които показват всяка част.

Хелър въздъхна. Той протегна ръка, направи нещо като знак с пръст. С темпераментен жест едно от момичетата нагласи чертожна дъска. Второто развя като знаме лист хартия за чертане и я закарфичи на дъската. Третото поднесе две писалки с диригентски жест.

Хелър се захвана на работа плавно и бързо. С толкова бързи движения, че ръката му се виждаше замъглена, той започна да рисува идеални технически чертежи, като използваше земни символи.

Развя се още хартия, която беше поставена на дъската, още писалки бяха завъртени и предложени.

Не след дълго пред него имаше петнайсет завършени технически чертежа. Всичките основни и специфични части на съоръжението.

Изи изведнъж сякаш се затрупа с работа. Той попиваше чертежите.

— Мога ли да взема един от тези модели?

Завъртяха се отвертки и гаечни ключове. Частите се уголемяваха и машинката бе сглобена наново.

Изи я взе и внимателно я сложи в една кутия.

— Ще патентовам всичко това — каза той. — Ще го припиша на анонимен екип от инженери. Не искам името ти да се свързва с каквото и да било тук — заради Бери, нали разбираш. — Направи пауза. — Мисля, че патентите могат да бъдат на името на „Мултинешънъл“.

— Да оставим настрана патента — каза Хелър. Не разбираше ли, че Изи му краде патента? Глупак. Трябва да работя над другото. Трябва да направя контейнерите и да ги приспособя към колата, след като я изпробвам със собственото ѝ гориво.

— Действай направо, г-н Джет — каза Изи. — Но не свързвай никой етап от тази дейност с компаниите тук или с „Мултинешънъл“.

— Обещавам — каза Хелър.

Трите момичета изиграха нещо като танц и едното от тях каза:

— Сега можем ли да получим по една айс сода? Трябва да се връщаме в Училището за мажоретки.

— Дай им сода — каза Хелър и барманът се захвана за работа.

— Ей, не е ли готин? — каза едно от момичетата и седна на столче. Ами, те въобще не бяха негови секретарки, а просто някакви ученички от училището на същия етаж. А полуголите момичета, които преди седяха на бара, трябва просто да са били от училището за модели. Идваха да се молят за айс соди. Типично за Ню Йорк. Декадентско.

Барманът донесе на Хелър безалкохолна швейцарска бира.

Тъкмо когато Хелър възнамеряваше да я изпие, един човек влезе с трясък през вратата, последван от няколко други с куфарчета.

Шивачът!

— Толкова съжалявам, сър — каза шивачът. — Щях да почакам, докато се върнете в апартамента, но цяла производствена линия спря.

Хелър пийна малко от безалкохолната бира.

Появи се един помощник на шивача. Носеше униформа в синьо. Беше като гащеризон, но горният ревер беше стегнат много здраво отпред. Появи а още един. Държеше незавършен костюм, същия като първия.

— Цветът — каза шивачът. — Влязохме в спор за него. Синьото е по-божествено. Но после внезапно помислихме за кръвта.

— Кръв? — каза Хелър.

— Да, виждате ли, надбягването е опасен спорт. И трябва да си много подходящо облечен. Телевизионните камери са винаги около

катастрофиралите, а ако носиш червено, кръвта няма да се вижда. Затова фибваше да разберем вашето мнение. Не мислите ли, че червеното е по-подходящо?

Хелър сякаш изпусна въздух в бирата си. Сигурно му беше много силна.

— Може би е по-добре да поставите някаква подплънка под предния ревер. Тя по-добре ще попива кръвта.

— А-а — каза шивачът. — Отбележете това, Тред-нийдъл^[1]. По-голяма подплънка отпред. Тогава червеното става ли?

— Колата е червена — каза Хелър.

— А-а, това е голямо облекчение. Простете, че ви обезпокоихме. — Всички изчезнаха бързо.

Изи не си беше тръгнал. Той нервно кършеше ръце.

— Мистър Джет. Той спомена кръв. Сигурен ли си, че не е по-добре да ти наема телохранители двайсет и четири часа в денонощието?

— Глупости — каза Хелър. — Очакват ме седмици работа. Никой няма и да разбере за това.

— Обърни внимание на думите ми, г-н Джет — каза Изи. — Аз нося отговорност за теб, дори компаниите да нямат никакво отношение. Роксентър веднага ще излезе от бизнеса, ако популяризираш този карбуратор. Това би могло да бъде краят на петролната Индустрия.

— Не, не — каза Хелър. — Той може да работи с петрол, но просто няма да гълта толкова много. А и ще бъде напълно чист.

— Това би могло да го разори точно по същия на чин — каза Изи.

Замръзнах. Изведнъж разбрах какво има намерение да направи Хелър. Онези „бипани“ детски комплектчета за демонстрация. Той ги използва като карбуратор! За която и да било кола или двигател!

О, Небеса! Случваше се най-лошото! Ако Дел бърт Джон Роксентър загуби цяло състояние, той би могъл да загуби и влиянието си във Фармацевтичната компания „И. Г. Барбен“! Ломбар беше прав! Споразуменията ни с „И. Г. Барбен“ щяха да отпаднат! А това щеше да бъде краят на най-големите мечти на Ломбар за Волтар!

Случаят БЕШЕ спешен!

А аз не бях разбрал!

Това нямаше да чака пристигането на Крек! Имах само няколко седмици!

Трябваше да **ДЕЙСТВАМ!**

[1] От threadneedle (англ.) — thread — конец. needle — игла. — Б. пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Трябваше веднага да задействам нещо ефикасно срещу плана. Досега, дадох си сметка, не бях вземал Хелър много насериозно.

С летящи крачки спринтирах по дългия, дългия тунел към кабинета на Фахт бей.

Влязох с гръм и трясък.

— Нареди на Рат и Търб веднага да се захванат с работа!

Той не беше зад бюрото си.

Наахълтах в жилищните му помещения. Тъпчеше се на масата. Жена му тъкмо се канеше да му подаде едно плато с „кадън буду“ — „женско бедро“, ястие с кюфтета и ориз. Сграбчих го за ръката. Жена му отстъпи назад и платото се разсипа по целия под.

Замъкнах го към кабинета му.

— Има неприятности в Ню Йорк! — изкрещях. — трябва ми Рат и Търб, за да се захванат веднага с проблема!

Той изтриваше устата си със салфетка. Не изглеждаше много отзивчив.

— Аз работя по това! — креснах му.

Фахт бей каза:

— Рат и Търб са все още в болницата благодарение на предишната задача. До две седмици няма да излязат и ти знаеш това.

Божичко! Имаше право.

— Офисът в Ню Йорк! — извиках. — Трябва да изпратиш нещо до офиса в Ню Йорк. Могат да започнат работа веднага! — После вдишах глава и изкрещях: — Работя упорито!

Фахт бей чу жена си да плаче, докато се опитваше да събере храната от пода в другата стая. Това го вкисна.

— Няма никого в офиса в Ню Йорк. Всички летят някъде по света, за да намерят хората от онзи списък ни престъпници, които ти изпрати. Ти направо ги изцеди от действие!

Вдигнах глава и изкрещях колкото ми позволяваха белите дробове:

— Ще измисля нещо!

— Защо крещиш така на вятъра? — каза Фахт бей.

— В случай, че някой слуша — казах аз. Глупав тъпанар, не разбираше ли, че това беше национално извънредно положение?

Не изчаках отговора му. Той беше безполезен. Беше оплескал цялата работа — оставил е офиса в Ню Йорк без хора. Грешката е негова!

Понесох се обратно по тунела.

Летях из стаята си на кръгове.

Карагъоз беше в двора. Изтичах навън и го попитах дали Утанч все още е жива.

Той се опита да ми отговори, но не можах да изчакам. Вдигнах глава и извиках:

— Всичко ще се оправи!

Карагъоз ме гледаше много странно. Каза:

— Прислужникът току-що изнесе чиниите от обяда й и тя беше добре.

— Не се гърчеше от отрова на пода? — запитах го. Той ме погледна и поклати глава. Някак тъжно, стори ми се. Никаква помощ от него.

Хукнах към стаята си.

Не можех да мисля. Крачех. И тогава поумнях. Взех една чанта с ръчни гранати от шкафчето си и излязох на двора. Седнах в един плетен стол. Ще седя там цяла нош и ако чуя и най-малкия шум от някого, който се опитва да се вмъкне при Утанч, ще му дам да разбере.

Ставна доста студено с напредването на нощта във въздуха се усещаше дъхът на идващата зима.

Това ме охлади.

Освен това си дадох сметка, че не бих могъл да седя там всяка нош месеци наред. Беше твърде студено.

Тъкмо бях задрямал, когато с проблясък ми хрумна, напълно и изцяло, как да спра Хелър. Цял план!

Липсваха няколко маловажни подробности, но те можеха да бъдат запълнени с времето.

Ще отида в Ню Йорк, лично, самият аз.

Ще разваля работата на Хелър, като мобилизирам възможно най-мощните му опоненти.

Я чакай!

Не смеех да оставя Утанч тук!
Ще я взема със себе си!
Още един час треперене.
Задряхнах отново.
Събудих се с проблясък на вдъхновение!
Знаех как точно да накарам Утанч да дойде с мен.
Големите извънредни положения могат да измъкнат някои
обемни идеи!

ГЛАВА ПЕТА

На дневна светлина и с персонала наоколо имаше по-малък риск да бъде нападната. Легнах на пода в стаята си, като оставих вратата леко откритата, така че да виждам вътрешния двор и външната врата.

Очертаваше ми се дълго чакане и трябва да съм шдрянал. Шумът от потегляща кола ме събуди.

Утанч! Както и предполагах, страхът ѝ се беше и изпарил и тя отиваше в града. Съдейки по слънцето, Трябваше да е около десет часа. Обикновено тя от-състваше около два часа. Сега беше моментът!

Онези две „бибип“ момченца ще са сами! И аз ще се оправя с тях веднъж завинаги.

Знаех, че са опасни. Едното от тях можеше да има оръжие. Този път не ги подцених. Не трябваше да се провалям.

При предишното си посещение на Земя от една заложна къща бях купил „Колт Магнум Миротворец 44“ за единична стрелба. Беше огромен пистолет, способен да ти счупи китката. Заредих го.

Бях се сдобил и с „Манлихер Сафари 458“. Беше за лов на слонове, с двойна цев, като цевите бяха една под друга. Бяха толкова широки, че когато човек погледнеше в тях, имаше усещането, че може да падне вътре, без да се докосва до стените им. Заредих я.

Мелакат береше цветя в двора. Приближих се до нея откъм гърба и пъхнах дулото на пушката за слонове под брадичката ѝ. Когато се свести, ѝ изсъсках:

— Ще отвориш онази врата и ще ме вкараш в стаята на Утанч.

Беше бяла като платно. Не помръдваше, очите ѝ — фиксирани върху дулото. Кръстосани.

— Ако не го направиш — скръцнах със зъби, — ще гръмна целия персонал.

Тя достойно се справи с положението, макар и леко треперейки. С мен съвсем наблизо и пушката за слонове до брадичката си, след два опита тя намери гласа си.

Провикна се:

— Момчета! На тръгване Утанч каза, че трябва да получите подаръка си, за да се забавлявате, докато я няма.

Тишина.

После мъничък, писклив гласец:

— Какъв е той?

Ръгване с пушката за слонове.

— Отворете вратите, за да видите.

Любопитството победи. Звук от вдигане на вътрешното резе. Завъртане в ключалката. Скърцане на панти при открехването на вратата. ТРЯС! Проникнах в онази стая като Нюйоркската тактическа полиция!

Момченцето на вратата се търколи като топка през стаята. Другото седеше в леглото, а лицето му беше опаковано в превръзки. Започна да пици.

Държах слонската пушка срещу това, което беше на пода. Измъкнах 44-калибровия „Колт Магнум“ и го насочих към другото в леглото.

— Застани до онази стена! — заповядах. — С гръб. Сложи дланите на стената!

Потърсиха помощ от Меллахат. Тя се беше просна на на прага в смъртен припадък.

Двете момчета правеха каквото им се каже, макар и да трепереха и плачеха, а едното беше започнало да хълца.

Обискирах ги. Бях готов да ги ритна с крак, ако се опитат да направят нещо грубо. Бяха чисти. Това не беше странно, тъй като бяха само по панталонки. Поех дъх на облекчение. Дотук добре.

Огледах стаята. Утанч беше поставяла килимчета върху килимчета с декоративна цел. Имаше музикални инструменти, поставени на стойки. Тя имаше куп снимки в рамки.

Като следях с едното око момченцата, се приближих до снимките. Не бяха истински фотографии. Бяха изрезки от списания, които тя беше поставила в позлатени рамки. Филмови звезди! Мъже — филмови юезди! Актьори от всички поколения.

Някакви книги. Често я бях виждал да внася книги. Нащрек дали момчетата не измъкват нещо, прокарах ръка по томчетата.

Ненужни вехтории. Но цяла поредица томове с твърди корици под заглавие: „Илюстрирани биографии на известни звезди“.

Внезапно плановете ми станаха още по-добри.

Обърнах се към момченцата. Те се олюляваха и феисреха. Вече и двете хълцаха. Добре. Ще съдействат. Размахвах заплашително „Колт Магнум 44“ и свалих предпазителя.

— Кого от тия филмови звезди обича тя най-много?

Този, който не повръщаше, спря да хълца, колко то да успее да каже с тънък писък:

— Онези двамата в края!

Той посочи, загуби равновесие и си удари глава и в стената.

Отидох и погледнах. Както можеше да се очаква, двата крайни фотоса бяха наплескани с червило от целувки!

Рудолф Валентино и Джеймз Кагни!

Отидох и грабнах често разлистваните им томчета от „Илюстровани биографии“.

Извадих от джоба си ролка лейкопласт, широк около два инча. Сграбчих китките на едното момченце и ги залепих една за друга. С ритник събрах глезените му и също ги облепих. Лепнах лейкопласт през устата му.

Грабнах другото момченце и направих същото. С ритник вдигнах Мелаят на крака.

— Намери ми две одеяла!

Тя тръгна нанякъде, олюлявайки се, и се върна с тях. Разстлах ги на пода. Увих по едно момченце а одеяло. Вдигнах краищата и ги хвърлих на рамо, два вързопа, които дори не се гърчеха.

— Мелаят, камилска тор такава — казах с убийствен глас. — Ще почистиш тази стая. Когато Утанч се върне, ще й кажеш, че бабите на двете момченца са болни и искат да ги видят, и че няма да ги има дълго време.

Тя продължаваше да отваря и затваря уста, вероятно опитвайки се да заговори.

— Ако не го направиш и Утанч заподозре или чуе една дума за това, ще изколя целия персонал!

Тя се срина на пода и започна да удря глава в него. Аха, не се нуждаех от хипношлемове. Трябваше ми само една пушка за слонове!

Затъкнах „Колт“-а в пояса си. Излязох до комбито и напъхах вързопите отзад.

Трябваше да се получи!

ГЛАВА ШЕСТА

Стигнах до болницата. Метнах вързопите на рамо. Влязох през тайния вход, който водеше към подземие.

По вътрешния телефон извиках Прахд.

Той дойде долу тичешком, малко разтревожен. Още не бяха настанили никого в подземие.

Бях стоварил вързопите на една маса.

— Донесох първите двама престъпника — казах аз.

— О, чакай! — каза Прахд. — Не съм се приготвил! Поне не тук долу. Работя по един микроорганизъм, който използва заражения с трахома организъм, за да си снася яйцата в него. После изяжда трахомата, стана плодороден и снабдява жертвата с витамини. Освен това е заразен. Когато свърша с това, ще се захвана с туберкулозния бацил.

— Това е по-важно! — казах сурово.

— О-о! Ами, имам цял проект за детската смъртност. Мисля, че мога да я намаля до нула.

Бога ми, тоя Прахд нямаше акъл. Фахт бей би умрял, ако пресъхне изворът му на свидетелства за раждане на мъртви бебета.

— Я се вразуми — казах му.

— О! Добре, имам и един нахвърлян проект. Мисля, че мога да накарам всички жени да имат по три близнака. Това не е ли важно?

Божичко, правителството ще полудее! Вече имаше огромно изобилие от хора, които бяха принудени да емигрират, за да работят!

— Ще изтощиш хранителните им запаси — казал брутално.

— Не, не, мислил съм за това! Скицирах модел за нов чревен организъм, който позволява на тялото да оползотвори деветдесет и четири процента от погъл-натата храна. Това ще задържи изразходването на хранителни запаси за много дълго. А освен това има и начин зърнените им култури да се променят така, че реколтата да се увеличи петкратно!

— Прахд! — казах гръмко, за да го разтърся. — Ела на себе си! Това е Земя! Снабдителите на храна ще ни убият, ако направим това! А

Щатите няма да могат да изнасят излишното си зърно! Големите клечки там трупат състояния от това! Бъди практичен! Престъпниците са твоят най-добър продукт!

Той не изглеждаше убеден. Едно от одеялата беше започнало да се гърчи и той го погледна притеснено. Разтвори го. После разтвори и второто. Двете момчета го гледаха над лентите през устата си с широко отворени от ужас очи.

— Внимавай с тях — казах. — Проклети са. Постави ги поотделно, в две килии. Дръж ги под ключ и не сваляй очи от тях. Присъствието им тук е абсолютно тайно!

— Но аз нямам никакви тъмничари!

— Теб те бива по наемането. Наеми на работа половин дузина глухоними, за да населиш това място. Оправи я тая работа! Направи една напълно оборудвана целулогична операционна.

— И тогава започва заплащането ми — каза той с надежда.

— Прахд, ако свършиш работата перфектно, много сериозно ще зе замислим за това.

Подадох му двете „Илюстровани биографии“.

— Искам да преработиш едното от тези момченца така, че да прилича на Рудолф Валентино, а другото — на Джеймз Кагни!

— Почакай — каза той. — Те са твърде малки, за да им поставяме лица на възрастни.

Направих компромис:

— Направи ги да изглеждат така, сякаш когато пораснат, ще приличат на тези двама мъже.

Той разгръщаше „Илюстрованите биографии“, те внезапно породиха интерес у него.

— А-а, тук има снимки, които показват как са изглеждали на млади години.

— Сега вече го схвана — казах аз.

Той слагаше превръзки на нараненото момче.

— Трябваше да го доведеш тук по-рано. Някой го е фраснал.

— Блъсна се в едно дърво — казах.

— Няма значение — каза Прахд. — Така или иначе, структурата на костта трябвала бъде променена.

— Можеш ли да го направиш?

— О, да. Може би ще е необходима някаква генетична промяна, някаква реорганизация на пигментите. Малко е дълго, но не е никак трудно.

— Колко време? — запитах.

— Докато започне заплащането ми?

— Докато бъдат готови и оздравели — поправих го.

Той обмисли много внимателно. После каза:

— Ще трае, докато започне заплащането ми.

— Целулогически! — прогърмах към него. — Колко време?

Той се почеса по бузата. Изглежда правеше някакви изчисления.

— Една седмица, ако заплащането ми започне веднага след това.

— Една седмица! — изръмжах аз.

— По-бързо от това не може да стане. Проваляха се плановете ми. Как можех да удържам атаките една седмица? Трябваше да измисля нещо.

— Добре. Една седмица.

— И заплащането ми започва?

— Свърши перфектно тая работа и заплащане т ти ще започне!

— А-а — каза той. Отиде и вдигна двете момченца. Постави ги в отделни килии с максимални мерки за сигурност. Започна да отлепя лепенката на едното.

Тръгнах си.

Пищенето проглуши ушите ми. По някакъв начин трябваше да мина над тази пропаст. Една седмица отлагане! Нещо. Щях да измисля нещо!

ГЛАВА СЕДМА

Самоувереността ми се връщаше след толкова много жестоки удари.

Моят ид^[1] беше смачкан до много ниска степен на егото ми. Точният момент на съживяване беше настъпил с онази велика идея за момченцата.

Първоначалната ми идея беше просто да се излекува момчето и да се възстанови в ново състояние. Но тази банална и лишена от въображение идея бе отстъпила пред яростната атака на истинското Вдъхновение. В момента, в който бях видял онези снимки, целите нацапани с червило, истинският ми гений се беше проявил.

Какъв подарък! Едното момче прилича на Рудолф Валентино, а другото — на Джеймз Кагни! Вместо плоски, безинтересни, двуизмерни фотографии, тя можеше да си има тия двамата и да си ги сложи на етажерката така, както се прави с всяка друга дрънкулка. Човек можеше да им се възхищава ш време на време, да ги почиства от праха и иначе да забрави за тях.

Как ще се възхити тя от мен! И вече ще прави каквото кажа!

Забавянето беше, разбира се, малко рисковано. По при условие, че моят ид преследваше егото ми към нови върховни постижения, това изглеждаше детска играчка.

Планирах всичко внимателно. Невидимият убиец беше част от екипажа на базата — това беше сигурно. Следователно трябваше да постигна голям обхват, така че който и да е той, да знае, че действам.

Където и да ходех, щях да повишавам глас от време на време и да изкрещявам колко усилено действам. Но това можеше да продължи само известно време: гърлото ми започваше да преграква.

На другия ден се събудих със страхотен план. Облякох се и направих списък на всички от базата. После преминах към разследване на всеки един от тях.

Конспирацията беше да ги разпитвам но такъв начин, че всеки един да разбере колко съм активен и отдаден на работата си. Знаех, че

хората споделят помежду си и мълвата ще се разпространи. Така можех да запълня поне три дни с работа.

Акцията се състоеше в това да разпитвам всеки човек щателно и продължително за отрова. Нямах намерение да троя Хелър — не разполагах с кодовата пластина — но поне на всички ще стане ясно, че полагам усилия.

Исках да разбера какво знае всеки един за отровите, особено за рядко срещаните, силни и недоловими видове. Не трябваше да казвам кого ще троя, важното беше този, на когото е възложена задачата да убие мен — а сега и Утанч — да разбере, че наистина се отнасям сериозно към работата си.

Странно, но не получих кой знае колко отговори. Получих много извърнати очи и отдалечаващи се стъпки. И до третия ден насъбрах доста странни погледи върху себе си.

На четвъртия ден вече нямах възможност да продължавам с проекта. Всички бързо се изпаряваха, само да се появях някъде. Освен това започнах да подозирам всичко, което ядох или пиех. Но планът си вършеше работата. Утанч бе все още жива.

Когато дойде петият ден, си дадох сметка, че ако не се правя на усърден, можеха да се появят лоши последствия. Така че ми дойде друга велика идея.

Отидох в тайната стая. Точно по обедно време — така че Фахт бей да не може да ме обвини в прекъсване на жизнено важна работа — сложих крак върху тайната плочка на пода до вратата към тунела и завъртях крак по необходимия начин.

Незабавно, разбира се, алармени сигнали, които не се чуваха в кабинета, но бяха страшно силни и ясни навсякъде другаде, задрънчаха и замигаха из цялата база.

Дадох им време. Когато бях напълно сигурен, че всеки е реагирал, тръгнах спокойно през тунела.

Всички се бяха събрали в центъра, свити зад торби с пясък, а наоколо нервно просветваха оръжейни дула. За малко да ме застрелят.

Обясних им, че това е просто тренировка. Казах, че наоколо стават някои много важни неща, че трябва да се погрижа за един „определен човек“ и че ще отсъствам няколко седмици.

Моментални радостни възгласи!

С огромна сила! Някои от тях дори истерични! Даже размахваха кепетата си и крещяха, крещяха от радост.

Не бях си дал сметка, че съм толкова популярен. Много затрогващо наистина. Докара ме до сълзи.

Най-важното от всичко бе, че спечелих време. Сега вече мога да направя нужната подготовка, за да се погрижа за Хелър веднъж завинаги, без да бъда наръган в гърба междувременно.

Прегледах няколко паспорта. Избрах един от Уединената арабска лига. Паспортът ще ми даде ипломатически статут, ще пропусне багажа ми непроверен и ще ми позволи да си назнача какъвто антураж поискам. Тъй като се изискваше пътуване до Истанбул, което направих много скоростно, отидоха два дни. Крайният срок почти свършваше и трябваше да бързам.

Сетих се, че ще ми трябват скрити микрофони. Имаше много такива от „Очите и ушите на Спърк“ сред волтарианските материали, така че хукнах към болницата.

Праhd беше долу в подземиеото, а аз не исках да бъда завлечен в някой безсмислен разговор за излекуването на всички болести по света и разбиването на капиталистическата система, така че реших да търся сам. Складовите помещения не бяха готови и материалите все още бяха струпани в отделенията. Намерих ключове и започнах. Никога не сте виждали толкова много кутии, струпани така, че да не мо-еш да се добереш до нищо.

Макар че материалите на Спърк със сигурност бяха там, успях да намеря само една малка кутия, която беше достъпна, без да се вдигат разни неща.

В нея имаше сгъваем телескоп. Изглежда с него можеше да се вижда през стени. Очевидно използваше отдалечена твърда стена за разширение на прел ната си леща. Като оползотворяваше разстоянието между молекулите, той можеше да получава вълни за образ и звук през твърди неща. Човек трябваше да е поне на хиляда стъпки от твърдото тяло. А-ха! Това е, което ми трябва! Можех да го използвам, за да гледам в апартамента на Хелър! Без никакви смущения! Знаех, че наблизо има покриви. Това беше начин да го наблюдавам какво прави в стаите си и къде крие разни неща! Взех го.

Имаше и общ микрофон, който улавяше звук. Беше с размерите на пращинка. Вероятно можех да го вградя в стаята на Утанч. Взех го.

Самата мисъл, че трябва да вдигам нещо, ме изтощаваше, така че излязох оттам.

Сега, пари.

Открил съм, че когато някой пътува, парите са много необходими. Ако плановете ми се развиваха добре, парите щяха да са ми от голяма полза.

Отидох в ъгъла на тайната ми стая при сандъците, маркирани със знак за радиация. Всъщност не бях проверил златото си. Още вдигане.

Кюлче по кюлче го подредих. Пробвах всяко с нокътя на палеца си, дори със зъби. Хубаво и меко. Красиво злато. Осемнайсет чудесни 25-килограмови кюлчета! Лежеше си там искрящо.

Неочаквано усетих, че ми е непоносимо да се разделя с което и да е от тях! Ще намеря други начини да финансирам пътуването си! С благоговение сложих всичките настрана.

Тръгнах по тунела, за да видя Фахт бей. Обясних му колко наложително беше това пътуване и че можеше и щеше да се окаже много скъпо.

Фахт бей седеше зад бюрото си и държеше главата си в ръце. Колкото и упорито да опитвах, не успях да го накарам да се изръси с ни един долар. Успях обаче да получа някакво смутолевяне, че ливанеца бил в болницата.

Е, време беше да си разкрием картите с този ливанец! Той беше помогнал да се разруши банковият бизнес в Бейрут, а сега разрушаваше и моя!

Той беше в подземие!

Имаше един малък кабинет точно встрани от главния вход — с големи резета, а през стените минаваха телени мрежи — нещо ново! Там и с взрив не можеше да се влезе! Лабиринт от армирано стъкло, през който се вкарват нещата, голяма кошница с макара за тежки предмети. Трябваше да влезеш в кошницата и да викаш през стъкления лабиринт, за да се свържеш с касиера! Помислих си, че сигурно е почерпил опит от ливанското въстание!

— Искам малко пари! — изкрещях през лабиринта.

Той не помръдна, видът му беше убийствен. Светложълт, без коса и само с два-три останали зъба.

— Няма пари!

Върху бюрото му, най-отпред, където ги беше броил, имаше купчини, купчини нари! Никога не съм пиждал толкова много пари накуп. Американски долари, британски лири. Дори няколко диаманта!

— Пристигнаха са някакви гангстери! — изкрещях към него. — Виждам доказателството!

Той хвърли малко празни счетоводни листове върху купчините.

— Само десет засега!

— Бяха двеста в онзи списък! — провикнах се през лабиринта аз.

— Имат си график, разпределени са за доста време напред. Някои от тях трябваше да ограбят банки, преди да пристигнат!

— Но десет — извиках през лабиринта, — трябва да означава, че сте събрали един милион досега! Цената беше 100 000 щатски долара.

— Това място струва един милион! — озъби се той през лабиринта. — Още не сме започнали да покриваме текущите разходи!

Чух нещо вдясно и вляво от себе си. Вдигнах поглед. Две дула на автоматични пушки се показваха от оръдейни кули с дистанционно управление. Сочеха право към мен. Ливанецът беше сложил пръста си върху някакъв бутон, който очевидно управляваше оръдията.

Тръгнах си.

Седнах отвън в разнебитения голям „Форд“. Каква отявлена несправедливост. Печелех купища пари за базата! Бях им осигурил още сто и деветдесет гангстера! Очертаваха се деветнайсет милиони щатски долара в близките седмици или месеци, а и вече имаха цял милион!

А-ха! Строителна компания „Мудлик“!

Тръгнах с огромна скорост към офиса им. Казах на управителя им да се бръкне.

— Те имат ли пари? — попита той.

— Могат да ви платят в брой на секундата за първата работа!

Той замина с голяма скорост към болницата.

Върна се.

Подаде ми четвърт милион!

Пъхнах ги обезумял в една кесия. Голяма. Беше само половината от онова, което ми дължаха, но му бяха платили само наполовина.

Стиснахме ръце сияещи.

Подкарах към къщи.

[1] Термин, използван от Фройд, за обозначаване на неосъзнатите импулси — Б. пр. ↑

ГЛАВА ОСМА

Утанч беше излязла. Меллахат чистеше стаята ѝ. Очевидно Утанч беше повярвала на историята за бабите. Отношението ѝ към мен през последната седмица беше както обикновено — несъществуващо. А-а, мсичко това щеше да се промени!

Меллахат се навърташе наоколо, чакаше да излезе, за да заключи стаята и аз нямах възможност да скрия добре микрофона. Направих се, че проверявам как е почистено и го сригах под килима.

Отидох в стаята си и настроих аудио приемник-предавателя към микрофона. Почовърках малко телескопа, но направленията бяха добре. Можех да виждам през стена от около стотина стъпки, но не от по-близо. Е, добре, ставаше за Ню Йорк.

Обадих се по телефона на Прахд. Утре сутринта, но светло и рано, каза той. Беше се получило малко забавяне, защото беше пристигнала друга работа. Но ако отидех там около осем, щял да ми връчи „двата пакета“. Каза, че превръзките били готови за сваляне. Казах му да не ги маха.

Отклоних въпросите му за заплащането. По-късно, ако работата беше свършена идеално.

Онази нощ сънувах как Хелър пада от високи места, как се разплесква между два влака, които се блъскат челно или как дяволите от Манко го пържат в нефт. Прекрасни сънища!

И тогава, точно преди зазоряване, дойде най-красивият сън: прекрасната Утанч се промъква в леглото ми. Беше сън, който имах намерение да превърна в реалност!

Точно в осем бях при страничния вход на болницата, Двете момчета бяха изнесени от двама глухонеми, които Прахд беше наел.

Доста се изненадах. Момчетата просто седнаха на предната седалка, където един пръст им бе показал да седнат. Целите бяха увити с превръзки. Изглеждаха много тихи.

Бях се подготвил. Спрях в едно тихо местенце надолу по пътя.

— Кой е Руди? — попитах.

Те не отговориха, така че направих „онче-бонче“. Носех снимките от „Илюстрираните биографии“, които Прахд беше използвал. Сложих снимката на Ру-долф Валентино върху едното, а тази на Джеймз Кагни — върху другото.

Имах малко цветни панделки и няколко етикетчета. Написах „На любимата ми Утанч. Разопаковай внимателно. От Султан бей“ на всяко етикетче.

Макар че бях взел със себе си „Колт Магнум 44“, изглежда нямаше нужда от него. Двете момчета просто седяха с превръзките си, много тихи.

Вкарах колата в двора. Там стоеше БМВ-то на Утанч — тя си беше вкъщи.

Внесох двете момчета тихо във вътрешния двор. Изправих ги до фонтана! Нагласих за последен път веселите панделки. После ритнах момчетата.

Те изпищяха.

Аз се оттеглих.

Резетата на Утанч се вдигнаха с дрънчене.

Вратата ѝ се отвори!

Двете момчета се втурнаха към нея като стрели.

Отправих се ликуващ към аудиоактивирания се уред. Включих го.

Тишина!

Не, някакъв тих далечен шум. Помислих си, че устройството не работи. Припряно извадих упътването — не бях го прочел преди това.

Устройството беше проектирано да се поставя отгоре върху рамки на картини! Пишеше да не се поставя никога под мъхести предмети. Боже, бях го поставил под килим!

Увеличих приемането на звука докрай. Само някакъв звук от време на време, когато някой рязко повишаваше глас.

Не можех да разбера каква е реакцията ѝ!

Тя не дотърча до стаята ми, за да ми благодари. През устройството не идваше достатъчно информация, за да бъде ясно каквото и да било.

Мина почти час и то какъв напрегнат час!

И после, какъв беше тоя шум? Течаща вода? Да, течаща вода.

После изведнъж песен. Утанч пееше! Тя изпя:

*Ела гърба ми да измиеш, малък Руди.
Сапуна ти подай ми, малък Джеймз.
Целувчица ми дайте сълзите да прокуди.
В прегръдка аз да чувам само нежни имена.
А после в спалнята задружно ще отидем
И аз ще ви покажа още по-красиви чудеса.*

Почти се разридах от облекчение. Очевидно те имаха някаква младежка прилика с филмовите звезди. Всичко беше наред! Бях преминал през такова напрежение, че не бях ял почти нищо през цялата седмица. Поръчах да ми донесат един чудесен ранен обяд. Плата схункар бегенди („Нейно Величество го обичаше“), задушено агнешко с накълцани патладжани, кадън гъобеги („Женски пън“) за десерт. Преглъщах всичко това е помощта на стомни с шира, а после се отпуснах, за да си пия кайвето. Великолепно.

Към два следобед устройството отново се оживи. Вдишах слушалката. Звън от цимбал? Да, и още един, и още, и още един. Някакъв танц!

А после гласът на Утанч се чу много силно. Тя БЕШЕ доволна. Пееше:

*Една целувка малка отиде на пазар,
Една въздишка малка остана си дома.
Една прегръдка малка разплака се „Хлъц, хлъц!“
И всички в пяната запъшкаха доволно.*

Нямах представа как да разбирам това. Може би устройството беше дефектно. Никога преди това не бях чувал тази приспивна песен.

Трябваше да приготвям много неща като костюми, да броя пари и така си убивах времето, докато очаквах Утанч да връхлети в стаята всеки момент, за да ми благодари.

Вечерта настъпи. Е, каквато беше срамежлива, сигурно щеше да изчака нощта. Взех вана. Направих си вечеря. После я ядох сам продължително. Не беше много вкусна.

Проверявах устройството от време на време. Внезапно някакъв звук от сблъскване. Саби? Танц със саби? Трябва да е от ударите с крак и дрънченето.

А после започна да долита гласът ѝ, извисен в някаква песен:

*Малки, мънички крачета по моето коремче,
Танцуват като феи, тичайте, тичайте, тичайте.
Нагоре и надолу скачайте, скачайте нагоре и надолу.
Вкарай го, вкарай го дълбоко, дълбоко, дълбоко
Ти вдигни се, ти вдигни се, цъф, цъф, цъф.
А ти ела, ти ела, бум, бум, БУМ!*

Какво, по дяволите, ставаше там? Да не бяха умрели момчетата? Да не би тя да танцуваше погребален танц?

Не. Чувах някакви леки писъци. Смях? Удоволствие? Със сигурност не бяха писъци от болка! Твърде радостни. Повече като екстаз? Удоволствие. Това беше удоволствие.

Отказах се. Беше девет часа. Имах тежък ден. Загасих светлината и без много надежда оставих вратата отворена. Легнах си.

Трябва да беше около половин час по-късно. Стреснах се от някакво шумолене.

Леглото ми се движеше бавно.

Ръце.

Беше Утанч!

Беше напълно облечена, но устните ѝ бяха топли, Когато докоснаха бузата ми. После запариха от зной и се впиха в устата ми!

Ръцете ѝ се движеха по цялото ми тяло. Тя отметна чаршафите, за да ме стига по-лесно.

— Утанч — прошепнах аз.

— Ш-ш-ш. Всичко това е за теб. Устата е всичко!

Нейните ръце!

Започнах да изгарям от страст. Всичко продължаваше и продължаваше! След много време се отпуснах, задъхан и изтощен.

Ръката ѝ лежеше върху голите ми гърди. Радост започна да се надига в мен. Бях СПЕЧЕЛИЛ!

— Толкова се радвам, че дойде — прошепнах аз.

Тя също прошепна:

— Така се бях възбудила — А после продължи: — Тук не са особено издръжливи. А ти си единственият мъж наоколо, и то какъв!

— Те приличат ли на Рудолф Валентино и Джеймз Кагни?

Тя въздъхна потрепващо.

— О-о, да. В началото си мислех, че всичко това е грим, обаче не се изми. Приличат на тях като малки момчета. — Тя въздъхна отново. После: — С течение на годините ще станат точно като тях! Сравних снимките. — Въздъхна отново и потръпна.

Пак ме облада. А устата ѝ прогаряше плътта ми в красив екстаз. Това продължаваше и продължаваше. И тогава се почувствах така, сякаш целият свят бе избухнал!

Тя лежеше задъхана. Постепенно притихна и тъмнината.

След малко станах много смел. Взех моментално решение. Реших да бъда откровен с нея поне този път.

— Утанч — казах аз, — трябва да замина. Никакъв отговор.

— Утанч, тук си в опасност.

Леко стягане на крайниците?

— Набавих си дипломатически паспорт. Искам да дойдеш с мен и да се правиш, че си ми съпруга. Вече съм извадил снимка — просто една жена с фередже. И ти можеш да тръгнеш с фередже.

— Имаш ли пари?

— Да.

— Ще ми позволиш ли да се грижа за парите и сметките по време на пътуването?

— Ами... — Дали щеше да стане и да си отиде? Бързо прибавих:
— Да.

— И къде ще ходиш?

— Ню Йорк.

Тя бързо попита:

— Нямам дрехи. Можеш ли да поспреш в Рим, Париж и Лондон по пътя?

Започнах да обмислям.

— Да — казах бързо.

— И мога да взема дващест куфара с дипломатически печат?

Леле! При цената на въздушните полети?

— Един куфар.

— Пет куфара.

— Пет куфара?

Беше непреклонна:

— Пет куфара.

Знаех кога да отстъпя.

— Пет куфара — казах.

— Добре — каза тя. — И по хотелите ще имаме отделни стаи, нали?

Е, тя естествено щеше да иска отделни стаи, беше толкова срамежлива. Кимнах, а после осъзнах, че може да ме види в тъмното.

— Съгласен — казах аз.

— И обещавах да ме върнеш на тези мили сладки момченца след няколко седмици?

Момчетата? Тя изведнъж изцяло се съсредоточи върху онези две малки момченца! Дадох си сметка, че няма да ги постави върху рафта като някакви црънкулки, както си мислех! Но отвърнах тихо:

— Да.

— Добре. Тогава ще дойда с теб.

Радостта ми се надигаше на големи вълни!

— Като заговорихме за момчетата, май е по-добре да се връщам сега, за да се убедя, че си спят мирно в леглото ми. — Тя стана доста рязко и изчезна тичешком. Отпуснах се назад. Внезапно се сетих, че с течение на времето, както тя беше казала, ония две „бибип“ момчета ще заприличват все повече и повече на Рудолф Валентино и Джеймз Капни. Малко бях объркал сметките. Имах две малки момчета за съперници и от този момент нататък щеше да става все по-лошо.

Но после се изтегнах с наслаждение. Наистина бях спечелил. Тя беше дошла в леглото ми и щеше да идва отново и отново!

Сега нямаше нищо между мен и окончателни крах и смърт на Хелър.

Колко сладък беше животът!

Колко сладък!

ЧАСТ ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

ГЛАВА ПЪРВА

Макар че се опитвах да ускоря нещата, не можахме да потеглим на следващия ден. Утан трябваше да заведе двете момченца на фотограф в града, за да има техните портрети, а след това да се сдобие и със рамки за тях.

Те наистина доста приличаха на актьорите или поне на начина, по който актьорите бяха изглеждали ни тази възраст, ако въобще може да се каже, че едно малко момче прилича на нещо. Бяха непоносимо самодоволни по повод на новия си външен вид. Дори собствените им майки не ги познаха и твърдяха, че дяволите са си свършили работата. И аз мислех така. Най-вече за това, че се бяха родили!

Освен това Утанч трябваше да си стяга багажа и, божичко, когато свърши, имаше наистина пет тежки куфара!

Верен на обещанието си, че тя ще се грижи за парите, ѝ дадох 100 000 щатски долара и ѝ казах, че това с всичко, което имам. Изглеждаше цяло състояние, но аз бях предпазлив: казах ѝ да внимава със сметките, така че да ни останат пари, когато се върнем вкъщи.

И така, с много суетене, бързане и тичане, на следващия ден тя, аз и пет куфара отлетяхме в облак реактивно гориво.

Сега, за да получите някаква представа за това, колко трудно бе да се добереш до Вашингтон — столицата на Съединените щати, където трябваше да свърша първата си работа — и за да получите представа за трудностите, с които се среща един служител от Апарата в опитите да изпълнява задълженията се, ще се спра накратко на това пътуване.

Първата ни спирка беше в Рим. Очевидно Утанч беше телефонирала предварително за резервации. Вярно, че едно срамежливо, диво, пустинно момиче е уморено да понася лишения, но почти не очаквах че ще отседнем в хотел „Салваторе Манифико Комиозо“ — бижутото в центъра на града. Всъщност, аз щях да се загубя, ако трябваше да се ориентирам сам в града! Но Утанч, надничайки над фереджетото си, изглежда наблюдаваше пътните знаци и

схващаше, че италианският таксиметров шофьор обикаля, за да направи по-голяма сметка.

На чист италиански и с чист сарказъм тя му каза:

— Слушай, кастриран фукльо, ако си мислиш, че можеш да ме метнеш, само защото съм безпомощната съпруга на един шейх, откажи се от намеренията си! Ако не тръгнеш по правилния път моментално, ще ти мушна една кама в „бибипа“ и ще я закарам чак до сливиците!

Сигурно беше научила това в някой туристически разговорник, разбира се, но бях изненадан.

В „Салваторе Манифико Козиозо“ веднага ни въведоха в апартамента за младоженци, за който изглежда беше направена резервацията. Апартамент ни беше великолепен — злато и бяло! Огромен! Предизвикваше страхопочитание! Тя ме изрита с багажа във всекидневната и заключи вратата на спалнята зад гърба ми.

След като се чудих около три часа какво прави вътре с нейните пет куфара, разбрах, че няма да разбере и реших да ида на бара и да видя каквото има за гледане там.

В коридора съзрях най-красивата европейка, която някога бях виждал. Вървеше към нашия апартамент. Беше облечена по най-новата мода, носеше обувки с високи токчета и размахваше чантичка, която им подхождаше.

Утанч!

Тя мина покрай мен, влезе в спалнята и заключи вратата. Та това беше престоят ми в Рим — и то два дни.

В Париж имахме резервации за младоженския апартамент в „Шато ле Бо Гран Шер“. Беше разкошен, просторен, злато и бяло. Самият управител ни разведе. Утанч посочи към кофичката с шампанско, което беше гордостта на хотела и на език, който аз оприличих на френски, каза нещо, сигурно е било много презрително. Управителят вдиша бутилката и погледна отблизо годината, а после доста пребледня. Цели десет минути тя му държа лекция, преди да му позволи да тръгне, залитайки, за да се върне със стюарда по виното. Откри в листа на вината онова, което търсеше, и след малко те набързо се върнаха с друга бутилка. А също и с бутилка скоч „Малкъм Фрейзър“.

Е, естествено, едно срамежливо пустинно момиче би се възпротивило на шампанско от лоша реколта. Но аз не я бях видял да

изучава някой туристически разговорник. Вероятно ставах ненаблюдателен.

Това, че не получих нито шампанско, нито скоч, бе най-малкото, което се случи. Прекарах двата дни, спейки на кушетката във всекидневната, докато се чудех какъв беше целият онзи смях в спалнята. Тя се връщаше и заминаваше, разбира се, както беше правила в Рим. Освен това видях, че някой достави планина от покупки последния следобед. Тя да не би да изкупуваше града?

В Лондон имаше промяна. Резервацията беше за кралския апартамент на хотел „Савоя“. Беше великолепен апартамент, канаето във всекидневната беше дори по-твърдо от онези в Рим и Париж. През трите дни в Лондон Утанч идваше и заминаваше по всяко време на денонощието. Аз обаче не я видях. Само чувах как се отваря и затваря вратата на коридора, а и шумния асансьор. Вероятно изкупуваше Лондон. Но когато отново се срещнахме в самолета, тя пак си беше в нейното фередже и пелерина с качулка, срамежлива и въздържана, макар и с малко хлътнали очи.

Директният полет първа класа до Вашингтон беше сравнително бърз, но пътуването от летището беше доста дълго. Разбрах, че имаме резервация за президентския апартамент в хотел „Вилард“ — една забележителност в центъра на града. Веднага щом петте ѝ куфара бяха внесени в спалнята, тя се хвърли на леглото и каза на управителя, който ни беше придружил:

— Моля, изпратете ни студена вечеря. Пилешка салата и „Лийбфраумилх“ от 54-та. И може би малко шербет от портокали. А, да. Поръчайте лимузина, за предпочитане Кадилак, за девет сутринта. А сега се омитайте. Напълно съм изтощена.

Каза всичко това на чист английски. Обаче я пипнах. Туристическият разговорник се подаваше от чантата ѝ. Мистерията беше разкрита!

Отидох във всекидневната с багажа си, така че тя да може да заключи вратата. В края на краищата трябва да беше уморена след всичкото това пътуване и пазаруване. Аз бях пристигнал!

Можех да се захващам за работа!

ГЛАВА ВТОРА

Лекотата, с която можеш да се добереш до среща с някой сенатор в Съединените щати, е умопомрачителна. Просто казваш на секретаря му, че си шеф на местен профсъюз от родния му щат и хоп! — ето те при него!

Вече не бях облечен като шейх, разбира се. Приличах много повече на сицилианец във вталения и модерен костюм от три части и тъмна широкопола мека шапка, макар че бях доста едър за сицилианец.

Сенатор Туидъл^[1] седеше зад бюрото си, обграден с американския флаг от едната страна и с флага на родния му щат Ню Джърси от другата. Беше самото олицетворение на благороден политик — с руса, загладена назад коса, патрициански, макар и малко алкохолизиран външен вид, почтени обноски и дълбок звучащ глас. Мъж, на когото можеш да имаш доверие. Той беше контактът с мафията, даден ни от Гунсалмо Силва. Беше освен това и човек на Роксентър.

— Седнете, седнете — каза той. — И какво можем да направим за вас? Винаги се радвам да срещам хора от съюзите.

— Сенаторе — казах, като взех един стол и отказах пурата, която щеше да ме обгази до смърт, — какво бихте направили, ако ви кажех, че нефтените интереси на Роксентър — всъщност на целия „Октопус“ — са в голяма опасност от конкуренция.

— А-ха! — каза той. — Веднага бих грабнал онзи телефон, за да се обадя на адвокатите му!

— Е, сенаторе — казах, — твърде деликатно е, за да звъните по телефона, а и както ги подслушват... Освен това въпросът е твърде деликатен, за да го отнесете до адвокати.

— Искате да кажете, че желаете да говорите със самия човек?

Беше слисан.

Въртеше пурата из ръцете си. Остави я. Отвори едно чекмедже и извади половинлитрова бутилка „Джак Даниълс“. Взе една бутилка

газирана вода, с която компанията снабдява Сената безплатно. Наля две питиета. Аз се направих, че пия от моето. Той гаврътна своето.

Облегна се назад:

— Млади човече, харесва ми вашата външност. Очевидно вие не можете да разпознаете опасността, дори да ви е под носа. Освен това е очевидно, че не познавате въпросния човек. Не че някой някога ще го постави под въпрос, разбирате ли, така че не ме цитирайте.

Почеса страната си с възпъльничка ръка. Наля си друго питие и го сръбна. Облегна се назад.

— Млади човече, харесва ми вашата външност. И всяка услуга за Роксентър е услуга за мен. Разбирате ли? Не ме цитирайте.

Аз кимнах.

— Познавате ли някой от фамилията? — попита той. Аз поклатих глава. — Добре, възпитанието на младите е свещена мисия на по-опитните. Аз гласувам с две ръце за всички разходи по образованието. И за всички разходи, спонсорирани от съюзите — каза той бързо. — Има някои неща, които не са в статията за Роксентър в „Кой кой е“. Ако не ги знаете, до никъде няма да стигнете с Делбърт Джон Роксентър. Но не ме цитирайте.

Едно от нещата, които не са записани, е, че тази фамилия съществува от доста отдавна. Емигрирали са от Германия през XIX век. Точното име е Роахен-гендер. Основателят на фамилията в тази страна продавал непречистен нефт като шарлатански лек за рак и бил издирван за изнасилване. Не ме цитирайте. Ще отрека всичко. А и вие имате твърде честно лице, за да сте от ФБР.

После фамилията започнала да отива на зле, но финансите им се подобрявали. Първото поколение в Америка сменило името на Роксентър и разширило дейността с непречистен нефт, а след изобретяването на автомобила взели монопол над националния петрол. Самият Конгрес се опитал да разчупи този монопол през 1911, но това просто му се изплъзнало.

Следващото поколение получило контрол над компаниите за нефт и наркотици. Третото поколение вече контролирало нефта, наркотиците и политиката. Четвъртото поколение започнало да се разпада.

Обикновено големите богатства траят само три поколения. Социалистите са се погрижили за това. Но богатството на

Роксентърови било толкова голямо, че стигнало и до четвъртото поколение. Все пак било нестабилно. От политическа гледна точка то се препъвало. Третото поколение стигнало само до вице-президентство, но четвъртото не успяло да стигне дори до там.

И тогава от това четвърто поколение директно на световната сцена излязъл Делбърт Джон Роксентър. Черната овца. Един кандидат, останал незабелязан от никого, докато всички не загубили голямата изборна победа! Той очевидно бил запознат и следвал всичките принципи на първия американски Роксентър. И сега цитирам: „Бъди умерен. Бъди много умерен. Не позволявай по никакъв начин на доброто приятелство да те обсеби“. Един друг принцип: „Не се доверявай на никого!“

Накратко, млади господине, той възкресил основната политика на Роксентър. Изнудвай всекиго. Не толерирай никаква конкуренция. Мами всеки, включително и своето собствено семейство. Не ме цитирайте. Това е неофициално.

Този Делбърт Джон грабнал всички притежания на останалите Роксентърови и ги струпал на една купчина. Той дори убил леля си Тиманта, за да получи нейното наследство. Възстановил всички връзки, които някога са имали с когото и да било — банки, правителства, гориво, наркотици и всичко, за което се сетиш. Взел всички тези връзки в Свои ръце. Сам и лично. Неженен. Никога не се оженил. Няма и намерение. А и защо ли да се жени, когато целият свят е негов до „бибип“!

Сега вие може да си помислите, че е твърде стар, за да се съобразяват с него. Но нека това не ви заблуждава. Той е един безкраен източник на хитрости! Той е най-ненаситният „бибипец“, когото някога съм срещал. Крив е колкото един тирбушон. Той разполага с вечната ми подкрепа!

Туидъл довърши питието си. Седна напред.

— И това е човекът, когото вие искате лично да видите — той заклати глава. — Даже ръководители на държави не могат да виждат Делбърт Джон Роксентър, когато поискат. — Той се облегна назад и се усмихна с усмивка на политик — напълно фалшива. — Та значи вие казвате всичко на мен и аз ще кажа на неговите адвокати.

— Добре, сър — казах аз. — Мога да говоря с неговите адвокати и сам. Един шеф от мафията ме увери, че вие можете да помогнете.

Ех, изгърмях този коз. Бях се надявал, че няма да се наложи да го използвам. Малко изморено той каза:

— Съюзите и мафията. Трябваше да се досетя. Сигурен ли сте, че това е в интересите на Роксентър?

— Ново евтино гориво, което заплашва неговия Монопол, не е ли от голям интерес — казах аз. — Аз само се опитвам да помогна.

— Добре — той хвърли поглед към бележката, написана от секретарката му. На нея бе името, изписано върху документите ми в момента. — Добре, Инксуич. Какво искате?

— Акредитивни писма като агент на Сената — казах аз. — Пълни, завършени и истински. — Тогава добавих и решителния аргумент: — Неофициално можете да вземете възнаграждението за себе си.

Лицето му просветна.

— А-ха! Далеч ще стигнете, Инксуич. Аз завеждам Сенатския комитет по енергийните кризи. През цялото време му правя услуги, задържам излишните доставки на гориво. Той ще види моето име и ще се види, че популяризирам енергично интересите на старите Роксентъррови за следващите избори! Ново евтино гориво, а? Е, това е криза! — И той незабавно написа заповедта да ми се издаде всичко, от което имах нужда.

За разнообразие се радвах да видя някой друг да пише заповеди. Разделихме се като най-близки приятели.

И два часа по-късно имах всички документи, за които човек може да си помисли — за агент на Сената, включително правото да малтретирам всеки служител в страната и дори правото да нося и използвам оръжие — ограничено само от клетва да не стрелям по сенатори.

Хелър, казах си, дулото е почти опряно в гърлото ти. Всичко, което ти трябва, е едно здраво бутване, за да се омаже косата ти с врящ нефт.

Сега всичко, което трябваше да направя, беше да отлепя Утанч от Вашингтон.

[1] От англ. — Tweedle — бездействам. — Б. пр. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

След два дни, понеже Утанч не показваше никакви признаци, че има намерение да продължава с пътуването, прибягнах до един гениален ход. С помощта на вашингтонските таксита, тръгнах след нейната лимузина. Беше лесно да се направи: скачах в някое такси, размахвах акредитивните си писма на сенатски агент и казвах: „Следвайте онази лимузина!“, а таксиметърджията казваше: „Ох, вие, «бибипанн» ФБР-та!“ и тръгваше след лимузината.

Успях да видя доста от Вашингтон. На няколко пъти минах покрай голямата рекламна табела, която се извисява над Пенсилвания Авеню:

ДЖ. ЕДГАР ХУВЪР

Реших да не купувам нищо. Но се забавлявах с идеята да отида и да намеря Стюпуиц и Молин и да им кажа като един федерален агент на друг как Хелър ги беше измамил, но тъй като подигравателния смях можеше да роди професионална ревност, която да доведе до застрелването на сенатор Туидъл и моето лишаване от документи, се въздържах.

Утанч обхождаше музеи и тем подобни. Беше лесно да я забележиш, беше толкова добре облечена и шик.

Един късен следобед открих лимузината, която беше спряла в парк „Потомак“. Беше почти на същото място, където Хелър беше сгачен. Дори разпознах конния полицаи от парка, който го беше забелязал. Чувствах се като в старите времена.

Едно кратко разузнаване и я открих. Тя стоеше на стъпалата пред мемориала на Линкълн. Беше затъкнала пръст в устата си и гледаше на изток към великия висок обелиск на „Вашингтон Монюмент“. Есенните листа вече се носеха наоколо, а вятърът набраздяваше повърхността на дългото огледално езеро, така че монументът не се отразяваше в него. По това време на годината даже гледката не беше много за гледане. Не можех да си представя защо тя стоеше там и гледаше към паметника. Нямахме кой знае какво да се види. Просто

един бял стълб. Бях на около петдесет стъпки от нея, облечен в дрехи, с които тя никога не ме беше виждала. Преследването ми беше много тайно. Тя потръпна и въздъхна. Извади пръста от устата си, обърна се към мен и каза:

— Не е ли красиво, Султан Бей?

Приближих се към нея. Вече можеше, след като ме беше забелязала. Любопитството ми се бе възбудило.

— И какво му е толкова красиво?

— Толкова висок, толкова бял, толкова твърд. — Тя постави пръста в устата си и погледна отново към Него.

Вдъхновение! Аз казах:

— Това е само 550 фута. В Ню Йорк, Емпайър Стейт Билдинг е висока 1472 фута, почти три пъти по-висока!

— Нима? — каза тя недоверчиво.

— Истина е — казах аз. — Даже има един шип на пърха.

И потеглихме същата нощ за Ню Йорк Сити. Необходим е истински гений, за да действаш в Апарата!

Отседнахме в хотел „Бентли Бъкс Делукс“, в надстройката. През петдесетте години по права линия от него се е виждала Емпайър Стейт Билдинг на юг и Сентръл Парк на север. Но не това беше хубавото: апартаментът имаше две спални! Можех да спя на истинско легло, а не на канапе във всекидневната! А това беше особено добре, тъй като очаквах да останем тук доста дълго. Вече почваше да ми върви, а сега съвсем ми потръгна!

Рано на следващата сутрин по светло, напълно освежен и без вдървени мускули по гърба, закусих и веднага щом многобройните сервитьори и камериерки изчезнаха, включих приемника и екрана. Преди да започна да действам, беше добре да хвърля един поглед към това как „бибински“ напредваше Хелър напоследък. Пламнах от гняв!

Вероятно оборудването се беше повредило пи пътя. Проверих многобройните индикатори. Всички изглеждаше наред.

Тогава си дадох сметка какво не беше наред. Реле 831 беше свързано с активатор-приемника! Той усилваше сигнала, така че можеше да бъде видян от хиляди километри. Докато не бъде изключен, няма ше да получавам образи в този район!

Къде бяха казали Рат и Търб, че са го поставили? А-ха! На телевизионната антена на Емпайър Стейт Билдинг. Излязох на терасата

и погледнах на юг. Виждаше се по права линия.

Е! Нищо по-лесно. Щях да го изключа. Позвъних в офиса в Ню Йорк. Звънеше и звънеше. Никакъв отговор. Тогава си спомних оплакването на Фахт Бей, че всички бяха излезли да дирят престъпници.

Божичко. Човек трябваше да върши всичко сам. Облякох се в обикновени всекидневни дрехи, почу-мнх се дали да използвам метрото и взех такси.

Бяхме само на около двайсетина пресечки на север от Емпайър Стейт Билдинг и за нула време влязох през входа откъм 34-та улица, купих си билет и полетях нагоре до осемдесетия етаж. На асансьора му е нужно по-малко от минута, а аз оставих стомаха си на първия етаж!

Както и да е, тъй като всичко беше в рамките на нормалното, взех втория асансьор до наблюдателната площадка на 86-ия етаж.

Без да се замислям, направо излязох на платформата за туристи. Около нея има триметрова ограда, Която пречи на хората да я използват за редовни самоубийства, но тя не пречи на гледката. Макар да можех да разгледам всичко на 50 мили разстояние — беше ясен есенен ден, което е нещо относително за Ню Йорк — аз бързо влязох обратно в снек-бара и изпих нервно една кола. Това място беше ВИСОКО!

Очевидно колата не успокоява нервите ти. Беше необходим телескоп, за да виждаш от онази платформа хората на улицата долу.

Къде беше „бибипаната“ телевизионна антена? Един екскурзовод каза:

— О, това е на но-горната платформа. Кръглата обсерватория на 102-ия етаж. — И той посочи нагоре.

— Сто и втория етаж? — изстенах аз.

— О, напълно е безопасно. Цялата е заградена със СТЪКЛО. Задълженията, безмилостните задължения ме човяха. И се качих на 102-ия етаж.

До нея има още 222 фута! В литературата пишеше, че отгоре било предвидено да има направляема антена, но никога не я използвали след един почти фатален опит. А сега беше телевизионна антена.

Активаторът-приемник и Реле 831 бяха някъде там отгоре!

Навсякъде около мен имаше стъкло. Да, виждах на 50 мили. А освен това виждах и на 1250 фута надолу!

Имаше вентилационна шахта на тавана.

Започнах да треперя. Мразя височините. Дълбоко в душата си знаех, че ако се опитам да се кача там горе, това нямаше да е просто един фатален опит. Щеше да бъде НАПЪЛНО фатално!

Овладях замайването си, колкото да вляза н асансьора. И макар да се бях ядосал на скоростта ма тези три последователни асансьора, когато се качиха нагоре, аз я благослових, когато слизахме!

Като пристигнах отново на 34-та улица, се наведох и благоговейно погалих тротоара!

Глупава ситуация. На хиляди мили оттук, в Турция, можех лесно да преследвам Хелър. Сега той бе ше тук, само на няколкостотин стъпки горе в същата тази сграда и аз не можех изобщо да му хвана дирите! Да го „бибип“ Спърк! И Рат и Търб!

Знаех къде трябва да бъдат — в болницата „Силвъруотър Мемориъл“ на остров Рузвелт. Но не знаех под какви имена са се регистрирали.

Не успях да разбера как да стигна дотам с метрото. Взех такси.

Само защото знаех приблизителната дата на влизането и състоянието, в което бяха влезли, успях да ги намеря из отделенията „като грижовен приятел“.

И ето ги тях. Амбулаторни! Дори не бяха на легло! Седяха си сами в един салон за пациенти и гледаха телевизия! Нахалниците! Знаех, че бяха направили всичко това, просто за да получат ваканция за сметка на волтарианското правителство!

Те усетиха, че някой стои зад тях с убийствени намерения.

— Офицер Грис! — остана с отворена уста Търб.

Той вдигна гипсовете на ръцете си, сякаш да се защити.

Рат не каза нищо. Челюстта му беше все още схваната.

— Какво правите тук? — каза Търб някак излишно.

— Върша вашата работа! — прогърмах към тях.

— Ш-шт! — каза Търб, като размахваше гипсовете ги.

— Защо „ш-шт“? — запитах аз. И наистина защо? Имаше само няколко старци и хронично болни в салона. Измет. — Вие пренебрегвате правителствените си задължения! Оставили сте Реле 831 включено! Каква небрежност!

Една сестра влетя от залата с изражение на лицето, което означаваше: „Какво има? Какво не е наред? Това е болница!“ Спрях я! Развях федералните си документи и след минути разговарях с главния администратор.

— Тези двама мъже са симуланти — казах аз. — Нарушават заповедта. Викат ги отново на служба. Кога можете да ги изпишете оттук?

Той беше впечатлен. Каза:

— Бележките показват сложни фрактури. Трябва да мине известно време, преди да може да им бъде свален гипса и бинтовете. Би било опасно просто да ги изпишем.

— Ако не сътрудничите, ще отрежа помощта за болницата — казах аз. — На правителството трябва да се служи.

Той знаеше това. Аз не му казах на кое правителство. Започна да раболепничи и каза, че ще направи всичко, което може.

Върнах се и наредих на Рат и Търб да изключат онова Реле 831 колкото е възможно по-бързо. Дадох им телефонния си номер в хотел „Бентли Бъкс Де лукс“ и им казах кисело, че когато свършат със зяпането на телевизор, трябва да ми се обадят, че са се върнали на работа и че дотогава заплатата им се удържа.

Тръгаах си. Всъщност бях доста ядосан. Тук си скъсвах задника от работа, докато другите просто се размотаваха.

Но това не разреши проблема. Трябваше да разбере какво прави Хелър.

Върнах се до хотела с такси, което ми струваше скъпо.

Преди да предприемех следващата си стъпка, със сигурност трябваше да проверя Хелър.

Утанч беше излязла. Бях пропуснал обяда. Поръчах на рум-сървис да ми изпратят три коктейла със скариди и ги изядох мрачно.

И тогава — вдъхновение! Храната понякога има такъв ефект върху човека. Спомних си за телескопа.

Разопаковах го и излязох на терасата. Със сигурност една от онези стаи в Емпайър Стейт Билдинг беше неговата.

Имаше проблем с образа. Неясен. Някак жълт. Отидох и прочетох инструкциите.

Като се включи, този телескоп всъщност не е телескоп. Той хвърля лъч. Лъчът усеща другата страна на стена, като минава през

пространствата между молекулите на стената, а след това не намира никакви. Когато не намери нищо повече, през което да минава, той прави едно петно от енергия, което действа като огледало. А образът на това огледало е това, което се връща към екрана. Имаше освен това и аудиорадар. Добре, добре. А пък наистина изглеждаше като телескоп.

Опитах отново и тогава разбрах какво е това. Смог. Бедният телескоп си мислеше, че смогът е твърда стена и се опитваше да изгради отразителни огледала по целия път. Твърде много смог. Твърде голямо разстояние. Получих бледи образи на стенографи зад нечии бюра и тем подобни, но нищо полезно. Офисът на Хелър, спомних си внезапно, гледаше на юг! От другата страна на сградата. Бибип! Трябнаше веднага да се захващам за работа. Задълженията го изискваха! Не трябваше да има никакво забавяне.

Утанч се върна, следвана от две пикола, които приличаха повече на планини под нейните покупки. Видях знаци на опаковките: „Сакс“, „Лорд и Тейлър“, „Тифани“. Надявах се, че ще имаме достатъчно нари да се върнем вкъщи!

Тя дойде на верандата.

— Трябва да останем тук за известно време — казах аз. — Надявам се, че ще имаме пари да се върнем вкъщи!

Тя отвори чантичката си.

— Останало е почти всичко от стоте хиляди — каза тя.

Аз зяпнах. След Рим, Париж, Лондон и Вашингтон? Какъв финансов мениджър беше това диво същество от пустинята Каракум! Удивително!

Освен това беше приятелски настроена. Даже ми говореше.

— Боже мой, погледни това! — каза тя, като сложи пръст в устата си. Беше се вторачила в окъпаната от залязващото слънце Емпайър Стейт Билдинг. — Ау! Висока, отвесна и твърда! Толкова ВИСОКА! Това е гледка, която направо те пронизва!

— Наистина е така — казах аз с тръпка, като си помислих за ужасното си преживяване там.

Тя беше намислила нещо. Погледна ме сладко.

— Султан Бей, мислиш ли, че когато си изядем вечерята и е хубаво и тъмно в твоята стая, мога да дойда и... Ами... нали знаеш.

О, радост! В живота си никога преди не бяха чу вал по-прекрасен план!

Задълженията можеха да почакаат!
С цялото си същество прегърнах идеята!

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Разбира се, беше прекрасно. Но около десет часа вечерта Утанч изглеждаше малко неспокойна. Тя стана и отиде в стаята си. Аз самият се почувствах твърде ободрен, за да заспя. Чух я да се движи наоколо, а малко по-късно — асансьорът на надстройката да пристига и потегля.

Любопитен, погледнах през ключалката на вратата на спалнята ѝ. Беше излязла!

Е, добре. Вероятно е отишла на разходка, да глътне малко свеж въздух.

Аз самият се почувствах като майстор. Внезапно осъзнах, че моят късмет се беше променил и то от известно време всъщност. Важното е да се носиш по гребена на вълната на добрия късмет. Щях да взема телескопа, да отида точно сега и да погледна в апартамента на Хелър.

Погледнах една карта на града, разбрах, че съм само на миля-две от Грейшъс Палмз. Облякох се в тъмни дрехи. Телескопът беше в тънък и дълъг калъф с дръжка, така че го взех.

Не след дълго пристигнах с такси до една жилищна кооперация. Точно на север от Грейшъс Палма. Беше една много тиха уличка. Кооперацията изглеждаше стара. Нямаше портиер, когото да подкупя да ме пусне на покрива. Имаше само дълга редица от излъскани месингови пощенски кутии.

Гений. Щях да си избира някое име на горния гтаж, за да ми отворят и тогава ловко да стигна до покрива. Апартамент на последния етаж — 22Б. И какво име — Маргарита Помпом Пизаз. Какво атрактивно име! Вероятно е вариететна актриса с много приятели, която е свикнала да ѝ звънят късно през нощта. Натиснах звънеца.

Очевидно позвънявах обратно и трябваше да вдигнеш слушалката. Иззвъня. Аз вдигнах.

— Кой е? — каза глас. Връзката беше лоша.

— Една стара изгора — казах, като се надявах качеството да е също толкова лошо по обратния път по жицата.

Езикът на бравата цъкна незабавно. Отворих вратата, качих се на асансьора и излязох на 22-ия ггаж. Имаше стълбище към аварийния изход на покрива в края на коридора. Тръгнах натам.

На половината път усетих, че една врата е открената на верига. Беше 22Б. Един глас каза:

— Кой сте вие? — музикално.

През триинчовата цепнатина можех да видя част от женско лице. Трябва да беше на около 60! В гласа все още се усещаше нотка на добронамереност.

— Инспектор по покривите — казах аз.

— Какво? — без добронамереност.

— Инспектор по покривите — повторих. — Трябва ца проверя покрива.

— Искате да кажете, че не се качихте за една веселба?

Не, не. Бях твърде изтощен!

— Инспектор по покривите — казах, като потупах калъфа.

Вратата се затръшна. Силно! Е, както и да е. Бях чувал, че на тази планета ги има всякакви. Качих се по стълбите. Вратата на аварийния изход беше заключена. Отворих я майсторски. Водеше към покрив, разкрасен с високи климатични агрегати, които препятстваха ясните гледки.

След по-малко от две минути се бях ориентирал и бях извадил телескопа от калъфа. Отидох до парапета и от онова, което знаех за интериора на жилището на Хелър, се опитах да открия сградата и апартамента. Беше малко объркващо, докато разбере, че гледам на север вместо на юг. Поправих се.

След това беше лесно. Включих и нагласих телескопа. Той правеше всичко, което покойният господин Спърк твърдеше. Гледах в стаята „синтетична джунгла — синтетичен бряг“. Един малък кафяв дипломат, който все още беше с шапката си, праскаше истински тек с едно катраненочерно момиче! Те се търкаляха и търкаляха в синтетичната трева, докато синтетичното слънце ги обгаряше. Но в самия полов акт нямаше нищо синтетично!

Най-накрая той измъкна отнякъде едно въже и успя да го омотае около глезените и китките й. И тогава й разказа играта.

Само си мислех, че съм задоволен тази вечер. Започнах да се възбудям. Той със сигурност щеше да я убие!

Но изведнъж всичко свърши. Тя се отърси от въжето, сякаш то не беше съществувало. Тя каза:

— Така ли трябва да стане, мистър Буула?

Той каза:

— Точно! Хайде да го направим още веднъж!

Е, добре. Не бях дошъл тук за развлечения. Продължих да движа телескопа. Гледах във всекидневната на Хелър. Беше доста замъглено.

Всичко беше много чисто и подредено, освен някакви чинийки за сладолед върху бара, но те бяха натрупани в правилни купчини, готови да бъдат изнесени от прислужника. Виж го тоя Хелър. Подредеността му ти лазеше по нервите, ако не нещо друго! Това беше една наистина красива всекидневна, дори когато се гледаше на слабо осветление.

Продължих да мърдам телескопа. Гледах в спалнята му. Беше объркващо! Огледала! За секунда не можах да различа кое беше леглото и кой беше всеки един от петдесетте размножени образа. Намерих леглото. Огромно, кръгло; имаше достатъчно място за половин дузина хора.

Ето го Хелър! Лежи настрани, с руса глава, положена върху свита под главата ръка. Спи си блажено. Без въобще да го е грижа за всички неприятности, които ми причиняваше!

Беше съвсем сам в леглото!

Нямаше и следа от друг!

И тогава телескопът се подхлъзна и се обърна нагоре към огледалото на тавана. Имаше ли някой на другата възглавница? Лице? Малко, триизмерно? Лице?

Увеличих изображението.

Триизмерна картина на бюст от Волтар!

ГРАФИНЯ КРЕК!

Бях слисан. Вероятно защото тези картини изглеждат толкова истински въпреки техните фонове с облаци и небе. Но сякаш графиня Крек гледаше към мен! Ето я там, с руса коса, сивосини очи, идеални черти. Трябва да е вмъкнал портретист във влекача някоя нощ на Волтар. Носеше портрета ѝ в своя багаж!

И ето я там, лежи на възглавницата до него.

Поради някаква причина, не знаех защо, се почувствах неловко. После се отърсих. Какво куче беше той! Да има всички тези жени

всеки ден и все пак да продължава да използва портрета на графини Крек!

Но не заради това бях там. Като нагласих фокуса, започнах да инспектирам сервизните помещения.

Той наистина имаше много дрехи!

И със сигурност имаше много капани със стръв в тези стаи! Смъртоносни капани!

Но телескопът не можеше да премине през купи ща пуловери и други вещи.

Една врата беше много здраво блокирана и заключена. Имах искрица надежда. Може би той я заключваше само когато си лягаше. Може би ако бях отишъл по-рано, тя щеше да с отворена.

Дойде ми на ум, че приближаваше времето, кош то той щеше да пише третия си доклад. Ако извадех много, много голям късмет и дойдех тук по-рано на следващата нощ, преди той да си легне, той може би ще пише доклада си или поне ще държи онзи килер отворен.

Устоях на изкушението да надзърна при други дипломати, които се забавляват.

Отидох на стълбището, заключих вратата, слязох на 22-ия етаж и не след дълго бях отново на улицата. Колко лесно! Нищо по-особено, когато си обучен от Апарата.

Когато се върнах в хотела, Утанч все още я няма ше. Но аз си легнах. Имах напрегната нощ!

ГЛАВА ПЕТА

На другия ден се шлях. Не видях Утанч, но и не очаквах. Бях започнал да привиквам да кисна по хотелските стаи сам.

В следобедните вестници имаше нещо интересно. Роксентър се беше прибрал с много шум от някаква конференция с крале и диктатори и тем подобни в Средния Изток, където беше разрешил завинаги Световните енергийни проблеми до следващата седмица, когато цената отново се качваше. Хубава снимка на първа страница, на която мис Пийс му подарява букет от калии. На фотографа не му беше много лесно да снима, още повече при всичките двеста — триста войници с пушки с вдигнати предпазители. Не знаех, че Роксентър е извън града. Късметът ми положително работеше. На другия ден щях да си уговоря среща с него и да го видя. Но сенатор Туидъл със сигурност беше прав за това, че е трудно да се добереш близо до Делбърт Джон Роксентър. Тези войници. И дори когато протичаше церемонията, очевидно мис Пийс беше обискирана от някакъв личен телохранител.

Колкото до планираната работа за тази нощ, знаех, че Хелър вероятно ще е станал и ще се раздвижи в апартамента си около девет. По-ранни наблюдения по екрана ме караха да мисля така. А и той не беше достатъчно добре обучен, за да знае, че безопасността се криеше в това да не повтаряш обичайни неща.

Аз съответно вечерях в стаята си и с калъф в ръка, в 8,45 вечерта, стоях отново във фоайето на жн лицната кооперация. Веднъж бях успял. Сигурно ще успея и втори път. Смело натиснах бутона на Маргарита Помпом Пизаз.

Гласът по домофона.

— Е?

Избрах да бъда очарователен.

— Миналата нощ бързах твърде много. Бях неучтив. Можете ли да ме пуснете отново?

Вратата цъкна. Влязох и се качих с асансьора. Отправих се към аварийния изход. Нейната врата беше отново открената.

— Инспектор по покривите — казах аз.

— И? — попита гласът от вратата.

— И нищо — казах. — Инспектор по покривите!

Вратата се затръшна истински!

Качих се по стълбището, вдигнах резето и след малко бях там и пробвах телескопа по стените на Хелър.

Той беше станал!

За нещастие, както показва един бърз страничен поглед, въпросният килер беше плътно затворен. За въртях телескопа обратно.

Хелър седеше на кушетката и четеше нещо. Бум Бум гледаше телевизия. Хелър стана и си взе един „Севън-ап“. На вратата се почука.

Влезе Вантаджо. Водеше едно момиче за ръката. Беше облечено като проститутка.

— Това е Марджи — каза Вантаджо. — Момичето, за което ти се обадох.

— Седни, Вантаджо — каза Хелър.

— Не, не. Напрегната нощ. Слушай, момче, искам ти и Бум-Бум да обучите тази Марджи. Тя току-що се появи. Не знае. Нова е.

О-хо! Значи Хелър обучаваше новите момичета, така ли! О, Крек ще се зарадва да разбере това!

Хелър погледна към момичето.

— Наистина ли искаш да правиш това? Малко е грубичко първия път.

Момичето каза:

— О, да. Чух, че тук се върши нещо наистина голямо!

Бум-Бум каза:

— Аз си тръгвам. Само от време на време издържам на това. Изтощава ме. Наскърбявам се!

Вантаджо каза:

— Млъкни, Бум-Бум. Моля те, момче. Само още едно момиче. Помага на морала им. Другите момичета започват да се чувстват прекалено самонадеяни, когато свършиш с тях.

Бум-Бум се опитваше да си тръгне.

— Остани на мястото си, Бум-Бум — каза Хелър.

Вантаджо каза:

— Искаш ли да я съблечем, момче? Да лежи или да стои права?
— Той се обърна към момичето. — Свали си палтото и полата. — Той

започна да ѝ помага.

Хелър каза:

— Вантаджо, ти по-добре внимавай, че иначе ще използвам теб!

Сицилианецът смъкна полата на момичето, но се отдръпна до вратата.

— Не, недей. Остарявам. Тръгвам си веднага — каза той и напусна.

Хелър се обърна към момичето. Тя стоеше там само по комбинезон. Гледаше към Хелър с обожание.

— Седни там — каза той. — Какъв опит имаш?

Момичето седна с разтворени колене. Реши, че има твърде много дрехи по себе си и изхлузи комбинезона през глава, като остана само по пликчетата и сутиен.

— О! — каза тя. — Няколко момчета в Дулут. Просто пичове от гимназията най-вече. В някоя кола, зад училище. Един или двама преподаватели. И брат ми, разбира се. Нищо съществено.

Хелър каза:

— Някога била ли си насилвана?

Момичето се замисли.

— О, да. Един път. Един пиян ме изнасили.

Хелър каза:

— Е, това вече е нещо. И какво направи той?

— Аз се опитах да го задържа надалече, но после той просто ме събори, разкъса дрехите ми и ме изнасили.

— О'кей, Бум-Бум — каза Хелър. — Започни да и изнасилваш! Ти започни. Аз ще довърша.

Бум-Бум изохка. Но стана. Сграбчи момичето за ръцете и я хвърли на пода. Разкъса сутиена ѝ. Сграбчи ластика на пликчетата, смъкна ги, събу ги и ги хвърли настрани.

Хелър каза:

— Достатъчно. Слушай сега, Марджи. Защо му разреши да направи това?

— Ти му каза — отговори момичето.

— Не, не, не! — каза Хелър. — Сега ти сграбчи Бум Бум за ръцете и започни да го изнасилваш!

Момичето се вдигна и сграбчи Бум-Бум с желание.

Бум-Бум просто метна китки нагоре и момичето прелетя до средата на стаята!

Хелър я хвана във въздуха. Остави я и ѝ каза:

— Сега ти направи това.

Бум-Бум я сграбчи. Тя метна китки нагоре по същия начин. Бум-Бум тръгна, залитайки.

— Хей! — каза тя. — Той не можа да ме гепи!

Хелър сложи момичето да седне на един стол.

Каза:

— Сега слушай. Главният проблем на проститутките е, че ги оскърбяват физически. Пребиват ги.

— Според Вантаджо — каза Бум-Бум, — това ги амортизира твърде бързо. Но той никога не помисля за момчетата като мен!

Хелър не му обърна внимание. Той каза на момичето:

— Сега. Онова, на което ще те научим най-напред, е как да се освободиш от всяка хватка, която някой мъж може да ти приложи. После ще те научим как да нападаш. Не е лесно.

— Особено за мен — каза Бум-Бум навъсено.

Хелър каза на момичето:

— С практика можеш не само да научиш тези неща, но и да се научиш да се преструваш на безпомощна, когато всъщност си напълно способна да се справяш с мъжа — пиян или трезвен. Схващаш ли?

Очите на момичето блестяха ентузиазирани.

— О, да! Обещавам, че ще се уча и ще се упражнявам упорито! На другите момичета тук страшно им харесва! Казват, че никога вече не ги пребиват.

— Само мен ме пребиват — каза Бум-Бум с пъшкане.

Хелър отиде да им налее малко „Севън-ап“. Момичето каза на Бум-Бум с нисък глас:

— Бих си помислила, че той е създал тези трикове сам, просто за да пребива всички момичета. Страшно е готин, г-н Бум-Бум. Вярно ли е, казват, че е девствен?

Бях напълно и изцяло отвратен. Как само ги баламосваше Хелър! Правеше се, че сам е измислил неща! Учеше ги на Волтарианска невъоръжена борба! А освен това беше един треперещ глупак! Цяла къща, пълна с красиви жени, а той си губи време-то да ги учи как да се защитават! Предател за всички мъже навсякъде по света! Ами онези,

които се кефят, само когато пребиват курви? Ами те? Безмозъчен „бибип“.

Един мъж трябва да владее положението.

Тих шум зад мен!

Главата ми се извъртя от телескопа!

Окъпана в червена светлина отдолу, Маргарит Помпом Пизаз стоеше на покрива точно до входната врата!

Беше с хавлия за баня на цветя!

Приличаше на шейсетгодишен демон от ада!

Но какво беше това в ръката ѝ? Голямо смъртоносно оръжие! Въздушен пистолет!

Тя разбра, че е забелязана!

Вдигна пистолета! С ръмжащ тон на омраза каза:

— Горе ръцете! Това е последният ти шанс или ще стрелям! Да се подиграваш с моите страсти! Ти не си държиш на думата!

Тя направи свиреп жест с пистолета.

— С теб е свършено! Обадох се в полицията, че на покрива има снайперист! Полицията ще пристигне всеки момент и ще те направи на парчета! Така че това е последният ти шанс!

Дръпнах се назад. Имаше големи климатични агрегати, разпръснати по целия покрив. Ако можех да се оттегля зад някой от тях...

Придвижих се назад!

Тя стреля!

Куршумът удари чупливия телескоп отстрани. Полетяха искри от електрониката му!

И аз полетях!

Моментално се скрих зад един климатик.

Тя стреля отново!

Придържах се към телескопа. Можеше да ми послужи като оръжие!

Като се придвижвах рачешката, се оттеглих по нататък, използвайки всеки безопасен квадратен инч!

Тя ме следваше!

Главата ми за момент остана открита. Смъртоносното „пфт“ на въздушния пистолет се съедини с дрънченето на куршум, който се удари в никаква ламарина точно до главата ми!

Тя беше дяволски добър стрелец! Убиец! Може би наемна убийца на млади години!

Втурнах се по-нататък! Отново надникнах. Една хавлия за баня, която се развяваше като пелерината на отмъщаващ конник — тя ме следваше!

Друго смъртоносно „пфт“ и фатално „дрън“!

О! Това изискваше стратегия от висша класа! И тоя полицейски отряд на път за насам? Това изискваше План „Тройно Х“ на Обединените шефове на групата за максимална национална бойна готовност! Може би атомни бомби!

Оттеглих се в широк кръг през лабиринта от климатици. Като крещеше с пълно гърло „Предай се Веднага, «бибипецо»!“ и „Джеронимо!“ всеки път, които стреляше, тя ме следваше.

За да се върна до вратата, която водеше към покрива и да избягам, трябваше да пресека три открити пространства. Набрах кураж. Втурнах се през първото.

Тя стреля! Пропуск.

Приготвих се да пресека второто. Тя се отдалечаваше на кръгове от вратата, водеща към покрива, за да намери по-удобна позиция за стрелба. Изчислих момента перфектно. Хукнах!

Тя стреля! Пропуск!

Свих се зад един климатичен агрегат. Погледнах последната откритата зона. Опасна! Държах живота си и ръце! Но не можех да остана на покрива с този пищящ демон!

Събрах сили. Втурнах се!

Усетих мощен удар в бута! Щипеше!

Като разбрах, че не съм получил смъртоноим рана, скочих на стълбището!

Успях да затворя вратата точно когато поредната сачма се разби в нея!

Заклучих я отвътре. Като взимах по шест стъпа ла наведнъж, полетях надолу по стълбите! Чукаше по вратата на покрива горе! Безпомощен яростен вой! Това даде криле на краката ми! След двайсет и два реда стъпала надолу нахълтах във фойето.

Там нямаше никого. Цялата суматоха беше горе.

Отворих вратата със замах, благодарен, че никога не се заключваха отвътре.

Вече на тъмната улица, отпраших. Пресякох я.

Полицейски коли!

Идваха по улицата, по три в редица! Пътят ми беше блокиран!

Гмурнах се в някакво подземно стълбище, което беше наблизно.

Едва тогава посмях да погледна назад и нагоре.

Тя стоеше на ръба на покрива! В едната си ръка държеше пистолет, а в другата размахваше нещо Калъфа на телескопа! Бях го забравил! Тя изглеждаше като някой демон на двацет и два етажа към небето.

Крещеше нещо. Бях твърде далеч, за да разбера думите. Беше ме съзряла, когато пресичах улицата Сочеше ме и виеше.

Все още държах телескопа в ръка. Доказателство! Беше разбит. Бързо го пяхнах в един кош за боклук наблизно и се върнах в скривалището си.

Тя отново ме беше видяла!

Не можех да разбера какво крещеше. Сочеше на долу към мен и размахваше калъфа и пистолета.

Полицейският отряд!

Изляха се от колите. Втурнаха се да заемат позиции.

Разпознах мъжа в третата полицейска кола! Беше инспектор Булдог Графърти!

Това изискваше тройно премисляне! Това побъркано същество там горе сочеше към мен. Все още ме виждаше! Размахваше пистолета и калъфа на телескопа.

Геният ми дойде на помощ. Издух белите си дробове и извиках:

— Прикрийте се! Това е лудата Меги! Снайперистката от Таймс Скуеър!

Полицейският отряд се разпръсна като дим!

Мощна ударна вълна от стрелба с пушки!

Маргарита Помпом Пизаз, надупчена на решето, започна да пада от покрива с дълго, бавно, дълбоко гмурване и се разпльока на паважа.

Винаги можеш да разчиташ, че полицията ще си изпълни задълженията. Особено в такъв случай.

Графърти се увери, че на покрива няма други Снайперисти. После отиде до трупа и го обърна с крак.

— Драги съграждани — каза той с ръчен мегафон на иначе празната улица, — сега вече можете да излизате и да си вършите

работата. Най-важният интерес на полицията е да защитава данъкоплатците. Улиците отново са безопасни благодарение на Булдог Графърти. — Дали се беше кандидатираше за нов кабинет или просто се приготвяше да съобщи на града, че ще взема повече пари?

Оттеглих се с умерена крачка.

Един земен поет веднъж беше казал, че адът не познава по-голяма ярост от тази на пренебрегнатата жена. Трябва да е имал предвид Маргарита.

Беше ми малко трудно да си вървя със сачма в бедрото.

ГЛАВА ШЕСТА

Беше време за строги мерки. Бе дошъл часът за мобилизиране на армията, танковете и артилерията. Беше напълно ясно, че Хелър е по-опасен, отколкото изглежда. Даже опита да поставиш стаята му под наблюдение можеше да ти струва живота. Задникът ми свидетелстваше за това. Докато се добера до уединението на хотелската си баня, бях напълно сигурен, че раната е почти смъртоносна и си представях нежната сцена, в която Утанч идва, за да извади смъртоносния куршум, докато аз стоически и стена по мъничко. Но за нещастие сачмата не беше проникнала в плътта и просто изпадна от панталона ми, когато го свалих. Обаче ме беше одраскала! Чувствително! Червеното петно беше около четвърт инч в диаметър!

Не, не можех да действам, рискувайки да умра за сметка на Хелър. И така, както си седях на една страна в богато украсения хотелски стол, вдигнах богато украсения в бяло и златно телефон и се обадох в офиса на Роксентър.

Това предизвика доста голямо объркване при хотелския номератор. Казах им с кого искам да говоря, а те не ми повярваха. Реагираха така, сякаш се опитвах да позвъня на Бог.

Най-накрая шефът на хотелския номератор намери шефа на Аварийната помощ към телефонната компания, който се свърза с главния шеф на комуникациите на град Ню Йорк. Всички те казаха, че трябва да се обадя на компанията „Октопус Ойл“ в Охайо. Аз се противопоставих на това и те казаха, че трябва да се обадя в компанията „Октопус Ойл“ в Ню Джърси. Спореха по телефона един с друг, сякаш това беше конферентен разговор. След известно време някой се сети да се свържат с шефа на информацията за спешна помощ към Континенталната телефонна компания, а той пък даде идеята, че може би Международната телефонна компания знае. Все по-вече и повече хора се присъединяваха към конферентния разговор. Изглеждаше сякаш никой преди това не се беше опитвал да телефонира на Делбърт Джон Роксентър и те не бяха сигурни дали това не е някак Светотатствено.

Най-накрая включиха един арабски управител за извънредна помощ от Саудитски Йемен и той каза на развален английски, че било по-добре да попитат местната операторка в Хеъри Таун, Ню Йорк, защото бил чувал, че неговият крал ходил там веднъж и го трябвало да му телефонира за някакъв дворецов шут. И така, местната операторка се прибави към бъркотията но линиите и каза ами, добре, ще попита икономата в близкото имение на Роксентър — Покантикъл се наричало — и може би той щял да знае как човек може да се обади на Делбърт Джон Роксентър. Четвъртият помощник-иконом се включи в линията и каза с високомерен тон, че ако не се обаждала госпожица Агнес, всички подобни позвънявания щели да бъдат отнасяни до адвокатите от „Суиндъл и Крауч“ на Уолстрийт.

Така че администраторката от „Суиндъл и Крауч“ също се присъедини и беше ужасена. Никой никога не се обаждал на Дълбърт Джон Роксентър! Трябвало да бъде докладвано в полицията!

Дойде ми страховтна идея. С твърд глас казах:

— Включете господин Бери в разговора!

Тя каза:

— О, съжалявам, но господин Бери е в специалния си кабинет в сградата на „Октопъс Ойл“ на Роксентър Плаца. Той има уговорена среща с господин Роксентър в десет и днес няма да бъде тук.

Въздишка на облекчение мина от Ню Йорк през Лондон до Саудитски Йемен. Бяха скрили Бог в бърлогата му. Сигурен съм, че повечето от тях са си направили почивка за кафе, за да отпразнуват момента, в който са излезли от разговора.

Момичето от хотелския номератор каза:

— Това е само на няколко пресечки надолу по улицата! Ще ви свържа.

Магия. Четвъртият помощник-администратор в офиса на господин Бери в сградата на „Октопус Ойл“ имаше дупка в програмата точно в един часа и можеше да ме приеме.

Разбира се, взех душ, сложих лейкопласт на червеното място, за да го предпазя и се облякох в колкото се може по-федерално изглеждащ агентски костюм. Лъснах документите си и точно в един часа седях с широкопола шапка в ръка пред металната ограда на защитеното с армирано стъкло бюро на четвъртия помощник-

администратор в специалния офис на господин Бери в сградата на „Октопус“. В един и петнайсет той се върна от обяд.

Вдигнах високо документите си така, че той да ги види през стъклото. Той седна зад бюрото си. Каза:

— Съжалявам. Нямаме никакви нареждания за Сената днес.

Аз казах:

— По-добре ме пуснете да видя господин Бери или наистина ще съжалявате!

Той отново се вгледа в документите ми.

— Входът за служители е на сутерена — каза.

— Искам да видя господин Бери — казах твърдо.

— Господин Бери току-що се върна от една важна среща — каза той. — Изтощен е! Скандализиран съм, че си позволявате такъв тон!

Казах:

— Хващай се за оня телефон, синко, и кажи на господин Бери, че Делбърт Джон Роксентър ще бъде скандализиран, ако не се добера до него.

— Заплашвате ли ме? — Натискаше някакъв звънец. Двама въоръжени пазачи с пушки през гърди влязоха с трясък през вратата зад мен.

— Кажете на Бери, че съм дошъл тук, за да предотвратя един скандал! — казах аз. — Или това ще излезе във всички вестници!

Пазачите ме сграбчиха.

— Какъв скандал? — попита четвъртият помощник-администратор.

— Фамилен! — казах аз, докато се борех.

Четвъртият помощник-администратор вдигна бързо ръка към пазачите. Пък и беше време. Почти ме бяха изнесли през вратата.

Магия!

Две минути по-късно охраната ме държеше прав в средата на офиса на господин Бери.

Господин Бери беше даже по-съсхрен. Животът у се отразяваше зле. Имаше повече бръчки от сушена синя слива.

— Е, какво е това за скандала? — попита той.

Аз хвърлих по един поглед в двете посоки към охраната. Бери кимна. Те ме обискираха и ми взеха оръжието. Тръгнаха си.

— Евтино гориво.

— Това не е фамилен скандал.

— Ще стане, ако не успее да видя Делбърт Джон Роксентър. Евтино гориво би могло да ликвидира цялото семейно богатство.

Адвокатът от Уолстрийт помисли.

— Толкова евтино?

— Още по-евтино — казах аз. — Коварният заговор беше разкрит след дълго и внимателно разследване.

— Кой знае за него?

— Туидъл и аз. При това той не знае никакви подробности. Дойдох направо в Генералния щаб, когато бях сигурен.

— Какво е това гориво?

— Това ще кажа само на Делбърт Джон Роксентър.

— Не, не — каза господин Бери. — Вие ще кажете на мен, а аз ще кажа на него.

— Така казва всеки — скръцнах със зъби. — Тая работа е евтина като пясък. Мислите, че бих казал на някого друго? Би ли искал Роксентър да кажа на някого друго? Това нарушава стария семейен принцип „Не се доверявай на никого!“.

— Аха — каза той замислено. — Разбирам какво имате предвид. Господин Роксентър е педант в придържането към семейната политика. Но какво ще спечелите вие от това? Трябва да съм сигурен, че това е честна сделка.

— Враг — казах аз. — Лично отмъщение.

Изглеждаше разумно. Това беше нещо, което той можеше да разбере. Но той се колебаеше.

— Всъщност си мисля, че е по-добре да ми кажете. Няма друг път към господин Роксентър. Нито един.

— Има — госпожица Агнес — казах аз, като се сетих за четвъртия помощник-иконом в имението Покантикъл.

— Ей, да го „бибип“! — каза господин Бери. — Казвах ли му да се отърве от тая „бибипка“! — Той се възстанови след нетипичното за адвокат избухване. Прокара уморено ръка по бръчките си на синя слива. — Добре — каза той най-накрая. — Ако си се решил, ще те подложат на тежки изпитания. Но ще се окажеш с камък на шията в Ийст Ривър, ако става въпрос за нещо непочтено.

Той разбра, че съм решен на всичко. Натисна един звънец и не след дълго двама други от охраната влязоха. Бери натисна още няколко

бутона и проведе няколко бързи разговора по вътрешния телефон. Влезе един огромен маймунодобен мъж в много скъпи дрехи.

Бери каза:

— Прекарайте го през сектора за предпазни мерки и после го заведете при господин Роксентър.

— Какво?! — извика маймуноподобният невярващо.

— Точно каквото казах — намръщи се Бери. А после прибави към мен: — Ако не те видя повече, не се връщай.

Хелър, казах си, пиши си заветцанието. Направо си мъртъв! Може би и по-лошо!

И тогава, като си помислих за всичката охрана и предпазни мерки, коригирах оптимизма си: Хелър щеше да бъде в затруднение, само ако аз наистина успея да се добера до Роксентър и да се справя.

ГЛАВА СЕДМА

Напуснахме фасадата от черен оникс и сребърнобял алуминий на сградата на „Октопус“. Минахме през живописния ѝ площад. Пресякохме авенюто на Американците.

Бдителните пазачи ме държаха здраво.

Минахме покрай Градския музикален център. Извървяхме една цяла улица, направена на градини, която завършваше с всички флагове на Обединените нации.

Пресякохме Пето авеню, минахме под една бронзова статуя на Атлас, понесъл на гърба си огромен метален скелет на света и се зачудих дали Делбърт Джон Роксентър не се чувства по същия начин. Придвижихме се една пресечка на север, като под минахме катедралата „Св. Патрик“.

Охраната крачеше твърдо от двете ми страни.

Чудех се какво означаваше цялата странна разходка. Дали се опитваха да ме объркат или да ме накарат да се почувствам изгубен? Или може би беше обиколка с гид, за да ми покажат всички сгради, които Роксентър лично притежава? Маймуноподобният спря в един магазин и купи литър козе мляко и кесии пуканки.

Изминахме целия обратен път, пътя, по който предполагах, че бяхме дошли, макар че бях напълно изгубен. Влязохме в едно фоайе, богато украсено с големи стенописи. Минахме през една малка врата, която миг преди това беше празна стена. Бяхме и асансьор.

Качихме се нагоре. Той се отвори. Излязохме.

Прехвърлиха ме на яките телохранители в предната стая, а първоначалната охрана даде на новата оръжието ми и напусна. Горилата остана, като носеше кесията пуканки и литъра козе мляко.

Мускулестите гардове ме обискираха. Пъгнаха ме през някаква барикада — доста тясна, която минаваше между две картучници, обслужвани от стрелци.

В новата стая ме поеха други пазачи. Обискираха ме. Взеха новите ми документи. После се обадиха по телефона в кабинета на сенатор Туидъл и получиха потвърждение за валидността им.

Пуснаха ме през друга бариера. Предадоха оръжието ми на следващите. Новите гардове взеха серийния номер на оръжието. Освен това стреляха с него в един звукоизолиран бокс. Предадоха по телефон резултатите на някого. На един компютър светна надпис:

„ОРЪЖИЕТО НЕ Е БИЛО ИЗПОЛЗВАНО ЗА УБИВАНЕ НА РЪКОВОДИТЕЛИ НА ДЪРЖАВИ НАПОСЛЕДЪК“.

Пуснаха ме през друга бариера. Новите гардове ме поеха. Обискираха ме. Взеха отпечатьци от пръстите ми и ми направиха моментална снимка. Пъхнаха я в компютъра с Националния криминален индекс на ФБР. Отиде до Вашингтон. Върна се. На екрана пишеше:

„ОЩЕ НЕ СЕ ИЗДИРВА“

Поставиха картата с отпечатьците от пръстите и снимката в машина за нарязване на ивици.

През цялото това време човекът — маймуна вървеше до мен и носеше кесията пуканки и литъра козе мляко.

Бутнаха ме през някаква бариера към нов екип гардове. Имаше зъболекарски стол. Провериха зъбите ми на рентген за капсули с отрова. Провериха и тялото ми на рентген за някакви имплантирани бомби.

Подадоха ме на следващата стая и на нов екип от телохранители. Те провериха портфейла ми за скрити ножове. Провериха ключовете ми за тайни остриета. Прегледаха на рентген подметките на обувките ми.

Бутнаха ме нататък между две гаубици — трудно положение — и се намерих в една стая, която беше много тъмна с изключение на едно петно светлина и центъра. Встрани имаше някакво бюро. На една табелка пишеше:

ГЛАВЕН ПСИХОЛОГ

Знаех, че съм сред приятели.

Той ме взе под светлината, накара ме да седна на една табуретка. Изследва изпъкналостите на глава ми. Дръпна се назад и кимна.

Горилата ме бутна към една въртяща се врата. Минах през нея. Оказах се в миниатюрна болнична операционна. Двама лекари в синьо-зелени престилки смачкаха цигарите си и надянаха маски.

Свалиха всичките ми дрехи, премериха температурата и кръвното ми налягане. Взеха проби ги слюнката ми и ги поставиха под микроскоп. Взеха кръвна проба и я изследваха.

По-старшият от двамата кимна и другият ме натъпка в нещо като остъклен шкаф. Изглежда пълнеха някакви бутилки.

— Хей — казах на горилата, — необходимо ли е всичко това?

— Слушай — каза той, — щом министър-председателят на Англия може да мине през него, без да протестира, значи и ти можеш!

Те бяха напълнили бутилките си. Натиснаха някакви копчета. Обля ме антисептик.

Излязох. Те хвърлиха дрехите вътре и също ги обляха.

Изправиха ме с дрехите пред един сушоар.

Веднаха след като се облякох, човекът-маймуна посочи следващата врата. Имаше стоманени зъби от двете страни, които очевидно можеха да се затварят мигновено.

Едно момиче седеше с крака върху бюрото и дъвчеше дъвка.

Разтюзнах мис Пийс от снимките по новините. Аха! Значи той използваше личен персонал за приветствените церемонии. Колко мъдро!

Маймуноподобният каза:

— Дотук е изчистен.

Тя свали краката си от бюрото. Отвори едно ниско чекмедже. Беше пълно с редици значки. Бяха огромни. На тях пишеше „Крал“, „Банкер“ и тем подобни в горната част, а под титлата имаше празни места, в която се попълваше името.

— О, „бибип“! — каза госпожица Пийс. — Нямам нито една значка „Нежелан гост“. Не искам той да мисли, че съм неефективна.

— Дай му която и да било — каза горилата. — Това мляко може да се вкисне, а аз вече закъснявам.

Тя взе „Победител в дерби“, но я остави. Взе „Наемен убиец на годината“ и я пусна. Двоумеше се.

— Бибип! Ако не сложа значка на този тип, той няма да знае с кого говори!

Обучението на Апарата си казва думата. С бърз Поглед забелязах „Таен оператор за повишение до фамилен шпионин“. Казах:

— От тези, които имате, това е единствената, която става. Не съм крал.

— Точно така — каза тя, като ме погледна. — Със сигурност не си крал.

— Може ли да побързате? — каза маймуноподобният. — Тия пуканки ще изстинат! Да не искате да си изгубя работата?

Тя грабна личната ми карта и надраска „Инксуич“ на значката с „Таен оператор за повишение до фамилен шпионин“. Забоде го в ревера ми и в мен.

Какъв човек трябваше да е тоя Роксентър, за да има толкова лоялен и отдаден персонал!

На другата страна на кабинета имаше сводеста черковна врата. Човекът-маймуна ме бутна през нея.

Намирах се в някаква огромна стая. Беше със сводест таван с височина на катедрала. Имаше ниши за светци, а под всеки светец гореше по една оброчна свещ. Всички статуи бяха на Делбърт Джон Роксентър. Имаше едно голямо бюро — по-точно олтар.

Той обаче не си седеше зад бюрото. Беше в златен трон и се вираше в някаква стена, която аз не виждах. Аха, помислих си, Делбърт Джон Роксентър е дълбоко замислен в търсене на разрешения на световните проблеми с могъщия си мозък.

Бутнаха ме навътре в стаята. И тогава разбрах какво гледаше. Беше еднорочно огледало. От другата му страна имаше съблекалня и гримьорна на хористки. Те сваляха костюмите си и навличаха други, даже още по-разголени. Освен това ходеха до тоалетна.

Делбърт Джон Роксентър усети, че някой е влязъл в кабинета му. Той скочи напред, обърна се и се вторачи. Беше висок мъж над средна възраст с не много коса. Чертите му бяха съвсем в стила на един Роксентър — смесица между политик и гладен ястреб. Но беше трудно да се каже. Цялото осветление в катедралния офис беше червено.

— Не виждаш ли, че правя следобедната си закуска! — изръмжа той към нас.

— Донесох го — каза горилата, като протегна напред пуканките и козето мляко.

— Не биваше да влизаш тук, докато се концентрирам — каза Дълбърт Джон. Тогава видя и мен. Приближи се. Взря се в голямата значка.

— Ти още не си положил клетва — каза той, — но можеш да започнеш да чиракуваш така или иначе.

Той махна с ръка към еднопосочното огледало.

— Просто искам да се уверя, че никое от момичетата не е бременно. Мразя бебета. Ти, разбира се, си чувал за моите програми за абортите и избиването на пеленачета. Трябва да ограничаваме населението. Измет!

Той бързо забрави за мен. Седна и поднови внимателното изследване на вероятната бременност на чористките. Захвана се с козето мляко и пуканките.

Кабинетът очевидно беше успореден с гърба на театър и вероятно се закриваше от височината на театралния балкон. Наистина беше голям. От другата страна на катедралната стая имаше тераса, която гледаше към парковете и фада. Вратите му бяха от Стъкло, вероятно армирано.

Маймуноподобният беше изчезнал.

След известно време Роксентър въздъхна и напипа някакъв бутон отстрани на големия си стол. С бръмчене се затвориха завеси и закриха еднопосочното огледало. Той глътна последните пуканки, а след това пресуши и последните капки от козето Мляко.

— Страхотно нещо! — въздъхна. — Точно то е направило Ганди световен лидер.

Той отново се взря в значката ми.

— Инксуич, а? Добре, Инксуич, какво си направил, за да те повишат до фамилен шпионин? Това е много важен пост, Инксуич. Фамилиите наистина могат да бъдат големи „бибип“.

— Винаги съм бил един от вашите най-предани тайни агенти — казах аз и се възползвах от информацията ни за него. — Аз прикривах пукнатините във вашите връзки с И. Г. Барбен. Освен това прикривах тените връзки с шайката на Фаустино „Ласото“ Наркотичи. За какво е един таен агент, ако не за да прикрива връзки и пукнатини?

Той се заинтересува. Не рискувах много: той имаше стотици хиляди хора, които се потяха за него. Не можеше да се очаква, че познава дори една милионна част от персонала си.

— Преди това — казах аз, — подпомагах при нужда самата фамилия, но никога не съм искал да го споменавам. Даже бях част от състава на погребението и на леля Тиманта.

— Добре, добре — каза той. — Разбирам, че повишението ти е трябвало да стане отдавна.

— Но аз не идвам с празни ръце — казах. — Напоследък служа на вашите интереси като сенатски агент за Комитета по енергийните кризи на сенатор Туйдъл. И когато научих за повишението си, направих всичко възможно да събера всяко парченце информация за най-гнусното мошеничество, което някои може да си представи. Сенатор Туидъл беше напън но вбесен. Когато насочих вниманието му към него, той каза, че това е енергийната криза на века.

— Един от най-добрите ни хора — каза Роксентър — Благонадежден. Винаги се консултира с мен, преди да даде гласа си за нещо! Та каква е тая криза?

— Имам информация за заговор, който цели да въведе нов, евтин източник на енергия на тази пла нета, напълно независимо от вас и който ще бъде тотална конкуренция за вас.

Нищо наистина не беше стигнало до него. Пое ледните ми думи обаче достигнаха.

— За Бога! Инксуич, единствената добра конкуренция е мъртвата конкуренция!

— Амин — казах набожно в съответствие с катедралната атмосфера.

— Имаме хиляди патенти — каза той, — върху средства, които правят горивото по-ефективно. Изкупуваме ги и ги хвърляме в перманентно затворения файл. Защо тази нова разработка не е могла да влезе в съответните канали?

— Тя е по-подла, отколкото всяка друга — отговорих. — Прави горивото евтино като смет. А освен това ще имат монопол върху средството.

— Кой е този изобретател?

— Името е Джером Терънс Уистър.

— И той не може да бъде купен?

— Абсолютно съм сигурен, че не може.

— И не може да бъде затрит по начина, по който казват, че прапраядо ми се отървал от Рудолф? В Английския канал, в тъмното?

— Опитяхме с това.

Роксентър отиде до бюрото си. Червените лампи правеха лицето му доста зловещо. Той натисна никакъв бутон.

— Бери! Ела тук.

Бутна трона си, така че той се завъртя около оста ги към балкона. Погледна надолу към мен.

— Инксуич — каза той, — докато чакаме Бери, мога и да те посветя във фамилен шпионин. Вдигни дясната си ръка. Повтаряй след мен: Тържествено се заклевам да оползотворявам, подкрепям и поддържам свещени следните фамилни принципи ...

Вдигнах дясната си ръка. Какво е още една клетва за един служител в Апарата? Повтарях след него.

— Първо. Конкуренцията задушаваше системата на свободните начинания. Второ. Светът трябва да продължи да вярва, че докато Д. Дж. Роксентър притежава всичко, няма опасност от деструктивни съперници. Трето. Правителствата трябва да продължават да разбират, че докато постъпват така, както Д. Дж. Гоксентър нареди, ще имат достатъчно конфликти. Четвърто. Банките трябва да продължават да знаят, че докато Д. Дж. Роксентър има изгода, никой друг няма значение. Пето. Ние сме за демокрация дотолкова, доколкото тя не препречва пътя на комунизма. Шесто. Населението трябва да бъде възпитавано в необходимостта от евтаназия, аборти на едро и да е съпричастно към собствения си хуманоцид. Седмо, само това, което е добро за Д. Дж. Роксентър, е добро за всеки. Осмо. Д. Дж. Роксентър е единственият член на фамилията, който има значение. И девето. Не се доверявай на никого. Тук и сега верноподанически се заклевам да се грижа тези принципи да бъдат натъпкани в главата на всеки, така че помогни ми, Роксентър.

Бях повторил всичко.

— Е, това е направено — каза той. — Не мога да се доверя на никой друг да го свърши. Трябва да съм сигурен.

В този момент влезе Бери. През някаква друга врата. Изглеждаше малко измъчен и притеснен.

— Бери — каза Роксентър и седна зад олтарното си бюро, зловещ на червената светлина, — тук Инксуич казва, че някой си е разпасал пояса напоследък, като изобретил евтино гориво. Някога да си чувал за Джером Терънс Уистър?

Фамилният адвокат пребледня като тебешир!

Веднага схванах ситуацията. Бери никога не беше казал на Роксентър за онзи инцидент! Той си мислеше, че човекът е мъртъв!

Но обучението на Апарата е ловка работа. Казах бързо:

— Не мога да си представя как би могъл господин Бери да е чувал някога за него. Уистър е само един студент-парвеню. — Затворих дясното си око към Бери извън зрителното поле на Роксентър.

Бери стоеше там и ме гледаше като някой адвокат от Уолстрийт, който преценява как се води делото.

— Този Уистър — каза Роксентър, — изглежда е коварна заплаха за обществото. Изобретил евтино гориво и отказал да се продаде. — Обърна се към мен. — Знаеш ли нещо, което не си ми казал?

Усетих, че Бери се напрегна. Казах:

— Той очевидно ще го демонстрира в надбягвания.

— Уф! — каза Роксентър. Поглади брада и се намръщи. После лицето, му просветна и той каза нещо, което, да ме убиеш, не можах да разбера. — Бери! Не казвай за това изобретение на никого. Наеми за този Уистър човек за връзки с обществеността.

— Да, сър — каза Бери.

Може би това не беше достатъчно силно „Да, сър“.

Роксентър стана и се приближи плътно до Бери. Каза:

— Ускорете тая работа! Хванете се с нея и разпитайте подробно! Ускорявайте я, докато я „избибипате“ цялата. Разбрано?

Бях малко разтърсен. Тонът на гласа! Позата! Гдинственото, което липсваше, за да бъде Ломбар, бяха смачканият ревер и „жилото“!

Бери беше още по-измъчен.

— Да, сър.

Това очевидно беше достатъчно високо. Роксентър отстъпи назад. Посочи към мен.

— Инксуич току-що беше посветен във фамилен шпионин. Той е в нелегалност като федерален агент и аз веднага му давам този случай!

Бери ме погледна. Внезапно реши.

— Сигурен съм, че той ще стане чудесен фамилен шпионин — каза той. — Ще бъде удоволствие да работя с него.

Бери си отиде. Аз самият станах да си ходя. Но Роксентър гледеше часовника си.

— Не — каза той. — Ще продължи само няколко минути.

Отиде до балкона и отвори вратите. Тихото бръмчене на движението достигна до катедралообразната стая. Той махна с ръка към великолепните арки.

— Това може да ти се струва много просто и непретенциозно, Инксуич, сега, когато си фамилен шпионин. Но аз съм скромен човек. Не се нуждая от много. Лекарите от фондацията ми тъкмо ми казваха онзи ден колко са доволни, че са ме направили безсмъртен. Толкова е добре за света да има сами един човек, който да го владее завинаги. Просто не биха могли да изплатят данъците по наследството.

Когато ти влезе, видях, че се чудиш защо не съм се оженил за някое от онези момичета. Ти си бил толкова тясно свързан с фамилията — леля Тиманта и всичко останало, — че наистина имаш право да знаеш. За да не се сближиш с някого от „бибипаните“ ми роднини. Не е необходимо да се женя, Инксуич. Тази фондация ме убеждава, че ще живея вечно и не е нужно някакъв „бибип“ син да се прибавя към конкуренцията. Разбираш ли, Инксуич? Така че не се опитвай да бъдеш мил с някой друг член на фамилията. Схващаш ли?

Кимнах, но той не гледаше към мен. Вечерта заливаше града, който той владееше, както и планетата.

Погледна към часовника си. После вдигна поглед. Изражение на екстаз заля лицето му.

— Не чуваш ли музиката от арфа? Това се случва всеки ден по това време. Слушай сега! Слушай внимателно!

Той млъкна. Блаженство къпеше лицето му.

— Ето! Точно навреме! Ето я! Ах, какви красиви думи: „Единият истинен Бог е Делбърт Джон Роксентър“!

Той се извърна и хукна към бюрото си. Върна се, като държеше химикал и лист хартия върху позлатен поднос.

— О, толкова се радвам, че имам още един свидетел! Подпиши това удостоверение, моля.

Аз се подписах, но усетих, че светът се върти около мен.

Звукова халюцинация! Параноична шизофрения! Мегаломания!

Точно като Ломбар! Делбърт Джон Роксентър — още един очевиден ярък лунатик!

Работех за ДВАМА луди мъже!

ЧАСТ ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

ГЛАВА ПЪРВА

През следващите няколко дни получих основни образование за това как една велика и мощна организация като тази на Роксентър, една непревземаемо ефикасна голяма машина може да „бибип“ една планета. Бях обладан от възхищение. Не бе чудно, че Ломбар изучаваше Роксентър така прилежно! Правех си записки винаги, когато беше възможно, за да мога да ги изпращам на шефа си и да му се подмазвам. Земята може да е несъвършена и примитивна и много от технологиите си, но организацията на Роксентър беше на светлинни години пред всичко друго в открития космос. Пет поколения на сатанински мошеничества я бяха направили това, което беше сега: колос! Цяла планета, танцуваща под палката на един психираи човек! Великолепно! В сравнение с това Хелър беше едно жалко нищо! И аз щях да отприщя лавината върху него!

Започна в момента, в който излязох от Роксентъровата обител на самообожание и се озовах в кабинета на мис Пийс.

— „Бибип“! — каза тя като вдигна красивата си глава. — Пет часът е и закъснявам за клиниката по абортите! Ти със сигурност си си изкарал „бибип“ добре!

Дисциплина, плътни дневни графици! Ето това е необходимо, за да изградиш една велика империя!

— Разтвори „бибипаната“ си риза! — нареди тя.

Беше си облякла палтото и шапката. Вилнееше на бюрото си и хвърляше неща във всички посоки. — Къде е „бибип“ печатът!

Аз разтворих ризата си. Наблюдавах всяко нейно рижение.

Тя откри, каквото търсеше, под стар сандвич с фъстъчено масло. Какъв хитър начин да скриеш идин таен печат!

Беше голям диск с дръжка и спусък. Тя го вдигна и с един крив кламер започна да блъска по подвижните му букви отпред.

Четях онова, което изписваше на него: „Фамилен шпионин на Роксентър.“ Имаше дата и място за инициалите. Колко ефикасно!

Тя тръгна към мен с такава скорост и ярост, че за миг се паникьосах. Пръстът ѝ беше на спусъка.

— Сигурна ли сте — започнах аз, — че „шпионин“ е пише с „и“ вместо „е“?

— Не поставяй под въпрос кодовете! — сопна ми се тя. — Когато онова светлинно табло — и тя направи жест към мигащата плоскост на стената, — светне в тъмночервено с дванайсет точки, той има предвид „Положил клетва фамилен шпеонин“. Няма да стигнеш много далече, мойто момче, ако започнеш да го оспорваш! Дръж разтворена бибипаната си риза!

Е, какво можех да направя? Кодът си е код. Разтворих по-широко ризата си.

Тя шляпна печата на голите ми гърди и натисна спусъка. Жилна ме!

Грабна някакъв странен на вид писец от бюрото си и като стискаше здраво език между зъбите си в ъгълчето на устата и се концентрираше упорито, притисна писеца към гърдите ми и много усърдно написа нещо, което вероятно бяха инициалите й. Отстъпи назад и хвърли писеца на една кука от закачалата за палта.

Погледнах към гърдите си. Там нямаше нищо!

Е, не зависеше от мен да поставям нещата под съмнение. Докато си закопчавах ризата, започнах щ се придвижвам към вратата с големите зъби.

— Не, не, за Бога! — каза тя с раздражение. — Всички са си отишли вкъщи. Използвай тази врата! И като си мърмореше нещо за нов необучен персонал, тя самата мина през една странична врата. Последвах я, но вървеше толкова бързо, че веднага я и губих.

Намирах се в обикновена зала на административна сграда, претъпкана с хора, които си отивм вкъщи. Тук със сигурност се следваха плътни графици. Направи ми впечатление напрегнатото нетърпение по лицата на служителите, които се опитваха да се махнат.

Мислейки си, че вероятно трябва да докладвам на Бери, се лутах през пиковия час, изпълнен с хора, които си тръгваха от работа. Изливаха се от сграда подир сграда. Какъв ентузиазиран прилив на човечество! Колко вълнуващо бе да видиш как добре си спазваха графици!

Докато си разбутам път през стремителния па ток към схраната на „Октопус“, всичко беше здрави заключено!

Тъй като сега бях един предан служител, си дадох сметка, че от мен сега се очаква ентузиазирано да хукна към къщи. Така и направих. Добре че не бе ни далеч, тъй като хората от охраната бяха взели петстотинте долара от портфейла ми и ме бяха оставили само с оръжието ми и федералните документи.

След една вана, за да сваля от себе си вонята на антисептика, прекарах известно време пред огледалото, опитвайки се да видя печата. Нямах абсолютно нищо.

Повиках един пиколо да отнесе дезинфекцирани дрехи, а той се обади на обществената здравна служба, която изпрати специален камион. Измъкнах малко пари от матрака и му дадох пет долара бакшиш. Той беше много благодарен.

Тъй като Утанч не се виждаше никъде наоколо, си направих една обилна и чудесна вечеря в стаята, погледах малко телевизия и с благодарност си легнах.

Денят си го биваше, но имах задължението да бъда свеж и бодър, за да мога да се явя на работа точно в девет на другата сутрин. Нещата вече бяха в движение. Дори боговете не биха могли да помогнат На Хелър!

ГЛАВА ВТОРА

Точно в девет сутринта, спретнато облечен в чисто нов костюм и с широкопола шапка, се представих в специалния кабинет на господин Бери.

Там нямаше никого.

Изчаках известно време във фоайето.

Около девет и четиресет и пет един портиер отпори вратата, за да почисти помещенията, и аз влязох. Седнах в приемната. След около десет влезе една група от охраната, за да провери офисите и да се увери, че са безопасни. Нищо не ми казаха.

Около 10:30 четвъртият помощник-администратор влезе, изключи алармената система против крадци, отключи барикадираната си противокуршумна клетка и седна да чете „Ежедневен състезателен бюлетин“.

В единайсет се приближих към него.

— Мисля, че трябва да се срещна с господин Бери.

— Е? И защо плачеш на моето рамо? — каза той. Лошият късмет си е лош късмет. — Той продължи да чете състезателния бюлетин.

В дванайсет чух невероятна шумотевица във фоайето. Звучеше като въстание! В готовност да изпълнявам задълженията си, се втурнах навън. Една орда от хора се изливаше от офисите и отиваше да обяд навън. Бях почти стъпкан в спонтанното масово движение. Покорно се запътих да обядвам.

В един часа следобед влязох. Четвъртият помощник-администратор се появи към един и петнайсет. Погледна ме с отвращение. Влезе в клетката си и натисна някакво копче. Петима от охраната нахълтаха през вратата с извадени оръжия. Четвъртит помощник-администратор сочеше към мен. Също и оръжията на охраната!

— Почакайте! — извиках аз. — Името ми е Инксуич! Трябва да се срещна с господин Бери!

Шефът на охраната посочи през стъклото на четвъртия помощник-администратор.

— Той в онзи списък на търсените ли е?

Беше трудно да видя какво ставаше, защото ме бяха изправили до стената с вдигнати ръце и разтворени крака.

Чух четвъртия помощник-администратор да казва:

— Не, той не е в списъка на издирваните. Не мога да разбера. Трябва да има някаква грешка.

— Там имаш някакъв друг списък — каза шефът на охраната. — Да не е списък на наемните убийци?

— Ами-и — каза четвъртият помощник-администратор, — това е бележка от Бери. — Той ми изкрещя през стъклото: — Ей, ти, тълп „бибип“. Трябваше да си в „Личен състав“ в десет часа! Нищо ли не можеш направиш както трябва? Закъснял си!

Хората от охраната ме избутаха бързо в някакъв кабинет, на който пишеше:

ЛИЧЕН СЪСТАВ

Напъхаха ме вътре и си тръгнаха.

— Инксуич? — каза някакво момиче. — Вие не сте в списъка на бойния отряд за Венецуела. Какво правите тук? Не разбирате ли, че правителството трябва да бъде свалено от власт до четири следобед? — Това наистина предизвика объркване. Самият завеждащ „Личен състав“ излезе да види за какво беше тревогата и изръмжа, че не може да чуе любимата си радио програма заради цялата шумотевица наоколо. Той сложи в ред нещата. Работата с Венецуела била прехвърлена на руснаците. Персоналът изглеждаше много разкаян за това, че не е бил информиран.

Завеждащият „Личен състав“ натисна някакво копче. Нахълтаха шестима друга от охраната. Завеждащият сочеше към мен.

— Той разстрои работата в целия офис!

Те ме сграбчиха.

— Почакайте! — изпищях аз, а гласът ми беше изострен от това, че дърпаха ръцете зад гърба ми и се опитваха да ме вдигнат, за да ме изхвърлят навън.

— Аз съм служител тук! Току-що ме нае самият господин Роксентър!

Стовариха ме на куп в средата на стаята. Шефът на охраната каза:

— Хващам се на бас!

Завеждащият „Личен състав“ каза:

— Става! Пет долара!

Шефът на охраната каза:

— Става! Разкъсайте ризата му!

Така и направиха, а наоколо се разлетяха копчета.

Един от охраната извади странно на вид фенерче. Насочи го към гърдите ми. Погледнах надолу.

Във флуоресцентно зелено там светеше „Фамилен шпеонин на Роксентър“ с дата и инициали.

— Божичко — възкликна шефът на охраната. — Губиш, Трогмортън.

— Не, ти губиш — каза завеждащият „Личен състав“.

Двамата се награбиха в страховита схватка. Някой се обади в психиатричния отдел, дойде един психиатър и им каза, че и двамата са загубили и че се вземат твърде насериозно. Накара ги да платят един на друг по пет долара и тогава някак разсеяно взе двете банкноти и си тръгна.

Озовах се заедно с някаква консултантка от „Личен състав“ в една преградена кабинка. Тя продупчваше някакви компютърни карти. Беше много продължителен процес. Вземаше данните от федералните ми документи.

Най-накрая пъхна всички карти в един компютър. Натисна някакъв бутон за проверка, за да извика данните на екрана. Нищо не се случи. Екранът остана празен.

— Ами това е всичко — каза тя, — обработихме те.

— Почакайте — казах аз. — Екранът на компютъра остана празен.

— Разбира се — отвърна тя. — не би искал да бъдеш разконспириран, нали?

Тръгнах си.

Вратата на офиса на господин Бери беше открената. Отворих я и влязох.

— Къде беше, по дяволите? — попита той. — Чакат ни цял час!

Хукнахме навън и хванахме такси. Най-накрая нещо се случваше!

ГЛАВА ТРЕТА

Докато пътувахме с колата, спирани тук-там от улични задръствания, господин Бери изглеждаше много тих. От време на време очите му трепваха към мен.

Най-накрая той заговори.

— Ти колко знаеш за този Уистър?

— Не толкова, колкото вие — излъгах аз. — Просто видях, че се стреснахте и затова ви прикрих. — Нямаше смисъл да карам Бери да стреля по мен, защото знаех твърде много.

— Хмм — каза той. — Не ми харесва начина, по който се справяме с Уистър, Инксуич. Правилният път обикновено е доста заобиколен, но в този случай един директен удар би бил много подходящ.

Сковах се от притеснение. Нямах кодовата пластина. А и със сигурност нямах намерение да изгърмя при едно Волтарианско нахлуване. При условие, че планетата е в такова състояние, те биха изстребили всяко живо същество на нея, биха построили екология и биха колонизирали. Това „всяко живо същество“ включваше и мен.

Как можех да се справя с това? Уф!

— Торпедо Фиакولا не извади много голям късмет — казах аз.

Сега беше негов ред да се скове, а адвокатите от Уолстрийт са много опитни в прикриване на чувствата си — ония чувства, които имат, ако въобще имат.

— Божичко! — каза той. Гледаше ме някак шокирано. Тогава любопитството му надделя. — Онзи „бибип“ ли ти каза?

— Не — отвърнах. — Уистър го изпрати на Северния полюс. Вероятно сега той не може да говори и нищо друго, освен за полярните мечки. — Беше време да отклоня вниманието му от себе си. — Уистър беше този, който прибра стоте бона, а не Фиакولا.

— ИСУСЕ! — каза Бери.

— Да — казах аз доволно. — Уистър използва парите ви за наемни убийци, за да финансира изобретяването на това евтино гориво.

— О, Боже мой!

— Знам — казах аз, — че си мислите, че ако това стигне до господин Роксентър, той ще направи нещо много неприятно.

Бери се взираше в мен ужасен. Можех и да го накарам да разбере.

— Но едно нещо можете да ми кажете — продължих аз. — Защо господин Роксентър е така смъртно настроен срещу това да има син?

Лицето му изглеждаше като бяла изсушена слива.

Най-накрая той каза:

— Той е импотентен. Просто воайор. От години е неспособен да го прави.

— О, я стига, г-н Бери — казах аз. — Хайде да не се баламосваме. Аз заставах на ваша страна в неговия кабинет, когато можех да оставя да ви го забият до края. Не можете да отречете — това показва, че можете да ми се доверите. Има още нещо в цялата тая работа.

— Инксуич, не знам как, по дяволите, си се сдобил с информацията, която имаш. Но тя е МНОГО опасна. Ще наруша професионалната етика, ако ти кажа още една дума! Защитата се оттегля!

Минахме през още две задръствания. Тогава тон ме погледна и се усмихна някак ледено — по едно потрепване от двете страни на устата под студените му очи.

— Инксуич, след като се консултирах със себе си, стигнах до заключението, че ти си един от най-хитрите и коварни „бибипци“, които някога съм срещал. Не, нека да коригирам твърдението си. Ти СИ най-хитрият и коварен „бибип“, който съм срещал. Мисия, че нашето партньорство ще надмине разкритията на Върховния съд!

— А ти, г-н Бери, си най-порочният и лукав „бибип“, с който някога съм имал привилегията да работя.

Стиснахме ръце тържествено с взаимно възхищение. Бяхме пристигнали на мястото.

— Сега — каза господин Бери, — хайде да отидем и да направим живота на този Уистър толкова „избибипан“ и разбит, че той никога да не може отново да си вдигне главата. Хайде да направим това, без да се съобразяваме с никакво обжалване и да го доведем до максимална присъда!

С какъв само ентузиазъм се запалихме! Бери леко вдигна ръка и посочи небостъргачите, кою се издигаха внушително навсякъде около нас.

— Намираме се в рекламния център на света. Съвсем скоро ще се обадим на Ф.Ф.Б.О. — най-голямата фирма за реклама и връзки с обществеността в Америка. Остави на мен цялото говорене.

— Ф.Ф.Б.О.? — казах аз. — От какво е това съкращение?

— Фатън, Фартън, Бърщайн и Оуз. За квалификацията човек на рекламната най-важният тест е да може да го каже бързо и без да заеква. Това означава, че си в течение. Но, повтарям, остави на мен цялото говорене. Тъй като съм адвокат, те не могат да ме задържат за лъжесвидетелство или клевета.

Влязохме в огромно, богато украсено фоайе. Метални риби плуваха около стенописите. Приличаха на бозайници.

Асансьорът полетя. Изсипа ни в една малка стая. Нямаше столове. Някакви хора се лутаха наоколо, очевидно бяха пришълци тук и изглеждаха притеснени. Имаше висока клетка от армирано стъкло в едн ния ъгъл, а зад дупката в края на лабиринта седели едно момиче. Стените на стаята бяха тъмnochервени. Имаше един горен отвор и можех да видя дулото на пушка с рязана цев, зад която стоеше бдително око. Нямаше никакви табелки или упътвания.

Бери извади някаква карта от портфейла си. Залепи я на армираното стъкло. Момичето трепна.

— Вицепрезидента на Международните връзки с обществеността — настоя Бери.

Момичето грабна един телефон. Изрева в него истерично. След това моментално изкрещя през отвора на лабиринта:

— Етаж 50! Качвайте се направо, г-н Бери!

Хората в стаята се отдръпнаха назад, за да ни направят път.

Качихме се на един асансьор. С ъгълчето на устата си и без да помръдва устни, господин Бери каза:

— Не ми хареса бавният отговор. Разбирам корпоративната им тактика на разтакаване много добре: тук нещо не е в ред. Това може да изиска трета степен. Смъкни шапката си над очите. Така, когато се изкашлям, се направи на много безпощаден. Когато тропна с крак, постави ръка вътре в сакото си, сякаш ще извадиш оръжие. Схвана ли?

Навлизах в света на корпоративните похвати. Казах, че съм разбрал. Внезапно Бери добави:

— Но в никакъв случай не го вади и не стреляй по никого. Ние притежаваме застрахователната компания, която ги е застраховала и не искаме да плащаме вреди. Нека правото на иск за обезщетение при телесна повреда си остане за тях. Тогава полицата ще стане невалидна.

Бяхме пристигнали. Вратата на асансьора се отвори с плъзгане. От двете страни се откри красива приемна.

Две момичета, леко облечени като шаферки, държаха между себе си килим, навит на руло около един прът. Килимът беше червен. Като вървяха заднишком, те започнаха да го развиват, така че ние да можем да стъпваме по него.

Две цветарки, облечени в прозрачно бяло, подскачаха наоколо и изящно разстилаха цветя от кошниците си по пътя ни.

Двама цигулари в унгарски носии вървяха успоредно с нас и свиреха съблазнителни мелодии.

— Мразя тия бибипани рекламни формалности — каза Бери.

— Винаги ли правят това?

— Не. Само за мен. Знаят, че го ненавиждам.

Минахме по дълъг коридор. Двама младежи надуха силно вестителски тропети, а след това направиха с тях дъга.

Едно момиче в костюм на агънце красиво отвори врата, на която пишеше:

Дж. П. Флагрънт^[1] — Вицепрезидент

Отдел Международни връзки с обществеността

Кабинетът беше затрупан с цветя. Един доста дебел мъж в аленочервен смокинг се аняше и потриваше ръце.

— Аз съм Дж. П. Флагрънт, г-н Бери. Добре дошли. Добре дошли. Добре дошли.

В другия край на стаята три момиченца вдигнаха ангелските си личица и запяха:

Добре сте ни дошли,

Добре сте ни дошли.

Добре сте ни дошли, скъпи г-н Бери,

ДЖЕЛО трие и плакне.

Те се поклониха и изприпкаха красиво навън, като изпращаха целувки и правеха реверанси едновременно. Трудно е.

Флагрънт потърка отново ръце.

— Сега какво да предложи на господин Бери и госта? Хаванска хаванска хаванска пура? Малко шампанско „Рер“, реколта 1650-та? Или може би една хубава, сочна секретарка да ви освежи? Онази врата води към спалня, в която едно бижу е цялото в очакване на ДЖЕЛЮ!

— Ако кажеш на този кортеж да се оттегли — каза Бери кисело, — може да се захванем за работа.

Флагрънт плесна с дебелите си ръце и все още лъчезарен, им даде знак да изчезнат. Музиката от цигулките спря. Хората в залата се разпръснаха във всички посоки като обезумели.

Бери махна от тъмния си костюм едно венчелистче, сякаш беше петно от сажди. Пусна го на пода и почисти пръстите си в носна кърпа. Каза:

— Обръщаме се отново към вас и засега няма да закриваме сметката ви. Трябва ни човек за връзки с обществеността. Но държим на правото да си го изберем сами.

— О, Боже мой, г-н Бери. За нас е чест. И най малкият интерес на Роксентър е закон за нас и ние ще направим всичко, всичко, всичко, за да бъдем в задоволителна и приемлива обслужваща първостепенна позиция за вас.

Той удари силно с ръце.

Една секретарка се втурна при нас с тетрадка в едната ръка и торбичка с противозачатъчни в другата.

Флагрънт плесна три пъти с ръце. Млад мъж с костюм на „Айви Лийг“^[2] със строга кройка влетя с огромна книга в ръка. По команда на Флагрънт, като държеше книгата към нас, младежът започна да ни показва усмихнати фотографии на хора от връзки с обществеността с приложени графики и биографии.

Бери се покашля.

Като по команда, аз веднага се направих на много безпощаден.

— За този случай — каза Бери, — не искаме никой друг освен Дж. Уолтър Мадисън.

Младежът трепна.

Секретарката трепна.

Дж. П. Флагрънт пребледня.

— О, Боже мой, не, г-н Бери!

— Настоявам! — изсъска Бери, като гледаше убийствено.

Флагрънт падна на колене. Младежът падна на Колене. Секретарката падна на колене. И тримата миигнаха ръце за смирена молитва. Казаха в хор: НЕ ДЖ. ЧУРУЛИКАЩОТО КУКУ!

Бери ми каза с крайчеца на устата:

— Трябва да получим този човек. Той е невероятен специалист, не може да се сравни с никой друг. — Тропна с скрак.

Аз мушнах ръка под сакото си, сякаш имам намерение да извадя оръжие.

Те изпищяха!

В коридора затропаха крака. Един огромен, внушителен мъж в тъмночервен костюм на тесни райета влетя в стаята.

— Какво става тук? — изръмжа той. Видя Бери.

Отстъпи назад.

— Тези идиоти — каза Бери с тънък и кисел глас, — не искат да обслужат Роксентър. А на вас, мистър Булшот, като председател на Ф.Ф.Б.О., това трябва да служи като веществен доказателство А!

Мистър Булшот падна на колене сякаш за молитва.

— Моля те, Боже, не постъпвай така с нас! Моля ви, г-н Бери!

Флагрънт изстена към господин Булшот:

— Той настоява да получат Дж. Уолтър Мадисън!

— О, Боже мой — каза господин Булшот. Отчаяни чупеше ръце. — Моля ви, не постъпвайте така с нас господин Бери! На последния си пост при нас той разруши всички международни връзки с обществеността на Република Патагония! Той предизвика революция! Всяка частица от собствеността на „Октопус“ беше разграбена и национализирана! Президентът се самоуби! А Дж. Уолтър Мадисън направи всичко това сам!

Бери ми каза с ъгълчето на устата си:

— Не става. Отстъпи към стената и ме прикривай с оръжието. Играта може да загубее.

Направих каквото ми каза. Всички изпищяха! Чуваше се как в коридора се затръшват врати и щракват ключалки.

Бери каза с убийствен глас:

— Нима ще отхвърлите тези разумни искания, Булшот?

— Не, Боже мой, Бери! Имайте сърце! Това може да коства репутацията на Ф.Ф.Б.О.!

— Няма да ни оставите да получим Дж. Уолтър Мадисън?

Както беше на колене, господин Булшот се дръпна напред, наведе се и започна да ближе обувките на господин Бери. Бери отстъпи назад.

— Оставяте ми само една алтернатива, мистър Булшот.

Бери отиде до телефона. Вдигна слушалката и вза:

— Свържете ме с банка „Граб-Манхатън“.

Четиримата паднали на колене се вторачиха внего невярващо.

— Тук е Бери. Свържете ме с господин Цезар от отдел „Неизплатени заеми“, моля.

Булшот изпищя!

— О-о, Боже мой, Бери! Не се обаждайте за заемите на Ф.Ф.Б.О.! В момента имаме недостиг на пари!

Бери спокойно чакаше на линията за господин Цезар. Изведнъж прозрях ситуацията. Роксентър притежава банка „Граб-Манхатън“! Една от най-големите в света! А тя контролира повечето от другите банки! Каква тактика! Преизпълних се с гордост, че съм част от такъв ефикасен и мащабен механизъм! Но не свалих оръжието си от тях.

Булшот внезапно нададе вой:

— Но не всичките ни заеми са неизплатени!

— Скоро ще бъдат — каза Бери.

— Чакайте! Чакайте! Чакайте! — каза Булшот. — Постигнали сте насищане на пазара!

Бери прикри слушалката с ръка.

— Ще се опитам да го намеря! — каза Булшот.

Младежът и секретарката попречиха на опита на Дж. П. Флагрънт да отвори прозореца и да скочи. Булшот излетя нанякъде. Върна се след трийсет секунди. Изглеждаше измъчен.

— Никой не знае къде е той!

Един високоговорител викаше целия персонал и от всички етажи. Чуваше се: „В Пета зала се свиква незабавна конференция за велики идеи!“

В залата започна да се тълпи персоналят. Развълнувано жужене на гласове. Шокирани погледи, когато чуваха името на Дж. Чуруликащото Куку.

Булшот тичаше между тях.

— Искам незабавен отговор! Къде е Дж. Уолтър Мадисън? Дайте някоя идея за плакат и получавате едномесечна безплатна почивка на Бахамите!

Бери все още държеше ръката си на телефона. Погледна към мен с присвити очи.

— Казах ти, че играта може да загубее — каза той. — Но трябва да получим този човек!

Всички изреваваха незабавни отговори: „Смърт на Мадисън!“, „Да го «бибип» Мадисън!“, „Заемете на Мадисън пет долара днес и утре ще загубите момичето си!“, „Настанете Мадисън като номер едно над Четиримата конници на Апокалипсиса!“, „Покажете как Мадисън седи и се смее, върху един свят и пламъци!“, „Направете монтаж как Мадисън убива майка си, но мисля, че това вече е направено!“ „Двама Мадисън в пещта са по-добре, отколкото един на сухо!“

Някакъв силен, ясен глас извика:

— Госпожица Дайси може да знае къде е!

Втурване. Измъкнаха госпожица Дайси от един килер за чистачки, където се беше скрила, започнаха да я подават над главите си и я пуснаха в кабинета на Флагрънт.

Тя беше крехка на вид брюнетка, предимно очи, които се взираха ужасено в нас.

Булшот се извиси над нея.

— Госпожица Дайси! Говори се, че вие сте били недният модел, използван от Дж. Уолтър Мадисън. Къде е той?

Тя се тресеше от страх.

— Една екскурзия с изцяло поети разходи до върха на „Уошингтън Монюмент“, ако ни кажете — измънка Булшот.

Госпожица Дайси се опитваше да потъне вдън земя, но не успяваше.

— Ще бъдете уволнена, ако не ми кажете веднага — каза Булшот.

— Обещах да не казвам! — изпищя госпожица Дайси с пресипнал от ужас глас.

— Той знае, че искате да го убиете и ако кажа, ще се върне и ще ме довърши! Сигурна съм! Дори духът му би бил опасен!

Булшот щракна с пръсти. Двама млади счетоводители в светложълти следобедни дрехи влязоха. Единият хвана госпожица

Дайси за китките, а другият — за глезените. Разпънаха я хоризонтално между себе си. Трети счетоводител отиде до прозореца и го разтвори широко. Отдолу зинаха петдесет етажа пространство. Зави ми се свят.

Двамата счетоводители при главата и при краката започнаха да я люлеят назад-напред, готови да я изпратят в пространството, когато амплитудата станеше достатъчно голяма.

— Чакайте! Чакайте! — извика Булшот. — Осветлението е съвсем неправилно! Доведете ми някой режисьор от отдела за рекламни филми!

Настана суетня. Мъж на средна възраст с барета си проправи с лакти път през тълпата. Носеше малък мегафон. Някой му донесе стол, на чийто гръб пишеше: „Режисьор“. Влезе осветител с лампи. Нагласи ги бързо и със замах.

Булшот се обърна към момичето:

— Ще ни кажеш ли къде е той?

Тя поклати глава.

— Няма по-лоша съдба от Дж. Уолтър Мадисън — каза тя. Въпреки че беше крехка и изплашена, говореше сериозно.

— Твой ред е, Лемли — каза Булшот на режисьора.

— Добре — отговори режисьорът Лемли. — Искам цигулки!

Появи се цигулар и започна да свири „Сърца и цветя“.

— Сега, онова, което искам — каза Лемли през малкия си мегафон, — е студена, безпристрастна естественост. Това не е Холивуд, видите ли. Никакви гримаси. Отнася се за вас, г-це Дайси — искам да изглеждате напълно естествена и да се усмихвате. Зрителите трябва да ИСКАТ да купят продукта. Добре. Хайде да направим едно копие от раз. Филмите струват майка си и баща си. Нагласено ли е всичко? Светлини! Камера!

Някой влетя с клапа и каза бързо: „Реклама на ДЖЕЛО. Първи кадър. Първи дубъл!“ Трясна бързо с дъската и излетя навън. Объркващо, защото нямаше камера.

— ДЕЙСТВИЕ! — извика господин Лемли.

Двамата младежи залюляха госпожица Дайси назад-напред във все по-широки и по-широки дъги, като поглеждаха към прозореца всеки път, като го доближаваха.

— Спрете! Спрете! Спрете! — извика Лемли. — Боже мой, Дайси, дръж си бибипаните очи отворени. Как можеш да въздействаш

със затворени очи!

— Тя припадна — каза единият от младежите. Булшот се справи достойно с положението.

— Къде, по дяволите, е реквизиторът!

Влетя един реквизитор. Той вдигна поставката с шампанското, преобърна я — лед, шампанско „Рер“, реколта 1650 година, щипки, всичко върху лицето на госпожица Дайси.

Госпожица Дайси дойде на себе си.

— Нов дубъл — каза Лемли. — Този път моделите, които държат главата и китките ѝ, трябва да гледат към камерата. Усмихнете се. Изглеждайте доволни. Схващате ли? Добре! Започваме! Светлини! Камери!

Някой влетя с клапата.

— Реклама на ДЖЕЛО. Последен първи кадър, втори дубъл.

Тракна.

— Действие! — извика Лемли.

— Ще кажа! Ще кажа! — извика Дайси. — Гримът ми е много размазан за кадър! Какво ще си помислят зрителите!

— Спрете! — каза Лемли. — Импровизиран диалог. Не е в сценария.

— Пет минути почивка! — извика Булшот. И всеки хукна за петминутната почивка. Той строго препречи на Дайси пътя.

— Получавам ли екскурзия до Китай? — попита госпожица Дайси.

— Да — отвърна Булшот.

— А след това ме прехвърлят в някой офис отвъд желязната завеса? — каза Дайси.

— Да — отвърна Булшот.

— Добре. Той се крие на Док 92. Това е новата свободна зона и той е извън териториалните граници в една кола в контейнер с надпис „Експорт“. Майка му го храни всяка вечер в девет! Сега ме пуснете отгук. Трябва да си опаковам багажа!

Бери постави слушалката на телефона. Кимна ми ниско и песимистично. Аз прибрах оръжието си.

Булшот каза:

— Флагрънт, уволнен сте заради рискуване сделката с Роксентър!

— Не си въвн от опасност — ми прошепна Бери. — Трябва да го хванем сега. Ще се справим с това, защото е предмет на международното право.

Докато си тръгвахме, двамата цигулари вървяха успоредно с нас и свиреха тъжна музика, цветарките развяваха малки хартиени знаменца за сбогом по пътя ни. Двете униформени шаферки навиха червения килим зад нас.

В залата Булшот си бършеше лицето с тъмно червена копринена носна кърпа. Той каза:

— Господи, колко усилия, за да спасиш няколко сметки!

[1] англ. — крещящ. Б. пр. ↑

[2] Верига стари и много престижни колежи в САЩ — Б. пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

В момента, в който се появихме на улицата, знаех, че сме загазили. Пиков час! Рекламният район тичаше към къщи! Блъскаха ни потоци хора. Нямахме таксита.

— О, Боже! — каза Бери. Той погледна към часовника си. — Имаме толкова малко време! Само четири часа до девет вечерта! Инксуич, трябва да имаме Мадисън, без значение с цената на какво!

Побързахме надолу по булеварда. Не можехме да направим нищо друго, защото сякаш бяхме хванати в лавина от хора.

— Изправени сме срещу международната законност — тревожеше се той, докато се носехме с тълпата. — Това само ти показва какъв коварен бибипец е Мадисън: настанил се е там, на Док 92, в края на зоната за свободна търговия! Точно на края! Той е отвъд териториалната юрисдикция на Щатските власти.

Отдръпнахме се пред един разносвач от магазин за спиртни напитки, който си пробиваше път през навалищата на мотоциклет с три колела. Протегнах крак Назад и обърнах колелото.

Разбитите бутилки сякаш накараха Бери да се почувства по-добре.

— Хатчетхаймер! — каза той. — Ако това беше просто правен проблем, щях да знам какво да правя. Но той е и военен, Инксуич. Груба сила! Хатчетхай Мер е последният оцелял офицер от Генералния щаб на Хитлер. Тогава е бил съвсем млад. Сега трябва да приближава 90-те. Трябва да се свържа с него и да поискам съвета му. Телефон. Трябва да стигна до някой телефон. Жизнено важно е да получим Мадисън: няма нищо друго, което може да ни спаси!

Най-близо се оказа магазин за еврейски деликатеси. Беше претъпкан с хора, но не само това беше лошото. Няколко членове на Ку-Клукс-Клан в бели мантии и качулки бяха заградили мястото и крачеха напред-назад с плакати, на които пишеше:

ДОЛУ ЕВРЕИТЕ

— Не можеш да минеш през обсадната линия — Каза Бери. — Ние притежаваме съюзите. Нататък! Спирката на метрото!

Точно зад хората от Клана някакви стъпала водеха през тротоара надолу. Пред мен Бери напрегнато проправяше път през тълпата. На подземната площадка цареше пълна бъркотия. Бери, един завършен нюйоркчанин, отваряше път е лакти през нея. Видях Млад чернокож, който украсяваше белите плочки с рисунки. Имаше два спрея — червен и син. Рисуваше американско знаме с надпис „Да те бибип“ напечени Помислих си, че Бери тръгна към него, може би за да поправи рисунката и тогава разбрах, че целта му беше телефонната кабина.

Вътре имаше жена, която говореше по телефони. Бери заблъска по остъклената врата. Жената го изгледа свирепо и продължи разговора си.

— Слушай, Инксуич — каза Бери, — много бих се радвал, ако пазиш наоколо, докато говоря. Ще бъда на телефона известно време и хората ще тропат по стъклото, така както аз правя сега.

Казах, че ще опитам.

— Имаш ли някакви монети? — попита Бери. — Аз май нямам никакви дребни.

И аз нямах. Но мислех усилено върху проблема как да опазя чист района около кабината. Бери се отправи към автомата за разваляне на пари в метрото.

Аз хукнах нагоре по стълбите. Ку-Клукс-Клан продължаваха да заграждат. Плакатите им! Трябваше да взема два от тях! Използвайте всичко, което ви е под ръка, за да се справите със ситуацията, имаха навик да ни набиват в главите професорите от Апарата. Сега беше времето да приложи този съвети.

Издих дробовете си и извиках:

— Бягай! Нюйоркската тактическа полиция идва!

Извадих оръжието си и стрелях два пъти!

Хората от Клана се разбягаха като обезумели!

Двамата, които бях прострелял в ръцете, изпуснаха плакатите си. Вдигнах ги и се втурнах надолу по стълбите.

Бери тъкмо бе тръгнал от автомата за разваляне на дребни. Носеше в ръка голяма торба с монети.

— Всичко това отнема толкова много време! — зажалва се той. — В първия момент не повярвах, че притежаваме метрото. — Той мушна ръка в торбата и натъпка джоба на палтото си с дребни. Подаде

ми чантата с останалото. — Пази това. Ще трябва да върнем разликата на счетоводителите на метрото!

Хукна надолу по стълбите. Жената тъкмо привършваше. Въпреки това той заблъска по стъклото.

Аз бързо отидох зад младия мъж, който рисуваше. Умело завъртях чантата с дребните. Тя падна върху главата му. Той припадна. Грабнах двата спрея и се захванах за работа.

Скъсах плаката от единия прът и го обърнах откъм неизползваната страна. Бързо и чисто изписах: „ЧОВЕК ОТ ЦРУ“. Огледах се по земята, намерих някаква използвана дъвка и я залепих на гърба.

Взех другия плакат и промених надписа на „ДОЛУ ЦРУ!“.

Жената наричаше Бери с разни имена. Разбирах какво имаше той предвид, когато говореше за опасностите на една неохранявана кабина.

Жената си тръгна. Когато Бери тръгна да влиза и кабината, лепнах надписа „ЧОВЕК ОТ ЦРУ“ на гърба му. Той не забеляза.

— Боже мой, тук вони! — каза Бери. — Тая трябва да е дъвкала чесън! — Той остави вратата отворена.

Започнах да снова нагоре-надолу с плаката си „ДОЛУ ЦРУ!“. Хората рязко променяха посоката Си. Бери сложи монети в телефона. Каза:

— Централата? Свържете ме веднага с началника на централата на Нюйоркската телефонна компания... Началник централа? Тук е Бери от „Суиндъл и Крауч“. Включете този автомат, Клондайк 5-9721, към Неограничената международна линия номер 1...Разбира се, че знам, че линията е секретна. Трябва: ние притежаваме телефонната компания... Как е вашето име, моля? Госпожица Гуг?

Пишеше в малкото си тефтерче върху поставката.

— Г-У-Г. Благодаря, г-це Гуг... Телефонната ми кредитна карта е Т & Т, номер 1... Да. Ние наистина притежаваме телефонната компания, г-це Гуг... Добре. Сега включете този автомат към линията. Вие лично стойте на тази линия, за да прехвърляте връзките. Дръжте линията отворена. Отклонявайте и този автомат всички други разговори. Махнете всички разговори от централата, ако се преплетат с този.

Той се вслуша за момент. После подчерта името на госпожица Гуг в малкия си бележник.

— Не, г-це Гуг. Не ме е грижа дали президента говори по нея. Махнете го от линията...

Тълпата стоеше далеч от нас. Аз крачех напред назад с плаката си „ДОЛУ ЦРУ!“. Бери си промърмори:

— Тъпа „бибип“. Опитва се да ме включи към Горещата линия. Кой, по дяволите, иска да говори с президента по това време? — Той размахваше вратата на кабината. — Боже мой, тук вони! — Внезапно насочи вниманието си към слушалката: — Добре, г-це Гуг. Сега ме свържете директно със Старшия служител по подслушването в Националната агенция за сигурност... Да, г-це Гуг, знам, че това е тайна правителствена линия... Ало. Кой е на телефона? Пикснуп?^[1] А-а, как сте, Пикснуп? Тук е Бери от „Оуиндъм и Крауч“... Да, жена ми е добре... Слушай, Пикснуп, ти подслушваш ли разговори, водени от генерал Хатчетхаймер?... Аха, това е добре. Ти удостоверяваш, че...

Една мотриса спря. Пътниците видяха плакатите и си останаха вътре. Бери ми каза:

— Имаме късмет. Хатчетхаймер оглавява терористична група в Кайро и си мислят, че планира да взриви посолството на САЩ там утре сутрин. Сега проверяват сателитните връзки. Хатчетхаймер с доста пъргав за мъж на неговата... А, Пикснуп. Добре, обърни мониторинговата система за надзор и ме свържи с телефона на Хатчетхаймер. Нека просто да потъне. Добро момче.

Тълпата стоеше настрана от нас. Аз покрачих малко с плаката си. Бери развя своя от вратата и я остави отворена.

Върна се към телефона.

— Хатчетхаймер? А-а, ето те и теб. Бери е на телефона... Да, добре съм... И той е добре... О-о, уважаеми, не ми казвай... Е, съжалявам за това. Тържествено обещавам да се погрижа дефектните бомби да бъдат сменени веднага. Да, имаш думата ми за това... Слушай сега, генерале. Имам един военен проблем, за който ми е необходим съветът ти. Долу на Док 92...

Една мотриса дойде. Вратите се отвориха. Пътниците започваха да излизат, виждаха надписите и Оставаха вътре. Тези, които се опитваха да се качат, фябваше да се блъскат във вагоните. Вратите се захлопнаха и мотрисата продължи с рев нататък.

Отново можех да чувам Бери.

— ... О, не Нюйоркската полиция. Божичко, не... Търсим Нюйоркската национална гвардия за истински спешни случаи... Армията на САЩ ще я използва, и да увеличи бюджета на отбраната. Слушай, генерале... Да. Международната зона на края на Док 92. Това е международен проблем...

Младият чернокож идваше на себе си, вероятно защото го настъпваха. Стана изтормозено. Видя флаконите със спрея, дойде, взе ги и се захвана отново със своите рисунки.

Бери казваше:

— О-о, да, това е великолепно, генерале. И аз наистина ти благодаря за времето, което ми отдели. Успех с посолството. — Дръпна телефонната вилка. Погледна ме: — Има надежда. Хатчетхаймер е чудесен човек.

Телефонът внезапно извънтя. Бери постави слушалката на ухото си. Вслуша се, а после заговори:

— Не, да го „бибип“, това не е магазин за деликатеси „Хорсбъргър“. Не, няма да ви изпратя три понита в гъст сметанов сос! — той възбудено дръпна вилката. — Мис Гуг! Да ви „бибип“, дръжте линия 1 чиста! Добре. Радвам се, че съжалявате. Сега ме свържете по онази линия ... Да, знам, че е секретна линия, г-це Гуг. Свържете ме с „бибип“ линията!

Той въздъхна дълбоко и после пак помахаше с вратата.

— Мразя чесън!

Телефонът най-после звънна!

— Тук е Бери от „Суиндъл и Крауч“. Какви части на НАТО имате в момента в района на Ню Йорк?... Какво?... Как се казвате?... Шеридън. Генерал Шеридън. — Той записваше в тефтера си. — Не мисля, че ме чухте, генерал Шеридън. Тук е Бери от „Суиндъл и Крауч“... О... Добре. Добре, включете си „бибип“ устройството за разпознаване на гласа тогава. О, Боже мой! — Той подчерта онова, което беше записал и тефтера си.

Махна с вратата. Погледна навън към мен.

— Все пак ще го намерим тоя Мадисън, Инксуич.

Някакви дангалаци не се страхуваха толкова, колкото останалите. Аз ги отблъсках, като ги ръчках с моя плакат. Бери отново говореше.

— Добре, радвам се, че сте доволен, че се обаждам аз. Сега отговорете на „бибипания“ ми въпрос, А. Една танкова дивизия на

НАТО изнася представление в Седми полкови оръжеен склад довечера. Ще трябва да го направят. Трябва да ме посрещнат на три пресечки на юг от Док 92 в 8:30 довечера с цялото въоръжение, танкове, в пълна бойна готовност...Гсперале, случайно не ме е грижа, че това ще развали шоуто им. И не ме е грижа, че са британци. Свържете се с Върховния главнокомандващ на НАТО в Страсбург веднага и получите разрешително, и то на секундата! Издайте „бибипаната“ заповед, щом трябва.

Той подчерта нещо в тефтерчето си.

— Добре, генерале. Сега има още нещо. Имате ли никакъв самолетносач в Бруклинския флотски парк? Имате?... Американския кораб „Саратога“... Генерале, не ме е грижа дали той е на сух док. Издайте веднага заповеди за неговото прехвърляне през следващите двайсет и четири часа под командването на НАТО, Европа... Добре. Измъкнете „бибипания“ секретар на Флота от „бибипаната“ официална вечеря и го направете!... Не, нямам време да ви обяснявам защо... Да, в името на националните интереси е! Добре!

Той щракна вилката. Обърна се настрани към мен:

— Приближаваме се към Мадисън — После пак се върна на телефона. — Г-це Гуг? Не, да го „бибип“! Панталоните ви не са готови и това не е Йорквилското химическо чистене! Г-це ГУГ!... Чуйте, да го „Бибип“, стойте на тази линия... Сега веднага ме свържете с командващия офицер на американския Кораб „Саратога“ в Бруклинския флотски парк. Бери погледна часовника си.

— Време, време — каза, като леко се обърна към мен. — Всичко това отнема време. Но ние се приближаваме към Мадис... Ало. Тук е Бери от „Суиндъл и Крауч“. Приятно ми е, капитан Джинкс. Капитане, скоро ще получите потвърждение от секретаря на Флота, но не е необходимо да го чакате. Вие и целия ви екипаж бяхте прехвърлени под командването на НАТО за следващите...

Влезе една мотриси с рев. Бери затвори вратата, за да може да говори.

Май се събираше някаква шайка. Имаше двама грубовати образи, които искаха да минат през обсадната линия към Бери, който все още носеше надписа на гърба си. Някои други се опитаха да се присъединят към обсадната линия.

Аз ги парирах с различни ръчкания и бутания Един плах на вид човек явно беше попаднал между шайката и телефонната кабина. Сакото му беше същия цвят като на Бери. Надявах се Бери да свърши бързо. Нещата се затягаха. Шайката се увеличаваше. Вместо да ги отблъскват, плакатите като че ли ги привличаха. Това беше една различна тълпа — бачкатори. Очертаваше се неприятна ситуация.

Бери свърши!

Окачи слушалката и отвори вратата на кабинката.

Действах като светкавица.

Тайно взех надписа от гърба на Бери и го сложих на гърба на плахия мъж. Изсъсках в ухото му:

— Те гонят вас! Бягайте да си спасите живота!

Леле, той наистина побягна! Хукна надолу по платформата и нататък!

Тълпата, объркана в мътната светлина, привлечена, както и трябваше да бъде, от движението, видя как надписът „ЧОВЕК ОТ ЦРУ“ се измъква от лапите им!

Всички се втурнаха в ръмжащ порой след набеязаната жертва!

Дивашките им викове бяха оглушителни! Отдалечиха се.

— Какво беше това? — попита Бери.

— Тичат за здраве — отвърнах.

Напуснахме импровизирания пост на световното командване на Роксентъровата планетарна собственост.

Телефонът звънеше. Вероятно госпожица Гуг искаше още двайсет и пет центови монети. Не му обърнахме внимание и си тръгнахме.

[1] От англ. реек — надничам, spoor — слухтя, дебна. Б. пр. ↑

ГЛАВА ПЕТА

Мистър Бери погледна часовника си:

— По-добре да намерим време да хапнем. Довечера графикът ще бъде много наситен.

Влязохме в магазинчето за еврейски деликатеси точно до стълбите на метрото. Имаше омазнена маса с бяла покривка в дъното. Мистър Бери каза:

— По принцип мразя тия места. Смъртно съм настроен срещу това евреите да правят нари. Но всъщност това се отнася и за другите раси, разбира се.

Седнахме и погледнахме менюто с големи букви на стената. Хората от Ку-Клукс-Клан бяха изрисували със спрей една свастика с „ККК“ отгоре.

— Мисля, че тук има само кашер-хотдогове^[1]. Нищо чудно, че Ку-Клукс-Клан ги напада.

— Вие финансирате Клана? — попитах аз.

— Разбира се. Те създават обществени неприятности, не е ли така? Хей — извика той към малкото енрейче зад щанда, — две хотдогчета, умнико! Проклети чужденци, не говорят английски. Но всичко е наред, ако прибавиш няколко капки сода бикарбонат към тях.

Бях много разкаян. Дадох си сметка, че бях стрелял по двама от Ку-Клукс-Клан. Не беше много по братски от моя страна. Е, нямаше да кажа на Бери.

Получихме си кашер-хотдоговете. Докато ядени единия, господин Бери работеше в тефтера си. Не го прекъсвах. Той очевидно много държеше на него и в момента преписваше по-четливо набързо нахвърляните в кабината записки. Знаех, че сигурно изглажда административните подробности, за да ги пригоди според изискванията на силните на деня.

— Мисля, че имаме голям шанс да получим Медисън — каза той. — Хатчетхаймер наистина е много умен. Просто се надявам, че имаме достатъчно огнестрелни оръжия. — Той направи още две-три бележки. — Е, това ще е достатъчно, за да има персоналът ми в офиса

занимание. Трябва да ги държа заети. Как ти изглежда това? — той завъртя бележките така, че да мога да ги прочета. Бях поласкан от доверието му и от това, че искаше мнението ми. В бележките пишеше:

1. Да изпратя на съпругата на Пикснуп кутия шоколадови бонбони.

2. Да се погрижа за торба дребни монети.

3. Да построя наново Форт Апаш, като използвам парите на данъкоплатците, да поръчам един ескадрон конна кавалерия за него, да прехвърля генерал Шеридън да го командва и да му заповядам да преследва Джеронимо, докато стигне до пенсионна възраст.

4. Да понижа госпожица Гуг, завеждащ централа към Нюйоркската телефонна компания, да лъска релсите на Нюйоркското метро.

5. Да впиша три хотдога в сметката за разходите.

6. Да повиша капитан Джинкс на американския кораб „Саратога“ до контраадмирал, ако се появи навреме.

7. Да кажа на британците, че могат да изберат следващия командващ НАТО, ако танковата им дивизия свърши работата.

8. Да изпратя на жената на кмета една дузина рози „Американска красота“ с дълги дръжки и да я назнача за президент на „Метрополитън Опера“.

Казах:

— На мен ми изглежда добре. Но не разбирам последното.

Той го погледна:

— О, небеса. Прав си, Инксуич. Забравих да се обадя на кмета.

— Той набързо натъпка последната хапка хотдог в уста и изтича към телефонния апарат.

Не чувах какво говори. Върна се с типичния разочарован поглед на адвокат от Уолстрийт.

— Беше точно както очаквах. Мразя политиците. Нединственото, което го помолих да направи, беше да използва всички полицейски патрулни коли в Манхатън, за да блокират входовете и изходите на Дванадесето авеню и надлеза на Уестсайд, от Западна 17-а улица до Западна 79-а и да забрани всякакво друго движение по тях между 8:30 и 9:30 довечера. Това е Щатска територия, така че е напълно законно да ги използваме дотолкова, доколкото не са активно ангажирани в

покушението — трябва да затворим всички вратички за възможно измъкване на Мадисън.

Той удари с юмрук по масата.

— И да го „бибип“, знаех си, че ще създаде затруднения. Така че вече бях измислил какво ще правя. Точно затова бяха цветята. Казах му, че преследваме член на шайката на Корлеоне. Заради жена му е, разбираш ли. Тя и Бейб Корлеоне са били заедно хористтки в Рокси Тиътър и се мразят една друга. Трябва да знаеш и всички тънкости на местната политика, Инксуич. И, разбира се, той издаде заповедта, така че Мадисън няма да избяга по някои странични улички. Значи оставяме цветята в списъка.

Бери потри уморено с ръка сливоподобното см лице. После подръпна тясната си нюйоркиска шапка със спусната отпред периферия.

— Можем да тръгваме, Инксуич. Това може да стане доста насилствено покушение, а аз казах на жена си, че ще се върна до десет.

Плати за хотдоговете с шепа дребни от торбичката. Забелязах, че беше забравил листа с бележките си. Настигнах го отвън. Дадох му го. Той го смачка на топка и го изхвърли в кошчето за отпадъци до една улична лампа.

— Не прави боклук, Инксуич. Тъкмо провеждаме една кампания. „Без отпадъци“. Искаме да съберем всички брошурки против Роксентър и да хвърлим в затвора нарушителите, без да бъдем обвинени в нарушаване на Първата поправка на свободното слово и печата. Трябва да знаеш тия неща сега, когато вече си член на фамилията. Но ще ти кажа, че няма да ти се стори лесно. Хората като нас, ние работим, трепем се — зъбни колела в машините на могъщите — и оставаме недооценени и пренебрегвани, без значение колко сме отдадени на задълженията си. Мисля, че имам лошо храносмилане. Аз сложих ли си сода бикарбонат в хот-дога?

Не си спомнях и той си отговори на въпроса, ка то се сети, че не носел никаква сода със себе си.

Тръгнахме към срещата си с Боговете на войната.

[1] кашер (ивр.) — храна, приготвена по еврейските религиозни изисквания — Б. пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

Беше около 8:20 вечерта. Часът, определен за започване на бойните действия, приближаваше към голяма скорост.

Двамата с Бери слязохме от едно такси: то не можеше да се приближи на повече от една пресечка разстояние. Забързахме пеша към срещата ни със флотата.

Пред нас имаше купища превозни средства. Черната нощ беше мъгливосиня с блещукащи лампи. Ричъдсън лежеше вляво от нас и мърмореше:

— Самолетоносач, шестнайсет бойни танка М-20, пушки за покушения, базуки... Надявам се, че сме събрали достатъчно огнестрелни оръжия, за да се справим с Мадисън. Но всъщност никога не се знае. Той е толкова коварен, колкото не можеш и ца си представиш!

Минавахме през полицейски линии, патрулни коли, които спираха всеки пред бойното поле. Някаква огромна тромава фигура ни препречи пътя. Беше полицейски инспектор Графърти.

Той се вгледа отблизо в нас и после отстъпи назад с елегантен поздрав.

— Виждам, че сте вие, господин Бери. Имах предчувствието, че е така. Никой друг не би могъл да отдели всички патрулни коли в Ню Йорк от техните постове. Искате ли да променим нещо?

Бери се съсредоточаваше върху минаването между патрулните коли и полицейската хайка към първото ни местоназначение. Но отговори:

— Не, всичко тази вечер е законно.

— О-о? — каза Графърти, искрено слиян.

— Това е международен въпрос, така че не позволявайте на хората си да бъдат въввлечени в нещо друго, освен да вардят пътищата. Не бих искал някои американец да бъде изправен пред Международния съд на човешките права.

Графърти се съгласи бързо.

— Не. Не бихме имали никакви изгледи за успех там.

Пробихме си път. Напред беше онова, което искаше Бери.

Шестнайсет танка М-20 бяха групирани в боен ред — тромави чудовища, всичките излъскани и готови за представление.

Около тях стояха екипажите им, всички в униформени дрехи, много британски и елегантни. Дълги тесни знамена на НАТО се вееха от техните антени, а един голям флаг беше затъкнат зад оръдейната кула на танка водач.

Беше вълнуваща и юначна гледка!

Един бригаден генерал с униформени дрехи, барета и военна палка се приближи към нас.

— Струва ми се, че вие сте момчетата, на които ни казаха да докладваме? — Той засука военния си мустак. Имаше очевиден въпрос в гласа му: вероятно беше очаквал някой накичен с медали генерал от НАТО с висок чин.

Попълних бързо празнината.

— Това е господин Бери от „Суиндъл и Крауч“. Той представлява интересите на Роксентър.

О, Богове! Онзи бригаден генерал направи толкова стегнат поздрав, че ръката му завибрира и затрепери. Без да се обръща, той извика:

— Екипажи, стро-о-ой се! Готови за по-о-оздрав! Кра-а-алски!

Чу се разбиващо забиване на ботуши по паважа. Сбирката се превърна във впечатляващо стегната формация зад него, всяко око — право напред, всяко чело — в напрегнато очакване.

— Кра-а-алски са-а-алют! РАЗ! — изкрещя бригадният генерал.

Всички ръце се вдигнаха като една в най-впечатляващия поздрав, който някога съм виждал.

— ДВА! — изкрещя бригадният генерал.

Всички ръце, включително и неговата, се спуснаха.

— На ваше разположение, СЪР! — извика той и направи една-две-три-четиритактова военна стъпка, както го правят британците.

Бери стоеше с тясната си нюйоркска шапка със спуснатата отпред периферия и цивилно палто. Той вдигна дясната си ръка съвсем малко.

— Бих искал да свикате офицерите — каза той, — за да обсъдим положението насаме.

Отсечената команда на бригадният генерал бързо ги събра. Синхронизираха часовниците си. Бери извади план на Манхатън,

изготвен от „Октопус“. Той издаваше заповеди толкова бързо, че ми бяха като мъгла. Казваше им точно какво искаше от тях да направят.

Бригадният генерал излая.

Екипажите на петнайсет танка се втурнаха към чудовищата си и с военна точност се покатериха вътре. Бригадният генерал извади малко уоки-токи. По Него изпращаше заповедите.

Ревящите и ръмжащи петнайсет танка тръгнаха напред и се понесоха на север към Дванадесето авеню.

Тогава бригадният генерал любезно подаде на Бери уоки-токито и с жестове и поздрав му предложи шестнайсетия танк.

Не след дълго, с бригадния генерал някъде вътре, с Бери, който стоеше с малката си шапка със спусната отпред периферия в отворената командирска кула и с мен, настанен върху една външна стъпенка започнахме бавно да се придвижваме на север.

Отстрани на куличката имаше дръжка. Държах се за нея с някакви лоши предчувствия. Но Бери нямаше такива. Стоеше си там, на куличката — очите му на адвокат от Уолстрийт, бдителни за всичко отпред и с уоки-токи в лявата ръка.

Предпазливо заехме позиция на около петнайсет стъпки от входа на Док 92. Спряхме.

Отляво се точеше реката. Пред нас се разстиляше запустялата улица. А там беше тихото убежище на нашата жертва — черно зиналият склад за стоки.

Бери погледна часовника си. Имахме много време. Той погледна надолу към мен, както се бях настанил предпазливо на стъпенката.

— Чудесен човек. Хатчетхаймер. Той роди този план просто така. Шедьовър. Надявам се, че ще свърши работа. Толкова е лошо, че избра неподходящата страна преди повече от три четвърти век. Една загуба за света. Осемнайсет различни държави го търсят като военнопръстъпник. Заради това е трудно да му се изпращат доставки за терористични дейности. През следващия половин час ще узнаем или най доброто, или най-лошото. Отприщването на ужасите на войната е винаги рисковано. Но „Обявете опустошение“, казвам аз. Когато съдът не достигне до благоприятна присъда, винаги последната дума е на базуките. Трябва да запомниш това, Инксуич. В сегашното си положение трябва да привикваш с тези времена, които поставят на изпитание душите на хората. Само след минути случаят ще се поеме

от последния съдия и ние или ще се изправим без оръжие пред последния трибунал, или ще имаме този „бибипан“ Мадисън на сигурно в лапите си. Защитата се оттегли.

Вниманието му сега беше насочено към средата на реката и аз също погледнах в тази посока.

Някой от вътрешността на танка му подаде инфрачервен бинокъл. Той започна да оглежда реката през него.

— Аха! — каза той най-накрая. Подаде ми бинокъла.

Скутери! Но не се движеха бързо. Просто допълзваха, за да заемат позиция навътре в черната вода. На тях пишеше „Щатски кораб «Саратога».“ В далечния край нещо ставаше. Не можех да разбера какво.

Бери погледна часовника си. Взе отново бинокъла и започна да наблюдава края на Док 92. После изведнъж закима. Подаде ми бинокъла.

От водата стреляха. Абордажни куки се зацепваха на отдалечения край на дока.

Тогава някакви черни фигури започнаха да излизат от водата и бавно се приближаваха към дока. Носеха пушки за покушение! И една базука!

Бери взе отново бинокъла.

— Водолази-разузнавачи — каза той. — тюлените на американската флота. Носачът трябва да е имал контингент на борда. Хитрият Хатчетхаймер!

Той очевидно беше дал знак на бригадния генерал долу в бронирания търбух. Придвижвахме се движим напред, много бавно.

— Главната ми тревога сега — каза Бери — е тази „бибип“ кола. „Ескалибур“ е. Тя е точно копие на открит фаетон за излети от 1930 година, почти изцяло от хром. Но напълно измамно. Също като Мадисън. Лостното оборудване на „Ескалибур“-а е толкова модерно, колкото на един реактивен самолет. Двигател от „Кадилак“, най-големият, който някога е конструиран. Може да задмине този Танк, както заек задминава костенурка! Ох, надявам се, че това ще свърши работа.

Отново бяхме спрели. Намирахме се точно зад южния край на отворената врата на Док 92. Там, където стояхме, беше тъмно. Можех

да видя във вътрешността. Светлините показваха някакъв надпис на отдалечения край:

СВОБОДНА ЗОНА!
МЕЖДУНАРОДНА ТЕРИТОРИЯ!
НЕ ВЛИЗАЙТЕ!

Товарите се обработваха, без въобще да минава през Щатската митница.

Имаше един голям контейнер, като тези, с които се превозват автомобили, с голям надпис:

ЕКСПОРТ

Той изпъкваше в полумрака в най-външния край. Някаква крехка, малка фигура като че ли се приближаваше към него. Майката на Мадисън! Носеше в ръка кошничка с вечерята.

В далечния мрак не се виждаха никакви ТЮЛЕНИ на американския флот. Но знаехме, че са някъде там, заемат позиции, приготвят се, прицелват се с оръжия.

Бери хвърли едно око на часовника си.

Нула!

С пресекващ рев стена от диви пламъци избухна в тъмната далечина! Автоматични оръжия! Оглушително!

Свих се в ниското от страх!

О, Богове, бяхме точно в траекторията на огъня им!

Бери не се беше скрил! Какъв смел мъж!

В случай, че реша да бягам, ми викна:

— Тия са халосни. Не мърдай!

Свистене, присветване и рев на базукз! Тя не беше халосна!
Удари задната страна на един голям контейнер!

Над грохота се извиси рев на двигател!

Предната част на контейнера се разтвори с трясък!

„Ескалибур“ профуча навън!

Пламъкът от оръжията просветваше върху хромираните му ауспуси!

Зад него се носеше син пламък!

Крехката жена падна! Кошницата с храна хвъркна!

Откритият фаетон за излети зарева към нас!

Отново се чу стрелба от автоматичните оръжия!

Колата излезе от Док 92!

— СЕГА! — изкрещя Бери.

Четирите предни картечници на танка се отвориха!

Трусоевете почти ме събориха!

Колата промени посоката си!

Завъртя се с пищене на гуми. Опитваше се да избяга по някоя странична улица. Отрупаните патрулни Коли включиха пискливата си какафония! Гумите на колата изсвириха.

„Ескалибур“ се засили по Дванадесето авеню.

Под мен танкът се задвижи. Вървахме все по-бързо и по-бързо. Отчаяно стисках дръжката.

Бери крещеше нещо в уоки-токието. Вятърът подронваше спуснатата периферия на шапката му. Флага на НАТО се вееше.

Ние наистина се движехме!

Осемдесет? Деветдесет? Сто!

Колата пред нас започна да се откъсва, огромният ѝ двигател започна да доказва възможностите си!

Намирахме се на надлеза на Уест Сайд. Британският танкист караше в насрещното движение!

Парапетите и уличните лампи летяха отстрани със замайващ вихър. Сякаш целият Ню Йорк се въртеше!

Едва успях да се задържа!

Сега, с внезапни избухвания, оръдията на танк отново стреляха. Този път трусовете почти ме опияниха.

Бери, заграден между наклонените тесни знаменца върху антените и плющиящия шибач флаг зад него, се наведе напред с шапката със спуснатата периферия.

— Още малко! — изрева той с вятъра.

И то се случи!

Пред нас „Ескалибур“ подскочи. Той рязко започна да намалява!

Танкът се обърна и се поднесе настрани на веригите си. Скърцането беше оглушително!

„Ескалибур“ беше спрял по незначайни причини!

Също и танкът! По средата на един парапет!

Още резове!

Петнайсет танка в двойна линия нахлуха през вливащите се в шосето пътища отляво и отдясно.

Петнайсет смъртоносни дула се заклатиха надолу и се съсредоточиха върху шофьора на колата!

— Хатчетхаймер е гений — говореше Бери. — Лостът за улавяне на приземяващи се самолети свърши идеална работа!

И тогава разбрах какво имаше предвид. Щатс кият кораб „Саратога“ беше инсталирал на шосето „ластици“ и блокиращи механизми, които се използват при спиране на приземяващи се самолети. „Ескалибур“ се бе натъкнал на някой от тях!

Бери с мъка се свличаше надолу.

Приближихме колата.

Зад волана имаше някаква свита на кълбо фигура. Глас! Говореше с еднообразен монотон:

— Заглавие некролог по продължение на цялата страница тип осемнайсет пункта начало на цитата МАДИСЪН УМИРА МОЛЕЙКИ ЗА ПРОШКА край на цитата подзаглавие в дванайсет пункта РОКСЕНТЪР ЗАВИНАГИ. ПОСЛЕДНИ ДУМИ край на цитата текст начало на цитата вчера на надлеза на Уест Сайд запетая Дж. Уолтър Мадисън запетая погрешно разбран публицист запетая предаде С нежелание Богу дух пауза. Ще бъде погребан в гробището Байдиуй в четири днес следобед пауза. Обществеността вероятно ще поиска преместване на тялото от християнски гробища...

Бедният човек съчиняваше некролога си!

Бери стоеше до колата близо до мястото, където Мадисън можеше да го види.

— Млъкни, Мадисън!

Човекът вдигна поглед и пребледня.

— О, Боже мой! Бери! Задръж пресата. Промени размера на шрифта като за афиши начало на цитата МАДИСЪН УБИТ удивителна край на цитата подзаглавие начало на цитата ОБЕЗОБРАЗЕНО ТЯЛО...

Бери каза:

— Млъкни. Не си в опасност.

Мадисън зяпна.

— Но президентът на Патагония се самоуби! Всичките авоари на „Октопус“ са иззети — загуба за около осемнайсет милиарда долара!

— Хайде, хайде — каза Бери.

— Но аз току-що прегазих своята собствена майка! Ще бъда изправен пред съд за майцеубийство!

Бери каза:

— Майка ти е наред. Екипажът на флота в момента я лекува от шока. Само ме попитаха по радиото дали винаги се нуждае от бутилирана топлинка, когато се обади сърцето ѝ.

— Но... но... ами всички други задачи, с които съм се провалил? Ами оня път, когато трябваше да агитирам американските индианци за „Октопус“, а те всички бяха изпратени на заточение в Канада?

— Хайде, хайде — каза Бери. — „Октопус“ има голямо сърце. Пред малките грешки може да си затвори очите. Аз ти прощавам. Роксентър ти прощава и Бог ти прощава, което е горе-долу едно и също.

— Искаш да кажеш, че в заглавието трябва да пише начало на цитата МАДИСЪН КАТО ПО ЧУДО ВЪЗКРЪСВА край на цитата?

— Току-що на мотоциклет долетя отмененото от губернатора в последната минута изпълнение щ присъдата. Ето. — Той подаде на Мадисън един плик, — Връщаш се в състава на Ф.Ф.Б.О. Бъди на посочения адрес в десет утре сутринта.

— О-о, благодаря ти, благодаря ти! — изхлипа Мадисън. — Следващия път ще оправдая всичко, което си си помислил за мен!

Бери тръгна по един от входящите пътища и аз го последвах. Пътят бе блокиран от кола. Бери се покатери вътре. Седнах до него.

— Откарай ме вкъщи — каза Бери на шофьора. — А после го закарай, където пожелае.

— Тъй вярно, господин Бери — каза ченгето и бързо отпраши с нас.

Казах на Бери:

— Не беше ли твърде мило от твоя страна да му прощаваш, след всички тия загуби?

— Не, не — отвърна Бери. — Ние никога не му казахме истината. Трябва да виждаш отвъд тези неща. Веднага щом той изсели индианците, ние грабнахме нефтените им земи. А колкото до Патагонската история, той беше изпратен в републиката, за да разруши нашите връзки с обществеността. Правителството по искане на обществеността иззе цялата собственост и рафинериите на „Октопус“. Патагонската тшрална банка, за да си запази международното доверие,

трябваше да се опита да плати за тях. Тя, разбира се, не можа, така че „Град-Манхатън“ обяви ипотеката за просрочена и ние сега притежаваме цялата страна. Има дарба да създава такава бъркотия при всички задачи. Но не му казвай какво наистина се очаква от него. Мълчи си. Той всъщност вярва, че е много добър във връзките с обществеността. Така че не разваляй воинския му дух. Насърчавай го само с по един-два съвета. Той е гений. Не знам как го прави!

Не след дълго пристигнахме в кварталчето му в Уест Сайд.

— Слава Богу — каза той, — че се прибрах вкъщи навреме. Бъди в офиса утре рано.

Отиде си.

Докато пътувах обратно към „Бентли Бъкс Делукс“, знаех, че съм бил прав. Трябваша само един самолетоносач, танкове и цялата нюйоркиска полиция, за да се постави начало на цялата операция.

Сега и боговете не биха могли да помогнат на Келър!

ГЛАВА СЕДМА

Горях от нетърпение да се захвана с новата работа и рано на другата сутрин бях на линия. Исках наистина да се справя с Мадисън: това беше моята задача, макар че няха кабинет.

Проправих си път през неентузиазираното множество колеги работници, които отиваха на работа. Напредвах бавно. Намерих офис с надпис „Новоназначен персонал“ и влязох. Набит мъж с вид на управител седеше зад едно бюро. Погледна ме с любопитство.

— Инксуич — казах. — Аз...

Той вдигна ръка и ме спря. Обърна се към компютър и натисна няколко клавиша. Появи се празен екран.

— Аха — каза той. — Фамилен шпионин! Добре, имам един съвет към теб. Не се отчитай никъде, като идваш или си тръгваш от работа, дори да видиш името си на някой от перфораторите. Това ще те разконспирира.

— Момент — казах аз. — Имам да върша работа. И кабинет ли няма да получа?

— О, не! — каза той слисано. — Някой може да те намери и да те застреля или отрови. Така се поощрява престъпността, а това е незаконно.

— Хей — казах аз. — А как ще ми се плаща?

— О, това е лесно. Но нека те предупредя. Не подписвай никакви чекове. Така със сигурност ще те пипнат данъчните.

— Изобщо ли няма да ми плащат?

Той отвърна:

— Разбира се, че ще ти плащат. От „Дребни пари“. Това е Гише 13. Но не подписвай никакви квитанции с истинското си име, иначе ще ти искат данъчни декларации.

— Ами добре — казах аз, — стига да нямам неприятности с шефа си.

— О, нямаш никакъв шеф. И не ме гледай така. Ти си фамилен шпионин.

— Наистина благодаря за всичко — казах аз.

— Е, не съм те виждал никога и ще забравя, че си Бил тук.

Веднага отидох на Гише 13. Имаше табелка „Изплащане на дребни пари“. Една превзета като стара мома стара дама седеше зад прозорчето с решетки.

— Име? — каза тя.

— Инксуич — казах аз.

Тя затраака по клавишите на компютъра. Появи се празен екран. Тя енергично кимна с глава. Сигурно беше една от най-честните служителки на фирмата, за да е на толкова поверителен пост. Тя попита:

— Колко?

Избрах едно число напосоки.

— Десет хиляди долара — казах.

Тя размножи квитанцията за изплащане в три копия. Имайки пред вид съвета, който току-що бях получил, я подписах с „Джон Смит“.

Тя взе обратно разписката. Посегна към някакво чекмедже и преброи десет хиляди на дребни банкноти. Действията ѝ бяха педантично точни, а устата — като на превзета стара мома. Даде ми пет хиляди и сложи другите пет в своята чантичка.

Изпълних се със страхопочитание. Каква ефикасна организация. Шпионите им не съществуват! Освен това са разработили една невероятно проста система за подкупи! Трябваше да пиша на Ломбар за това! Не е чудно, че той така упорито бе изучавал Земната култура!

Вече закъснявах и хукнах към приемната на офиса на Бери. Вратата му беше откряната. Но от учтивост почуках.

Той дойде до вратата. Намръщи се.

— Какво, по дяволите, правиш, Инксуич? Чукаш! Изплаши ме почти до смърт! Помислих, че е някой враг, който не може да се ориентира наоколо!

Едва тогава забелязах надписа на вратата му:

БЛАГОТВОРИТЕЛНА АСОЦИАЦИЯ

Бери прибра в кобура на рамото си един автоматичен пистолет „Берета М-84“ 38-ми калибър.

— Имаме среща с Мадисън.

— Това за Мадисън ли е? — казах аз и незабавно проверих специалния си „Колт Питон 357 Магнум калибър 38“, който носех със

себе си.

— Не, не! — каза Бери. — У него няма и капчица насилие. Това е за сградата на списание „Слайм Трайп“^[1] от другата страна на пътя. Опасно място: винаги има хора, попаднали на страниците на списанието им, които се мотат наоколо и убиват редактори! Хайде. Точно там ще се срещнем с Мадисън!

Той се втурна навън, а аз го последвах.

[1] От англ. slime — тиня, tripe — буламач. Б. пр. ↑

ГЛАВА ОСМА

Изобщо не беше необходимо да се придвижваме. Четиридесет и осем етажната сграда беше точно срещу сградата на „Октопус“. Пресякохме един коридор с двуцветна подова мозайка, изпъстрен с фонтани. Сградата се извисяваше във варовиково, алуминиево и стъклено великолепие. Влязохме в голямо фоайе, изпълнено в полирана и потъмнена неръждаема стомана. Застанахме пред огромна абстрактна стенопис, влязохме в един асансьор и се изстреляхме към небето. Изсипа и в огромна зала.

Имаше голяма колона с надписи. На най-горния нищеше:

ЕТАЖ ЗА ВДЪХНОВЕНИЕ НА СОБСТВЕНИКА НА ИЗДАТЕЛСТВОТО

Беше последван от списък ца списания, които се помещаваха в сградата: Слайм, Трайп, Риф-раф, Дърт Ишострейтид и Мисфорчън.^[1]

Въздухът в залата беше замъглен и плътен. Миришеше на нещо като марихуана или опиум. Край ни минаха няколко човека с превързани очи. Тези, поию ги водеха, също бяха с превързани очи.

Продължихме нататък през обширната зала. Видях многобройни окачени надписи:

**ВСИЧКИ НОВИНИ, КОИТО ВИ ПОТРИСАТ
НЕРЕАЛНОСТТА Е ЕДИНСТВЕНАТА РЕАЛНОСТ
СЛАЙМ — СПИСАНИЕТО. КОЕТО НЕ ЛЪЖЕ И НЕ МАМИ
НИКОГО. ОСВЕН АУДИТОРИЯТА СИ
ВИНАГИ ПРОВЕРЯВАЙТЕ ФАКТИТЕ СИ В ТОАЛЕТНАТА,
ПРЕДИ ДА НАПИШЕТЕ СТАТИЯТА
ТЕ ИСКАТ КРЪВ — ДАЙТЕ ИМ Я. ДОРИ ТОВА ДА Е
ВАШАТА СОБСТВЕНА**

Отвориха се няколко врати: „Завеждащ клеветник“, „Редактор по вулгарността“, „Главен перилник“.

Но ние не тръгнахме към нито една от тях. Като разделяхме кълбата дим, стигнахме до една огромна врата в края на залата. На нея пишеше:

СОБСТВЕНИК НА ИЗДАТЕЛСТВОТО

ЧАСТНА СОБСТВЕНОСТ НЕПРИКОСНОВЕНО

Бери направо нахълта. Там, където трябваше да е бюрото, имаше кушетка. На нея нямаше никого.

Усетих, че някакви светлини просветваха на стената отсреща вдясно от мен. Видях органистка, разположена на голям конзолен орган. Беше жена на средна възраст, облечена във фрак — пълно мъжки вечерно облекло с бяла вратовръзка. Тя свиреше см сложни жестове по клавишите на органа. Но не а чуваше никаква музика.

Забелязах, че широката панорама от картини на стената проблясваше в ритъм със свиренето. Тя не свиреше музика, а картини!

Погледнах ги. За да ги видиш, трябваше да се дръпнеш назад. Бяха толкова големи. Стената представляваше непрекъснато сменящ се проблясващ монтаж във всички цветове. Картините бяха на мъртви тела, катастрофирали влакове, разбити самолети, убити деца и гробове. И през всичко това непрекъснато течеше ритмично кръв и разложение. Симфония на бедствията. Доста затрогващо, помислих си.

Бери се приближи към жената. Каза:

— Махай се.

Тя с ужас запротестира:

— Но как, не можеш да измисляш въображаеми картини, ако нямаш материала пред себе си?

— Чупката — каза Бери.

Тя вдигна жезъла и цилиндъра си, крайно засегната. Измърмори нещо за хората, които не носят души на истински репортер. Но един последен поглед към лицето на Бери я накара бързо да излезе от стаята.

— При собственика на издателството ли сме дошли — попитах аз.

— О, не — каза Бери. — Той е пристрастен към ЛСД и винаги отсъства, защото поддържа връзка с Психиатъра си. Тук е винаги празно, така че го използваме за срещи.

— Значи притежаваме това място?

— Какво? И да наследим всичките му кирливи ризи? Не би ми се искало. Седни, Инксуич, и ще те уведомя.

Нямаше никакво място за сядане, освен пейката до органа за цветен монтаж. Седнах там. Без да искам, докоснах един клавиш и на

стената започна да примигва едно голо тяло, което душеха. Не изглежда лошо момичето, помислих си. Бери възбудено крачеше наоколо.

— Няма нужда да притежаваме никакви вестници или списания. Прави се така: всички имат дългове, както и техните телевизионни и радио станции са на червено в банките с милиарди. И когато искат да подновят кредита си или да вземат заем, банките им опитват да поставят или избран от банката директор, или шестима хора на банката в управителния съвет. И те го правят, за да получат парите. Тогава, каквото и да искаме да се появи в печата, просто го спускаме на някой директор и той казва на редакторите, а те — на репортерите, които „бибип“, разбира се, отпечат каквото им се каже.

Колко мъдро, помислих си. Ломбар би бил очарован. Но имаше още.

— Тогава, ако правителството се разхайти, ние отпечатваме в пресата истории, които да го объркат или да направят така, че да бъде изритано. И така правителството винаги пуска в печат официалните съобщения, които ние определим. Системата е много стегната. Ние контролираме всички банки, както виждаш.

Охо! Ломбар наистина щеше да бъде заинтересуван. Майсторски изработена система! Пропаганда със затворен цикъл! Истината не би могла да се промъкне в него даже случайно! Значи така Роксентърови са запазили контрола толкова дълго и сега притежават толкова много! И с измама, разбира се. Напълно контролирана свободна частна стопанска инициатива!

Опитах се да изсвиря с един пръст „Лазареус «Св. Джеймс»“ на органа. Получих серия японски филмови чудовища, които размазваха и кльопаха хора. Открих един хубав клавиш: когато го задържиш натиснат, по стената потичат реки от кръв на ритмични вълни.

Вратата се отвори.

Мадисън!

Не бях го видял добре в колата му предишната нощ на светлината на живачните фарове за мъгла на шосето.

Бях изненадан! Пред нас стоеше един спретнат, доста красив млад мъж. Беше безупречно облечен, доста консервативно. Имаше кестенява коса и много привлекателни кафяви очи. С успех би могъл

да бъде модел за реклама на ризи. Изглеждаше спокоен, с добри маниери и напълно приличен. Той каза:

— Светски новини. Мадисън пристигна късно и с дълбоки извинения. Край на цитата.

Забелязах, че Бери отстъпи леко назад, сякаш говореше с бомба.

— Получи ли документите си? — попита той.

— О, да. Днес Мадисън получи върховната награда — най-добрите документи за репортер на „Слайм-Грайп“. Дълбоко поласкан, той изрази своята благодарност...

— И сега си със специално независимо назначение? — попита Бери.

— Начало на цитата Отделът за документи неизазимо доволен, че не се очаква директно назначение. Новината се разпространи бързо из всички сгради. Хиляди аплодираха...

Бери каза:

— Това е Джон Смит. Ще получаваш съвети от него. Дай му телефонния номер на майка си и този в офиса във Ф.Ф.Б.О.

Мадисън се поклони, после се приближи и стисна ръката ми по най-откровения и искрен начин, който някога бях виждал. После извади един бележник, написа номерата на една страница и ми ги даде.

След това Мадисън пристъпи към Бери, който отстъпи назад, и погледна към адвоката с привлекателна учтивост.

— Какво трябва да правя?

Бери посегна към джоба си. Извади една от паспортните снимки на Уистър. Подаде му я.

Мадисън я взе и втренчи добронамерено поглед и нея.

— Изглежда доста добър човек.

— Той си е — каза Бери. — Името му е Джером Теръс Уистър.

Бери хвърли поглед към мен. Аз съобразих.

— Той има офис в Емпайър Стейт Билдинг — Дадох му номера. — Разработил е ново гориво. Ще се опита да го пропагандира чрез автомобилни състезания.

— И? — попита Мадисън.

Бери заговори:

— Ще действаш в качеството си на репортер на „Слайм-Трайп“ със специална задача. Всъщност той е един скромнен студент. Не би наел човек за връзки с обществеността директно. Но като негови

приятели ние знаем, че той се нуждае от такъв, за да му помага по пътя. Той наистина не би приел нашата помощ, така че трябва да останем анонимни. Ето един благотворителен начин да се подпомогне това велико общество, да се помогне на този човек и на неговото изобретение. Разбираш ли, Мадисън, това е единствената ти задача.

Мадисън моментално изпадна в екстаз.

— Искате да кажете, че трябва действително да му помогна?

— Точно така — каза Бери. — Направи така, че името му да влезе във всеки дом: Направи го безсмъртен!

— О! — каза Мадисън. — Знаменит, Удивителен, Достоен за възхвала, господин Бери! — каза той с грейнал поглед. — Мога да го направя най-безсмъртния човек, за когото някога сте чували! По един или друг начин неговото име ще се разчуе завинаги!

Той не можеше да удържи радостта си. Разхождаше се из стаята, почти подскачайки. Спря:

— Начало на цитата Трудови преговори днес създават затруднения. От сигурни източници се научи, че Мадисън иска да знае какъв бюджет...

— Безграничен — каза Бери. — В рамките на разумното, разбира се.

Мадисън светна.

— О, сега разбирам! Безсмъртен! Името му ще се знае навсякъде от всеки завинаги! — радост и ентузиазъм струяха от всяка негова пора. Не можеше да остане на едно място. Ако носеше шапка, щеше да я хвърля във въздуха!

Бери ме издърпа от стаята. С мъка си проправихме път през облаците дим от марихуана и вонята на опиум. Запазвахме равновесие, когато в нас се блъскаха репортери. Стигнахме до асансьора. На излизане от сградата Бери се огледа за снайперисти. Излязохме благополучно. Застанахме до един звънтящ фонтан и задишахме дълбоко, за да се освободим от смрадта.

Той затъкна Беретата си по-добре в кобура.

— Инксуич, сега всичко е в твои ръце. Ако загубиш номера му, ще намериш името на майка му в телефонния указател. Той вече действа по задачите си. Аз трябва да се махна за няколко дни — генерал-губернаторът на Канада нещо се дърпа за провеждането на геноцид върху френското население там и ние просто трябва да

прочистим Нова Скотия, за да превземем новите нефтени полета: има много законни възможности. Но ще се върна доста преди Да започнат фойерверките в случай, че са необходими попиши или по-строги мерки. Ти просто снабдявай Мадисън с по един-два съвета, както мислиш, че е най-добре. Отпусни му юздите. И ще се освободим от Уистър! Успех.

Той забърза към многобройните си задължения. До плискащия фонтан, на онова тихо местенце, аз бях малко притеснен.

Този Мадисън беше очевидно най-приятният човек, когото някога сте искали да срещнете. Той дори изглеждаше наивен, защото Хелър веднага му допадна.

Чудех се дали Бери не беше преувеличил опасностите, които можеше да създаде този добър младеж. Може би щеше да направи Хелър известен и да му донесе успех все пак!

[1] От англ. dirt — измет, dirt illustrated — илюстрирана мърсотия, misfortune — беда. Б.пр. ↑

ЧАСТ ДВАДЕСЕТ И ОСМА

ГЛАВА ПЪРВА

Тази вечер времето не беше подходящо да си навън. По залез слънце беше започнал ситен дъждец, който се превърна в киселинен дъжд. Ако попаднеш върху дрехите ти, правеше дупки по тях. Неприятна нощ: ниските облаци скриваха дори терасата на надстройката в „Бентли Бъкс Делукс“. Есента беше надвиснала над Ню Йорк като замърсен сюнгер.

Поради тази причина се постарах да не ходя никъде, а вместо това телефонирах на сенатор Туидъл. Казах му колко много го цени Роксентър и той, естествено, беше доволен.

Тъкмо бях оставил слушалката, когато телефонът иззвъня отново. Глас на телефонист от центра лата с онова интересно монотонно говорене, типично за тях:

— Мистър Смит? Обаждаме се от централата на Манхатънския въздушен терминал. При мен на гишето дойде един мъж и ми даде лист хартия с вашето име, за да ви се обадя. Давам ви го.

Линията цъкна. Тогава нещо каза:

— Мммммффффф.

Аз казах:

— Говорете по-силно. Не ви разбирам.

— Мммммффффф.

Затворих слушалката с отвращение. Но бях и объркан. Не знаех нито един в Ню Йорк на име Мммммффффф. Унгарец? Запълних си времето, като си поръчах една чудесна вечеря. Както обикновено, Утанч не беше там. Надявах се дъждът да не прогори красивото й лице, ако лудува някъде под него.

Телефонът иззвъня. Един глас каза:

— Мммммффффф.

— Кой сте вие? — запитах аз. — Не познавам нито едип Мммммффффф.

Един по-далечен глас по телефона каза:

— Ти дръж слушалката на ухото ми, а аз ще говоря. — Гласът рязко се усили. — Вие, сър, това сме ние. Тарб преди малко се опита

да ви телефонира, но все още е с тел в ченето. (Дръж телефона по-близо). Моите ръце са още в гипс. Докторът отказа да махне пита, да свали гапса и да ни пусне през следващите две седмици.

— Тю! — казах аз. — Шляене, шляене, шляене! На всичко сте готови, само за да получите още малко почивка!

— Е-е, сър, ние знаехме колко се притеснявахте за едно нещо. Така че Рат се промъкна при сестрите. Аз не можах да отида, защото ръцете ми са още в гипс, това бие на очи, а и не мога да се катеря. Докато при Рат единствената все още неподвижна част е ченето.

— Какво, по дяволите, се опитваш да ми кажеш? — сопнах се аз.

— (Дръж телефона по-близо). Но той трябваше да чака, докато пазачите и екскурзоводите си тръгнат през нощта. Времето е толкова лошо, че за щастие и пойните, и горните кули бяха затворени. Така че Рат се покатери по телевизионната антена както можа. Беше ужасно хлъзгаво заради дъжда. Ще трябва да му набавим нова пижама заради дупките от киселината по старата. Беше ужасно ветровито и той си ожули пищялките...

— О, Богове! — казах аз. — Давай по същество!

— Добре, той го изключи, сър. И искахме да си кажем, че не можем да се върнем на работа за следващите две седмици. Докторът отказва...

— Вие двамата ще направите всичко, ама всичко, за да се шляете! Можете да ми вярвате, че ще направя необходимото заплащането ви да бъде намалено.

Затворих. Бях толкова вбесен от неубедителния претекст, който използваша, че за момент получената новина не достигна до съзнанието ми.

Препредавателят 831! Беше изключен! Отново можех да виждам какво прави Хелър! Мадисън щеше да има нужда от тази информация!

Бързо се втурнах, за да настроя екрана и оборудването. Включих го. Работеше! Вечерно парти!

Беше в частната трапезария на някакъв ресторант. Беше много луксозно. Имитираше стара английска страноприемница, с тъмен дъб, по стените глави на глигани, камина. Келнерите бяха в червени ловни сака.

Но какво беше това? Аз наистина не можех да разпозная хората! Всички носеха плоски университетски шапки и черни наметала!

Всички!

Очевидно тъкмо свършваха вечерята с печено говеждо и сладкиш от сливи и си приказваха.

Когато Хелър поглеждаше наоколо, за да разговаря с този или онзи или да се смее на някоя шега, а з се опитвах да идентифицирам хората.

Бум-Бум! Какво правеше той в университетска шапка и черно наметало? Той официално не учеше никъде. А, ето там и Вантаджо! Той пък се беше дипломирал много отдавна. А ето там и водачът на художниците и още няколко от тях, всички с университетски шапки и наметала.

Изи също беше там, някак встрани. Беше облечен като останалите.

Бяха свършили с основното ястие. Внезапно врати в дъното се отвориха и влязоха осем сервитьора, четири от едната страна и четири от другата. Носеха огромен кейк със странна форма. Всички се ободриха.

Запяха:

*Честит докторат
честит докторат
честит докторат, скъпи Изи,
мечтата ти се осъществи.*

Сервитьорите оставиха сладкиша. Той беше под формата на ковчег! Отгоре пишеше: „Тук почива ДОКТОР ИЗИ ЪПЩАЙН“.

— О, Боже — каза Изи.

— Точно както го искаше — каза Вантаджо.

— Реч! Реч! — крещяха другите. Хелър накара Изи да стане прав.

Изи беше много объркан, прочисти гърлото си ииколко пъти, нагласи очилата си и каза:

— Мои добри и търпеливи приятели, вярно е, че днес е един щастлив ден. Дисертацията ми най-накрая беше приета след три ужасни години. На церемонията по дипломирането, благодарение на вашата морална подкрепа, аз не се спънах в наметалото си, когато

вървах по пътеката между редовете. Когато получих дипломата си от президента, от нея не изскочи никаква змия. Дори намерих мястото си отново благодарение на това, че вие се бяхте наредили в редица и нямаше как да го пропусна... Но трябва да ви кажа, че е много лошо да имаш толкова добър късмет. Съдбата винаги дебне в засада с остри зъби и може да те ухапе най-неочаквано... Тъй като сега аз мога да отдам цялото си време на корпорациите, всеки наблюдател на пазарите и финансите може да предскаже с лекота, че те със сигурност ще пропаднат. Вие сте много неразумни, щом имате доверие в мен. Това би могло да ви донесе и лош късмет. Благодаря ви.

Той седна. Всички аплодираха. Накараха го да отреже ковчега с предоставена за случая лопатка.

Малко по-късно, след третото си парче, Хелър каза:

— Надявам се този дъжд да спре до утре. Искам да закарам Кадилака до Сприйпорт в Лонг Айленд и да направя няколко обиколки на пистата.

Изи каза:

— О-о, драги. Ще ми се да не правиш толкова опасни неща. Аз все още отговарям за теб, нали знаеш.

— Е, това не е много опасно, Изи. Мотопистата там е сравнително нова. Аз няма да изпробвам кар буратора. Просто ще разработвам колата. Двигателят е все още много стегнат.

— Мистър Джет, моля, не свързвай с името си никаква състезателна дейност или корпорации. Моля те. Имам ужасно предчувствие. Съдбата може да бъде доста измамна.

Хелър се засмя.

Аз също. Надявах се, че Изи може да се окаже по-прав, отколкото си представяше.

Знаех всичко, от което се нуждаех. Незабавно телефонирах на Дж. Уолтър Мадисън.

— Смит е на телефона. Уистър ще бъде утре на мотопистата в Сприйпорт, Лонг Айленд, ако дъждът спре. Можеш да започнеш да го обработваш.

— Да го обработвам? — каза Мадисън. — По странен начин поставяте нещата, г-н Смит.

— Искам да кажа да правиш там, каквото правиш — поправих се аз.

— Мистър Смит, надявам се, не мислите, че имам намерения да бъда неучтив или лош с този симпатичен млад човек. Моля не настоявайте да изпитвам друго, освен най-стандартните връзки с обществеността спрямо него.

— И какво ще рече това? — попитах аз.

— Е — отвърна Мадисън, а в гласа му се прокрадваше задоволство, — преди всичко **ДОВЕРИЕТО**. Човек не трябва да се спира пред нищо, за да изгради Доверие на клиента към себе си. Разбирате ли, клиентите не познават същността на връзките с обществеността, често имат странни представи и мислят, че знаят най-добре, и разни такива неща. Трябва **МНОГО** да се внимава да не започне да се бърка клиента и нещата да тръгнат по грешен път. Следващото важно нещо е **ИЗВЕСТНОСТ**. Клиентът трябва да бъде изложен на максимална показност. Това налага самото име. И тогава той просто получава Известност, Известност, Известност! Трябва да се постигне насищане на всички медии и канали.

Ентузиазмът на истинския професионалист придаваше на гласа му музикален тон.

— И тогава идва елементът на **КОНФЛИКТ**. Аудиторията и медиите няма да отпечатат и докоснат нищо, което не съдържа в себе си Противоречивост. За да накараш печата или телевизията да приемат и най-простата история, тя трябва да съдържа някакъв конфликт.

— Звучи ми доста открито и честно — казах с известно колебание. Ако Мадисън действа само по тези пунктове, Хелър можеше да успее. Той не беше споменал никакви стрелби и други подобни. Аз таях известни съмнения. Бери сигурно има някакво лично отношение към този искрен и отдаден на връзките с обществеността експерт.

— О, то си е открито и честно — каза Мадисън. Ще видите. Няма да направя нищо, абсолютно ниши непочтено или измамно. Личната ми етика не по позволява. Аз просто ще изградя Доверието на Уистър в мен, ще му създам максимална Известност и ще се погрижа печатът да получи своя Конфликт Трите основни неща, г-н Смит. Стандартни връзки с обществеността за стандартния печат. Ще видите. О, Уистър ще спечели в този случай. Но аз наистина трябва да свършвам. Трябва да проведем няколко други разговора, които не търпят

отлагане. Наистина оценявам помощта ви. Оставете професионализма на мен. Няма да ви разочаровам.

Той затвори. Аз поседях така доста време. Трите „основни неща“. Той наистина звучеше ужасно стандартно. Започнах да се тревожа. Хелър ще вземе да успее! Ужасна мисъл!

ГЛАВА ВТОРА

Сега, като знаех, че си нямам офис, шеф или перфоратор, на който да отчитам кога идвам на работа и си тръгвам, си лежах спокойно във всекидневната а апартамента в хотела на другата сутрин. Дъждът беше спрял и аз поглеждах от време на време към екрана.

Хелър караше полуремарке, теглено от дизелов влекач, по Федерално шосе 27. Атлантическия океан се виждаше от време на време вдясно от него. Знаците показваха, че се движи към Джоунс Бийч един от най-големите комплекси за отдых около Ню Йорк. Имаше много пясък.

Но той не зави към Джоунс Бийч. Продължи по разхвърляната главна улица на Сприйпорт, не много впечатляваща. Изглежда имаше голямо изобилие от рибни ресторанти и мотели. Той се приближи до една новопостроена зона. Огромен надпис:

МОТОПИСТА СПРИЙПОРТ
АСОЦИАЦИЯ НА СПОРТНИТЕ КОЛИ
В СПРИЙПОРТ
ВСЯКА СЪБОТНА НОЩ:
СЪСТЕЗАНИЯ С ОТСТРАНЯВАНЕ.

Паркингите бяха обширни. Трибуна, набучена със знаменца. Хелър подкара към една порта. Излезе пазач и погледна картите му. По някакъв начин юй беше станал член на НАССК — Националната асоциация на състезания със спортни коли, член на състезателния клуб в Сприйпорт и много други неща. Доста се е потрудил! Или пък Изи или Бум-Бум.

Пазачът го осведоми:

— Господин Сгампи каза, че можете да използвате ремонтен канал 13, г-н Уистър. Днес няма никой. Пистата е доста мокра.

Хелър подкара към някаква зона зад ремонтен Канал 13 и излезе от кабината на влекача.

Беше съвсем сам! Нямаше го Бум-Бум. Тогава ги дадох сметка, че Бум-Бум сигурно има часове по строева подготовка или час в корпуса за подготовка ма запасни офицери или нещо такова.

А ето го и Кадилака. Сега блестеше в червено. Наистина беше ослепителен, дори на онази заглушена океанска светлина. Хелър издърпа клиновете под колелата, освободи спирачката и спусна колата от ремаркетото.

Провери бензина. На таблото имаше допълнителни приспособления. Воланът беше увит в кожа.

Белите седалки светеха! Майк Мутационе със сигурност беше свършил добра работа с интериора!

Хелър се покатери вътре, издърпа волтарианските си ръкавици на механик, всяка поотделно, и запали колата. Тя прогърмя с контролиран прилив на мощност. Майк Мутационе със сигурност беше порботил и по двигателя!

Той подкара бавно Кадито, както му викаше галено, около ремонтния канал, а след това много спокойно започна да обикаля по пистата. Тя беше асфалтова. Не беше наклонена много. Беше мокра след дъжда. Не караше толкова бързо, че да поднесе. Както беше казал, просто разработваше двигателя. Наблюдаваше данните от термостата и налягането на маслото.

Не знаех колко дълга беше обиколката на пистата. Не много. Може би около половин миля. Овална, с два завоя и два прави участъка.

Той започна да ускорява и забавя колата, вероятно пробваше двигателя при различни скорости. Колата поднесе веднъж. Той започна да контролира скоростта със спирачката и съединителя.

Нещо го тревожеше. Спусна се по инерция до ремонтния канал и спря. Излезе и погледна гумите.

Зад него се чу шум. Той се обърна. Снимачен екип с доста странен вид се приближаваше към него! Петима мъже. Носеха доста странно на вид оборудване. Всички бяха мръсни и небръснати. Водачът изгледаше доста костелив орех.

— Уистър ли се казваш? — измуча той.

Потреперах. Дали това беше работа на Мадисън, свързана с първото от „трите неща“ — Доверие? Екипът изглеждаше така, сякаш има намерение да набие Хелър!

— Чухме, че имаш ново гориво! — каза водачът, може би репортер. — По-добре ни кажи всичко за това или ще те пребием от бой!

Бях зърнал краката на Хелър, когато караше, и знаех, че не е с бейзболните си обувки! Очевидно не е и въоръжен. Дори не държеше гаечен ключ.

— Вие от някой вестник ли сте? — попита Хелър.

— Ти го каза, приятелче. Изпратени сме тук от „Скрю Нюз“^[1] и по-добре започни да говориш, преди да започнем да удряме!

— Откъде сте разбрали, че има някакво ново гоиво? — попита Хелър.

— Секретарките приказват, приятелче, не забравяй това! А и е време да започваш!

— Нямам желание да говоря с вас — каза Хелър.

— Джамбо! — излая водачът. — Я му покажи!

Мъжът, който носеше очуканата стара телевизионна камера, я наведе и я насочи към Хелър!

Ръката на Хелър се вдигна. Камерата се понесе нагоре! Хелър внезапно ритна с единия крак и тялото на Джамбо тръгна надолу по пистата толкова бързо, че изглеждаше, сякаш е тръгнал да се състезава! Строполи се.

Останалите от екипа внезапно извадиха оловни тръби!

— Чакайте! — извика някакъв глас. — Почакайте за секунда! Престанете, грубияни такива! — Беше Мадисън!

Чист, спретнат, безупречно облечен, той внезапно застана между екипа и Хелър.

— Махнете се, ужасни хора, и го оставете на мира! — каза Мадисън. — Махайте се веднага, къш, къш, или ще трябва да докладвам за вас на Комитета за репортерска етика!

Екипът се изниза. Вдишаха камерата и Джамбо на тръгване.

Мадисън се обърна към Хелър. Докато го изтупваше, си мърмореше: „О, Боже!“ и „Какви изключи телно неприятни простаци са някои репортери!“. Той хубаво изтупа Хелър, макар по червения му състезателен костюм да нямаше и прашинка.

— Беше ужасно голям късмет, че се случих наблизко — каза Мадисън. — От кой вестник казаха, че са?

— „Скрю Нюз“ — каза Хелър.

— Леле, Боже — каза Мадисън. Сега гледаше към Хелър някак затрогващо. — Те споменаха нещо за някакво ново гориво. Просто чух случайно. Има ли ново гориво?

— Кой сте вие? — попита Хелър.

— О, много се извинявам. Аз съм Дж. Уолтър Мадисън, един обикновен репортер на хонорар. Пиша за „Кемистри Тудей“, един много консервативен малък вестник. Просто на хонорар. Но виждам, че имате проблем. Получило се е изтичане на информация. Трябва да се направи следното — давате някакво малко изявление, нещо неангажиращо и ще спрат да ви притесняват. Не искате през цялото да ви безпокоят простаци като тези преди малко, нали?

— Разбира се, че не искам — каза Хелър.

— Аз, за щастие, съм в състояние да ви помогна — каза Мадисън. — Страхувам се обаче, че не знам името ви.

— Наричат ме Уистър.

— Това пълното ви име ли е?

— Джером Терънс Уистър е пълното име.

— Аха, добре. Аз със сигурност не искам да ви се натрапвам, г-н Уистър. Но се страхувам, че сега, след като е изтекла информация, постоянно ще ви безпокоят, докато не направите някое кратко изявление. Има ли някакво гориво?

— Ами да — отвърна Хелър. — Но имах намерение да изчакам, докато се дипломирам, за да ме чуят хората.

— О, напълно разбирам. Разбира се, никой не би обърнал внимание на някакъв си студент. Така че, за да не ви досаждат, какво ще кажете да напиша нещо ала-бала в някой консервативен вестник, като „Кемистри Тудей“ например, и ще спрат да ви притесняват.

— Звучи разумно — каза Хелър.

— Добре — каза Мадисън. — Аз бях дошъл, за да направя интервю за ефекта на боята против поднасяне върху асфалта. Асфалтът е току-що боядисан, нали знаете. Довел съм екип, за да направи няколко снимки на пистата. Наистина няма да бъде никакъв проблем да измислим набързо някоя малка историйка за студент, който случайно е открил ново гориво в малък мащаб — и вие ще можете спокойно да про-дължите и да си вършите работата, да завършите образованието си, без никой да ви виси на главата. Мога ли да повикам екипа?

Хелър сви рамене. Мадисън извади една свирка и я наду.

Незабавно един камион с високоговорител и три големи комбита се показаха иззад трибуната и дохвърчаха. Бяха нови и лъскави. По тях

имаше малки, небиещи на очи надписи „Кемистри Тудей“. Екипът слезе. Всички бяха чисти, спретнати и с професионален вид. Много учтиви. Мадисън ги представи вежливо и обясни, че не става въпрос за някаква важна история, а просто услуга. Може би една малка снимка и два инча коментар. Екипът кимна разбиращо.

Операторите се приготвиха да щракнат снимка от място.

Внезапно Мадисън вдигна ръка.

— Чакайте, чакайте! — той се обърна към Хелър. — Мистър Уистър, вие не носите очила. Хората асоциират очилата с ученето. Имате ли нещо против да ви сложим някакви очила? Да ви предадем по-учен вид? Това е само една снимка.

Хелър се забавляваше.

— ГРИМ! — извика Мадисън.

Незабавно един гримьор и две помощнички излязоха от големия камион. Те нагласиха масичка с осветени огледала. Мадисън взе чифт очила. Промуши пръст през тях и се засмя.

— Виждате ли, няма стъкла. Но ще ви придават по-прилежен вид. — Той ги сложи на Хелър. Отстъпи малко назад: — Челюстта. Твърде правилна е. Ще ви довлече ревност или жени. ГРИМ!

Бързо се заеха с челюстта на Хелър. Направиха я изпъкнала и заядлива. После гримьорът напъха някакви големи зъби в устата на Хелър.

Осветителите бяха започнали с приготвянето.

— Просто една малка снимка, нищо нагласено — каза Мадисън. — Екипът има нужда от практика, нали разбирате. Вестникът вероятно даже няма да публикува материала.

Поставиха отзад бяло платно. Мадисън каза:

— О, Боже, закъснявам за интервюто си с господин Стампи. Имате ли нещо против, г-н Уистър, ако екипът ми просто малко се поупражнява? Още са зелени. Аз няма да се забавя — той тръгна.

Екипът разположи Хелър. Започнаха да снимат с мощна камера, свързана с променлив ток. Върху главата му се заредиха множество шапки, разни шлемове, после университетска шапка. Молеха го да прави различни физиономии. На Хелър най-вече му беше забавно. Но по тяхна молба ставаше сериозен, когато снимаха.

— Винаги си правим библиотека от снимките, които сме направили, пък и ни липсва практика — каза фотографът. — Няма да

имате нищо против да дадем някои снимки, ако ги поискат?

Хелър се погледна в гримьорското огледало. Със сигурност не приличаше на себе си.

— Защо не — каза той.

Фотографът му даде да подпише една пробна снимка. После шефът на екипа каза:

— Мистър Мадисън положително не си дава никакъв зор.

— Бихме могли да уплътним времето, като разпънем новия телевизионен реквизит. Досега не сме го използвали — каза реквизиторът.

За нула време построиха нещо като телевизионно студио, платна за фон, платформа, микрофони. Преоблякоха Хелър в няколко различни сака — за студио, за навън. И постоянно снимаха с телевизионна камера.

Мадисън дотърча обратно, пуфтейки.

— Съжалявам, че закъснях. О, Боже, какво сте направили, аматьори такива? Г-н Уистър, много се извинявам. — Той седна на един стол на платформата. Така се ентусиазират, когато се упражняват. Е, докато си седим тук, можете да ми разкажете за новото гориво.

— Добре — каза Хелър. — Планетата наистина има Нужда от ново гориво.

Те се разговориха приятелски. Камерата през цялото време снимаше Хелър и досаждаше!

Мадисън говореше какво да е. Все банални неща.

Хелър отговаряше, за да поддържа разговора. От време на време някой гардеробиер се втурваше и сменяше костюма му.

Най-накрая Мадисън се обърна към екипа:

— Достатъчно практика за днес. Имаме да вършим работа. Изхвърлете на боклука целия този филм.

— Ей, той е скъп — каза фотографът. — Не мога ли да го запазя за личната си библиотека?

— За Бога — каза Мадисън, — надявам се, че ти останал филм за това, за което дойдохме! — Той изведнъж стана тъжен.

— Страхувам се, че ще загазя. Дойдохме да снимаме боята против поднасяне, а господин Стампи няма никакви коли. Можем да снимаме само черната боя. От това не става кой знае какъв материал.

Мадисън стана.

— Оставете всичко останало — нареди той. — Започнете да снимате черната писта.

— О, от това нищо няма да излезе — каза фотографът. — Ще ни уволнят!

Внезапно Мадисън щракна с пръсти.

— Г-н Уистър, знам, че е прекалено да ви моля за това, но няма да отнеме повече от минута. Бихте ли могли да покарате малко колата си ей там и да натиснете спирачки, за да поднесе?

Хелър сви рамене. Мадисън изглеждаше толкова честен и чаровен, същински шпаньол.

— Добре.

Той изкара Кадилака на пистата. Екипът зае позиции. Хелър правеше каквото му казваха.

— Не стана! — каза операторът. — Трябва ми повече скорост. Повече темперамент.

Хелър се забавляваше. И без това искаше малко да покара. Кадито поднасяше и се въртеше. Той се забавляваше.

Имаха проблеми със снимачния ъгъл.

Хелър спря при ремонтния канал. Мадисън искаше няколко снимки на гумите. После Хелър отново излезе на пистата.

Той направи цял кръг. Точно пред камерите настъпи спирачката. Караше само с около шейсет мили.

Кади-то отиде настрани!

Каучукът изсвири!

Предната лява гума гръмна!

Кадито се наклони на една страна, залитна, почти се обърна! Хелър се бореше с кормилото!

Успя да спре на няколко инча от една преграда от повредената гума се вдигаше пушек.

Той излезе и погледна. Имаше гума по цялата писта.

Той извади от камиона един крик и резервна гума. Зае се да я смени.

— Ще може ли да запазим това за библиотеката? — попита го фотографът.

— Не бива да казвате „да“ — каза Мадисън на Хелър. — Те продават снимките си из всички библиотеки в рада. Нямам никакъв контрол над това.

Главният оператор заговори яростно:

— Да ти го „бибип“, Мадисън! Това беше добра снимка! Ако не направя няколко снимки днес, ще ме попият!

Хелър сви рамене.

— Е, добре — каза му Мадисън. — Но трябва да мимавате, г-н Уистър. О, да. Едно нещо. Можете да носите тези очила и зъбите. За вашата собствена безопасност е по-добре да ги носите, ако се появят репортери и фотографи. Аз не мисля, че това ще стане, разбира се. Много ви благодаря за помощта днес.

— И аз ви благодаря — каза Хелър. И си стиснаха ръце. Мадисън и екипът му си тръгнаха. А аз? Аз не разбирах. Тоя Мадисън беше мек като мук. Да ме убиеш, не можех да разбера какво беше намислил. После нещо ми светна. Доверие, беше прекарал всичкото това време, за да спечели доверието на Хелър. Струваше ми се, че Бери беше надценил опасността у Мадисън, беше сигурно.

[1] От англ. screw — винт и гайка, а също и прецаквам, чукам. Б. пр. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

Цели два дни гледах екрана и връщах записи, а нямаше и най-малка следа от Дж. Уолтър Мадисън. Започнах да си мисля, че той просто се е провалил и че аз самият трябваше да се намеся.

Хелър работеше по карбуратора. Беше прибрал Кадито и ремаркетото в един гараж в Сприйпорт. Беше донесъл с ремаркетото стария двигател на Кадито и беше направил малка работилница. Не беше много далеч от Ню Йорк и Бум-Бум спокойно го бе карал и го връщаше със старото такси. Обикновено ходеше в офиса в Емпайър Стейт Билдинг около четири всеки ден.

Напредваше твърде много. Бях притеснен. На третия следобед, тъкмо когато седна зад бюрото си, влетя Дж. Уолтър Мадисън. Беше много консервативно облечен, с много приятни маниери — въплъщение на най-социално приемливия млад човек, който някога ви се е искало да срещнете.

Той учтиво поздрави Хелър. Каза, че съжалява за притеснението, но Хелър може би ще се интересува от последния брой на „Кемистри Тудей“ и носи десетина копия за него самия.

Хелър отвори списанието. Имаше снимка от два квадратни инча най-долу на предпоследна страница. До нея пишеше: „Джером Терънс Уистър — един млад студент, възнамерява да направи кариера, като открие евтино гориво“. Това беше всичко. На снимката обаче Хелър беше с очила, заядлива челюст и стърчащи зъби. Той въобще не приличаше на Хелър. Това много го забавляваше.

В отговор на „благодаря“-то Мадисън каза:

— Беше голямо изкушение да напиша нещо повече. Навсякъде се носят слухове за това ново гориво. Питам откъде идват. Моите редактори искаха да поставим по-голям акцент на тази част от съобщението заради рушветите, които някой им бе дал. Но аз казах „не“. Г-н Уистър, ако имате нужда от някаква помощ или съвет относно публичността, много ви Моля, не се колебайте да ми позвъните. Страхувам се че някой започва да се вълнува около това гориво. Даде на Хелър картичка с телефонен номер. — Вестниците

могат много да раздуят нещата. Аз нямам никакво влияние, защото съм просто репортер на хонорар, но може би ще успея да ви дам няколко съвета как да не се заблудите из някои от дупките и капаните в печата. — Те си стиснаха топло ръцете и Мадисън потегли.

Помислих си, че е по-добре да имам едно копие и и себе си. Слязох при вестникарската бутка.

— „Кемистри Тудей“? — каза вестникопродавецът в хотелското фоайе. — Никога не съм чувал за него. — Той провери в една голяма книга с каталог на извън-щадските вестници, която те очевидно пазеха за запитания на гостите. Обади се в Центъра за чужди вестници „Хотейлинг“ долу на 42-а улица. — Не мога да го намеря — каза той. — А и те никога не са чували за него. Трябва да е някакъв малък мижав местен вестник.

Бях облекчен. „Великото откритие“ на Хелър беше погребано във вестник, за който никой никога не беше чувал. Страхотно! Сега разбирах стратегията на Мадисън. Идеята беше просто да се предотврати шушукането из новинарските среди. Хитро. Той, предполагам, щеше да покрие всички медии като одеяло. Добър човек! Съжалих, че се бях усъмнил в него.

На следващата сутрин, след като се бях убедих, че Утанч очевидно не е станала, закусвах във всекидневната на апартамента, а замъгленото есенно слънце топлеше през стъклото и успокояваше. Разтворих „Дейли Фитс“^[1], за да намеря Зайчето Бъни.

Зяпнах!

На втора страница я имаше онази странна снимка на Хелър.

СТУДЕНТ ОТКРИВА ЕВТИНО ГОРИВО

КАЗВА, ЧЕ ЩЕ РЕВОЛЮЦИОНИЗИРА АВТОМОБИЛИТЕ

Дж. Т. Уистър, незавършил студент, твърди, че е открил магическо гориво. То е много евтино. Известен сред състудентите си като „Гениалното хлапе“, той вече има значителна репутация на изключително талантлив младеж.

Когато го попитаха за горивото, той скромно отвърна: „То ще революционизира целия промишлен свят, цялата

автомобилна индустрия, както и цялата ни култура“.

Кипнах! Да го „бибип“ тоя Мадисън! Ето една история, която не беше потулил. И най-лошото беше, че е ИСТИНА! Ако Хелър започнеше да използва атомното превръщане, той нямаше да има едно евтино гориво, а хиляди!

Хукнах надолу към вестникопродавеца и купих от всички всекидневници! На втора или трета страница на всеки един — същата история! Различаваше се само по подредбата на думите. Но съдържанието се повтаряше!

Опитах се да се обадя на Мадисън. Майка му казваше, че го няма. Побеснях. Крачех напред-назад. Точно това не биваше да се случва! Той наистина щеше и направи Хелър известен!

Една разходка в Сентръл Парк някак ме охлади. Върнах се и минах покрай вестникарския щанд във фойето.

Седмичното списание за новини „Слайм“ току-що беше доставено. Търговецът отваряше пакета.

И там, на предната корица, беше Хелър! Очила, стърчащи зъби и всичко останало!

Същата история! Нещата вече придобиваха национален мащаб!

Повярвайте, не спях добре онази нощ!

На сутринта беше още по-лошо!

Извънградските вестници бяха публикували материала. А нюйоркските вестници го бяха преместили на първа страница!

Всички наричаха Хелър „Гениалното хлапе“!

Богове! Мадисън беше взривил бомбата!

Телефонирах. Майка му каза, че все още го няма. Казах с убийствен глас:

— По-добре да го има!

— О, господин Смит ли е на телефона? — попитя тя. — Г-н Смит, той иска да отидете на „Мес Стрийт“ 42, горния етаж на склада!

Проверих дали специалният ми „Колт Питон 357 Магнум 38“ е зареден. Не беше чудно, че хората искаха да застрелят тоя Мадисън! Той беше некомпетентен! А сега вероятно се криеше!

Едно такси ме закара в центъра на западната индустриална зона. Скърцайки със зъби, тръгнах по една тясна уличка. Ето го и онзи

„Ескалибур“! Всичките хромирани тръби на ауспуха бяха излъскани. Някакъв човек седеше в него. Едната му ръка беше превързана през рамото. Джамбо! Онзи, който се беше опитал да нападне Хелър с камерата!

— Ти ли си Смит? — каза той, като държеше „леопард“ с рязана цев в здравата си ръка. Това беше странен обрат. Дръпнах се настрани и се приготвих да издърпам пистолета, като се чудех дали мога да се преборя с „леопарда“.

— Хей, Смит! — извика глас отгоре. Беше Мадисън, надвесен през един от онези наклонени заводски прозорци.

— Очакват те — каза Джамбо.

Изкачих няколко мръсни етажа. Озовах се на един огромен горен етаж.

Беше ФРАШКАН с хора, машинописки и бюра. Странни птици с килнати на тила шапки и цигари, увиснали в устите, разнасяха на машинописките разни неща за печатане. Други тичаха наоколо, някои със запечатани пощенски чанти, готови за пращане. Новинарски телеграфи щракаха до една стена. КАКВА ЗАЕТОСТ!

Мадисън стоеше точно до вратата на един кабинет в дъното. Минах през бъркотията, замаян малки от дима на марихуаната, но повече от ярост.

Той беше лъчезарен, с грейнал поглед.

— Как ти се струва? Това е само първата стъпка!

— Ти го правиш ИЗВЕСТЕН! — изкрещях му аз.

Той изглеждаше малко озадачен.

— Ама разбира се! Начало на цитата Мадисън винаги си върши работата край на цитата подзаглавие Известен експерт по връзки с обществеността... — Той спря. После каза: — Ти още изглеждаш ядосан!

— Разбира се, че съм ядосан! — изпищях му.

— Майка ми каза, че си звучал гневно тази сутрин по телефона. Затова си помислих, че е ио-добре да ти покажа. Тези хора тук са трийсетте репортери с най-голямо въображение, които успях да открия за толкова кратък срок. Те пишат и разпращат новини за „Гениалното хлапе“ на всеки вестник по света. Имам доверието на Уистър. Сега му създавам широка известност. Не одобряваш ли?

— Ти знаеш за какво всъщност беше нает — скръцнах със зъби.

Той се намръщи. Седна на един разнебитен стол. После каза:
— Разбирам, г-н Смит. Ще коригирам поведението си. Утре ще
видите!

Успокоих се. Радвах се, че е схванал идеята.

„Бибипаният“ глупак щеше да направи Хелър национален герой
или нещо такова, ако продължи глупавата си кампания! Един известен
Хелър беше нещо, от което **НЯМАХМЕ НУЖДА!**

[1] От англ. daily — всекидневен, wits — пристъпи. — Б. пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Уверен, че сега всичко ще се оправи, си легнах през онази нощ и спах спокойно.

В „Бентли Бъкс Делукс“ винаги поставят по един сутрешен вестник на всеки поднос със закуска — може би за да отвлекат вниманието от факта, че няколкото капки двудоларов портокалов сок не беше пресен, а от кутия. Развивах нещо, което психолозите наричат синдром на вестникарската напрегнатост — често срещано заболяване по Земята напоследък, виновно за многобройни случаи на попадане в психиатрични заведения. Симптомите са следните: чувстваш се добре и бодър, а после зърваш някое тгълче на вестник, като например подчинийката на кучето, и започваш да трепериш; а след като прочетеш и малко от напечатаното, започва силен световъртеж. Точно това ми се случи. Няколкото капки портокалов сок бяха по средата на пътя си към устните ми, когато видях заглавието на първа страница:

ГЕНИАЛНОТО ХЛАПЕ ОТПРАВЯ ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВО КЪМ НЕФТЕНИТЕ КОМПАНИИ

В извънредно изявление в „Ню Йорк Таймс“ Гениалното хлапе днес запита: „Как става така, че Америка и светът позволяват да бъдат мамени от нефтените компании?“

Говорителите на „Седемте братя“, включващи и компанията „Октопъс Ойл“ като техен признат лидер, казаха: „Ние сме организации, които служат на обществото. Направили сме всичко възможно, за да намалим цената на нефта. Подобни обвинения са често срещани.“

Историята продължаваше. Аз така треперех, че не можех да видя напечатаното, за да го дочета.

Втурнах се в коридора. Осъзнах, че съм без халат, хукнах обратно, наметнах едно сако и поръчах по телефона някой пиколо да ми донесе по един екземпляр от всички вестници на щанда.

Прегледах ги, свит на пода. Всичките бяха отпечатали един и същ материал на заглавната страница. Единствената променлива величина, бе името на вестника на първия ред. Гениалното хлапе беше направило извънредно изявление четиридесет пъти за четиридесет различни вестника, включително и за „Всекидневник за работното облекло“.

Трябва да запазя спокойствие, повтарях си. Изведнъж си дадох сметка, че Мадисън, разбира се, не е и имал време да спре историята. Необходими са няколко часа да подготвиш един вестник за печат и той вероятно не бе имал възможност да спре излизането на статията в последните броеве.

Екранът беше пред мен. Как приема Хелър всичко това? Понякога той се отбиваше в кабинета си на път за пистата. А, ето го къде е. Беше разхвърлял вестници по цялото си бюро. След малко взе ръкавиците си и се приготви да тръгва. В този момент Изи влезе през вратата. Хелър се върна на бюрото си.

— Откъде идва всичко това? — запита Хелър.

Изи изглеждаше много тъжен.

— Някой публицист би казал, че се нравиш на обществото.

— Но аз не съм правил никакви подобни изявления!

Изи сви рамене и после направи кръгообразно движение с пръста си по слепоочието.

— Такива са вестниците.

— А аз какво да правя с всичко това?

— Замини за Южна Америка — каза Изи с внезапно пламнал ентузиаазъм. — Мога да ти взема билет за първия полет.

— О-о, положението не е толкова лошо. Всъщност точно това се опитвам да постигна. Но е странно. Не съм и помирил репортер, а ето тук правя някакви изявления.

— Самолетните билети са евтини — каза Изи — в сравнение с това, което в крайна сметка може да ти струва всичко това.

Хелър отново се приготви да тръгне и Изи каза:

— Просто недей да свързваш надбягването с името на ни една от корпорациите. Нито пък с твоето!

Бях убеден, че Мадисън вече е взел кампанията н свои ръце. Пропилях сутринта в шляене, а след като обядвах излязох на разходка в Сентръл Парк. Въздухът беше мразовит. По обратния път видях някакъв рекламен надпис на върха на една сграда, много голям. Работниците усилено поставяха ново платно върху него.

Прочетох едно ъгълче от онова, което залепвах на части, и по гърба ми полазиха тръпки. Пишеше „ГЕНИ“.

Подпрях се на едно кошче за боклук.

С ужас видях как налепват надписа парче по парче.

С големи букви бе написано:

ГЕНИАЛНОТО ХЛАПЕ ВЛИЗА В СХВАТКА СЪС СЕДЕМТЕ БРАТЯ!

А отдолу имаше карикатура на Гениалното хлапе с очила, заядлива челюст и зъби. Носеше боксърски ръкавици. Тъкмо беше съборил единия от братята. Другите шестима се бяха навели, за да избегнат удара. Наоколо припляскваха локви нефт.

Нагледна кампания! Организирана и изпълнена с невероятна скорост!

Я почакай! Това би отнело два или три дни. Значи беше плод на предишните усилия на Мадисън.

Като се върнах в хотела, се залепих на екрана. Хелър си тръгваше от пистата. Гледаше към едно табло с афиши. Беше същата карикатура. Но понеже Хелър си е Хелър, покатери се по аварийната стълба, където се качваха работниците, и прочете надписа с по-малки букви: „Спонсор: Комитета «Американски католици за евтино гориво».“

Той слезе и продължи да кара. Надпис след надпис след надпис! Навсякъде, където поглеждаше по обратния път, през Бруклин, чак до Манхатън, все надписи.

Изпъшках! Какъв гнусен спектакъл! Целият град бе залят с тези „бибип“ надписи! Обикновено рекламираха авиокомпаниии, цигари или чужди коли. Но сега всичко това беше пометено. Имаше само „Гениалното хлапе“!

Опитах да се обадя на Мадисън. Не можах да се свържа.

Опитах да се обадя на Бери. Щеше да се върне чак на следващия ден.

Но лошото тепърва предстоеше. С мисълта, че трябва да гледам някой филм, нещо успокояващо, Като например как ФБР прави Америка безопасно Място, като вдига във въздуха сградите ѝ, включих телевизора.

Телевизионна дискусия! Насреща седеше Гениалното хлапе. Осъзнах, че обстановката беше като онази, която Мадисън беше импровизирал на пистата. Гениалното хлапе не се чуваше. Устните му мърдаха. Коментаторът дублираше онова, което той казваше.

Неща от рода на как той разполагал с някакво евтино гориво и Америка щяла да спечели страшно много и вече можела да очаква истинското благополучие. Интервюиращият беше сниман отделно.

Половин час по-късно по друг канал същите приказки!

Мадисън отново беше неоткриваем!

Цялата вечер, по който и да е канал, даже в новините, човек можеше да разчита сто на сто, че Малкият магьосник непременно ще се появи с дублирам коментар.

Страдах през цялата нощ. Нищо не можеше да е по-лошо от това. Мадисън е сменил убежденията си! Предал ни е! Знаех как се постигаше такава гласност, Влязъл е в контакт с банковите директори, назначени от Роксентър, на всеки вестник и телевизионен канал, и им даваше неговите заповеди, а те пък ги предаваха надолу по съответния ред. Мадисън продаваше Роксентър, като използваше неговата собствена мрежа за контрол върху печата! Предател!

Предстоеше дори по-лошо. На сутринта, като добавка към новинарските истории, случайно включих телевизора на програма за домакините. Ето го пак Гениалното хлапе пред група домакини! В плът и кръв. На живо. И им говореше каква срамота е, че се налага да харчат спестяванията си, за да купуват бензин, а в същото време съществува толкова евтино гориво, че със спестените пари могат даже да си купят палта от визон? От радост жените изпаднаха в истерия! На живо?

Отидох пред моя екран.

Хелър беше на път към офиса. Значи нямаше никакво предаване на живо с домакини!

Погледнах отново към телевизора. Очила, стърчащи зъби, заядлива челюст...

Телефонирах на Мадисън. Намерих го у майка му.

— Мадисън! — креснах му. — Мисля, че ти казах да си коригираш поведението!

— Аз го направих! — каза той. — Удвоих гласността в пресата и прибавих телевизионни дискусии! Знам, че е много набързо, но мисля, че се справяме. В момента създаваме фен-клубове из цялата страна.

— О, Богове! — Но понеже телевизорът продължаваше да работи и Гениалното хлапе продължаваше ни държи речи пред домакините, аз виках: — Но как е възможна тая история с домакините?

— О-о, с дубльор — каза той. — Като работиш в рекламата, никога не можеш да се довериш на някой клиент. Те винаги казват не каквото трябва и не са ти под ръка, когато имаш нужда от тях. Заради това трябваше да намеря дубльор. Можех да намеря някой актьор, който много повече прилича на Уистър, но в лика с инструкциите си господин Бери изрично бе наредил ако използвам дубльор, да е този младеж. Беше много категоричен за това. Този дубльор има стърчащи зъби и масивна челюст, а и е като прилеп без очила. Не би дал съгласието си да му извадим зъбите, да му направим пластична операция, или да му сложим контактни лещи. А господин Бери беше толкова категоричен, че нямах избор. Трябваше да направя така, че Уистър да прилича на дубльора. Него ли гледаш сега? Мисля, че е страшно убедителен! Трябва да затварям. Довиждане.

Отново набрах номера му. Никой не вдигна.

Не напразно колегите му го бяха нарекли Дж. Чуруликащото Куку. Беше луд като белочела водна Кокошка! Щеше да направи така, че за Гениалното хлапе да се заговори във всяко домакинство!

Хелър беше в офиса си в Емпайър Стейт Билдинг. Намери Изи.

Изи каза:

— Намерили са ти дубльор. Видях го по телевизията.

— Почакай — каза Хелър. — Това е фалшификация! Трябва да си намеря адвокат и да спра всичко това.

— Нямаме десет милиона долара — каза Изи. — Толкова би била таксата на адвоката. Освен това би отнело години. Донесох ти билет за Бразилия. Има един неизследван район нагоре по Амазонка. Там има само мравки-войници, които ядат всичко. Ще бъдеш на много по-сигурно място.

— Още не са направили нищо опасно — каза Хелър.

Изи го погледна, а после подръпна костюма си от Армията на спасението.

— Надявам се да разбереш, г-н Джет, че няма смисъл да се надига глава в тоя свят. Някак е фатално.

— Значи не мога да направя нищо?

— Използвай този самолетен билет — каза Изи, — и то бързо!

Хелър го бутна настрана и потегли за пистата.

Но аз гледах на нещата по друг начин. Мадисън ни беше продал. Той правеше Хелър национален герой, даже му основаваше фен-клубове! При това използваше властта на Роксентър, за да постигне всичко това.

Обадих се на Бери. Той моментално каза:

— Не говори за това по телефона. Чакай ме в магазина за деликатеси на Голдщайн на пресечката на 50-а улица и Осмо авеню за обяд точно в дванайсет. — И затвори.

О, ясно, той също надушва опасност. Тайна среща!

В убийствено лошо настроение, в дванайсет си проправях път с лакти към омазнената маса с бяла покривка в дъното на магазина за деликатеси на Голдщайн. Въпреки навалищата, масата очевидно беше резервирана. Седнах. Бери дойде след секунди, като си проправяше също път с лакти през шайката. Носеше голяма книга. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се усмихне, ако въобще можеше да го направи.

Остави книгата на съседния стол и поръча кашер-хотдогове.

— Мразя тия неща — каза той. — Напомни ми този път да им сложа сода бикарбонат.

Бях твърде разстроен, за да говоря. Мрачно си изядох кашер-хотдога. Бери изяде три. Той вдигна книгата.

— Мадисън изпрати това за теб. Имаш късмет, че няма адреса ти или истинското ти име. Каза, че си звучал ядосано. Защо?

Зяпнах към него.

Той отвори книгата. Беше пълна с изрезки от вестници и резюмета на телевизионни предавания. Книга, която показваше цялата гласност по въпроса. Бери почти се усмихваше, докато разлистваше множеството материали за Гениалното хлапе.

— Той го прави герой! — казах аз. — А освен това използва властта на Роксентър, за да се докопа до печата!

— Точно така — каза Бери. — Точно така. Току що купих това на път за насам. — Той остави новия брой на „Трайп“. На първа страница имаше снимка на Хелър до Кади-то — Хелър с очилата, щръкналите зъби и челюстта. В заглавието пишеше: „Американската младеж в настъпление — на стр. 5“. И на страница пета започваше история в снимки с една скромна къщурка, където се било родило гениалното хлапе, снимки на първите му учители, майка му и баща му и една ранна състезателна кола „Купър Мартин“, която той ремонтирал на петгодишна възраст.

Имаше нещо нередно в отношението на Бери.

— Трябваше да те видя, преди да разстроиш Мадисън — каза той. — Той е чувствителен. Нещо като примадона, отдаден на изкуството си. Така че не му се ядосвай, Инксуич. Мисля, че се справя просто чудесно!

Бях толкова объркан, че даже платих сметката.

В хотела лежах на леглото и гледах телевизия. Показваха една снимка, поместена във вестник, на дегазирания Хелър, а един коментатор от редакцията на канала разказваше увлекателно:

— Дали този млад човек, стожер на американската младеж, ще революционизира нашата култура? Този канал винаги е бил на мнение, че американската младеж трябва да намери лидера си и мъдростта на тази политика днес намира доказателство в появата на Уистър на световната сцена...

Изключих го.

Знаех, че нещата няма да се подобрят. Така и стана.

Сутрешният вестник показваше на първа страница сцена от спукването на гумата на Хелър. В заглавието пишеше: „ДАЛИ СЕДЕМТЕ БРАТЯ СА ПЛАНИРАЛИ СМЪРТТА НА ГЕНИАЛНОТО ХЛАПЕ?“

С нетърпение погледнах, за да разбера дали Хелър беше мъртъв, както предполагаше написаното. Но там не се казваше нищо такова!

Сутрешните телевизионни новини показваха цялата история със спуканата гума, поднасянето, включително и пушека. И тогава се показва кадър с полицай от Лонг Айленд, който държи парче гума. Той говореше:

— Съдебната експертиза току-що откри, че в тази гума не е имало достатъчно въздух. Членовете на ремонтния екип на Гениалното

хлапе са задържани и са на разпит.

Лудост! Той няма никакъв ремонтен екип.

Грешка, има. Ей ги там, изпълзват от някакъв полицейски фургон и си държат саката така, че да не се виждат лицата им.

Даже по-лошо. В следобедните новини показаха една жестикулираща с юмруци шайка пред Арабско-Манхатънската нефтена компания, която протестираше срещу опитите ѝ да премахне Гениалното хлапе!

Харесваше ли се това на Бери?

Тя всички бяха за психиатричното отделение!

Изпаднах в тъпо отчаяние.

Може би цялата планета беше за психиатрично отделение!

ГЛАВА ПЕТА

Бях така обладан от ужас заради съдържанието на вестниците, че не бях забелязал напредването на дните. Докато четях последните героични действия на Гениалното хлапе една сутрин, очите ми случайно се спряха на датата, а сърцето ми лудо заби.

Бяха минали дни наред след датата, през което Хелър трябваше да е изпратил третия си доклад до капитан Тарс Роук. Вероятно го беше изпратил директно до базата и там щяха да го пратят по първия кораб. Бях изпуснал една възможност да получа кодовата пластина. Искаше ми се Утанч да е наоколо известно време. Имах нужда от някого, който да ми съчувства. Но единствената следа от нея бяха купища опаковани в луксозна хартия кутии с етикети „Лорд и Тейлър“, „Сакс“, „Тифани“. Нямаше да се учудя, ако видя да пристига някой небостъргач, прилежно опакован в кутия: тя изкупуваше града. Но трябва да призная, че когато я зървах за малко, тя изглеждаше изключително шик в западните си дрехи. Един ден я бях видял да слиза от лимузина с шофьор — изглеждаше като оживяла сребърна статуя в наметалото и пантофите си със сребрист блясък. Тя не каза „здраси“: само ми подаде някаква рядка картина, която беше купила на търг, и бързо замина. Може би си мислеше, че съм пиколо.

Чувствах се много сам в един твърде жесток свят. Ако Ломбар усетеше и полъх от славата на Хелър и възможния му успех, с мен беше свършено. Разбира се, това си имаше предимството, че ако стигне до Тарс Роук, Великият съвет така щеше да се зарадва, че щяха съвсем да забравят за предсрочното нахлуване и аз нямаше да бъда избит заедно с всички други на Земята. Всичко някак зависеше от начина, по който го погледнеш.

Но тогава се случи нещо, което ме извади от вцепенението ми.

Хелър беше на пистата в Сприйпорт. Той все още не беше инсталирал карбуратора на Кадилака. Продължаваше да използва високооктанов бензин. На пистата беше поставена допълнителна охрана и никой не можеше да ирипари през портала, дори и печата, с

изключение, разбира се, на съботните вечери, когато имаше състезания.

Точно затова се заинтересувах, когато видях, че някой се приближава към ремонтен канал 13. Обикновено мястото беше безлюдно. Новопристигналият беше доста пълничък, много небрежно облечен, със стисната между пожълтелите зъби пура.

На пистата Хелър носеше напълно затворен състезателен шлем с тъмен пластмасов екран, вероятно нещо като маскировка. Човек не мажеше да го обвинява. Той проверяваше гумите си след няколко обиколки по овалната писта.

— Уистър? — попита новопристигналият. Той не получи отговор, но подаде пълничката си ръка. — Аз съм Стампи. Собственик съм на пистата.

— Радвам се да се запознаем — каза Хелър, докато се ръкуваше.

— Дойдох, за да ви кажа, че затваряме пистата. Сезонът свърши. Веригата се придвижва на юг.

— Съжалявам — каза Хелър. — Надявах се да я използвам, за да изпробвам дълготрайността на енергията. Мисля, че я наричате издръжливост. Просто за своя собствена информация.

— О, по дяволите, не, Уистър. Не е затворена за вас. Но не затова ми е думата. Преди известно време ми позвъни президентът на Асоциацията и каза, че някой му е предложил идеята да организираме и едно друго събитие. Ти какво имаше намерение да направиш?

— Исках да доведе инспектори от Американската асоциация на автомобилистите да запечатат капака на двигателя и така да карам сто часа, без да зареждам. Обиколка след обиколка.

— Охо! Новото гориво!

— Не е точно гориво. Работата е в карбуратора.

— Карбуратор, гориво — какво значение има? Състезания по издръжливост, а? Е, Уистър, ти видиш доста шум в печата и президентът на Асоциацията каза, че ако се съгласиш, бихме могли да организираме нещо. Нали знаеш — билети, телевизия. Може да докара милиони долари. Телевизионните компании ще си платят, а цената ще бъде висока. Можем да измислим и някоя награда за теб. Четвърт милион, да речем? Ако счупиш някои рекорди.

— Е, няма да бъде много вълнуващо — каза Хелър, — просто една кола, която обикаля и обикаля.

— О, други производители и собственици ще кажат, че и техните коли могат да се състезават по издръжливост. Можем да поканим този онзи. Ще организираме нещо. Единствените ми опасения са, че пистата ще започне да се залежда след около две седмици. А забелязвам, че теб продължават да те притесняват гумите.

— Е, ако не ме дисквалифицират за спиране и смяна на гума, ледът не е голям проблем. Просто ще трябва да се кара внимателно.

— Значи, ледът изобщо не те притеснява?

— Не особено. Не е много по-лошо от мокра писта.

— Е, добре тогава — каза Стампи. — Ще му се обадя и заедно ще организираме някакво извънсезонно специално състезание. И ако спечелиш, печелиш купа и четвърт милион. О'кей, Гениално хлапе?

Те си стиснаха ръце.

А мен ме обля вълна на облекчение! Карбуратора! Тъкмо си спомних! Бяха го саботирали! Ще прекъсне след седем часа! Хелър щеше да загуби!

Скочих. Бях в екстаз! Гениалният, гениалният Ломбар! Той беше предвидил всичко от самото начало!

Втурнах се към телефона си. След петнайсет минути сигнал „заето“ се свързах с Мадисън.

— Той се е съгласил да се състезава! — извиках аз.

— Знам — каза Мадисън. — Трябваше да окажем морален натиск над един двама и да кажем на президента на Асоциацията, че пистата му ще бъде отстранена от веригата, но всичко стана така, както трябваше. Както обикновено.

— Но ти не знаеш добрата част! — казах му аз. — Карбураторът му е саботиран! След около седем часа ще спре да работи! Със сигурност ще загуби!

— И? — попита Мадисън.

— Всичко е готово за неговото катурване! — казах аз. — Той просто няма да победи в това състезание!

— Мистър Смит, моля да извиниш рязкостта ми, но трябва да свърша някои много спешни неща. Току-що накарахме губернатора на Мичиган да стане президент на международните фен-клубове на Гениалното хлапе и в момента той ме чака на другата линия. Но ако имаш важни сведения за мен, на всяка цена ми се обади. Съжалявам, сега трябва да затворя. Довиждане.

Седях зяпнал. Той не беше ни най-малко заинтересуван! Ако наистина искаше да ни продаде, щеше да е заинтересуван. Ако не искаше, пак щеше да е заинтересуван. Не можеше да е другояче по този въпрос.

Опитах се да намеря някакъв филм по телевизията, но попаднах на дубльора като почетен гост в едно детско следобедно куклено шоу. Показвах го и на друг канал, на запис и някакъв прочут психолог го сравняваше с Айнщайн, като изследваше издатините на черепа му.

Неспокоен, слязох с асансьора. Каквото и да е, само да се махна оттук. Но бях обсаден! Момчето на асансьора носеше рекламна значка на Гениалното хлапе.

На щанда за вестници имаше голяма кукла на Гениалното хлапе!

Цялата тая работа беше извън контрол. Нямах и най-малката представа какво ще се случи сега.

ГЛАВА ШЕСТА

Разгласяването на състезанието започна със слухове, че може би ще има такова. Това премина в предсказания, че ще бъде отменено. Шумната реклама продължи до момента, в който дубльорът, запитан без заобикалки в една национална телевизионна дискусия — „Цял ден е полунощ“ на Дони Фартсън — свенливо обяви, че има желание да се състезава, за да покаже новото си гориво.

Светкавични заглавия по вестниците!

Два дни по-късно, когато това събитие вече бе отишло на страница трета, се появиха нови заглавия на първа страница. Взирах се в тях мрачно:

ГЕНИАЛНОТО ХЛАПЕ ПРЕДИЗВИКВА СВЕТОВНИТЕ АВТОМОБИЛНИ СЪСТЕЗАТЕЛИ

С увереността, която би могла да се очаква от това блестящо олицетворение на американската младеж, Гениалното хлапе каза:

— Мога да ги разбия!

Скромният младеж после добави:

— Аз съм по-добър от всеки от ония некадърници.

Всичко продължаваше, вестник след вестник. На следващия ден по радиото и телевизията започнаха да се появяват нови реклами. Състезанието щеше да се състои след две седмици на пистата в Сприйпорт под патронажа на Американската автомобилна асоциация и Международната асоциация за състезания.

След още два дни започнаха да се появяват надписи, спускани от самолети. В телевизионните дискусии започнаха да интервюират експертите по автомобилни състезания. В печата имаше изобилие от предсказания на познавачи.

След още два дни продажбите на билети вероятно не са били достатъчно масови, защото по искане на обществото състезанието стана дерби по отстраняване и състезание по комбинирана издръжливост.

Терминът не ми беше известен. Какво беше дерби по отстраняване? Разбрах много бързо. Колите се блъскаха и бутаха една друга, докато останеше само една, способна да се движи със собствена мощност.

Това ме накара да се почувствам малко по-добре. Но когато всеки спортен коментатор и новинар продължаваше да твърди, че състезанието ще бъде истинска проверка на издръжливостта на новото гориво, отново започнах да се притеснявам. Нямаше нищо нередно с издръжливостта на Хелър.

Гласността за състезанието продължаваше. Но другата гласност също напредваше.

„Дърт илюстрейтид“ предлагаше сто хиляди долара награда на всеки, който би могъл да отгатне какво е новото гориво.

Появи се нова игра, наречена „Гениалното хлапе“. Беше компютърна игра и веднага започна да се продава във всички дрогерии. Който спечелеше, трябваше да носи очила.

Гениалното хлапе — дубльорът — скромно отклони покана за закуска в Белия дом, като каза:

— Твърде съм зает, за да си губя времето с дреболии.

През целия този ураган от реклама Хелър просто продължаваше да работи. Той постави двата контейнера за кислород и водород. Направи каналите, които щяха да регулират притока на газове. Направи лоста, който щеше да вкарва регулирани количества гориво. Очевидно възнамеряваше да използва голямо парче асфалт. Оформил втулката и закрепил всичко на стария двигател. Запали го и кара така около час. Изглежда работеше великолепно. Значи така имаше един час по-малко, преди саботираната част да спре да работи. После той постави двигателя в Кади-то и го покара около половин час. Още половин час по-малко. Може би вече само пет часа и половина? Той очевидно не си даваше сметка, че работи с повредена част. Това беше едната надежда.

След това извади всичкото стъкло от Кади-то и завари две временни подвижни прегради.

Изглеждаше толкова спокоен, докато обикаляше наоколо и си вършеше работата, че от тревога ми пресъхна устата. Дали знаеше нещо, което аз не знаех? Помислих. Може би Мадисън знае нещо, което аз не знам. Отидох до „Мес стрийт“ № 42. За малко да ме стъпчат. Мадисън тичаше наоколо и даваше нареждания на трима различни човека едновременно, а когато седнеше, говореше по три различни телефона едновременно. Каква ангажираност! Той дори не погледна към мен, когато му извиках.

Същия следобед влязох в офиса на Бери. Той бе в рядко добро настроение. Беше толкова нетипично за адвокат от Уолстрийт, че си помислих, че е пиян. Но той каза „не“ — просто бе прекарал цели две нощи, без да се скара с жена си.

— Не се ли притеснявате за другото нещо? — попитах аз.

— Мис Пийс? О, по дяволите, не, Инксуич. Тя надува корема всеки път, като се завърти насам. Човекът винаги си мисли, че той го е направил, а това, разбира се, е невъзможно, но набързо я кара в клиниката за аборти, понякога даже без да е бременна. Този път беше момчето от асансьора. Не, не се притеснявам за това.

— Не, не! — извиках аз. — Другото нещо!

— Няма да има никакъв проблем, Инксуич. Казах му много сериозно да се отърве от госпожица Ашес веднъж завинаги, така че той ѝ купи сухопътна яхта за половин милион долара, истинска красавица. И кой знае, тя може съвсем неочаквано да продаде вилата си в Хеъри Таун и да тръгне на пътешествие и може би повече няма да видя тази натрапница „бибичка“. Вече мога да не се притеснявам за нея. Всъщност днес нямам нито една грижа. Рядък ден. Трябва по-често да има такива дни в календара на съда.

— Ами Мадисън? — попитах заплашително.

Всъщност той се разсмя. Точно така. Вероятно първият и последен път, но той действително се разсмя. Нещо като сухо „ха-ха-хи“.

— Инксуич — каза той, — когато имаш толкова опит с Мадисън, колкото мен, това е последното, за което ще се тревожиш. Нямам и най-малката представа какво е замислил, но мога да ти гарантирам, че има за какво да го наричат Дж. Чуруликащото Куку. Та какво мога да направя за теб?

Мислех бързо. Имах си работа с некомпетентни безпогрешни некадърници. Какво ще стане, ако всичко това се обърка? Какво ще стане, ако Хелър наистина спечели? Уф! Ще стане най-известният човек на планетата! С Роксентър и Ломбар ще е свършено, независимо дали се познават или не!

— Можеш да ми дадеш адреса на Фаустино Наркотичи — казах аз.

— Разбира се — каза той и бързо го написа, заедно с телефонния номер.

— Има го и в жълтия телефонен указател като корпорация „Семейни консултации — «Тоутъл Кънтрол»“^[1]

Той бутна към мен картичката. Оставих го с щастливия му ден.

Озовах се пред великолепна нова многоетажна сграда в Бауъри^[2]. Цялата беше от тъмно стъкло и хром. Помислих си, че съм сгрешил мястото и за малко да не изляза от таксито.

— Разбира се, че това е сградата на бандата на Наркотичи — каза шофьорът някак натъжен, че познанията му за Манхатън бяха поставени под въпрос.

— Не виждаш ли Съдебната палата на САЩ и Дирекцията на полицията ей там? А нагоре по онази улица — федералната сграда? Това място преди беше бедняшки квартал, но сега вече прилича на нещо. Това ще ти струва още пет долара за екскурзовод.

Великолепният надпис „Тоутъл Кънтрол“ беше изписан ветрилообразно в чудесна дъга. Във фойето имаше стенописи на американски флагове, отразяващи еволюцията на САЩ от Бетси Тревата — спокойно шиеща първия флаг с цигара от марихуана в усмихната уста — и после с очарователни малки фрески се изобразяваше как звезда след звезда се добавят съответните наркотици за всеки един щат. Очевидно американската история основно се базираше на наркотиците. Стенописите свършваха на петдесет и четвъртата звезда, където бе изписана и датата на стенописа. Имаше една група ученици на посещение с екскурзовод, но аз си пробих път между тях.

На информационното гише попитах за Фаустино „Примката“ Наркотичи и едно чаровно сицилианско момиче излезе директно иззад бюрото и лично ме поведе в нещо, което мислех за асансьор, докато се затвори плъзгащата врата. Когато останахме насаме, тя натисна нещо,

което приличаше на табло с копче за стоп и моята част от пода внезапно се отвори.

Полетях надолу като ракета! Парашут!

Нестабилно се спрях на дъното и се озовах срещу доста голямото дуло на един „Бернадели“ модел 80, калибър 380 — автоматичен пистолет със седем патрона. Лицето над него беше много тясно и сицилианско.

Някой зад мен измъкна моя „Колт Питон“ от кобура на рамото ми и го ръга в гръбначния ми стълб. Друг сицилианец дотърча и ми измъкна портфейла и документите ми.

— О, да го „бибип“ — каза той, — само някакъв си агент от ФБР.

— Един „бибип“ тъп федерален агент — каза сицилианецът с „Бернадели“. — Да се приближи до метален детектор с патлак в себе си! — Той махна с ръка на другите да се отдалечат: — Ти нов ли си или кво? Можехме да те гръмнем! Не видя ли тоалетната? Там си проверяваш бибипаното оръжие.

Върнаха ми документите и портфейла, след като взеха четиристотинте долара от него, за да им платя за затрудненията.

— Ся кво искаш? — попита сицилианецът с оръжието. — Да изплашиш Анджелина до смърт. Нямах ли никво чувство за благоприличие? Времето за среща с федерални свърши. Два часът. Ако искаш да видиш някой служител, трябва да дойдеш преди два часа. Зелен — каза той на другите двама.

— Искам да видя господин Наркотичи — казах аз учтиво. — Сигурен съм, че не го водите като служител.

— Не, „бибип“. Той е *saro di tuti carì* и не го забравяй. За кво искаш да го видиш?

— Господин Бери ме изпрати — казах аз.

Той се обърна към един компютър, натисна го и се появи празен екран.

— О, бибип — каза този, който ми беше взел оръжието. — Ей това е добър патлак. Чистак нов — върна ми го.

Мъжът, който ми беше взел четиристотинте долара, също ми ги върна.

— Е, извинявай, че те нарекох зелен — каза този с „Бернадели“-то, като нервно го дръпна настрана.

Той отиде до някакъв вътрешен червен телефон.

Вдигна слушалката. Каза:

— Бихте ли казали на господин Наркотичи, че тук имаме един посланик на Бери под прикритието на федерален агент?

Отведоха ме до вратата на друг асансьор и след малко летях нагоре.

Един млад мъж, който приличаше на реклама за дрехи в „Екзекутив мегъзин“, ме посрещна на асансьора. Придружи ме вежливо през една огромна банкетна зала, украсена с кошници с пари и голи брюнетки, които ги държаха. Значи това беше мястото, в което официалните лица на Ню Йорк получаваха парите си всяка съботна нощ! В дъното на залата имаше голяма врата. Той леко ме бутна вътре.

Беше голям офис със стенописи на Сицилия. Топла изкуствена слънчева светлина изпълвайше стаята. Под един сенчест купол седеше много дебел мъж, чиито пръсти изглеждаха метални от пръстени. Той стана и се поклони. Очевидно това беше Фаустино. Беше толкова дебел, че човек трудно можеше да види очите му.

— И как е моят добър приятел господин Бери? — попита той.

— Много добре — отвърнах аз. — Днес е особено щастлив.

— Сигурно има много трупове около него — каза Фаустино. — Аз, аз съм само дребна риба. Бери, той действа в цели държави! Цели населения. Седни. Искаш ли пура?

Нямаше никакво място за сядане, но беше мило от негова страна да ме покани. Пресякох всичките италиански встъпления. Минах на италиански, за да го накарам да се почувства у дома си.

— Просто имам нужда от двама снайперисти. Само за един ден.

— Коя дата? — каза той, като с лекота превключи на друг език. Казах му.

— О, не знам — каза той. — Много натоварена дата. Но не беше необходимо да идваш чак дотук за това. Трябваше само да се отбиеш в отдел „Личен състав“ на 50-ия етаж.

— Мисля, че господин Бери искаше някой да се погрижи за здравето ти — казах аз. — Нещо коментираше, че напоследък изглеждаш доста безгрижен.

Той сякаш пребледня. Набързо надраска нещо на някаква картичка. Изглеждаше много доволен да види, че си тръгвам.

В отдел „Личен състав“ един очарователен млад мъж изслуша молбата ми.

— Тази дата — каза той с отработен акцент, — е препълнена. Това не е ли денят на дербито по отстраняване и издръжливост в Сприипорт? Да, така е.

Е, не разбирам...

Дадох му картичката от Фаустино. Той незабавно започна да натиска компютри, сякаш се опитваше да им направи дупки в клавиатурата. Истински разстроен, каза:

— Не мога да намеря двама наемни убийци за тази дата!

— Аз моля само за снайперисти — казах. — Просто обикновени снайперисти, които са добри стрелци.

Той отново се върна към компютъра. С облекчение намери двама. Казах му къде трябва да се дойдат и как. Защото си бях направил точни планове.

Той обеща, че ще бъдат там.

Върнах се във фойето. Спрях на информационното гише.

— Много съжалявам, Анджелина — казах на момичето, — няхах намерение да те изплаша. — Не беше типично за мен, но исках отношенията ми с тези хора да са добри. Тя беше доста красива.

— Извинете, сър — каза тя, — но моля ви, измитайте се от фойето. Пак задействахте всички детектори за оръжие!

Тръгнах си. Като стана въпрос за оръжието и понеже бях едновременно възпитаник на Апарата и предпазлив по природа, влязох в едно точно копие на бар в Бауъри от старите времена, който, предполагам, беше там заради туристите. В една кабина проверих „Колт Питон“. Разбира се, онзи „бибип“ беше пъхнал зад гърба ми един експлозивен куршум в затвора точно пред пълнителя. Изтеглих го внимателно и го изхвърлих в един плювалник. Точно тогава си дадох сметка, че човек не бива да се доверява твърде много на мафията, макар тя да организираше много неща в страната. Ако се бях опитал да убия Фаустино, пистолетът щеше да избухне в ръката ми. Те не бяха честни.

Но аз бях постигнал онова, за което бях дошъл. Ако Хелър спечели състезанието, ще си тръгне от него на крилца!

Даже ако карбураторът ми изневери, нямаше да има значение. Щях да поставя двама снайперисти със заглушители на пушките да гърмят гумите му една по една, докато не остане ни една! При условие, че дотогава вече не е стигнал до болница.

Бъди сигурен в резултата, имаха навик да казват преподавателите ни.

И Мадисън, и Бери може да са луди, но аз все още бях с всичкия си.

Самата мисъл за Хелър, който ще успее след всичката тая реклама, беше оскърбление за душата ми.

Един самолет теглеше огромен надпис над Батъри и съветваше всеки да гледа как Гениалното хлапе се състезава в събота, само след десет дни.

Тая измет нямаше да го види как побеждава. Искях да съм сигурен в това!

[1] От английски — пълен контрол. Б. пр. ↑

[2] Bowery — престъпнически квартал в Ню Йорк. Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДМА

Самодоволно наблюдавах идванията и заминаванията на Хелър преди състезанието. С него беше свършено, що се отнасяше до мен. Единствената ми малка тревога беше, че може напълно да го убият и пластината ми отиваше на кино. Обаче едно хубаво пътуване до болницата да кажем с няколко счупени кости и с разбито лице щеше да ми дойде добре. И рухването на репутацията му на Земята веднъж завинаги също определено беше приемливо.

Както човек гледа осъдения в килията му, така и аз наблюдавах неговото посещение на партито по случай рождения ден на Бейб Корлеоне в неделята преди съботата. Надявах се, че ще събера повече данни, за да уредя неговото катурване.

Смущаваше ме, че той отива на парти за рожден ден, когато трябва да си гризе ноктите от тревога, свит на две в някоя стая, мислейки за идещата си участ. Но вместо това той, свършеният флотски офицер, вежлив и цивилизован, посещава скромното честване в сградата на Бейб Корлеоне в Бейон. Сигурно рожденият ден бе там, за да не обявява Бейб, че става с една година по-стара. Просто няколко интимни членове на фамилията и приятели.

Хелър бе отишъл с тях в църквата, вероятно според теорията, че когато си на някоя примитивна планета, богове ѝ също влизат в кръга на запознанствата ти. Но аз забелязах, че вместо да отговаря на молитвите на латински, той използваше волтариански молитви. Надявах се, че тези земни богове в нишите си не говорят волтариански. Не исках Хелър да получи каквато и да било помощ!

Самото парти беше доста кротко. Малка група музиканти — цигулка, мандолина и акордеон — свиреше тихо в ъгъла на голямата всекидневна. Бейб седеше в голям стол, облечена в бяло. Прислужниците ѝ подаваха подаръци, които хората бяха изпратили — предимно пликове с пари.

Хелър беше в дъното, отстрани до една голяма купа с пунш и говореше с този-онзи. Той, изглежда, носеше син костюм, вероятно от коприна, и имаше огромни копчета за ръкавели — сини шестовърхи

звезди с диамант в средата. Символът на флотския му чин! Ех, да го „бибип“! Нарушение на Кодекса! Отбелязах си го.

Бейб сега не беше заета. Тя просто бърбеше с нечии съпруги, за да убие времето. Хелър внезапно направи знак към коридора. Джовани влезе, носейки голям плосък пакет. Хелър отиде до Бейб.

— Г-жо Корлеоне — каза той с официален поклон, — бих искал да отпразнуваме този случай с един малък спомен. — Той показа пакета с грациозен жест и каза: — Честит рожден ден на една велика дама.

Не знам как го прави. Когато говори на хората, те му обръщат внимание и им става приятно. Бейб засия и започна да се гърчи от неудобство. Тя взе пакета с помощта на Джовани и започна да сваля хартията. После очите ѝ станаха кръгли. Тя каза:

— Ооооооо!

Скочи и обърна предмета.

— Погледнете! Вижте всички!

Беше рисунка, направена от оная снимка на Джо Корлеоне, която Хелър беше намерил в Кънектикът! Там имаше спретнат млад Свети Джо! И Хелър беше дал да ѝ сложат златна рамка под формата на сърце с лъвска глава отгоре. Изведнъж си дадох сметка, че „Корлеоне“ не беше само град в Сицилия, а освен това означаваше и „лъвско сърце“.

Бейб беше в екстаз! Тя валсуваше наоколо и го показваше на всички с думите, че макар снимката да е направена десетилетия преди да се срещнат, колко си прилича, а! Погледнете това изражение! Истински строител на империя! Дори автоматът „Томпсън“ изглеждаше истински! Скъпият Джо!

Музикантите поеха щафетата и започнаха да свирят „Лъвския марш“ — фамилния химн, изпълнен с ритмични гърмежи от картечници.

Какво вълнение! Този „бибип“ Хелър винаги създаваше такива вълнения! Беше отишъл на рождения ден на Бейб и бе създал цялото настроение! Е, скоро ще бъде свършено с него.

Отне им доста време да се успокоят. И тогава Хелър се приготви да тръгва.

Бейб изведнъж стана много сериозна.

— Джером, бъди много внимателен в това състезание. Карай много бавно и безопасно. — Тя се замисли за момент. — Има нещо, което не разбирам в цялата тази рекламна кампания. Ти просто не изглеждаш същия на онези снимки, които ти правят. Е, грешката не е твоя, разбира се. Много сценични звезди имат същия проблем. Те просто не са фотогенични. Та си мисля, че това не е наред, Джером. Просто ще трябва да се примириш, че не си фотогеничен. Не е необходимо да носиш онези ужасни очила, с които те показват. Просто си обръщай главата настрана от камерата. Аз бях звезда и мога да ти дам добри съвети. Проблемът не е в очите. Камерата прави нещо необичайно със зъбите ти. Може би трябва да използват лещи с мек фокус. И вероятно без светлини. Но дори и да не си фотогеничен, Джером, фамилията ще заложи на теб.

— Не, не! — каза бързо Хелър.

Тя го погледна много странно.

— Но, Джером, ние контролираме почти целия хазарт в Ню Йорк и Ню Джърси, с изключение на онези простаци в Атлантик Сити. Правим списък на залаганията за състезанието още откак беше обявено.

— Правете списък, щом искате — каза Хелър, — но не позволявайте на никой член на фамилията да прави каквито и да било залози за мен.

Тя го погледна много странно.

— Ти знаеш нещо — каза тя.

— Госпожо Корлеоне, моля ви, обещавайте.

Тя просто продължи да го гледа странно. И не след дълго той каза довиждане.

Бях обезпокоен. Хелър подозираше нещо. Дали беше изтекла информация за това, че бях наел снайперисти? О, по-добре да проверя отново всичко, за да съм сигурен, че няма да си разменим ролите. На този човек просто не можеше да се разчита!

ГЛАВА ОСМА

Цяла сутрин в понеделник Хелър се обаждаше на магазини-дистрибутори на гуми, задавайки им въпроси, от които нищичко не разбирах. Той използваше инженерни термини, които няколко пъти бяха много близо до нарушение на Кодекса. Коефициентите на плъзгане и триене и нещо, което той нарече „остатъчно съпротивление при страничен натиск“.

Около единадесет Бум-Бум, очевидно наситил се на Корпуса за подготовка на запасни офицери за този ден, го взе в старото си такси и отпратиха с голяма скорост към Сприйпорт.

Гаражите и работилниците, които Хелър използваше, бяха доста изолирани. Те бяха отвъд Сприйпорт и стояха на едно възвишение по-близо до брега. Зад него всичко беше почивни комплекси и обществени плажове. Разбира се, през този късен сезон целият сектор беше безлюден. Дори другите състезателни отбори си бяха заминали — бяха отишли на юг към по-топлите писти. Пясъчни пращинки и мъртви листа се носеха наоколо. Вероятно беше доста студено, особено при този вятър от морето.

Вратите на гаражите и работилниците бяха метални и се повдигаха нагоре. На всяка врата имаше само по едно малко прозорче. Влекачът и ремаркетото бяха прибрани в два гаража — дизеловият влекач в един и ремаркетото, в което беше Кади-то, в друг.

Хелър отключи и повдигна вратата, която водеше към поголемия гараж с ремаркетото. Той влезе и мушна с юмрук едната гума.

— Те просто не правят гуми, Бум-Бум.

Бум-Бум беше вдигнал яката на военния си балтон около ушите.

— Разбира се, че правят. Не си имал истински неприятности.

— Имал съм. Един ден поднесох и бум — едната гума гръмна. Ако всеки път, когато се поднеса, губя по една гума, не бих могъл да спечеля даже състезание с котка, на която са й завързали краката.

— Това ли те прави толкова „бибип“ песимистичен за победата?
— попита Бум-Бум.

— Със сигурност — отвърна Хелър и натисна друга гума. — Деформират се при странични удари. Това е единственият начин, по който мога да си го обясня.

Внезапно, в някакво просветление, разбрах. Тоя „бибип“ Мадисън! През първия ден беше поставил някъде снайперист, така че да може да заснеме съвсем отблизо как Хелър прави катастрофа! Разбрах го, просто от само себе си.

Проверих версията. Намерих записа и го пуснах. Увеличих много, много силата на звука. Прослушах го. Какво ръмжене! Търкане на гума. Аха! Далечно изпрямване! [???] Беше секунда след самото гръмване на гумата. Това значи, че снайперистът е бил на около триста ярда!

Тоя „бибип“ Мадисън може би ще използва снайпери и в самото състезание. Ако е така, колко снайпера щеше да има Хелър срещу себе си, освен моите два? А дали това беше планът на Мадисън? Нямах как да разбера.

В известен смисъл това беше облекчение. Хелър не подозираше, че това е нещото, което не е наред. Но от друга страна, това може да го накара да измисли нещо, за да предотврати изгърмяването на гумите. Цялата работа много ме изнервяше.

Хелър в момента беше навън, стоеше на вятъра. Гледаше на североизток, към плажа.

— Има студен фронт — каза той.

— Знам, че ми е студено — и откъм фронта, и откъм гърба — каза Бум-Бум.

— Мисля, че ще завали сняг — каза Хелър. Гледаше към някакви високи, рехави облаци. — Да, след ден-два. И тогава ще дойде друг студен фронт, точно откъм Арктика. Бум-Бум, това състезание ще се проведе в замръзнала лапавица. Сега ще ти кажа какво ще направиш, Бум-Бум. Грабваш първия самолет днес следобед...

— Да — каза Бум-Бум много живо.

— И отлиташ до залива Хъдсън в Канада, купуваш най-добрия кучешки впряг, който можеш да намериш, и просто ще теглим колата наоколо ...

— О, „бибип“, Джет. За момент ти се вързах. — Той започна да се смее.

— Мисля, че това е страхотна идея! — каза Хелър дяволски сериозен. — Завързваме кучешкия впряг за колата. Ти можеш да стоиш на двата задни калника с един камшик и да викаш „дий“ и „хоо“ на кучетата, за да управляваш, а аз ще тичам отпред със снегоходки и ще прокарвам пътека. Освен това ще поставим едно иглу там, където е ремонтният канал... Но не. Мисля, че правилата на NASCAR не включват пресована пастърма.

— Каква пастърма?

— Това-е горивото, с което захранваш кучетата.

— Джет, даже и да си труп, ще намериш на какво да се засмееш.

— Понякога нещата са толкова лоши, че не ти остава нищо друго — каза Хелър. — Загазили сме. Цялата тая бибирана буря от реклама, която бушува наоколо. Не мога да се измъкна. Ако пък продължа, ще се удавя.

— Изи ти купи билет за Южна Америка — каза Бум-Бум.

— Имам чувството — каза Хелър, — че ще дойде ден, и то не след много време, когато ще те моля да ме риташ за това, че не съм го използвал. Но това е против моите вярвания.

Веднага наострих уши. Още едно нарушение на Кодекса? Защото си спомних ясно онзи ден в офиса на „Личен състав“ на Флота за вярванията на бойните инженери. „Колкото и нищожни да са шансовете за успех, да вървят по дяволите. Работата трябва да се свърши.“

Но Хелър каза:

— Хайде. Да вървим в работилницата и да включим печка, преди да си умрял от студ. Трябва да измисля нещо.

И тъкмо от това се страхувах. Сега имах две неизвестни. Какво в действителност имаше намерение да направи Мадисън? И какво щеше да направи Хелър?

Знаех само какво аз щях да направя — да го спра на всяка цена!

ГЛАВА ДЕВЕТА

В сряда започна да вали сняг. По телевизията синоптиците постоянно се караха. Ще вали ли сняг по време на състезанието или ще грее ярко слънце?

Наводнението от реклама продължаваше. Сняг или слънце — изобщо не се спомена, че състезанието може да бъде отменено.

За мен нямаше значение какво е времето. Аз бях разрешил този проблем. Бях наел малък фургон със самостоятелно отопление отзад. Имаше вериги на колелата, понеже беше предназначен за търговия в предградията. Така че нека си вали сняг колкото иска! Освен това купих най-мощния бинокъл, които успях да открия в една заложна къща. Наложих се да прибягна до този вариант, защото опитите ми да отрежа с ножовка един туристически телескоп от наблюдателната площадка на Форт Трайън бяха прекъснати от малки ученици, които не успяха да прочетат федералните ми документи за самоличност.

Заедно със снега дойде и нова информация за състезанието. Прекъсванията за реклами и телевизионните дискусии заговориха за „бомбардировачи“. И представа си няхах какво е „бомбардировач“. Телевизорът в хотела беше с телетекст и след като отхвърлих няколко дефиниции като невъзможни, открих една, която ставаше. „Бомбардировач“ беше обикновена кола без никакви бронирани части, освен плъзгащи се прегради. Всичкото ѝ стъкло беше свалено. Предназначението ѝ беше да блъска другите превозни средства, за да ги извади извън движение. Те се пазят, главно за да защитят радиатора и двигателя. Такива коли се използваха се в дербита по отстраняване. За победител в такова дерби се определя превозното средство, което все още можеше да се движи със собствена мощност.

Сега вече дискусиите придобиха смисъл. Само бомбардировачи ли ще бъдат позволени, или също и стандартни състезателни коли? Комисията по състезанието разреши въпроса, като включи и двете. Тя каза, че тъй като това е дерби по отстраняване, където ще се вземат под внимание както обиколките, така и часовете на издръжливост, можеха да участват както бомбардировачи, така и състезателни коли.

Решението беше мъдро. Народът щеше да ги линчува, ако бяха взели решение, което да изключи колата на Гениалното хлапе. Ако трябва да бъдем точни, тя не беше бомбардировач, а форсирана състезателна кола.

Мнимото Гениално хлапе, дубльорът на Хелър, се появяваше главно по телевизионни дискусии и в новините. Той беше много заядлив по отношение на нефтените компании, перчеше се наляво и надясно с евтиното си гориво и по принцип ставаше за смях.

И тогава, същия онзи следобед на една сряда, последван от един цял четвъртък, започна обявяването на другите шофьори. Бяха най-грубите, най-подлите шофьори на бомбардировачи, които съществуваха в която и да било верига! Щеше да има осемнайсет коли на старта и списъкът на имената звучеше като филм на ужасите. „Трошач“ Еди-кой-си, „Осакатител“ Еди-кой-си, „Убиец“ Еди-кой-си, „Морга“ Еди-кой-си — такъв изглежда щеше да е редът през този ден.

Между тая сбирщина издирвани убийци „Чукът“ Малоун изглежда беше звездата. Върху колата му бяха нарисувани силуети на надгробните камъни на всички шофьори, които беше убил.

По националната телевизионна дискусия „Америка жива или поне полужива“ мнимото Гениално хлапе и Чукът Малоун се срещнаха с челен удар. Започнаха да си викат един на друг, после се хванаха за гушите, но след това камерите паднаха и краят не можа да се види. На следващата сутрин мнимото Гениално хлапе се появи извънредно в неговия червен състезателен костюм, за да се уверят многобройните му почитатели, че той е наред и че ще бие Малоун и нефтените компании в това състезание!

Хелър но време на всичко това просто не спираше да работи. Той изглежда използваше апартамента си като офис, защото не можех да разбера какво има намерение да прави. Смущението бе почти постоянно, тъй като Обединените нации имаха сесия. Той беше спрял да слиза във фойето. Някак останах с впечатлението, че се спотайва.

Сняг! още сняг. В петък друга битка на синоптиците. Ще бъде ли ясно времето или ще вали сняг в десет часа събота утрин, когато състезанието трябва да започне? Правеха се облози за времето. Но облози се правеха за всичко, което може да ти дойде наум. Беше трудно да се получи представа как ще се излъчи победител. И тъй като толкова много хора бяха спорили обикновено се стигаше до бой в опитите да

се реши проблемът, Комисията по състезанието провъзгласи в един бюлетин, прекъсващ програмата, че колата победител ще трябва да може да се движи със собствена мощност и да направи хиляда обиколки, ако не и повече. Нито една кола не можеше да направи хиляда обиколки, без да презареди с гориво четири-пет пъти. Така че, ако Гениалното хлапе успее, без да зарежда, той щеше да спечели състезанието, а на другите коли им бе позволено да зареждат колкото си искат.

Решението бе последвано от викове на уплаха, но мнимото Гениално хлапе издаде напред челюстта си, отвори кривите си зъби и каза, че е съгласен. Той знаеше, че нефтените компании ще решат изхода от състезанието. Но продължаваше да ги предизвиква.

Едно президентско изявление в онази петъчна нощ информира света, че Америка не може да загуби дотогава, докато има такива надеждни млади хора като Гениалното хлапе.

След тази новина, понеже знаех, че пътищата ще бъдат фърашкани призори в събота, се пъгнах незабелязано във фургона си. Носех екрана. Носех бинокъла. Имах топли ръкавици и отопление в задната част.

Мястото вече беше избрано. От едно хълмче на около три четвърти миля, откъдето пистата се виждаше от доста голяма височина и нищо не можеше да попречи на видимостта. Хълмът беше в предния двор на една къща и си го бях осигурил със сто долара.

Моите снайперисти с бели наметала бяха разположени много по-близо до пистата по покривите на пради, въоръжени със заглушени оптични пушки „Уедърби“, стрелящи с патрони тип „Ускорител 30-06“, движещи се със скорост 4080 фута в секунда.

Отпуснах се на леглото във фургона, в пълен комфорт, самодоволен и уверен. Звънчето на екрана бе нагласено да ме събуди, ако Хелър се раздвижи.

Каква красива победа предстоеше — за мен.

ЗА АВТОРА Л. РОН ХАБЪРД

Роден през 1911 година, син на американски флотски офицер, Л. Рон Хабърд е израснал в американския запад и от ранно детство е опознал грубия живот на открито, преди да поеме към морето. Каубои, индианци и планините на Монтана се урівновесяват с откритото море, с храмове и ориенталски пейзажи в пътуванията му в Далечния Изток като юноша. Докато навърши деветнайсет, той е пропътувал четвърт милион морски мили и още хиляди мили на земята. Впечатленията и изживяванията му са записани в поредица от дневници, в които могат да се открият наченки на сюжети за разкази.

След като се завръща в Съединените Щати, неутолимото любопитство и жажда за вълнения на Хабърд го пращат в небето като пилот, където бързо си спечелва слава със способностите и смелостта си, след което отново се отдава на морето. Този път поема на пътешествия из Карибско море на четири-мачтови шхуни, където приключенията се преплитат с познание, използвано по-късно пред пишещата машина.

Черпейки от опита, събран по време на пътешествията си, той създава изумително богатство от разкази — от приключенски и уестърни до детективски и мистични.

През 1938 година Хабърд вече е утвърден и признат като един от най-продаваните писатели в тази област, но едно ново списание — „Зашеметяваща научна фантастика“ на издателство „Стрийт енд Смит“, има нужда от свежа кръв. Хабърд е насърчен да опита с научно-фантастични разкази. Червенокосият автор протестира, че не пише за „лъчеви оръжия и ракети“, а за хора. „Точно това ни трябва“, му отговарят.

В резултат се появяват серия разкази от Хабърд, които променят облика на научната фантастика. Днес Хабърд е всепризнат като един от основателите и бащите на великата Златна Ера на научната фантастика, заедно с Робърт Хайнлайн. В същото време чутовният и несекващ творчески заряд на Хабърд за повече от половин век като

професионален писател е добил пропорции на истински феномен в издателското дело — над сто романа и новели, над двеста разкази и над двайсет и два милиона тома с неговата фантастика на дванайсет езика, продавани в целия свят.

Но може би най-важното е, че с времето работата и стилът на Хабърд се извисяват до измеренията на майсторството в жанра. Свърхуспешната по продажби книга „Бойно поле Земя“ през 1982 година отбелязва 50-годишнината на Хабърд като професионален автор и остава 32 седмици в листата на националните бестселъри, като завоюва и безусловното признание на критиката.

„Публишърс Уикли“ описва Хабърд като „превъзходен разказвач с майсторско владение на сюжета и ритъма на повествованието“.

„Къркъс Ревю“ пише, че „Бойно поле Земя“ е „обемно (над 800 страници) пиршество. Господин Хабърд отпразнува петдесетата си годишнина като професионален писател със здрав сюжет, вихрено действие и огромна доза забавление“.

Но най-доброто все още предстои. След завършването на „Бойно поле Земя“, Л. Рон Хабърд се захваща с това, за което малцина автори дори са се осмелявали да помислят, камо ли да постигнат. ТОЙ написва десеттомната „Мисия Земя“ — космически приключения и сатира.

Изпълнена със заслепяващо изобилие от извънземни оръжия и машини, „Мисия Земя“ е зрелищна поредица от битки, внезапни обрати в събитията, с герои и героини, със злодеи и злодейки, замесени в поразяващото въображението, сложно оплетено запитване на Земята — и то през уникалния поглед на кората от други светове, които вече са сред нас.

С неподражаемите ритъм, артистизъм и хумор, присъщи на Л. Рон Хабърд, „Мисия Земя“ разплита устремно развиваща се приключенска история за хитроумно замислени интриги на инопланетяните, разказана с хапливи забележки за нашето общество според великата класическа традиция на Суифт, Уелс и Оруел.

Това творение е толкова ново, че е трябвало да бъде измислено определението „декалогия“ (десеттомник), за да обхване мащаба и задълбочеността му.

След като завършва ръкописа и го предава на издателите, завършил и другите си земни дела, Л. Рон Хабърд прекрати телесното

си битие на 24 януари 1986 година. Той остави неподатливо на времето наследство от недостижимо писмено богатство, на което да се наслаждавате вие, читателите, както е било винаги през последния половин век.

Ние, издателите, сме горди да ви представим това смайващо със силата си произведение на Л. Рон Хабърд — декалогията „Мисия Земя“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.